

Giới thiệu Nhất Dạ Tiêu Hồn

Edit: Hoa Hướng Dương, Túy Yên Văn

Beta: Meo, Tình Ngọc

Hệ liệt: "*Cảm ái*"

- Chỉ nhất:

- 1. Nhất dạ mê tình
- 2. Nhất dạ thâm hoan
- 3. Nha hoàn thâm tâm

- Chỉ nhị:

Nhất dạ tiêu hồn

Xui xẻo thế nào nàng lại bị kẻ thù tìm tới, một phát headshot tiễn nàng về "Tây thiên". Trong lòng thầm oán cái tên tập kích nàng quá không thương hương tiếc ngọc rồi, không thể cho nàng một cái chết đẹp đẽ hơn ư???? Bắn vào bụng, mất máu mà chết. Bắn vào tim, thế nào cũng đi đời. Có gì là bắn xuyên đầu chứ há??? Quá kinh khủng rồi...(óc ơi là óc huhuhu...Chị chết tới nơi còn muốn đẹp, muốn giữ hình tượng ư????? _.._)

Ồ thế mà chẳng hiểu sao nàng không chết, oanh liệt xuyên không tới cổ đại

Nhìn dung nhan này, thân hình này, khuôn mặt này, làn da này, khí chất này...Không chỗ nào là không chứng tỏ đẳng cấp mỹ nhân thượng thừa của nàng. Đã vậy gia thế hiển hách, phu quân tương lai yêu thương sủng nịch, có thể nói cầu gì được nấy. Cứ như cả thiên hạ này không có thứ nàng muốn mà không đạt được

Đắm chìm trong hạnh phúc mỹ mãn, tránh xa cái cuộc sống chém giết máu me kia, nàng tận tâm tận lực hưởng thụ. Đang yên bình chờ ngày đợi gả, một đêm nọ, nàng bất ngờ bị dè...

...

Đúng vậy, bị một anh chàng đẹp trai ngồi ngồi dè lên. Nàng còn hào tâm tính giúp đỡ hần, ai ngờ hần dám đem nàng ăn sạch. Coi như thanh danh của nàng mất hết, còn bị tổn thương tinh thần trầm trọng nữa

Chưa đâu chưa đâu, còn được "khuyến mãi" thêm một cục thịt trong bụng nữa. Hết cách rồi, nàng cũng đầu thế ngờ được. Vì bảo vệ đứa nhỏ, nàng đành đào hôn, bỏ nhà ra đi, trà trộn vào giang hồ

Khôi phái nói nàng may mắn cỡ nào, có tố chất cỡ nào, trà trộn vào Cái Bang luôn nhé, môn phái rộng lớn nhất, nhiều đệ tử nhất, mà "kĩ năng" sinh tồn đều hạng nhất. Vẫn đang đắc ý vì chỉ vô tình gia nhập mà phút chốc lên thẳng hàng Bang chủ, chưa kịp lừng lừng vui sướng thì nhận ra một điều: MỘT TUYỆT THỂ MỸ NỮ NHƯ TA MÀ LÀM KHÁT CÁI SAO? ĂN MẶC RÁCH RUỐI SAO? LẠI CÒN PHẢI CẢM BÁT XIN ĂN, MANG THEO CÂY GẬY ĐÁNH CHÓ??? (tình hình này chị vẫn có thể nghĩ tới đáng về được

↪ (_ _) ↪

Kế tiếp là hành trình nàng lên ngôi Minh chủ, mở đại hội tuyển phu

Ồ, kẻ này thiệt là tuấn mỹ, võ công cũng cao nữa

Ế, tên kia nhìn thiệt là phong khoáng, bộ dáng phong lưu, ánh mắt đầy nhu tình

Người thanh niên kia quả nhiên ngọc thụ lâm phong, cực kì nổi bật

Lại còn có cả công tử nho nhã, gia sản bạc vàng...

Ái chà, nhiều quá... ≡ \ (^ _ ^) / ≡

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đêm khuya đầu xuân, ánh trăng như nước, đầy sao lấp lánh. Gió nhẹ khe khẽ lướt, trong không khí đâu đây có hương hoa say lòng người.

Hồ Khuynh Tuyết cùng Lăng Sương theo thường lệ pha một ấm trà lái, ngồi trên nóc lẳng lẳng ngắm vô số ánh đèn lấp lánh.

“Khuynh Tuyết, nên nhập học đi chứ? Học phí đủ chưa?” Lăng Sương nháp một ngụm trà lái, tao nhã tựa tiên nữ trong tranh.

“Ừm.” Hồ Khuynh Tuyết “ừm” qua loa một tiếng, cho có lệ.

Lăng Sương đặt trà lái trong tay xuống, nhàn nhạt nói, “Em cái gì đủ tiền? Trộm? Cướp? Trên trời rơi xuống?” Cùng sống dưới một mái hiên, nàng đã quá rõ Khuynh Tuyết.

Khuynh Tuyết về mặt buồn bã, nhìn đèn nê-ông phía xa xa khe khẽ thở dài, “Chị Lăng, em không thể liên lụy chị nữa.” Liên lụy? Nàng Lăng Sương sẽ không tùy tiện cứu người. Từ cái khắc nàng đứng ra cứu Khuynh Tuyết, các nàng đã là chị em

“Không có tiền thì nói chị nghe.” Một đợt gió thổi lại, sợi tóc mềm lướt qua đôi gò má hơi tái của Lăng Sương.

Khuynh Tuyết nhẹ than, “Ài, chị à, chị cũng không có tiền a.”

“Nói chị nghe là tốt rồi.” Lăng Sương bưng trà lái lên, hít một hơi thật sâu, “Mùi hương dễ chịu thật.” Nàng có tiền, có rất nhiều tiền. Tiền của Lăng Sương nàng, mười đời cũng xài không hết.

Khuynh Tuyết cười khổ, “Thế chị muốn em giúp chị thu dọn hành lý, sau đó đi ra ngoài vài ngày?”

Lại bị nàng đoán được? “Đừng vậy, giúp chị thu dọn hành lý.” Lăng Sương buông cái tách tinh xảo, đứng dậy khỏi ghế “Chị ngày mai thi đi.” Nghỉ ngơi đã nửa năm, nàng nên làm việc lại.

Đi được hai bước, đáy mắt Lăng Sương bỗng loé một tia lạnh lẽo. Nàng giờ ngón tay ngọc nhỏ dài, che mắt Khuynh Tuyết, “Nhắm mắt lại.” Khuynh Tuyết em gái nàng, nàng không muốn để em ấy thấy quá nhiều máu.

Tay ngọc thu vào bên hông, một cây súng bạc tinh xảo đã nằm trong tay.

Đạn bay, tiếng súng lạnh lạnh vang lên. Sau tiếng súng, bốn người từ chỗ tối ngã xuống, thành bốn thi thể lạnh như băng.

Thu súng vào bên hông, Lăng Sương nhàn nhả tựa lưng vào ghế, bụng tách trà lái nhiễm hồng máu tươi, nhấp một ngụm.

Vị máu tươi rất ngọt, ngọt như mật.

“Lăng Sương, hôm nay là ngày chết của ngươi.” Thanh âm lạnh lẽo từ trong bóng tối truyền đến, tựa như chuông báo tử đến từ địa ngục. “Chết đi.”

Tay lên thu vào bên hông, nhưng chưa kịp rút súng.

“Pằng” một tiếng, đạn lạnh như băng đã xuyên thấu ngực nàng. Lơ tay, tách rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ. Tiếng súng xen tiếng vỡ lạnh lạnh, thật êm tai.

Lăng Sương tựa vào ghế, chậm chậm khép mắt. Nắm trong tay cây súng bạc kia, cây súng bạc đã từng danh chấn giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiểu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Kế hoạch cải tạo sát thủ

Lăng Sương ba tuổi luyện võ, bốn tuổi biết sử dụng súng, mười tuổi bắt đầu giết người. Tám năm trôi qua, nàng nổi danh trong giới sát thủ vì sự tàn khốc, đã ra tay là phải thấy máu, tiền đồ tươi sáng. Nàng liên tục dấn đạp lên không biết bao nhiêu xác người để leo tới vị trí thứ mười bốn trong hàng ngũ những sát thủ nổi danh. Tới hai mươi mốt tuổi nàng vang danh giang hồ, tên của nàng được xếp thứ tư trong hàng ngũ những sát thủ giỏi nhất.

Nhắc tới Ngưng Sương tiên tử, ai chẳng không biết, ai chẳng không hay?

Máu, nàng thích thú khi được ngửi thấy mùi máu.

Giết người vô số, hai tay dính đầy máu tanh, nên mùi vị quen thuộc nhất đối với nàng cũng chính là mùi máu.

Đối với nàng mà nói, mùi máu tanh kích thích vị giác nàng không khác gì mùi cà phê. Nếu muốn tìm điểm duy nhất khác biệt đó là nàng chỉ uống cà phê không uống máu người.

Mùi máu cùng với mùi hương hoa xông thẳng vào lỗ mũi của nàng, đó chính là ký ức cuối cùng mà nàng nhớ.

Không biết từ khi nào, nàng lại một lần nữa có cảm giác thế này.

Nhìn hai xác người nằm gục trước mắt, nàng trở nên ngây ngốc.

Nếu như mắt nàng không bị cận tám ngàn độ thì thi thể nữ nhân nằm kia chính là của nàng.

Kỳ quái thật? Sao đó có thể là thân thể của nàng được chứ? Chẳng lẽ nàng nằm mơ? Không đúng, nàng có bao giờ nằm mơ mộng hão huyền gì đâu.

Không phải nằm mơ? Chẳng lẽ...

Một người thông minh tuyệt đỉnh như Lăng Sương nên nàng lập tức nhận thức rõ tình hình trước mắt, như bị sét đánh trúng, nàng lập tức đứng thần thò.

Đầu óc của nàng trống rỗng, đại não cùng tiểu não đã rù nhau bay ra khỏi cơ thể hết rồi, giờ phút này chúng chẳng khác gì rom rã, nàng không còn suy nghĩ được gì hết. Bất chợt có hai gã đàn ông đứng yên lặng bất động trước mặt nàng, “Lăng tiểu thư, phục mệnh lão đại, chúng tôi tới đưa tiểu thư đi nói chuyện”. Hai người này mặc bộ âu phục láng bóng, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nhưng những tình huống thế này, nàng đã gặp nhiều lắm rồi, Lăng Sương e thẹn gật đầu “Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, không thể tùy tiện đi với người lạ được”. Người muốn mời nàng? Chắc chắn phải là một người có thế lực rất lớn.

Đối mặt với sự e thẹn của mỹ nhân, bất luận kẻ nào cũng không thể hung dữ được. Gã đàn ông mặc bộ âu phục màu trắng lên tiếng trước “Lăng Sương tiểu thư xin hãy an tâm, chúng tôi tuyệt đối không gây tổn thương gì cho cô”. Giọng điệu của tên này không chỉ lễ độ mà còn ôn hòa.

Liếc mắt nhìn thi thể nằm trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Sương bắt giác đỏ ửng “Hai vị đại ca, xin hãy nói cho tôi biết có chuyện gì đã xảy ra được không?”. Trong lòng nàng dù hiểu rất rõ chuyện đã xảy ra, nhưng vẫn cần một đáp án chuẩn xác.

Người mặc bộ âu phục đen nhìn nàng tỏ vẻ kinh ngạc “Lăng tiểu thư, xin thứ cho tôi nói thẳng, tiểu thư thực sự là đệ tử sát thủ sao?”. Hắn đã sống mấy ngàn năm này, xem trên sổ không biết bao nhiêu người, nhưng chưa từng gặp ai như Lăng Sương.

Mặt nàng đỏ ửng lên, ngưng ngưng gật đầu “Tôi không dám nói, sao anh lại ép tôi trả lời một câu hỏi thô tục như vậy?”.

Nghe nàng nói vậy, hai người đàn ông thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

“Về mặt hai người trông thật lạ nha, cứ như vừa bị cưỡng gian vậy?”. Lăng Sương tỏ vẻ vừa thẹn thùng vừa khiếp sợ, nở nụ cười trừ miễn, không ngừng trêu chọc hai người đàn ông.

Nhìn cô gái trước mắt tỏ vẻ nhu nhược, hai người không biết nên trả lời thế nào, nên lại quay về chuyện chính “Chúng tôi là Hắc Bạch vô thường, phụng mệnh Diêm vương mời tiểu thư đi nói chuyện”.

Lăng sương cúi đầu, vẻ ngoài ôn nhu yếu đuối, nhưng giọng nói thập phần kiêu ngạo “Lão nương ai gặp cũng thích, hoa nhìn thấy cũng phải hé nở chào đón, sao có thể chết được? Nhất định là địa phủ các người có nhầm lẫn gì rồi đúng không? Mẹ nó, để xem ta tính sổ với các người như thế nào”.

Hắc Vô Thường vội lấy ra một điều xi gà cao cấp, cười tủm tỉm đưa tới trước mặt Lăng Sương, “Tiểu thư xin bớt giận, mời tiểu thư một điều”. Gặp quỷ hồn kiêu ngạo thì phải dùng tới chiêu này, lần nào cũng hiệu quả. Đương nhiên, tiền đề tiên quyết phải là quỷ hồn kia thích hút thuốc.

“Đúng vậy đúng vậy, mời tiểu thư”. Móc ra cái bật lửa, Bạch Vô Thường giúp nàng đốt thuốc.

“Tiểu thư xin mời, xe đang chờ dưới lầu.” Lăng Sương là khách quý được Diêm Vương vô cùng kính trọng, hẳn đặc tội không nổi.

Rút một điều, Lăng Sương cho vào miệng, thờ phà phì phèo những vòng khói trắng, “Xem ra đây cũng là loại xi gà có đẳng cấp đấy, lão nương sẽ đi theo các người để nghe diêm vương giải thích”. Đi theo phía sau bọn họ, động tác của Lăng Sương vô cùng ưu nhã, giống như các thực nữ ở cổ đại.

Theo Hắc Bạch Vô Thường đi xuống lầu, quả nhiên có một chiếc xe đang chờ nàng ở trước cửa.

Vứt điều xi gà xuống mặt đất rồi dùng chân đi tắt thuốc, Lăng Sương ngồi vào xe limousine, gương mặt tỏ vẻ xấu hổ, “Các người không phải đã tham ô đấy chứ? Chỉ là Hắc Bạch Vô thường mà lại có một chiếc xe xa hoa như vậy à? Rolls Royce – Ghost Phantom cơ mà, lão nương đã có nhiều năm làm sát thủ như vậy mà cũng chưa từng bao giờ thấy qua chiếc xe này, chiếc xe xa hoa này được ngồi một lần cũng sướng”. Nàng đã từng rất muốn có một chiếc xe thể thao nên đã tìm hiểu qua. Nhưng cuối cùng chẳng mua, vì nàng không có tiền, nếu như cơn rận trên người nàng có giá trị, nàng cũng muốn chụp lấy nó mà đem bán.

Nàng, ngoại trừ trên người có mấy vạn tiền tiêu vặt, tính luôn 5 triệu Mỹ Kim hiện có trong ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng chỉ có vậy mà lại dám nghĩ tới chuyện mua Rolls Royce _ Ghost Phantom

thì hãy nằm mơ kiếp sau đi.

Hắc bạch Vô Thường nhìn nhau, “Lăng tiểu thư, cô hẳn là phải có rất nhiều tiền mới đúng”. Lăng tiểu thư chẳng những là đệ tử sát thủ, 6 năm trước còn cùng Phi Ưng bang giúp tá hữu hộ pháp cướp được rất nhiều tài sản.

“Tất cả tài sản là của sư phụ, tôi chỉ có tiền thù lao, hơn nữa số tiền hai vị tỷ tỷ trả chỉ đủ tiêu vặt, chỉ có mấy triệu mà thôi, so với hai vị đại ca đây còn kém xa rất nhiều”. Lăng Sương cực kỳ khiêm tốn đáp lời.

“Vậy thì...”, Hắc Vô Thường hoàn toàn không nói gì, “tiểu thư, người ngồi cho vững, rất nhanh có thể đến địa phủ”.

“Hai vị đại ca, các người nhất định là tham ô”, Lăng Sương bắt chéo chân, đợi lát nữa tôi gặp Diêm Vương, không biết tôi có buột miệng nói ra cái gì không nên nói không đây?”.

Hắc Bạch Vô Thường đầu đổ mồ hôi lạnh. Tiểu thư muốn thế nào? Đường đường Hắc Bạch Vô Thường, cư nhiên bị một nữ quý uy hiếp, chuyện này nếu truyền đến địa phủ bọn họ về sau làm thế nào để ngẩng mặt nhìn ai đây?

Lăng Sương chớp mắt mấy cái thật ngây thơ, “Mẹ nó, lần trước lão tử đánh bạc ở Florida Las Vegas thua hết vốn, các người giúp tôi thắng lại”. Thua tận 100 triệu, làm cho nàng rất đau lòng. Tuy sau đó nàng cũng thắng lại được hơn mười vạn, thế nhưng số tiền thua 100 triệu kia nàng luôn khắc sâu trong lòng, hận đến nghiến răng.

Hắc Bạch Vô Thường mặt mày thất sắc, đồng thanh nói “Tiểu thư, cô đã chết rồi”. Làm quỷ còn muốn gỡ vốn, từ xưa đến nay cũng chỉ có tiểu thư. Trước đây không có người nào như vậy, sau này càng không thể có.

Khuôn mặt khải ái của Lăng Sương hiện lên nụ cười, “Tôi biết mà, nhưng hai người là Thần quân, nhất định sẽ có biện pháp, không phải sao?”

“Chúng ta...”, Hắc Bạch Vô Thường dừng xe lại, thông minh chuyển hướng đề tài câu chuyện. “Tiểu thư tới nơi rồi”.

Cửa xe vừa mở, giày cao gót vừa giẫm xuống mặt đất đã hồi hả rụt lại, Lăng Sương về mặt tò ra khiếp đảm “Đây là địa phủ sao? tôi sợ quá. Làm phiền hai vị đại ca, kêu Diêm Vương lão gia tự mình đến đón tôi với. Ông ấy dù sao cũng là Lão đại nơi này, có ông ấy che chở, tôi tạm thời sẽ không phải gặp nguy hiểm”.

Trong lòng dù đã tức đến mức muốn học máu, Hắc Vô Thường bắt đầu xoa nhẹ hai trán “Lăng tiểu thư, lỗi tai của tôi không biết có phải là có vấn đề không? vừa rồi tôi nghe cô bảo chúng tôi kêu Diêm Vương đến đón cô hả?”.

Trời ạ, sự liều lĩnh của nữ nhân kỳ quái này lại lộ? Hắc Bạch Vô Thường cùng nhau ngửa mặt nhìn trời không biết nói gì.

“Con người do mẹ sinh ra, yêu mà cũng do mẹ sinh ra. Gay là cái giống do người và yêu cùng sinh ra. Ta họ Lăng, gọi là Lăng Sương. Lăng trong chữ Lăng Sương, còn Sương cũng trong chữ Lăng Sương. Nếu như muốn lý giải chữ lăng trong hành phạt “lăng trì” Lăng ta sẽ phản đối ngay, còn nếu lý giải chữ Sương trong tây qua sương (=đưa hấu) Sương ta không phản đối. Cuối cùng ta muốn nói một câu, ta hiện tại chính ma quỷ được quỷ ma sinh ra đây”. Lăng Sương nói xong đẩy cửa ra chậm rãi đi vào.

Hắc Vô Thường nhất thời bị bầu không khí này làm sặc, gợn ngón tay cái lên, tự đáy lòng nói, “Tiểu thư thật dũng cảm”.

Địa phủ chẳng hề âm u giống như nàng nghĩ, trái lại tràn ngập ánh nắng, sắc màu rực rỡ, cây cỏ xanh tươi.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây của nàng, nơi đây hẳn là biệt thự.

“Đây là biệt thự của Diêm Vương có phải không?”. Hung hăng đập vào cửa xe, làm cho chiếc xe thể thao sang trọng không ngừng run lên. “Cảnh sắc thật đẹp quá”. So với nhà trọ của Hồ Khuyết Tuyết thật tốt hơn nhiều, khoảng cách chênh lệch phải dùng hết năm mới có thể tính được.

Nhìn thấy chiếc xe yêu quý bị Lăng Sương ngược đãi, Hắc Vô Thường đau lòng muốn chết, chạy nhanh mở cửa xe kiểm tra. “Tiểu thư, xin người hãy nhẹ tay, đập hư thật đáng tiếc”.

Không thêm để ý tới biểu hiện thân tình kia, Lăng Sương tự ý đi vào. Đôi mắt không ngừng chuyển động, hết nhìn đông sang tây, hồn nhiên nói “Này lão đại của Địa phủ, đệ tử sát thủ Lăng Sương đến thăm hỏi người đây”. Ngự khí bình thản, ngang ngược, cùng biểu tình của nàng có chút không hợp.

Một nữ tử chậm chậm bước đến, nét mặt mỉm cười, “Lăng cô nương, người đã đến rồi”. Nữ tử mặc sườn xám tao nhã, đáng vẻ uy nghi.

“Cô là thư ký của lão Đại hay là tình nhân vậy? Mau dẫn tôi đi gặp lão”. Quà là một nữ nhân xinh đẹp, vì hoàn cảnh nào lưu lạc đến mức trở thành tình nhân như vậy?

Ai, thật đáng tiếc, thật là lãng phí.

“Tôi là vợ của hắn”, mỹ nhân mỉm cười, làm say lòng người.

Nàng là phụ nữ, mỹ nhân kẻ đối với nàng là vô dụng. Lăng Sương cười hì hì, “lão diêm vương định cho mỹ nhân này đến quyền rũ tôi sao?”

“Trước hết tôi thay mặt địa phủ gặp cô để giải thích một chuyện”. Mỹ nữ rồi kéo Lăng Sương ngồi lên ghế sofa, đưa cho nàng ly cà phê. “cô thích uống cà phê phải không?”

“Nói đi, chồng của cô đã phạm sai lầm chỗ nào?” Không biết tại sao tự nhiên chết đi, từ khi xuống địa phủ thì đều nghe nói chuyện này nguyên nhân do địa phủ làm sai.

Tình huống trước mắt, rõ ràng mỹ nữ này thay chồng để thuyết phục nàng.

Người đẹp tỏ vẻ tươi cười tán thưởng “Nghe nói hắc đạo tam tuyệt, lợi hại nhất chính là cô quả nhiên không sai”

Nghe vậy, vẻ mặt Lăng Sương ửng hồng “Bà chị cười nhạo tôi rồi. Ngoại trừ giết người, tôi đây thật sự không có bản lĩnh nào khác.Hắc đạo tam tuyệt gì đó, là do mọi người quá trù áy mà gọi thôi”.

Người đẹp cười khê, nghiêm mặt nói: “Sư phụ cô Tu La, là người cổ đại. Bởi vì tội ác quá nặng, không thể đầu thai. Nếu muốn một lần nữa được làm người, nhất định phải thay đổi được 3 người có lòng dạ độc ác, là sát thủ giết người không gớm tay”.

Ánh mắt Lăng Sương loé lên một tia sáng, “Ba người được chọn bao gồm tôi – Thanh Nhã và Từ Lung đúng không?”. Trừ ba người độc ác chẳng khác cảm thú như các nàng thì còn có thể là ai?

“Chồng của tôi cận thị nhiều độ. Đã quên mang mắt kính, nên ghi lầm tên cô. Theo kế hoạch định ra từ trước, cô xuất hiện sau Từ Lung. Dù sao đi nữa,hiện tại xem ra cô đã xuất hiện trước cô ta khoảng 1 năm. Thật xin lỗi, đã làm cho cô chết sớm một chút, là sai lầm của chồng tôi”. Lúc này người đẹp đang giải thích nguyên nhân.

Chết sớm vài phút hay muộn vài phút có cái gì khác nhau đâu, thật đúng là mẹ nó nhiều chuyện a.

Lăng Sương xoay người kiêu ngạo, nở nụ cười nhạt thật đẹp “Khuyên Tuyết đâu?”

Người đẹp nở nụ cười kỳ lạ “Khuyên Tuyết cô nương xem như cũng bị ảnh hưởng, nhưng không phải do cô ảnh hưởng. Điều này là thiên cơ không thể tiết lộ”.

Bờ vai Lăng Sương hơi run run, nhìn giống như chú thỏ trắng giật mình hoảng sợ “Nói đi, tiếp theo làm sao bây giờ?”. Tốt lắm, chỉ ít Khuyên Tuyết vẫn bình an.

“Ba người các cô giết người không nương tay, ai đã trở thành mục tiêu thì không thể chết từ từ được. Hai nàng kia sống không quá 26 tuổi, cô sống không quá 24 tuổi. Nhưng bởi vì các cô do Tu La huấn luyện, cũng đã muốn sửa đổi tính nết. Tuy rằng giết người, nhưng chuyện tốt làm cũng rất nhiều. Cho nên, các người được cho cơ hội một lần nữa. Cho các cô xuyên qua thời không, một lần nữa đến cổ đại làm lại từ đầu”.

Lăng Sương ngượng ngừng nói, “Đó chỉ là chuyện nhỏ, do hay hỗ trợ lão đại về súng ống lẫn độc dược nên nếu vô tình lúc đó gặp được người hoạn nạn sẽ ra chút sức giúp đỡ thôi, hoặc cho ít tiền gì đấy, mấy chuyện đó không thể tính là chuyện tốt được”.

Hắc đạo tam tuyệt đều phóng khoáng, quả nhiên là sự thật.

Trên trán người đẹp không còn toát ra mồ hôi lạnh, chậm rãi nói tiếp “ Lâm Bích Ảnh, 16 tuổi (Số đi Lăng Sương khi đi thay thế nói 17 tuổi là bởi vì khi đó đã là 1 năm sau). Cha là Lâm Chấn Bắc, mẹ là Tiêu Túy Nguyệt. Vô lâm đệ tử mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành, được cha mẹ sủng ái. Thân thể như vậy, cô có vừa ý không?”

Lăng Sương gật đầu, “Cho ta thân thể tốt như vậy, là muốn ta làm chuyện gì đây?” Trên đời này làm gì có ăn cơm trưa không phải trả tiền?

“Nghĩa phụ của cô là Tu La, đã đầu thai rồi, hiện giờ đang sống rất tốt”. Người đẹp không trả lời câu hỏi của Lăng Sương.

“Tôi đã đoán được ý bà chị đây muốn nói gì rồi”. Lăng Sương ôn nhu nói. “Nếu không cần tôi làm việc gì, sẽ không có ý đem người gọi tôi đến nơi này bàn chuyện bí mật”.

Người đẹp bật cười, “Lăng Sương cô nương, thông minh quá cũng sẽ rất mệt”. Trong lời nói của nàng cũng không rõ là khen ngợi hay châm biếm, Lăng Sương xấu hổ cười nói “Bớt nói lời thừa đi, muốn đưa tôi xuyên không về cổ đại thì đưa luôn đi. Bà chị khen tôi mãi như vậy, tôi sẽ thẹn thùng đó”.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Cả nhà khủng bố 1

Căn cứ theo quy luật bất biến muôn đời của chuyện xuyên không, tám mươi tám phần trăm nữ chủ sẽ tỉnh dậy lần đầu tiên trên một chiếc giường thuộc khuê phòng. Về phần linh hồn ban đầu của chủ thể, nếu không phải do thất cổ tự sát thì cũng là do nhưng chuyện phát sinh ngoài ý muốn như khi sinh ra đã vốn yếu đuối, bệnh cũ triền miên không qua khỏi rồi đi đời nhà ma.

Nhưng nàng cảm thấy tựa như mình đã bị lừa dối. Bởi vì khi nàng mở mắt ra không phải đang ở trong khuê phòng, cũng không hề nằm trên giường có trướng màn che phủ, mà là ... đang ngồi trước một bàn đầy các món ăn hết sức phong phú.

Người đầu tiên đập vào mắt nàng không phải là một nha hoàn trẻ trung nhu thuận ngoan ngoãn, cũng không phải một phu nhân cao quý mỹ lệ. Mà là, một ông bác tuổi tác ước chừng trên dưới bốn mươi.

“Song nhi, có phải bị mệt mỏi hay không? Trong thời gian ăn cơm sao lại có thể ngủ gật được cơ chứ? Hay do cơm nước bữa nay nấu không hợp khẩu vị?”. Cảnh tay phải nhăn nhoe khô ráp đặt lên vai nàng, đầu số không ai khác chính là của ông bác đứng bên cạnh nàng đây.

Nghe xong những lời vừa rồi, Lăng Sương xúc động tới nỗi nàng cảm giác muốn té xỉu luôn tại chỗ. Nàng chợt thấy có cảm tình ngay với ông bác này, trong lòng thêm chút vẩn vương. Bất chợt, có gì đó chen hòng khiến nàng thấy ngột thở, chủ nhân cũ của thân xác này không phải là chết do ăn quá no và quá nhanh đấy chứ?

Lăng Sương bày ra vẻ mặt tươi cười “do đêm qua không ngủ được”. Tên nàng không phải là Lâm Bích Ảnh sao? Vì sao vừa rồi ông bác này lại gọi nàng là Sương nhi nhỉ? Nàng tại cổ đại cũng tên là Lăng Sương à? (Do chữ Song Và chữ Sương phát âm trong tiếng Trung Quốc giống nhau nên nàng nghe lầm)

“Hay là như vậy, con đi về phòng ngủ một giấc đi, cơm nước sẽ được đưa tới phòng bếp hâm nóng, khi nào muốn ăn hãy phân phó cho Tiểu Điệp giúp nha”. Giọng nói có một chút sùng nịnh vang vang bên tai nàng.

Lăng Sương len lén nhìn thoáng qua, mới phát hiện ngồi trước mặt nàng còn một mỹ phụ phu nhân nữa. Một đôi phu phụ cùng nữ nhi ngồi ăn cơm, nhà này hẳn là có ba người.

Lăng Sương nàng kiến thức rộng rãi, mỹ nữ đẹp nàng đã gặp qua vô số. Nhưng nhìn đôi vợ chồng trước mặt nàng đây, nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc muốn chết.

Tuy rằng đã có con gái mười sáu tuổi, thế mà đôi vợ chồng này phong thái vẫn tuyệt đẹp. Nam nhân tuấn đạt, nữ nhân tuyệt mỹ.

Nhất là nữ nhân, nhìn thế nào cũng chỉ thấy là chưa tới ba mươi tuổi. Nếu đi trên đường, không chừng vẫn bị nam nhân trẻu ghẹo. Nếu đổi trang phục của một cô nương, có khi còn có người tới cầu hôn nữa cơ.

Không cần phải ca ngợi nữa, DNA của đôi vợ chồng này quá tuyệt, quá ưu tú. Nữ nhi do bọn họ sinh ra nếu không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cũng là quốc sắc thiên hương.

Tuyệt sắc mỹ nữ ư? Khóe miệng Lăng Sương không khỏi khẽ nhếch lên cười. Xuyên không tám đến chín phần mười đều biến thành mỹ nữ, quả nhiên không sai mà. Kinh nghiệm này cho thấy rằng, những gì mà cảm thú Hạ Tử Lung viết cũng không hẳn chỉ là bốc phét.

Nàng vội vàng lắc đầu, “Không cần phải làm vậy”.

Vừa cúi đầu cầm cúi ăn, vừa thầm suy nghĩ tính toán ở trong lòng. Mấy người dễ nhìn ở trước mặt nàng đây, phụ thân nàng tên là Lâm Chân Bắc, mỹ phụ nhân cũng tức là mẫu thân của nàng tên Tiêu Túy Nguyệt, nha hoàn của nàng tên Tiểu Điệp. Nói như vậy, họ chính là ba người thân nhất trên đời của nàng rồi.

“Song nhi, con cũng đã mười sáu tuổi rồi. Hôn ước với Nam cung gia, cũng nên ...” Lâm Chấn Bắc nói chuyện theo kiểu lập lò, dù đã cắt bớt nửa câu nhưng ai cũng hiểu ý nghĩa.

Lăng Sương cao giọng nói “HÔN ƯỚC?” Không phải chứ, nàng mới chỉ mười sáu tuổi, còn là thiếu nữ vị thành niên mà.

Thấy Lăng Sương biểu tình khác ngày thường, Tiêu Túy Nguyệt nhẹ giọng trách cứ Lâm Chân Bắc, “Con nó mới mười sáu tuổi đầu, gấp gáp gì chứ?”

Về mặt của Lâm Chân Bắc có chút xa xầm “Song nhi, hôn ước giữa con với Nam Cung tam thiếu gia đã được định sẵn cách đây hơn mười năm rồi”.

Tiêu Túy Nguyệt nhũn mày, “Cũng phải xem nữ nhi có thích hay không chứ?”

Nàng nói lầm bầm trong miệng ‘đương nhiên không thích rồi’. Nam Cung tam thiếu gia là cái quái gì vậy? Cảm thú mà cũng muốn với cao tới Lăng Sương nàng sao? (tác giả nhắc nhở: hẳn là người, không phải đồ đạc cũng chẳng phải súc vật).

“Cha mẹ, Bích Ảnh còn nhỏ, chỉ mong được ở bên cạnh hầu hạ cha mẹ”. Trong lòng nàng thầm thêm một câu “cầu mong không nghe thấy câu mà ta nói nhỏ lúc nãy”.

“Song nhi, cha biết con hiếu thuận, thế nhưng con và tam thiếu gia đã có hôn ước”. Lâm Chân Bắc cẩn thận thuyết phục, chỉ sợ lời lỡ đắc tội tới ái nữ, hôn ngọc quý trên tay ái nữ bảo bối.

Tiêu Túy Nguyệt gấp một miếng thịt gà vào bát Lăng Sương “Con yêu, ăn cái này đi, nếu Song nhi đã không thích Tam thiếu gia vậy hãy chấp nhận hôn ước với nhị thiếu gia cũng được”.

Trong lòng Lăng Sương đổ mồ hôi lạnh, nàng nhìn cha mẹ ánh mắt tỏ ra rất đau khổ. Hôn ước chó má này nàng phải làm sao bây giờ?

Mấy người cổ đại tám chín phần mười đều là đồ ngốc, không biết vì sao rõ ràng kêu suy nghĩ rồi đột nhiên thay đổi quyết luôn thế này. Chỉ vì lời hứa hẹn, mà cả cái mạng nhỏ cũng có thể dâng tặng hưởng chỉ là một nữ nhi như ta.

Lão cha ta thoát nhìn rất chính trực, nói trắng ra cũng là đồ ngốc trung thực điển hình. Đúng là tám gương trung thực cho những đứa ngốc noi theo. Đã có hôn ước há? thế lỡ Nam Cung thiếu gia gì đó thiếu mất cánh tay hay cái chân, hoặc bị bệnh hoa liễu thì cũng đẩy ta vào biển lửa chịu chết há?

“Song nhi, tam thiếu gia năm nay hai mươi tám tuổi, võ công cực cao, tài trí hơn người, nổi danh giang hồ là võ lâm mỹ nam tử, không biết bao nhiêu cô nương muốn gả cho hắn đâu”. Lâm lão độc ác tiếp tục thuyết phục, ý đồ rõ ràng là muốn ta tình nguyện nhảy vào biển lửa thiêu đốt thân thể chết không toàn thây đây mà.

Thân thể này của ta chỉ mới mười sáu đúng không nhỉ? Vậy cái tên Nam Cung tam thiếu gia kia là trâu già muốn gặm cỏ non hả?

Tiêu đại mỹ nhân xoay người nhìn ta mắt mở thật to, “Nam Cung tam thiếu gia có điểm tốt đó là hắn được xưng tụng là vô lâm đệ nhất tài tử, đệ nhất mỹ nam. Nhưng cũng có điểm xấu thậm tệ đó là do được nhiều cô nương vây quanh nên hắn suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt. Con gái à, đó là một người lãng nhăng”.

“Túy nguyệt, ta là người chỉ biết một lòng chung tình với nàng ” Lâm Chấn Bắc đứng thẳng lên biểu thị sự trung tâm.

Tiêu mỹ nhân không cho là đúng liếc mắt nói “ được hạnh của chàng ra sao chẳng lẽ thiếp không rõ, thiếp tưởng chàng nổi danh là đào hoa công tử chứ nhỉ?”.

Lăng Sương đầu đầy mồ hôi lạnh, Lâm tiên bối mà ở hiện đại sẽ chẳng khác nào các thiên vương trong làng giải trí, thế mà Tiêu mỹ nhân vẫn không hài lòng, lạ nhỉ? Nhưng có lẽ phong thủy ở cổ đại đặc biệt, nên người đẹp mới nhiều như vậy.

“Lúc ta còn trẻ cũng nổi danh là mỹ nam tử nha”. Lâm lão không cam lòng chịu nghe chửi bới.

“Ta cũng là mỹ nữ vậy”. Tiêu mỹ nhân không cam lòng tỏ ra yếu kém.

Hay lắm, hay lắm, hai người là tuấn nam cùng mỹ nữ được chưa, chỉ có mỗi ta là xấu thôi

“Song nhi, Nam Cung gia cùng Lâm gia nhà ta môn đương hộ đối, tam thiếu gia vẫn tài võ lược, con còn gì phải lo lắng nữa”.

“Môn đương hộ đối chỉ là tiêu chuẩn thứ hai, Song nhi hạnh phúc mới là tối trọng yếu.” Tiêu đại mỹ nhân không chịu lui bước chút nào.

“Song nhi hạnh phúc là trọng yếu, thế nhưng... Ta cùng Nam Cung huynh từng có ước định.” Nói ông này là đồ ngốc điển hình, quả nhiên không sai.

“Tự để cái gì ước định, người sớm đích bà nữ nhi tổng xuất đi chịu chết.” Một khoa trương như vậy chứ? Lẽ nào, cái kia khiến cái gì tam ít, họ Nam Cung đích tên thị lam râu mép thúc thúc?

“Ước định cái gì, chàng chỉ muốn sớm sớm tổng nữ nhi đi chịu chết thôi”.

Sao phải quảng cáo khoa trương như vậy nhỉ? Lẽ nào cái tên gọi là tam thiếu gia họ Nam Cung kia lại là một ông bác xấu xí râu ria xồm xoàm hay sao?

“Không phải chịu chết, mà là đi xuất giá về nhà chồng”. Lâm lão ‘hiên ngang lẫm liệt ’ lên tiếng sửa chữa, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, ai không hiểu còn tưởng rằng Lâm lão muốn ra chiến trường.

Bộ muốn làm Kinh Kha chuẩn bị đi ám sát vua Tần hả? Nhưng biểu tình càng nhìn càng thấy giống đấy.

“Gió thổi đầu hiu nước sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ ra đi không trở về” [1]. Ôi giới ơi, càng nghĩ càng tức cười, làm trố quá lố đi.

“Nam Cung tam thiếu gia phong lưu thành tính, Song nhi gả cho hắn chẳng khác nào đi chịu chết”.

Meo giải thích:

1. Nguyên văn là “*Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn*”. Đây là hai câu thơ Kinh Kha đã ứng tác với các bạn đi tiễn mình khi ở bờ sông Dịch – biên giới nước Triệu. Lúc này Kinh Kha đi hành thích Tần Thủy Hoàng và biết chắc rằng đã đi là sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cả nhà khủng bố 2

Hai vợ chồng Lâm lão cãi nhau tới không còn biết đến ai, nước bọt văng tung toé..

Lăng Sương tỉnh bơ ngồi ăn, như chuyện đó không hề liên quan đến mình.

Nàng cũng muốn mở miệng nói vài câu, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Chẳng lẽ lại bảo: Con gái của hai người đã đi đâu mất tiêu rồi, ta rất vô liêm xỉ lại mặt dày ngang nhiên chiếm dụng thân thể của cô ấy. tên ta là Lăng Sương, năm nay 20 tuổi, cộng thêm 2 nữa, đang tuổi thanh xuân đẹp nhưt đời con gái, tươi như đoá hoa nở rộ. Trăm người gặp – trăm người mến, đến hoa thấy cũng phải nở tung bùng chào đón. Phiên hai người mau nói cho tôi biết cái tên Nam Cung tam thiếu gia kia là người thế nào? Có đúng là tôi và hắn có hôn ước không? Đây là triều đại nào, hoàng đế nào đang cầm quyền? Hắn có mấy người con gái, đẹp trai không? Có ý định thu nạp thêm tiểu lão bà không? (Chúng đọc giả nhìn với ánh mắt khinh bỉ: Không phải là cô định làm tiểu lão bà của hoàng đế đấy chứ?).

Nhìn xem, càng nói nhiều, càng lộ nhiều sai sót, để bọn họ chậm rãi từ từ mà cãi nhau, tôi đi chỗ khác hưởng nhàn thôi.

Vợ chồng Lâm lão cãi nhau âm ỉ đúng nửa giờ mới chính thức đình chiến.

Nguyên nhân đình chiến không phải do cảm thấy đã lãng phí quá nhiều nước bọt, mà là do Tiêu đại mỹ nhân nói một câu, “Hãy phát thiệp mời rộng rãi tới tất cả các thanh niên tài ba tuấn tú trong chốn võ lâm đến Ngạo Kiếm sơn trang làm khách, muội sẽ tự mình vì Song nhi mà chọn lựa”.

Lâm lão yêu vợ hơn mạng sống, yêu con gái hơn cơm ăn (không có con gái chẳng khác nào không có lương thực, sống không nổi). Trong tình huống vô cùng bất đắc dĩ này, rất chặt vật buộc lòng đáp ứng đề nghị của vợ yêu. Biểu tình trên mặt hắn hiện rõ một chữ khổ à nha. Nhớ năm đó Lăng Sương tôi đây đoạt thực ăn từ miệng chó dữ, cũng đã lộ ra biểu tình như vậy.

Tâm tình Lăng Sương đang khá tốt đẹp, lại nghe được đề nghị máu chó của Tiêu đại mỹ nhân, tự nhiên trong tim có chút sụp đổ. Khi thấy Lâm lão chặt vật đáp ứng, trái tim triệt để tan vỡ thành muôn mảnh vụn. “Tiêu đại mỹ nhân, con có thể chọn phu quân không?” Nàng mới mười sáu tuổi, mới tốt nghiệp trung học cơ sở thôi. Chưa phải sáu mươi, cần gì gấp thế?

“Ha ha ha, ta thích cái cách con gọi ta là đại mỹ nhân đó”. Tiêu Túy Nguyệt che miệng, phát ra tiếng cười kiểu Shiratori Reiko [1].

Lâm Chấn Bắc đầu toát mồ hôi lạnh, “Kiếp trước ta đã tạo nghiệt gì vậy trời, gặp phải cặp mẹ con như hai người”.

Ông có làm sao đâu mà phải đổ mồ hôi lạnh chứ, người nên đổ mồ hôi lạnh nhất chính là tôi đó, ông có biết không?

Không tới một phần bảy giây, Lăng Sương có một quyết định thật vĩ đại — im lặng là vàng.

Nàng im lặng, Tiêu đại mỹ nhân vẫn không chịu im lặng, tươi cười nhìn Lâm Chấn Bắc tiên bối bảo “Về phòng nói chuyện.”

“Cái này...” Lâm tiên bối lần thứ hai trong ngày đầu nổi những đường chồng chéo đen xì.

Đầu hiện đầy những đường chồng chéo màu đen là đúng rồi, về phòng nói chuyện nhất định là phải làm chuyện đó. Lâm Chấn Bắc đang phiền muộn cực độ, bị Tiêu đại mỹ nhân kéo ra ngoài.

Xuyên không hiện ra ngay bên cạnh mâm cơm, nàng là người thứ nhất.

Chưa bao giờ nàng lại chịu một bữa cơm tẻ nhạt vô vị thế này, trái tim còn thiếu chút nữa ngừng đập. (có người nói nguyên nhân chủ yếu tại vợ chồng Lâm gia rất chỉ là khủng bố).

Vợ chồng Lâm gia đã đi rồi, nàng cũng nên đi khỏi đây là hơn, nhưng mà... nàng đi đâu giờ?

Vừa tỉnh lại ngay bên mâm cơm, nàng căn bản không biết nên đi đâu về đâu.

Cuối cùng, nàng có một quyết định rất máu chó. Giã bộ họ khan một tiếng, rồi cao giọng hét, “Tiểu Diệp.” Tiểu Diệp là nha hoàn của nàng, chắc chắn sẽ biết đường về.

Ba giây sau, một người con gái mặc váy hồng nhạt từ cửa đi vào.

Dáng vẻ thướt tha, mái tóc để thả bay tự nhiên. Vóc dáng ưu mỹ, động tác tao nhã. Dù nhìn thế nào, cũng giống thiên kiêu tiểu thư xuất thân danh môn, không giống nha hoàn.

Đẹp, ai chả thích. Cho nên, nàng ngây dại ngẩn.

Khí Tiểu Diệp chậm chậm tiến đến gần, khuôn mặt người con gái nào đó bất chợt trở nên cứng đờ, cùng thạch cao đẳng cấp cao nhất quyết phản cao thấp.

Quý ...Hồn ma ... Cứu mạng tôi với...

Nuốt một ngụm nước bọt, Lăng Sương dè dặt nói, “Ngươi là Tiểu Diệp?”

Tiểu Diệp gật đầu, không nói lời nào.

Lăng Sương ôm trán, vô lực khóc thét.

Bao nàng mỗi ngày đối mặt với Tiểu Diệp, không bằng giết nàng đi.

Người con gái xấu nàng đã gặp nhiều, xấu như Tiểu Diệp, thật có thể nói là trước đây không thể có mà sau này tuyệt đối cũng không luôn. Đối với thế giới cổ đại toàn mỹ nhân mà nói, xấu thế này thật hiếm có.

Gương mặt thế nào thì được gọi là giống y quả dưa chuột? Mặt Tiểu Diệp là giải thích tốt nhất.

Toàn bộ khuôn mặt bị một lớp rỗ màu đen bao phủ, căn bản nhìn không ra đường nét trên mặt nàng ta rốt cuộc trông thế nào. Thấp thoáng có thể thấy được hai đường lông mày một dày một mỏng hình số tám (Chữ Trung Quốc: 八) chẳng khác con sâu róm lúc nhúc. Thấy rõ nhất, chính là cái miệng nhỏ nhắn màu anh đào hé lộ kia.

Môi của nàng rất đẹp, nhỏ nhắn xinh xắn như trái anh đào, ướt át tươi đẹp.

Cái miệng nhỏ nhắn tuyệt mỹ như vậy lại phối hợp cùng mặt rỗ, thật quý dị không nói nên lời.

Lăng Sương run lạnh một trận, cố nén để không nôn mửa... Không dám nhìn nàng, “Tiểu Diệp, đưa ta về phòng.” Lăng Sương ngày hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt.

Tiểu Diệp gật đầu đi về phía trước, vẫn không nói lời nào. Giờ này phút này, Lăng Sương không thể không nghi nha hoàn này bị cầm diếu.

Nam chủ nhân khủng bố, nữ chủ nhân khủng bố, nha hoàn khủng bố, cả nhà khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Cả nhà khủng bố 3

Trên đường đi, mới thấy được Lâm gia này nguy nga tráng lệ thế nào. Cầu nhỏ cong cong, sân nhà thơm mát, sắc màu rực rỡ, nước chảy róc rách. Kiến trúc đan xen, trông như thiên nhiên tạo thành, phong cách hết sức quý phái. Có chút phong thái uyển chuyển hàm súc, tinh tế nho nhã. Có thể xây Lâm viên như vậy, nhất định cần tài lực hùng hậu. Lâm gia này chứng tỏ có rất nhiều tiền, không kém so với nàng còn nhiều hơn.

Cứ một lần xuyên không mà xuyên vào nhà giàu như vậy, nàng giàu to rồi.

Theo Tiểu Diệp đi vào một toà nhà với sân vườn từ kết cấu mà đoán, đây hẳn khuê phòng của tiểu thư rồi, cũng chính là nơi cư trú tương lai của Lăng Sương tới đây. Lúc vào cửa, nàng nhìn tám biển phía trên cổng vòm thấy ba chữ “Bích Ảnh Các”, ba chữ rồng bay phượng múa, tranh sắt viền bạc, vừa nhìn đã biết phải do danh gia làm rồi.

Nàng lên tiếng hỏi, “Chữ kia ai viết?” Ai, lắm chuyện chính là bản tính của con gái.

Miệng Tiểu Diệp ê a nửa ngày, khoa tay múa chân, nói không được một câu hoàn chỉnh. Lăng Sương nàng là ai chứ? Trên trời khó tìm, dưới đất hiếm thấy, thoáng chút đã phát hiện ngay được Tiểu Diệp không bình thường.

“Ngươi bị cầm diếu hả?” Giờ phút này, đáy mắt Lăng Sương loé tia mừng rỡ, mặt tràn đầy cuồng nhiệt.

Về mặt kia, chỉ có thể là cầm thú mới có a.

Tiểu Diệp gật đầu, chỉ có thể phát ra một âm đơn tiết, “A...”

Sự thật chứng minh, nàng đoán trúng béc, Tiểu Diệp đích thực là hàng thật giá thật, không thể giả cầm diếu.

Sớm biết vận khí tốt như vậy, trước đây khi chưa xuyên không đáng lẽ chỉ nên mua vài khoản vé số kiếm phí sinh hoạt. Không, là phí lo hậu sự. (người cũng đã chết, tiền cũng chỉ có thể dùng để lo hậu sự thôi.)

Lăng Sương họ khan một tiếng, giã bộ sờ sờ đầu Tiểu Diệp, “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố ngươi.” Con bé đáng thương.

Về ngoài tỏ ra cảm thán nhưng trông mắt trợn trắng, biểu tình trên mặt chẳng khác cầm thú. Tiểu Diệp bị cầm diếu, bất kể nàng có hành động khác thường nào cũng sẽ không bị vợ chồng Lâm gia phát hiện, khả khả...

Nếu Lâm gia nhiều tiền như vậy, làm người thừa kế duy nhất của Lâm gia, thật chẳng thể nào tốt hơn.

Khuê phòng của Lâm tiểu thư là phòng xép, bên trong có chỗ ngủ và chỗ thay y phục, bên ngoài có thể dùng làm thư phòng.

Giường lớn khắc hoa được làm bằng gỗ kê sồi, màn che ngọc bích thanh tú tao nhã. Vật dụng trên giường tinh tế mềm mại lại mơ hồ tỏa sáng, tuyệt đối là gấm vóc tơ lụa thượng hạng. Đồ dùng trong phòng làm bằng gỗ đàn hương thể hiện rõ sự giàu sang. Trong lò ngọc khói xanh bay lượn, hương thơm tỏa ra bốn phía. Nàng dù có ngu cũng biết, lò ngọc kia tác dụng không phải dùng để bài tể người chết mà là để xông hơi. Trong hộp trang điểm trên bàn bày đồ trang sức ánh vàng rực rỡ, châu hoa đông đưa, trăm vàng cài tóc bằng ngọc, cần cái gì có cái đó, vừa nhìn đã biết không phải loại hàng nhái kém chất lượng. Ở cửa có hai tấm bình phong phi thủy, được làm từ đôi tay khéo léo phi thường của những bậc thợ tài ba, giá trị phải nói là không nhỏ.

Xem ra Lâm tiểu thư xưa nay vốn là con nhà dòng dõi về nho học, bởi vì, trên bức tường có treo vài bức họa, phần lạc khoản [2] đề tên Lâm Bích Ảnh . Hơn nữa, thư phòng bên ngoài toàn là sách, nói năng là một sách tuyệt đối không sai.

Tham quan xong khuê phòng, nàng hiện tại phải làm gì?

Đánh đàn? Xin lỗi, nàng không biết lục chỉ ma cầm (tục gọi là ma âm xuyên não)

Chơi cờ? Có ai nói cho nàng biết là quân trắng đi trước hay quân đen đi trước không?

Luyện chữ? Tư thế cầm bút lông như thế nào ấy nhỉ?

Vẽ tranh? Xin hỏi giấy Tuyền Thành [3] cùng giấy bình thường khác nhau chỗ nào?

Sau một phần ba giây tự hỏi bản thân, nàng quyết định xong rồi, “Tiểu Điệp, mau đưa ta đi ra ngoài đường một chút” Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, trong đó còn có thêm ý ra lệnh.

Lâm gia trên dưới ai ai cũng biết nàng là tiểu thư, không thể nghe ngóng tin tức gì từ những người ở đây được. Muốn nghe được tình hình Lâm gia, thì phải ra đường lớn. Bất một tên ăn mày rồi cho hán một thỏi bạc, ngay cả liệt tổ liệt tông mười tám đời cũng có thể hỏi ra.

Hầy, nghe lời người ngoài nói chỉ là cái cớ. Nguyên nhân chính, đương nhiên là Lăng Sương tiểu thư nàng ham chơi a.

Tiểu Điệp vừa nghe lời nàng nói, chẳng những không ngăn cản còn tốt bụng khoa tay múa chân.

Lăng Sương nhìn đến nhử đầu hoa mắt, bày ra bộ dạng ai oán, “Ta nghe không hiểu.” Nàng thực sự không hiểu a.

“A...” Tiểu Điệp trực tiếp không nói gì, từ ngăn kéo ở bàn trang điểm lấy ra một đồng bạc vụn, làm một động tác giả để tiền vào túi tiền của mình.

Lăng Sương bưng tỉnh hiểu rõ, Tiểu Điệp không phải muốn ngăn cản nàng, mà nhắc nhở nàng nên mang theo tiền.

Nàng vỗ vỗ đầu Tiểu Điệp, hài lòng gật đầu, “tương lai sẽ khá đấy”. Nha hoàn của những nhân vật xuyên không đều không phải luôn rất khúm núm, hèn nhát nhát sao? Tiểu thư chỉ vừa muốn xuất môn, lập tức trình diễn màn một khúc hai quý bà đòi treo cổ . Tiểu Điệp nhà nàng tuy rằng lớn lên có chút xấu xí, ngũ âm [4] không được đầy đủ, nhưng cũng không tệ. Chỉ ít, còn biết câu kết với nàng làm việc xấu.

Meo giải thích:

1. *Shiratori Reiko là nhân vật chính trong truyện tranh “Shiratori Reiko de Gozaimasu!”.*
2. *Lạc khoản: phần đề chữ trên các bức họa.*
3. *Giấy Tuyền thành: là loại giấy vẽ chuyên dụng, mực không phai màu, được gọi là “chỉ thọ thiên niên” – giấy thọ nghìn năm tuổi).*
4. *Ngũ âm: cổ họng, răng hàm, lưỡi, răng cửa, môi.*

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 6: Tình cờ gặp nhau

Hiện nay, võ lâm có 2 đại thế gia, 4 môn phái lớn.

Ngạo Kiếm sơn trang Lâm gia, tung hoành ngang dọc sơn trang Nam Cung Gia. Phái Thanh Thành, Thánh Đao Môn, Thiên Lôi Môn, Độc bộ đường.

Trong đó, Ngạo kiếm sơn trang Lâm gia có nhiều nhân tài kiệt xuất.

Lâm gia chẳng những là võ lâm thế gia, còn có sự nghiệp buôn bán lớn. Cửa cái, danh vọng trong chốn võ lâm vô cùng to lớn.

Ngạo kiếm sơn trang tiền bối Lâm Chấn Bắc, võ công tuyệt vời, đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm nhiều năm.

Hiện tại nói đến ngạo kiếm sơn trang Lâm gia, không có ai là không biết, không có ai là không hiểu.

Lâm Chấn Bắc vang danh giang hồ, phu nhân Tiêu Túy Nguyệt lai lịch thần bí không biết từ nơi nào đến. Chỉ có 1 con gái, gọi tên Bích Ảnh. Ngoài ra còn có 1 đồ đệ, họ Bạch, tên Vô Trần.

Những thông tin khác, còn chờ kiểm chứng.

Nghe tiểu khát cái kể chuyện xong, Lăng Sương chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Nàng vốn nghĩ Lâm gia chỉ là một gia đình phú thương bình thường, nào biết là nhân vật được kính nể trong chốn võ lâm.

Cái chết lần này, thật là một trò đùa.

Trong đầu tràn ngập mơ hồ, nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui chơi của Đại tiểu thư nàng.

Nhiều năm sống trong giang hồ, nàng rút ra một kinh nghiệm, người trong giang hồ, sinh mệnh ở đầu đao. Cuộc sống giang hồ tàn sát khốc liệt, sống trên giang hồ không biết khi nào sẽ mất mạng. Hiểu được điều này, khi nào có thể chơi đùa, nhất định phải thật vui vẻ. Hiện tại mà nói, nàng hoàn toàn là người giang hồ. Nói vui là, tiểu thư của đệ nhất thế gia, con gái cưng của võ lâm minh chủ, không là người trong giang hồ khó có thể nào xem là người bình thường trong biển người rộng lớn ngoài kia.

Lý Bạch đã nói một câu rất hay “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, Mạc sử kim tôn không đối nguyệt” Vì quán triệt tư tưởng của thi tiên tiền bối nàng quyết ở lại cố địa du ngoạn cho sướng (Chú giải “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, Mạc sử kim tôn không đối nguyệt” là 2 câu thơ trong bài Tương tiễn từ của Lý Bạch: Đòi người đắc ý cứ vui chơi, Chén vàng sao nở trống hoài dưới trăng).

Dựa theo quy luật xuyên qua của tiểu thuyết, nữ chủ thường chưa thấy qua các mặt của cuộc sống ngoài xã hội. Thấy mứt quả thì xem là tổ yến, nhìn thấy trang sức quý giá thì muốn đổi nghề làm ăn cướp. Lăng Sương nàng 3 tuổi đã va chạm chốn giang hồ, những thứ kia nàng sẽ không xem là quan trọng.

Nghe nói, nữ chủ xuyên qua thích nhất đi đến thanh lâu. Bất quá thực có lỗi, nàng đã trà trộn nơi thanh sắc nhiều năm, từ lâu đối với các loại thanh lâu đã miễn dịch.

Không thích ăn quả vật, không thích đến thanh lâu, dường như nàng chỉ có một nơi để đi là tửu lâu.

Nàng không đi tửu lâu không được, vì trên bàn cơm Lâm tiền bối cùng Tiêu phu nhân cãi nhau một trận, làm nàng không ăn no. Đi lại này giờ, tránh không được đã đói bụng. Người muốn khỏe, phải ăn cơm, một lúc không ăn đói sẽ mệt.

Dựa vào nguyên tắc yêu thương bản thân mình, nàng cùng Tiểu Điệp đi vào tửu lâu. Theo đánh giá bên ngoài, quán này có chất lượng rất tốt. Dùng ánh mắt của nàng đánh giá, không phải 3 thì

cũng là 4 sao.

Phục sức của Lăng Sương rất lộ liễu, hơn nữa bên mình lại có 1 nha hoàn, cặp mắt sắc sảo của tiểu nhị ngay lập tức hiểu rõ thân phận của khách đến, vui vẻ chào đón nàng.

Tuy rằng không phải giờ ăn cơm, khách trong tửu lâu vẫn rất nhiều.

Tìm chỗ ngồi yên tĩnh, Lăng Sương tỏ ý bảo Tiểu Điệp ngồi xuống. Tiểu Điệp cũng không câu thúc, tự nhiên ngồi xuống. Không hổ là võ lâm thế gia, ngay cả nha hoàn cũng rất có khí thế.

Lăng Sương vừa mới ngồi xuống, một gã nam tử cũng ngồi vào. Thực rõ ràng, người này muốn chiếm cái bàn.

Một thân trang phục trắng, biểu thị phong thái xuất trần. Thế nhưng từ người hán, lại tỏa ra một cỗ khí lạnh khó thể thân cận. Ngồi bên cạnh hán, Lăng Sương cảm giác mùa đông đang đến.

Bởi vì người kia luôn lạnh lùng, không khí thật yên tĩnh, hiểu rõ quy luật giang hồ Lăng Sương vẫn không tự chủ nhìn hán vài lần.

Trên mũ có gắn ngọc trắng, quần áo trắng. Mây rậm, mũi cao, môi mỏng. Con người đen thâm thúy lạnh lùng, tràn ngập mỉa mai hoặc, tà khí làm cho người khác phải run rẩy.

Nhiều đó cũng đủ làm cho nữ tử trên đời mê đắm, Phan An cũng phải xấu hổ, Tống Ngọc cũng phải tức chết.

Nhất thời, ngay cả nàng cũng hoài nghi đây là nữ cải nam trang. Nhưng nhìn đến trái cổ của hán, mới xua tan ý niệm hoang đường đó trong đầu nàng.

Có vẻ ngoài như thế, nhất định là vô cùng đào hoa.

Lăng Sương đã gặp qua vô số mỹ nam, cũng không tránh được chút tim loạn nhịp. Nàng dung tánh mạng bảo đảm, thời gian ngắn người không quá 3 giây.

Mang rượu đến. Nam nhân chậm rãi mở miệng, rót cuộc vẫn không đếm xỉa đến cái nhìn của Lăng Sương.

Vận khí (con nợ nó) thật tốt lành, ăn bữa cơm xoàng còn có mỹ nam tiếp khách.

Sắc mặt Lăng Sương bỗng ửng hồng, “Tiểu nhị các món ngon nhất của quán đều đem lên”. Xấu hổ cùng mỹ nam tuyệt đối không quan hệ, đó là thói quen của nàng. Nàng nếu bất tài, cũng không đến mức vừa gặp nam nhân mặt đã ửng đỏ. Nàng háo sắc, nhưng mà còn cứu chữa được.

“Tiểu Điệp, người muốn ăn món gì?” Là một chủ tử tốt quan tâm người hầu, nàng hoàn toàn không thể không để ý đến cảm thụ của nha hoàn.

Tiểu Điệp mỉm cười xua tay, tỏ ý không cần.

Lăng Sương vừa nhìn là biết người có tiền, chủ quán đương nhiên không dám chậm trễ, một chút thời gian, món ngon đã bùng lên đầy bàn. Mà bầu rượu của Bạch Y nhân cũng được đưa đến.

Bạch Y Nhân tự mình rót rượu, Lăng Sương dùng bữa. Ngồi chung bàn ăn cơm, lại xem nhau như không thấy.

An ninh thời xưa luôn không đảm bảo, ý thế hiếp người, đùa giỡn dân nữ là những chuyện nhìn đã quen mắt.

Lăng Sương thật không ngờ, ngày đầu tiên xuyên qua liền trở thành diễn viên chính mang số mệnh khổ trong các câu chuyện ngày xưa.

“Cô nương, người đi một mình à?”

Một tên đáng vẽ lưu manh đi tới, bên người đi theo 2 gã sai vặt.

Dùng ngón chân nhìn xuống cũng biết, giờ này khắc này đang diễn ra vở kịch gọi là đùa giỡn dân nữ.

Lăng Sương đỏ mặt, ngược ngừng gật đầu ‘Đúng vậy’. Cúi đầu trong phút chốc, nàng đã nhìn thấu đối phương. Hán không có võ công, không đáng để lo lắng.

Nhìn hành động của nàng, làm cho tên có đáng vẽ lưu manh đắc ý cười ha ha “Nàng vẫn còn thẹn thùng”. Người này về mặt đảm tà, đáng khinh gian trá, nhất định không phải là người tốt.

Tiểu Điệp nóng lòng bảo vệ nàng, vội đứng lên che trước mặt Lăng Sương.

Người đẹp khiến cho ta vừa lòng đẹp ý, nữ nhân xấu làm ta chán ghét. Vì vậy, sau một tiếng “cút ngay”, Tiểu Điệp đã ngã sấp xuống một bên.

Ánh mắt Lăng Sương loé lên tia lạnh bén nhọn, vội nâng Tiểu Điệp dậy, “Tiểu Điệp, người không sao chứ?”

Tiểu Điệp lắc đầu, đứng lên che trước mặt Lưu Sương, dùng tư thế gà mẹ che chở nàng.

Tên lưu manh đáng vẽ đảm tà nhìn chằm chằm Lưu Sương, “tiểu mỹ nhân, bồi đại gia ta vui vẻ”. Ái, người cổ đại thật không có văn hóa, lời kịch cũ.

Lăng Sương khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, tràn đầy hấp dẫn “Như thế nào vui vẻ à?” Không thể trách mặt nàng hồng, thẹn thùng à, không có biện pháp.

Tên lưu manh được một tác lại muốn tiến thêm một bước, đưa tay muốn sờ soạng “Tiểu mỹ nhân, người thật biết điều”.

Lăng Sương vội cúi đầu, né tránh “Người muốn làm gì?” Trên nét mặt tràn đầy bối rối, giống con thỏ trắng nhỏ run sợ.

Được nước làm tới “Bồi đại gia ta vui vẻ”, lưu manh bị sắc đẹp trước mặt làm cho mê muội.

“Không được”. Lăng Sương càng thêm bối rối, kéo Tiểu Điệp lui ra phía sau.

Đối với tình huống diễn ra trước mắt, Bạch Y Nhân từ đầu tới giờ không thêm liếc mắt một cái, bình thần uống rượu

Vì cách một cái bàn, tên lưu manh đi tới bắt Lăng Sương, “Đến đây”. Vươn một trái, không cần thận dụng vào chén rượu của Bạch Y Nhân. Chén rượu đổ ra trên bàn, rượu ngon văng khắp nơi.

Lăng Sương ngây thơ nói “Người làm sai chuyện này, phải đền rượu cho hán”. Hai gò má ửng lên, hết sức mê người.

Tên đáng vẽ lưu manh sớm bị Lăng Sương chơi đùa đến mê muội, cũng không suy tính, lấy ra một thỏi bạc vút cho người mặc áo trắng trước mặt: “Cầm lấy, đại gia thưởng người”.

Bạch Y Nhân lặng lẽ thu bạc, xoay người rời đi.

Thấy thế, tên lưu manh đắc ý cười to “ha ha, tiểu tử này rõ ngốc”.

Lăng Sương càng thêm ngây thơ nói: “Người làm đổ rượu của hán, lại ném bạc cho hán, rõ ràng làm nhục hán, sao có thể như vậy được? Nam tử áo trắng sát khí đầy người, tên lưu manh chọc đến hán chắc chắn là tìm đường chết. Nàng không nghĩ ra tay, mượn dao giết người là tốt nhất.

“Đại gia thích”, tên đáng vẽ lưu manh càng hung hăng kiêu ngạo, vênh vênh vào vào

“Biết công từ nhà chúng ta là ai không?” Công tử của tri phủ đại nhân, công tử nhà chúng ta làm nhục hán, là phúc của hán”. Chó săn thứ nhất cựa thế chủ.

“Đúng vậy, làm nhục hán chính là phúc của hán”. Chó săn tồn tại để ý thế hiếp người, lúc này phải lộ diện.

Chó săn thứ hai vừa dứt lời, vù vù vài tiếng, ba người nhắt thời quý trên mặt đất.

Người khác thì không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Lăng Sương thấy rất rõ ràng.

Nguyên nhân hẳn quý xuống vì bị đánh vào đầu gối. Hung khí là một thoi bạc, đầu sỏ là nam từ áo trắng.

“Ai đánh ta”, tên đáng về lưu manh lúc này chính thức gia nhập hàng ngũ những kẻ ngốc.

“Công tử, người thế nào rồi?” chó săn thứ hai nóng lòng tỏ ra trung thành.

“Ai đánh công tử nhà chúng ta?” chó săn thứ nhất không cam lòng tỏ ra yếu thế.

Không cần tìm nữa, người áo trắng đã rời đi, muốn tìm cũng không thấy. Nếu tìm được cũng chỉ là đi tìm đường chết.

Dựa vào kinh nghiệm lâu năm của nàng, nam từ áo trắng có võ công cực cao, so với nàng hơn rất nhiều. Tính nàng là cao thủ số một, hẳn phải được xem là tuyệt đỉnh cao thủ.

Lăng Sương nở nụ cười lạnh, xoay người nhắt thoi bạc trên mặt đất đặt lên trên bàn, “Tính tiền”. Dám cùng Lăng Sương nàng đấu, chết như thế nào cũng không biết.

Ra khỏi tù lâu, tâm tình Lăng Sương rất tốt, được ăn cơm miễn phí, tâm tình không tốt sao được?

Tâm tình tốt cùng bụng không liên quan, tuy rằng ăn một ít, hiện tại vẫn cảm thấy đói.

Tuỳ tiện tìm một tù lâu, nàng lại ghé vào.

Kéo Tiểu Diệp ngồi xuống không đến một giây, nam từ áo trắng cũng đi đến, mà còn giống như lần trước ngồi chung bàn với nàng.

Kỳ quái, hẳn tới đây làm gì? Không lẽ cố tình đi theo nàng hay sao?

Gương mặt thanh tú của Lăng Sương khẽ cau lại, “Tiểu nhị, mang 4 món ngon nhất của quán ra”. Lấy bát biển úng vạn biển đi, hẳn võ công tốt, nàng cũng không phải người dễ trêu chọc.

“Nữ nhi hồng” người áo trắng ít lời như vàng, mặt không đổi sắc.

Lăng Sương một thân sang trọng, không ai hoài nghi nàng không có tiền. Cũng như lần trước, lập tức đem thức ăn ngon lên.

Lăng Sương cầm lấy đĩa nếm thử, thờ ơ nói “Rượu ngon hay không không quan trọng, quan trọng là có người cùng uống”. Bắt chuyện với nữ nam nhưng người ta thần nhiên phớt lờ, mắt mặt quá.

Người áo trắng tự ý rót rượu, xem lời nói của nàng như không khí.

Một bàn ăn ba người, một cầm đũa, một không nói lời nào, bầu không khí thật quý dị cũng thật buồn chán.

Sức ăn của Lăng Sương không nhiều, chỉ một chút đã no.

Buồng đũa dùng tay áo lau miệng, nam nhân ngồi cạnh bên đột nhiên nói: “Người cùng ta uống rượu”.

Lăng Sương ngược ngược cắn môi, trợn mắt “ta là cô gái tốt, không thể tùy tiện cùng nam nhân khác uống rượu”. Đồ mặt khi nói chuyện cùng người xa lạ không phải lỗi của nàng.

Tuỳ người. Thật đúng là lời nói như vàng.

Lăng Sương đem nước trà đổ ra sau, cầm một cái chung, ngược ngược nói “cảm ơn người giúp ta, những lời này là thật tâm”.

“Ta không phải giúp người”, nam từ áo trắng yên lặng uống rượu.

Lăng Sương rót một chén rượu, giọng lên “Dù sao chẳng nữa, cảm ơn người”.

Nam từ áo trắng vẫn uống rượu như cũ, xem người đẹp như không thấy.

Trầm mặc hồi lâu, hẳn mở miệng “người rất đẹp”.

Câu này nghe còn giống tiếng người, Lăng Sương hé miệng cười, nét mặt tăng thêm vài phần ngại ngùng.

Còn chưa kịp mở miệng, nam từ áo trắng rất nhanh nói tiếp một câu “để trêu hoa ghẹo nguyệt”.

Nụ cười chợt tắt “cảm ơn người nhắc nhở”

Yên lặng uống hết bầu rượu, nam từ áo trắng lại mở lời “tên gọi là gì?” Người này cá tính thật kỳ quái, rõ ràng không thích tiếp xúc người lạ, lại hỏi tên nàng?

Lăng Sương then thùng cúi đầu “bèo nước tương phùng, người dung xa lạ, cần gì phải hỏi”. Trong mắt hiện lên vẻ tang thương thê lương, cùng nụ cười ngậy thơ trên mặt không hợp chút nào”.

Nam từ áo trắng biểu tình không đổi, “Hay cho câu bèo nước gặp nhau, người dung nước lã”.

Lại uống một chén rượu, Lăng Sương đứng lên “Người giúp ta, ta mời người uống rượu, tạm biệt”. Ăn đã xong, rượu đã uống, nàng cũng nên rời đi.

Lúc đi khỏi, nàng cảm thấy quên một việc, nhưng không biết là chuyện gì?

Một lúc sau, Lăng Sương mới nhớ là đã quên trả tiền (tiểu nhị có lẽ cho là bọn họ đi chung, nên tính tiền nam từ áo trắng)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ký sự xem mắt

Lâm Chấn Bắc tiền bối cùng Tiêu đại mỹ nhân tình cảm rất tốt.

Cũng vì tình cảm quá tốt, ở chung một chỗ mỗi ngày đâm phát chán, nên lơ là Lăng Sương.

Trừ ba bữa cơm, ba người tuy cùng một nhà mà vẫn không có dịp gặp mặt nhau.

Dựa vào sự thông minh, tài trí của Lăng Sương nàng dễ dàng che dấu được mọi người trong nhà thành công trong việc chiếm dụng cơ thể Lâm Bích Ảnh.

Lâm gia là võ lâm thế gia, đương nhiên không có nhiều khuôn phép. Khi Tiêu đại mỹ nhân biết Lăng Sương yêu dấu rời nhà đi dạo vô bổ, chẳng những không ngăn cản còn cười tủm tỉm cho vài tờ ngân phiếu để tiêu vật.

Tiền tiêu vật? Tiền tiêu vật mà cần đến mấy trăm sao? Mỗi lần ra ngoài đều cho 100 lượng bạc, chỉ một lần thôi cũng đủ giàu a.

Lăng Sương giờ mới biết LâmBích Ảnh trước đây không bao giờ đi ra ngoài. Muốn nàng ta ra ngoài đi dạo so với lên trời còn khó hơn. Bây giờ nàng tự mình đi ra ngoài, Tiêu đại mỹ nhân cầu còn không được.

Cuộc sống thật sự rất tốt đẹp a.

Ăn toàn của ngon vật lạ, mặc toàn tơ lụa gấm vóc. Người hầu đông, cha mẹ cưng chiều.

Không việc gì làm đi loanh quanh trên đường phố, thoải mái tiêu tiền khắp nơi, trái vào phải ra.

Nàng không thích tiêu tiền, ở cổ đại một tuần đã mua một đồng đồ vật. Quần áo, trang sức, quạt tròn cầm tay, thứ gì cần đều có. Nguyên nhân nàng mua nhiều đồ như vậy cũng vì buồn chán.

Ngoại trừ nhàm chán, nàng cũng làm được một ít việc nghiêm chỉnh. Chẳng hạn như nhận biết người trong sơn trang. Thân là đại tiểu thư Lâm gia mà không biết người hầu nhà mình thật không còn gì để nói. Ngoài ra, nàng còn làm quen địa hình. Ngao Kiếm sơn trang tuy lớn, nhưng cũng không phức tạp. Dựa vào trí nhớ hơn người thời gian vài ngày cũng có thể nắm đại khái kiến trúc sơn trang. Chỉ ít, nàng sẽ không lạc đường.

Ví dụ như đến quán uống trà, thuận tiện nghe mọi người buôn chuyện. Những nơi như quán rượu, quán trà thông tin lan truyền nhanh nhất. Nghĩ muốn hiểu rõ thời đại này, nhất định phải đi nghe. Người cổ đại thật buồn tẻ, nhà ai mất con chó cũng có thể tám đến một tháng. Toàn bộ chuyện lớn, chuyện nhỏ đều lấy ra làm đề tài. Nghe xong một tuần, thật cũng nắm được nhiều tin tức hữu ích.

Cuộc sống trước mắt thật sự rất tốt, cho đến một ngày ...

“Song nhi, ta đã phát thiệp rộng rãi, mời các vị thanh niên tài năng, tuấn mạo trong trong chốn võ lâm đến Ngao Kiếm sơn trang làm khách”.

Tiêu đại mỹ nhân còn chưa nói xong, Lăng Sương đã muốn ngắt xiu rồi.

“Mẹ, con còn muốn hầu hạ người thêm vài năm nữa”. Đầu nàng tối đen, dờ khóc dờ cười.

Nàng mới 16 tuổi, tốt nghiệp trung học, gả cho ai được.

Tiêu đại mỹ nhân vỗ vỗ bờ vai của nàng, “không vội, chúng ta sẽ từ từ chọn”. Nàng dĩ nhiên không vội, nôn nóng chính là bọn họ.

Lăng Sương buông bát, thờ dãi một hơi “Mẹ, nhất định phải chọn sao?” Cũng không thể thương lượng một chút sao? Ít nhất cũng nên đợi nàng trưởng thành.

“Song nhi, nhân lúc còn trẻ, con thông thả chọn lựa. Nếu không vừa ý, sang năm chọn lựa tiếp”. Tiêu đại mỹ nhân hạ thấp giọng nói, ghé sát tai Lăng Sương “Không chọn sẽ không ngăn được miệng cha con, tạm đối phó rồi tính”.

Lăng Sương cặp mắt sáng ngời, nhỏ giọng nói “thật sự chỉ đối phó qua loa là được?”

Tiêu đại mỹ nhân nháy mắt “mẹ của con không lẽ lại đi hại con sao? Chỉ cần con đi gặp mặt, cha con sẽ không có gì để nói nữa”.

Lâm Chấn Bắc nhướng mày “2 mẹ con nói chuyện gì đó?” Dựa vào kinh nghiệm lâu năm của mình, mẹ con họ nhất định đang nói xấu ông”.

Tiêu Túy Nguyệt quay lại liếc mắt nói, “không có gì”.

Lăng Sương cúi đầu, cười trộm “con quyết định đi xem mắt”.

“Vậy là tốt rồi”, Lâm Chấn Bắc gật đầu.

Nhưng mà..... Lăng Sương kéo dài giọng “Con phải gặp mặt ở bên ngoài, không gặp ở Ngao Kiếm sơn trang.

Dựa vào lý thuyết xem mắt quý báu ví dụ như: nên hoá trang cho nhan sắc thật xấu xí, nhất định phải chọn địa điểm bên ngoài, hơn nữa tuyệt đối không thể gặp người quen. Nếu không sẽ biến khéo thành vụng.

Tiêu đại mỹ nhân nỗ lực cố gắng đến cùng, gật đầu như gà mổ thóc “Được rồi, để mẹ sắp xếp, chọn Như Ý lâu đi”.

Túy Nguyệt, “làm như vậy được không?” Lâm tiên bối đối với ý kiến của Lăng Sương rõ ràng không đồng ý.

“Đầu bả đậu như ông thì biết cái gì? Xem mắt là tạo điều kiện cho đôi trẻ tự mình phát triển tình cảm. Huống chi, đều là người trong giang hồ câu nệ lễ nghi phiền phức làm gì?” Rõ ràng, lời nói Lâm tiên bối lần nữa bị Tiêu đại mỹ nhân xem thường.

Lâm gia, chính là nữ chiếm quyền cao nhất, lời nói của Tiêu đại mỹ nhân được xem như thánh chỉ. Mệnh lệnh vừa ra, Lâm Chấn Bắc hoàn toàn không có cơ hội phản bác. Vậy khi nào có thể xem mắt? Lâm Chấn Bắc khôn ngoan xuôi theo chiều gió, đối đề tài.

“Nhanh thì trong vòng 3 ngày, chậm sẽ không bàn nữa”.

“Mẹ dự định mời những người nào vậy?” Ở cổ đại 1 tuần, chuyện trong giang hồ nàng đã biết được một ít. Không biết là những người nào có tư cách trở thành phu quân của nàng nhỉ?

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia của gia tộc Nam Cung, đại đệ tử đứng đầu phái Thanh thành Chu Nhân Sở, môn chủ mới của Thánh Đạo Môn Quan Dương, Đường chủ Độc bộ đường Lâu Đoạn Nhai, Thiếu chủ Thiên Lôi Môn Lôi Phá Nhật, phó bang chủ cái bang Trần...”

“Dừng lại.” Lăng Sương cố nén xúc động cười sặc sụa, cố gắng ôn hòa “Cái bang?” Có cần thiết muốn gả nàng đến mức phải làm vợ ăn mày?

Tiêu đại mỹ nhân vội vàng xoa đầu nàng “Con gái a, cái bang cũng được xem là bang phái lớn trong võ lâm. Mời 4 môn phái lớn mà không mời cái bang, sẽ bị người đời chê trách”.

Lăng Sương về mặt âm thầm “A”. Nàng 24 tuổi, chỉ kém vài tuổi so với Tiêu đại mỹ nhân, thật không thích hợp bị nàng xoa đầu.

* * *

Tung Hoành sơn trang cùng Ngao kiếm sơn trang cách nhau chỉ 1000 dặm, đi xe ngựa không mất bao nhiêu thời gian.

Sau 10 ngày, người hầu nhà Nam Cung báo tin, tam thiếu gia đã đến 2 ngày. Hôm nay tại lầu Như Ý, phòng số 3 đợi Lâm tiểu thư.

Tiêu mỹ nhân lập tức cùng Lăng Sương thông đồng tính kế, sôi nổi trở tài.

Nàng có gương mặt trái xoan xinh đẹp, mày không vẽ mà đen, môi không tô mà đỏ. Đôi mắt long lanh như sóng nước mùa xuân, mang theo nét e lệ, mượt mà. Nụ cười trong trẻo rực rỡ. Mỹ nhân như hoa như ngọc vậy mà, lại bị 2 mẹ con tô vẽ biến thành người phé nhân.

Trên má bôi phấn dày đậm, che mất ngũ quan xinh đẹp. Miệng tô đỏ thắm, chỉ thấy diêm dúa kỳ dị.

Vốn là thanh lịch quần áo xanh biếc, vì trang điểm đậm trở nên tầm thường. Trên búi tóc cắm đầy trâm vàng rực rỡ,

Hóa trang ôn hòa, Lăng Sương đứng trước gương nhủ mình “Mẹ, sao con nhìn thấy giống kỹ nữ thế này?” Ngoài miệng kêu Tiêu Túy Nguyệt là mẹ, nhưng trong lòng lại xem nàng là tỷ tỷ.

Tiêu Túy Nguyệt rõ ràng rất hài lòng với kiệt tác của mình “Cũng không tệ lắm”.

Lăng Sương méo máo “con đi đây”. Thực xấu a, nàng sống hơn nửa đời người cũng chưa từng xấu đến như vậy.

“Tự mình cẩn thận một chút, đừng để tên tham thiếu gia phong lưu chết tiết kia ăn mất. Con gái của Tiêu Túy Nguyệt dù có hóa trang như thế nào cũng là người đẹp, phong nhã tài hoa”.

Cúi đầu nhìn bề ngoài trang điểm của mình, Lăng Sương bật cười “Mẹ, con mang bộ dáng này hẳn vẫn muốn có con sao?” Dựa vào phẩm hạnh này, thi được xem là phong lưu lãng tử Nam cung tam thiếu gia đối với nàng sẽ không hứng thú nổi. Nếu như không phải làm cho buổi xem mắt đầu tiên này trở nên xấu mặt, nàng có thể tạm thời miễn cưỡng chấp nhận hẳn.

Như Ý lâu nổi tiếng khắp nơi, kinh doanh thịnh vượng nhờ vào khách ghé nghỉ lại và ăn uống rất đông. Cho dù không đạt chuẩn 5 sao cũng có thể xem như 4 sao.

Quán ăn 4 sao đúng là rất lớn. Cùng Tiểu Điệp dạo qua một vòng, Lăng Sương đã muốn lạc đường.

Đi trên hành lang, Tiểu Điệp đột nhiên chỉ vào căn phòng có số phía trước, Lăng Sương nhìn theo thấy trên bảng viết “Thiên tự tam hào”. (chữ Thiên phòng số 3)

Àn, là phòng này rồi.

Vừa đẩy cửa vào, Tiểu Điệp đột nhiên nắm lấy áo nàng, ra sức lắc đầu.

Làm sao vậy? Kỳ quái, nét mặt Tiểu Điệp làm sao có vẻ sợ hãi?

Tiểu Điệp nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi buông tay áo Lăng Sương ra, khoa tay múa chân.

“Người muốn chờ ta ở ngoài phải không?” Tuy rằng không hiểu ngôn ngữ người câm, nhìn hành động của Tiểu Điệp, nàng cũng có thể tạm hiểu được.

Tiểu Điệp gật đầu, xoay người liền chạy đi. Ngay cả phía sau có quỷ đuổi theo cũng không cần phải chạy nhanh như vậy

Cũng không biết Tiểu Điệp đang làm trò gì, Lăng Sương đành phải đem chuyện đó cho qua một bên, đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa, nàng nhìn thấy một người đẹp trai đến mức không thể ngờ. Nhìn kìa có vẻ quen mắt.

“Người đã đến rồi”. Hắn ngẩng đầu liếc nàng một cái.

Lăng Sương nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, dở mặt “là người”. Hắn là tam thiếu gia nhà Nam Cung? Không thể nào, thấy chết mà không cứu chính là vị hôn phu của nàng? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp a.

Nam tử khoẻ miệng hơi cười, mang theo thân nhiên vẻ trào phúng “Làm sao lại mặc thành như vậy?” rõ ràng hắn đã nhận ra nàng.

Lăng Sương hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lộ vẻ ngượng ngùng “Ta thích vậy, không được sao?”

“Miễn cưỡng chấp nhận, bắt đầu đi”. Mỹ nam nháp một ngụm rượu “ta thích nữ nhân chủ động”.

“Bắt đầu?” Xem mắt còn có cách nói bắt đầu như vậy sao? Tốt, bắt đầu.

Mỹ nam cố ý vô tình hỏi một câu “Vì sao phải làm chuyện này?”

Lăng Sương chớp mí, “Người cũng không muốn?” Xem mắt thật sự mắt mặt vậy sao?

“Cô rất đẹp, nếu không ăn mặc như vậy, người xem trọng cô sẽ rất nhiều”.

Nét mặt Lăng Sương đầy vẻ thẹn thùng, “Ta như vậy người còn có thể nhận ra, thật bội phục”

“Chúng ta đã gặp qua”. Nam tử áo trắng thân nhiên nói.

“Cũng đúng, chúng ta quả thật đã từng gặp nhau”. Thật là duyên phận a, Lăng Sương cũng không nghĩ đến, lần đầu tiên trong đời nàng nói chuyện với nam nhân thì người đó cũng chính là hôn phu của mình.

“Ta không thích nữ nhân nói nhiều, không cho phép nói”. Tên thiếu gia Nam cung xoa nhẹ vành chén, lạnh lùng nói.

Lăng Sương vừa thẹn vừa sợ, trợn mắt nói “Đang yên lành ta nói để làm chi?”

Hắn ra vẻ vừa lòng “Tốt lắm”.

“Chúng ta có phải nên nói chuyện gì hay không?” Xem mắt gặp phải người quen thật xấu hổ, xem mắt hoá trang xấu gặp phải người quen nhận ra dung mạo thật của mình lại càng xấu hổ hơn.

“Ta không thích nhiều lời, cớ đồ đi” Mỹ nam buông chén rượu.

“Gi?” Lăng Sương cao giọng “Cớ đồ?” Tiến triển cũng nhanh quá đi? Hiện tại đang đốt giai đoạn làm quen, tiếp đến là động phòng hoa chúc sớm?”

Hắn thông thả liếc Lăng Sương một cái “Không cớ quần áo thì làm thế nào được?”

Lăng Sương thông minh, lập tức hiểu ý hắn, trừng mắt “Người cho ta là kỹ nữ?”

“Không phải sao?” Hắn hỏi lại.

Lăng Sương thuận tay cầm lấy bầu rượu, đến trước mặt hắn đập tan “Vô sĩ”. Động tác tuy mạnh mẽ, ngữ khí tuy hung hăng. Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy nét ửng đỏ, ngượng ngùng.

Nam tử nhẹ nhàng né tránh, sắc mặt lạnh lùng “Cô thật lớn mặt”.

Lăng Sương e thẹn liếc nhìn đầy quyến rũ, cầm chén rượu đập vỡ đi tới “Cái rắm a, ta tới xem mắt, không phải bán thân”.

“Xem mắt?” Nam tử hơi đổi sắc mặt.

“Người không phải tam thiếu gia sao?” Nàng không phải đã nhận nhầm người rồi chứ?

“Không phải”. Tam thiếu gia? Không phải hẳn.

Trời ạ, Lăng Sương vỗ trán, bất đắc dĩ rên lên, “Xong rồi, nhận lầm người rồi”

Lăng Sương ngửa mặt lên trời thở dài, nam tử đột nhiên nói một câu rất mát phong độ “Lần trước cô không trả tiền com”.

Gã? A, hình như có chuyện này.

“Cô không trả tiền, làm ta phải trả”.

Thật vậy, nàng đúng là quên trả tiền. “Bao nhiêu, ta trả”. Nàng giống người ăn quýt không trả sao?

“Tính luôn tiền rượu của ta là 3 lượng”. Giọng nói mỹ nam thật khô khan.

Lăng Sương thò tay muốn lấy tiền, chợt nhớ ra không có đem theo bên người, gương mặt nhất thời ửng đỏ “Ta không đem tiền” Tiền của nàng đều do Tiểu Diệp giữ.

Ánh mắt u ám của nam tử lộ ra ý cười “Bỏ đi”

Lăng Sương bấu môi, gỡ lấy một cây kim bộ điều đưa hẳn. “Cho người, trừ nợ”. Nàng không có tiền, chỉ biết dùng đồ trừ nợ.

“Xem như ta mời cô”. Hắn vẫn không nhận đồ.

“Lăng Sương ta không nợ người khác tiền, kim trước điều này, ta trả người. Sau này có dịp, nhất định sẽ chuộc lại”. Lăng Sương tuy nghèo, cũng không bao giờ quýt tiền.

Nam tử thông dong rút một cốc rượu “Cô tên Lăng Sương?”

Lăng Sương gật đầu “Lăng của Ngao tuyết lăng sương, Sương của Ngao tuyết lăng sương”.

Cô có thể đi rồi.

Lăng Sương thấy hắn không lấy kim bộ điều, đành phải thu lại. “Người không lấy đồ, vậy ta mời người uống rượu”. Nàng đã thiếu hắn 2 lần ân tình.

Về mặt nam tử không đổi “Ta muốn mai hoa hương”.

Đôi mắt Lăng Sương nhủ lại, “Hoa mai hương?” Nếu nàng nhớ không nhầm, hoa mai hương là kiệt tác của Lâm phu nhân Tiêu đại mỹ nhân. Có vị mát lành, mùi thơm ngát, đậm đà, lạnh băng. Chỉ người qua suốt đời không quên được. Bất quá, đáng tiếc là rượu của Tiêu đại mỹ nhân không phải ai cũng được uống.

“Rượu ngon trong thiên hạ, ta chỉ còn thiếu mai hoa hương”. Trừ hoa mai hương, rượu ngon thiên hạ hắn đều đã uống qua.

“Được, mai hoa hương thì mai hoa hương”. Điều kiện này khó khăn đối với người khác, nhưng với Lăng Sương dễ như trở bàn tay.

Nam tử chậm rãi buông chén rượu, liếc nàng một cái “Người đi được rồi”.

“Nếu ta tìm được, nhất định sẽ mời người uống. Nếu là có, dĩ nhiên sẽ mang đến được”. Nếu không có thì nàng đành chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Thẳng tay hạ thủ

Lăng Sương loạng choạng thiếu chút nữa thì té ngã, hốt hã chạy từ trong phòng ra.

Sao nàng có thể đi nhầm phòng cơ chứ? Mất mặt quá đi, không biết có gặp phải người quen không nhỉ? Mất mặt hơn nữa là bị người ta nhầm thành kỹ nữ. Thế diện trọn đời toàn bộ đã bị mất sạch, ngay cả một mẫu vụn cũng không còn.

Đi ra khỏi Như Ý lâu, đã thấy Tiểu Diệp cùng khiếu phu đang chờ đợi ở phía dưới. Bởi vì xuất hiện sai lầm, nên gặp mặt bữa nay coi như đi tong luôn đi. Thế nhưng, nàng cũng không muốn sớm như vậy mà đã về nhà. Lúc này Lâm tiên bối cùng Tiêu mỹ nhân chắc hẳn đang xử lý công sự, làm hoài một cái chuyện chán ngắt mà hông biết chán, căn bản hai người sẽ không đếm xỉa gì tới nàng. Ngoại trừ ngủ, nàng chả có việc gì tao nhã hơn để làm.

“Tiểu Diệp, quanh đây có chỗ nào cảnh đẹp, chúng ta đi dạo một lát rồi về”. Mới đầu giờ chiều không ra ngoài đi du ngoạn một lát chả lẽ về nhà làm gà ấp trứng hả?

Tiểu Diệp đương nhiên không thể nào nói được, nên gã khiếu phu bên cạnh cung kính trả lời thay “tiểu thư, vùng phụ cận quanh đây có một cái hồ tên gọi là Bích Ba, nếu tiểu thư buồn bực, chúng ta đến đó dạo chơi một lát nhé”.

Lăng Sương gật đầu, ngồi vào trong cỗ kiệu,“Hồ đó ở đâu? Mau đưa ta đi”. Kê có tiền thật là tốt, ra khỏi cửa cũng có được một đồng người hầu hạ.

Tháng ba đúng vào tiết trời đương xuân, ánh nắng tươi sáng, cảnh xuân động lòng người. Ven hồ Bích Ba du khách nói liên nhau, lui tới rất náo nhiệt.

Kiệu được hạ xuống, Lăng Sương để khiếu phu nghỉ ngơi tại quán trà ven đường, còn nàng và Tiểu Diệp ven theo đường đi xuống dạo ven hồ.

Phóng tầm mắt ra xa, Hồ bích Ba rộng mênh mông tựa biển, khắp nơi là một màu xanh biếc như màu ngọc bích. Hồ Bích Ba, quả nhiên xứng với cái tên của mình.

Gió hồ thổi lên thật mát mẻ, Lăng Sương vui vẻ thoải mái, “Thật là đẹp”. Tinh thần thật thái mái,làn gió tươi mát không có sự ô nhiễm, ánh nắng ấm áp không mang theo những tia tử ngoại.

“Đúng là rất đẹp”. Một giọng nói mang theo hơi thở mát lạnh vang lên phía sau Lăng Sương.

Nghe ngữ điệu ca than này, Lăng sương cũng đoán được phía sau nàng là mặt hàng gì, nàng quay người ánh mắt hiện rõ sự khinh thường, miệng tuôn ba tiếng “ Thật vô Vĩ”. Giang hồ ca tụng Lâm Bích Ảnh là vô lâm đệ tứ mỹ nhân, nên đương nhiên vẻ ngoài xinh đẹp khỏi bàn. Nhưng có đôi khi, lớn lên quá xinh đẹp cũng không phải là chuyện tốt.

Còn chưa kịp quay người đi chỗ khác, đã nghe được một tiếng hừ lạnh, “Không phải nói người”.

“Không khen ta chả lẽ khen cái hồ?”. Nàng đường đường là đại mỹ nữ Lăng Sương, không nói nàng thì nói ai?

Nheo mắt lại, về mặt đây nghi hoặc, nàng chậm rãi quay đầu nhìn người đứng sau mình.

Vừa quay đầu lại, nàng triệt để choáng váng.

Đẹp quá! Thật sự là rất đẹp.

Nam tử đứng sau nàng mặc áo bào màu tím, mái tóc dài để thả tung bay trong gió. Mặt như hoa đào, tròn mắt như hai vì sao lung linh, chính giữa trán có điểm chu sa (nốt ruồi son đỏ thắm), xinh đẹp vô hạn. Máu trung như có một dải sương mù, một vẻ đẹp cảm giác như không hề có thật, còn đôi mắt của hắn ngập nước, đập dòn như song nước màu xuân.

Hắn rõ ràng đang mặc nam trang, thế nhưng .... Thực ra thì hắn là nam hay nữ nhỉ?

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Diệp nắm chặt lấy tay nàng, mơ hồ run lên. Lăng Sương vẫn chưa chú ý tới sự thay đổi của Tiểu Diệp, thân nhiên tỏ vẻ e thẹn cười nói, “ta đúng là tưởng ai cũng mê mình mất rồi”. Có lẽ do mới đây vừa bị khinh bạc nên giờ còn lại chút gì chứng.

Hắn chẳng buồn nhìn Lăng sương, hỏi lại ”Người đúng là hoang tưởng thật”.

Lăng Sương chớp mắt, mặt đỏ bừng, thân nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng nhỏ nhen phán một câu “Ừ, ta tuy xấu nhưng là vẫn là nữ nhân hàng thật giá thật. Không giống với người nào đó, nhìn như Gay, một điển hình của Đông Phương Bất Bại”. Hắn rốt cuộc là nam hay nữ vẫn còn chờ khảo chứng. (Đông Phương Bất Bại nhân vật tự thiết để luyện quý hoa bảo điển trong truyện Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung tiên sinh).

Tên Gay đó có chút buồn cười, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, “Người là nữ nhân sao?”. (Gay khái niệm hiện đại chỉ đồng tính nam).

Lăng Sương ngược ngừng gật đầu, hai tay chống nạnh, động tác thô lỗ, “Đương nhiên là nữ nhân, không như ai đó trông hết như dân gay”. Lấy kinh nghiệm nhiều năm xem phim cổ trang cung đình, thì tên nam nhân này tám phần mười là một tiểu thụ. (tiểu thụ = nam sủng hay còn gọi là thiếp nam, thịnh hành nhất là vào thời Đường bên Trung quốc, vua chúa quý tộc, quan lại hay một số kẻ có tiền thường cưới cả thiếp nam cùng với thiếp nữ).

Tên Gay có kiềm nén, hỏi nàng “Cô nương xin hỏi, Gay nghĩ là gì?”.

Lăng Sương lườm hắn một cái, “Nghĩa là bất nam bất nữ.” Khái niệm như Gay cũng không biết, trình độ văn hóa thật kém, vô cùng thiếu hiểu biết. (Biết mới lạ).

Tên Gay nghiêm mặt “ta là nam nhân”.

Thần tình trên mặt Lăng Sương giả vờ ngại ngừng gật đầu, “nói lời vô ích, ta nhìn là biết ngay người là nam nhân”. Nhìn trái táo lũng lảng ở cổ mà còn không biết nam hay nữ sao? Hắn đương nhiên là nam nhân. Nàng đã sống ở hiện đại hai mươi mấy năm, những điều căn bản như phân biệt giới tính không thể không thông thạo.

Nam tử tựa hồ tỏ ra hứng thú, hăng hái bưng bưng hỏi nàng, “Làm sao người biết được vậy?”. Rất ít người vừa mới gặp đã nhìn rõ giới tính của hắn. (thấy có chút hài hước nhĩ ^~^).

“Lão huynh, người lớn tướng từng này rồi, trái táo cũng lũng lảng ở cổ thế kia mà lại đi giả mạo nữ nhĩ, có thấy xấu hổ hay không?”.Đó là điểm đặc thù để nhận diện nam và nữ.

Đối với sự vô lý của Lăng Sương, hắn không hề tỏ ra tức giận, còn kiên nhẫn nhờ nàng giải đáp “cô nương, phiền người có thể giải thích cho ta biết một chút được không, ta giả mạo nữ nhĩ lúc nào?”.

“Người đã trưởng thành rồi mà còn ăn mặc như vậy, tóc tai thì bù xù, không phải giả mạo nữ nhĩ thì là gì?”. Nếu nàng không có kinh nghiệm phong phú thì đã bị hắn lừa gạt từ sớm.

“Đồ ta đang mặc chính là nam trang”. Tên Gay biện giải.

“Con trai mà mặc màu tím sao? Đó là màu của nữ nhân”. Nhưng dù gì thì nàng vẫn thích cái nhan sắc của hắn.

“Sao nam nhân không thể mặc màu này chứ?”. Hắn phản bác.

“Á...”Nhất thời, Lăng Sương không biết nên nói gì, mặt mũi nhăn nhó, “ Ta xin, người tự nhiên nói lớn tiếng như vậy làm cái gì hả? Thôi coi như ta đã sai được chưa, ta xin lỗi người”.

Động tác và lời nói của nàng hoàn toàn trái với biểu tình trên khuôn mặt, nam tử không khỏi bật cười, “Cô nương, người...Thật là kỳ quái”. Gương mặt thì lộ vẻ xấu hổ nhưng miệng thì luôn nói lời thô tục, kiến thức của hắn cũng rộng rãi, nhưng một nữ tử kỳ lạ thế này hắn chưa thấy qua bao giờ.

Bản thân nàng là do trời sinh tính hay ngược ngừng, có gì mà kỳ quái?

“Người chậm rãi mà xem, ta đi đây”. Lăng Sương từ tốn đi qua người hắn, đúng lúc đến gần hắn, nàng tung một cước đá cho hắn một phát thật đau, “Người không nể mặt mũi của lão nương một chút nào hết, một đá vừa rồi coi như ta lấy lại”.

Nam tử trông y dân Gay mỉm cười, “Tiền vốn lúc nào phải trả laicho người?”. Nữ nhân này thật thú vị.

* * *

Lăng Sương đang nổi nóng, hắn không biết giữ mềm giữ nặng, lửa cháy mà còn đổ thêm dầu. Vừa dứt lời, một đôi bàn tay trắng như phấn bay vút đến, nhắm thẳng vào con mắt bên phải của hắn, “Bây giờ đây”.

Nam tử thật không ngờ nàng động thủ nhanh đến vậy, nên không hề phòng bị. Hơn nữa động tác của Lăng Sương cực kỳ dứt khoát, hắn tự nhiên chịu đòn.

Thu hồi đôi bàn tay trắng như phấn, Lăng Sương đắc ý thường thức kiệt tác của mình, “đúng là quốc bảo, thật là đẹp mắt.”

Nam tử đưa tay ôm chặt lấy mắt, dùng con mắt bên trái trừng trừng nhìn Lăng Sương, rửa hai chữ “Ác nữ.”

Ác nữ? Lăng Sương nàng thật ngại quá đi thôi, nàng vừa ôn nhu lại hiền lành, thế mà hắn nói nàng là ác nữ, đúng là đồ đàn độn không biết gì. Nàng cũng đáp trả hai tiếng“Ác nam” Lăng Sương tung chân lên, hung hăng cảnh cáo hắn.

Vô công của Lăng Sương rất cao, không có phòng bị, hắn trúng một cước của nàng là cái chắc. Nhanh nhẹn lùi về sau vài bước, “ùm tôm”, hắn rơi bếng xuống hồ Bích Ba mất rồi.

Lăng Sương xin thề, nàng không hề có ý. Lỗi tại hắn làm nàng nổi nóng, căn bản quên mất sau lưng hắn đã là hồ nước.

Vùng vẫy một lát, nam tử chặt vật cũng bò được lên mặt hồ, toàn thân ướt sũng đứng trước mặt Lăng Sương, dùng ánh mắt sát nhân trừng trừng nhìn nàng “Ác nữ, ta sẽ không để yên cho người”.

Lăng Sương rụt rè ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt mờ to long lanh tựa như tiểu bạch thỏ, “Một thực nữ như ta mà người cư nhiên dám nhục mạ là ác nữ, rõ ràng tự người ngã xuống hồ chứ nào phải tại ta”. Nàng đời này, ghét nhất hai chữ ‘ác nữ’. (Nói nhỏ “Đúng chứ nhĩ” cuồng quát chạy).

Nam tử hừ lạnh, “Người đích xác là ác nữ”.

“Đồ gay, trên đời này lão tử hận nhất là hai chữ đó”. Lăng Sương nói dứt lời hung hăng đẩy nam tử một cái thật mạnh.

Rất hiển nhiên, nam tử thật không ngờ Lăng Sương ba lần bốn lượt lại động thủ nhanh đến thế, lần thứ hai hắn ngã oạch xuống hồ.

Nhìn nam tử ngã xuống hồ, Lăng Sương kéo tay của Tiểu Diệp, nhanh chân bỏ chạy “ Tiểu Diệp, chạy mau đi”.

Đánh người xong đương nhiên phải bỏ chạy, chỉ có kẻ ngu mới đứng lại không chạy.

Do chuyện bất thành linh xảy ra mà nguồn cảm xúc lẫn sự hăng hái du ngoạn ven hồ của Lăng Sương đã bị cắt đứt. Thời gian trôi qua vèo vèo, thoáng cái mà ba canh giờ đã trôi qua.

Lúc về tới Lâm gia, thấy Tiêu mỹ nhân chờ đã lâu.

Lăng Sương vừa bước vào cửa, Tiêu mỹ nhân nhiệt liệt chào đón “con gái à, con đã đi đâu thế?”

Lăng Sương ngăn người ra, nhưng ngay lập tức đáp “con có đi mà”. Nàng có đến nhưng đã bỏ đi ngay.

Tiêu mỹ nhân hồ nghi neoh lại mất, “Tam thiếu gia sai người nói rằng hắn đã không đợi được con”.

Lăng Sương chột dạ, nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, “Hẹn gặp nhau ở Như Ý lâu, chữ thiên phòng số 3 phòng không phải sao?”

Tiêu mỹ nhân bộ điệu khinh khỉnh “Ở Nhã gian kia”. (Nhã gian tên căn phòng)

“Nhã gian?” Đầu Lăng Sương đầy vạch đen, “Có đúng là ở Nhã gian hay không?”. Chả lẽ nàng mà lại lầm lẫn hay sao?.

“Đương nhiên ở Nhã gian rồi”.

Ra là ở nhã gian, không nằm bên trong phòng, lầm lẫn thật rồi.

Lăng sương thờ dài, thành thật cung khai, “Con đi dạo ven hồ Bích Ba”. Tiêu mỹ nhân sẽ không trách cứ một người thành thật chứ?

Tiêu mỹ nhân không hề tức giận, ngược lại che miệng cười duyên, “Không sao không sao, tam thiếu gia hẹn con ngày mai gặp lại”.

“Con biết rồi”. Nàng phải cẩn thận một chút, vô luận thế nào vẫn luôn có những chuyện muốn tránh mà không tránh được.

Tiêu mỹ nhân vỗ vai Lăng Sương, “Đi nghỉ sớm một chút đi, mẹ sẽ đi nói giúp với cha con”.

Tư thái của Tiêu mỹ nhân thật ưu nhã, quý phái, đáng vẻ thướt tha yêu kiều. Mới vừa đi hai bước, đã bị Lăng Sương nắm cổ áo “Mẹ, mẹ còn Mai Hoa Nhưỡng không? Con muốn uống”.

“Con gái, chả phải mẹ luôn nói với con phải chú ý tư thái hay sao, đừng có làm hành động vừa rồi lần nào nữa”. Tiêu mỹ nhân đẩy tay nàng ra, có chút hờn giận.

Lăng Sương cười gượng hai tiếng, “Mẹ, con muốn uống Mai Hoa Nhưỡng, còn không ạ?” Nói dứt lời, nàng không quên quan sát thần sắc của Tiêu mỹ nhân.

Tiêu mỹ nhân trầm mặc một hồi, vỗ vai Lăng Sương, ngửa mặt lên trời thờ dài, “Mai Hoa Nhưỡng, chỉ còn một vò cuối cùng, con chỉ được nhìn thôi”.

Nhìn bóng lưng của Tiêu mỹ nhân, tinh thần của Lăng Sương hoảng hốt có chút sa sút.

Mai Hoa Nhưỡng à...

Không lẽ phía sau Mai Hoa Nhưỡng và Tiêu mỹ nhân còn có cố sự gì? (Có chuyện gì hay không nhỉ? cái này .... Đừng hỏi ta).

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chúng ta là bằng hữu

Trăng lặn sáng trong, đêm lạnh như nước.

Một bóng đèn từ Bích Ảnh Các hiện ra, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Lúc này vẫn còn sớm, Như Ý lâu vẫn người đến người đi như cũ, náo nhiệt lạ thường. Lăng Sương đi tới cửa phòng Thiên Tự Tam Hào, cong ngón tay đặt lên cánh cửa chạm hoa cây cảnh khẽ gõ ba tiếng.

Sau khi tiếng đập cửa vang lên, cửa phòng mở “két” một tiếng. Bóng trắng đứng ở cửa, đẹp đẽ sáng sủa phi phàm.

Lăng Sương nháy mắt mấy cái, lộ ra nụm đồng tiền vui vẻ.

“Sao người lại tới đây?” Người áo trắng đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh nhạt.

Lăng Sương dương dương tự đắc với vò rượu trong tay, “Ta tới mời người uống a.” Vò rượu này chính là vò mai hoa nhưỡng cuối cùng của Tiêu người đẹp đấy, nói cách khác, thế gian chỉ còn một vò ấy.

Vẻ mặt hần hiện lên một tia nghi ngờ, “Mai hoa nhưỡng?” Mai hoa nhưỡng của Tiêu Túy Nguyệt rất ít khi dùng đến, ngoại trừ vô lâm đại hội mấy chục năm trước đem ra chiêu đãi mấy vị hảo bằng hữu của Lâm Chấn Bắc, còn lại không ai biết mai hoa nhưỡng có mùi vị gì. Nàng là ai? Lâm sao có thể có được mai hoa nhưỡng tuyệt nhất giang hồ?

“Đúng vậy, là mai hoa nhưỡng.” Lăng Sương gạt đầu, sải bước vào cửa.

Người con trai thuận tay đóng cửa lại, ngồi vào bàn trước mặt, “Ồ đâu có?”

Lăng Sương ngưng ngưng cùng e sợ, lại lễ thắng khí hùng nói, “Trộm, ta giới nhất chính là việc này.” Mai hoa nhưỡng chôn trong buồng ngủ của Lâm tiên bối cùng Tiêu người đẹp, trên đời này e rằng không ai có thể trộm được.

Người con trai ngược mặt, con người đen nhìn Lăng Sương, một cái chớp mắt cũng không chớp.

Nàng mặc một thân màu vàng hạnh, viền mép tay áo thêu nụ hoa tơ màu bạc, quần dài trăm nếp rủ xuống đất. Tóc dài vấn thành lưu vân, trên búi cắm châu hoa vàng hạnh làm trang sức. Không son phấn, thần nhiên tao nhã. (TYV: “lưu vân”, “mây trôi”, hình minh họa: <http://i.min.us/iPp4U.jpg>)

Bất kể nhìn thế nào, cũng không giống trộm, ngược lại giống tiểu thư khuê các.

Lăng Sương chạm phải ánh mắt hần, sờ sờ cổ, có chút không được tự nhiên, “Nhìn ta làm gì?” Có khi nào trên mặt nàng bị bấn chỗ nào đó? Hay là cổ áo mở quá thấp?

“Trộm ta cũng uống.” Người con trai trả lời một nẻo, cầm lấy hai cái chén.

Lăng Sương le lưỡi, “Dù sao cũng là ta mời uống.”

Người con trai liếc nhìn Lăng Sương, cúi đầu mở nắp bình. Tức thì, một luồng mùi thơm thanh thuần tràn ra. Hương thơm hoa mai nhàn nhạt, rượu lâu năm thuần hương nhàn nhạt. Trong hương hoa mai, dường như mang theo một chút mát lạnh, vừa phải, lạnh mà không lạnh.

Chất lỏng màu hổ phách chậm chậm chảy ra, hương thơm càng đậm, Lăng Sương lại nhin không được đánh một trận lạnh run, “Có cảm giác gì đó.” Kỳ quái, làm sao đột nhiên thấy lạnh?

Người con trai buông bình, phun ra một chữ, “Lạnh.”

“Kỳ quái, rượu này làm sao có cảm giác mát lạnh như thế?” Mả còn lạnh vừa phải.

Mai hoa nhưỡng, không hồ là mai hoa nhưỡng.

“Không biết.” Người con trai đặt chén rượu trước mặt Lăng Sương, “Uống đi.”

“Ta thử xem.”

Lăng Suong không thích rượu, đối mặt mai hoa nhưỡng lại chẳng biết tại sao thấy hưng phấn. Rượu ngon ngần năm khó gặp, há lại không uống?

Bụng chén rượu, nàng vươn đầu lưỡi nếm một chút, cảm giác mát lạnh thấm vào ruột gan nhất thời truyền khắp toàn thân.

Hương rượu, hương hoa, hương thơm ngát năm tháng lắng đọng, ba loại hương vị hoà vào nhau, qua nhiều lần gọt gĩa.

“Rượu ngon a.” Dù nàng không biết uống rượu, cũng có thể nhận xét được vài phần mùi vị. Mai hoa nhưỡng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Người con trai ngấm nghĩa chén rượu, thần nhiên chăm chú nhìn chất lỏng trong chén, “Ta chưa từng uống qua rượu ngon như vậy.”

“Ta cũng chưa uống qua.” Nếu như không phải hẳn muốn uống, nàng suốt đời cũng không chắc chắn có thể nếm mùi vị của mai hoa nhưỡng.

Hắn đột nhiên ngừng đầu, “Ta luôn không nói cảm tạ.”

Lăng Suong tâm tư nhanh nhạy, sao lại không hiểu ý tứ của hắn. Khoát khoát tay hào phóng, “Không nói thì không nói.” Mỗi lần uống rượu không phải vì câu cảm tạ kia.

Người con trai chậm rãi rót rượu, “Uống ba chén, còn dư chúng ta ngày khác lại uống.” Rượu ngon như vậy, nên từ từ nhắm nháp.

“Được.” Rượu lâu năm sức ngấm lớn, nàng cũng không dám uống nhiều lắm. Bụng chén rượu, Lăng Suong mỉm cười, “Đêm Trung Thu cùng nhau uống, thế nào.”

Người con trai dừng động tác rót rượu “Trung Thu?” Trung Thu là cái gì?

Lăng Suong vội chữa lại, “Mười lăm tháng tám.” Khỏi phải nói, thời đại này nhất định không có lễ Trung Thu.

“Năm tới đi.” Hắn nhấp một ngụm.

Lăng Suong gật đầu, “Cũng đúng, cũng sắp tới Trung Thu rồi, năm nay, chúng ta đã uống qua.”

“Giờ tí mười lăm tháng tám năm tới, đình Bích Ba ven hồ Bích Ba.” Người con trai giọng điệu bình thản, lại mang theo cảm giác không thể nghi ngờ.(TYV: giờ tí là từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng)

Chỉ bằng những lời này, Lăng Suong chắc chắn hẳn không phải người thường.

“Người thật bá đạo, có điều, ta đồng ý.” Ven hồ Bích Ba cách Lâm gia không xa, thuộc địa bàn của nàng.

“Tần Tâm.” Hắng khê phun ra hai chữ.

“Cái gì?” Hai chữ này là ý gì? Thật chẳng ra sao cả.

Giọng hắn vô cùng lạnh nhạt, “Tên của ta.”

Tần Tâm? Tên này... khiến nàng đầu đầy vạch đen xúc động, có điều kịp thời nhịn xuống, “Ta là Lăng Suong.”

Chiều theo hình thức thông thường, nói đến phần này, nên bắt tay trao đổi danh thiếp.

Nhưng, Tần Tâm vô cùng mất hứng, “Người đã nói.”

Răng ngà khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, Lăng Suong ngượng ngùng liếc hắn một cái, “Ta biết, cho ta chút thẻ diện được không? Đừng có lúc nào cũng lí trí như vậy chứ.”

Tần Tâm khẽ nhủ mày, “Vừa ngượng ngùng, vừa mắng lời thô tục.” Cũng có loại con gái như vậy? Thật là quái gở.

Lăng Suong trợn trắng mắt, “Đây là đặc sắc của ta.”

Thân là sát thủ, đương nhiên không thể mỗi ngày ra ngoài xuất đầu lộ diện, đem thân phận của mình công cáo thiên hạ.

Cha nuôi nói, cảnh giới cao nhất của sát thủ, là không giống sát thủ.

Cha nuôi vừa đem nàng chăm sóc huấn luyện thành thực nữ, vừa dạy nàng đủ loại thủ đoạn giết người tàn nhẫn. Dừng dằng về thực nữ, đi học cách giết người, có lẽ là chuyện buồn cười nhất trên đời. Càng buồn cười hơn là, nàng lại từng được nhận giáo dục bình thường. Hơn nữa, tốt nghiệp trường học nữ quý tộc, còn từng nhận đủ loại huấn luyện thực nữ. Trong xương cốt không phải thực nữ, lại miễn cưỡng giả thực nữ hơn hai mươi năm, kết quả giờ thành ra thế này, ngộ chẳng ra ngộ, khoai chẳng ra khoai.

Nàng là sát thủ quốc tế đứng hàng thứ tư, áp đảo cả hai vị sư tỷ. Nàng sở dĩ có được thành tựu như thế, có quan hệ rất lớn với điều kiện của bản thân nàng. Văn tài võ lược, nàng tự nhận không bằng hai vị sư tỷ. Chính là, lúc nàng thi hành nhiệm vụ, không cần võ nghệ cao cường, không cần dựa vào thiết bị công nghệ cao. Bằng khuôn mặt nàng, bằng dáng vẻ e thẹn của nàng, không ai có thể hoài nghi nàng lòng dạ khôn lường. Càng không ai có thể tin, cô gái như thế, lại là sát thủ nổi tiếng. Thanh thanh thân thân cùng người gác cổng nói tìm XX, người ta sẽ ngốc nghếch ôi ôi dẫn hắn tới. Sau khi giết người cũng không cần chạy trốn, không cần khô chiến, lẩn vào đám người ngay thì cả hoà nhân kim tinh cũng không nghi ngờ nàng. (TYV: “hoà nhân kim tinh” vốn là mặt của Tôn Ngộ Không, có thể tạm hiểu là, “mặt đồ người vàng”, ý chỉ đôi mắt sắc bén)

Một thân âu phục màu trắng, thanh thuần cực hạn. Ra tay dứt khoát tàn nhẫn, kẻ khác nghe tiếng sợ vỡ mật.

Người ta có câu: thiên thần giết người, tiên nữ áo trắng, chính là nói nàng. Cho nên, người giang hồ xưng nàng làm — tiên nữ Ngưng Suong.

Tần Tâm không truy hỏi nữa, đổi đề tài, “Người mấy tuổi.” Nàng xem ra còn nhỏ.

“Ta mười sáu, sắp đủ mười bảy rồi.” Nói bóng nói gió dò được từ trong miệng một gã hạ nhân, sinh nhật của nàng là ngày chính tháng chín. Giờ đã tháng tư, nếu tính toán kĩ thì, nàng mười sáu tuổi lẻ nửa năm. (Chúng độc giả ném ánh mắt siêu khinh bỉ: Bác gái, người đã hai mươi bốn rồi.)

“Nhỏ thật.” So với hắn, còn quá nhỏ.

Lăng Suong cười khỏ, “Không nhỏ đâu, cũng đã có thể lập gia đình rồi.” Tính theo tiêu chuẩn cổ đại, nàng đã không còn nhỏ. Nếu như nàng đủ nhỏ, cũng sẽ không phải xem mặt.

Tần Tâm mắt híp lại, “Người muốn lập gia đình?”

Nói cái rắm gì đó, nàng mới không muốn lập gia đình đây.

“Người chứ? Người nên lập gia đình đi chứ?” Nàng không nhỏ, hắn cũng không nhỏ. Với tuổi của hắn, sớm đã kết hôn. Thậm chí, còn có cả con nhỏ rồi.

Tần Tâm ngoảnh nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, về mặt có vài phần cô đơn, “Chưa gặp được.” Khế thờ dài, khế lằm bằm, vọng lại trong phòng.

Lăng Suong vừa định mở miệng an ủi, cái bụng đột nhiên vang lên không chịu thua kém.

Về mặt xấu hổ, Lăng Suong lên liếc Tần Tâm một cái, “Lúc ta mới tới, thấy ven đường có quán bình dân, chúng ta đi thử xem.” Nàng đói bụng.

Tần Tâm nét mặt lúng túng, “Cái này...” Quán bình dân ven đường? Hắn hình như chưa từng thử qua.

Dòng sáng trắng theo khe miệng chảy ra, Lăng Suong hai mắt long lanh, “Ta thấy có thịt hun khói, còn có canh chua cay đấy, muốn ăn.” (TYV: thịt hun khói [烤肉串]: <http://www.google.com.vn/search?>

hl=en&pq=%E7%83%A4%E8%82%89%E7%AA%9C&xdr=t&q=%E7%83%A4%E8%82%89%E7%AA%9C&cp=3&biw=1360&bih=641&um=1&ie=UTF-8&tbn=isch&source=og&sa=N&tab=wi | canh chua cay [酸辣汤]: [http://www.google.com.vn/search?](http://www.google.com.vn/search?hl=en&pq=%E7%83%A4%E8%82%89%E7%AA%9C&xdr=t&q=%E9%85%B8%E8%BE%A3%E6%B1%A4&cp=3&biw=1360&bih=641&um=1&ie=UTF-8&tbn=isch&source=og&sa=N&tab=wi)

Tân Tâm đưa nàng một tấm tơ lụa trắng lạnh nhạt, “Được.” Về mặt tuy lạnh nhạt, nhưng đã có chút động lòng.

Lau đi nước miếng, Lăng Suong giờ tơ lụa, “Người con trai mà mang tơ lụa?” Có quá ẻo là không?

Ánh mắt Tân Tâm chậm chậm rơi trên người nàng, ý vị sâu xa mà nói, “Dùng để lau máu.”

Lăng Suong cười nhạt, “Đi thôi.” Lau máu thì sao? Nàng Lăng Suong không phải người đầy máu tanh sao? Chỉ là, súng bạc của nàng không cần lau máu.

Đèn lồng nhỏ treo cạnh đường phố chiếu ánh sáng u ám, có phần đẹp mộng lung.

Giờ này, sớm đã có người ngủ lại. So với náo nhiệt ban ngày, xác thực quanh quẽ rất nhiều.

Tuy là hơi quanh quẽ, nhưng vẫn đáng vẻ phồn hoa như cũ. Ngoại trừ quán bình dân, còn có hàng hoá đủ loại. Đồ cổ tranh chữ, tơ lụa hàng thù, châu báu nữ trang, cái gì cần có đều có.

“Thật náo nhiệt a.” Xuyên qua hơn mười ngày, nàng chưa từng ra ngoài vào buổi tối.

Không ngờ cổ đại cũng có sinh hoạt về đêm, hơn nữa so với hiện đại chẳng kém.

Từ sinh hoạt của nhân dân suy ra, người thống trị rất có năng lực. Không biết hoàng đế lão già là vị nào, nàng thật muốn được thấy. (Lăng Suong đương nhiên không biết, người khiến cho thiên hạ thái bình, nước giàu dân mạnh cùng nàng có quan hệ vô cùng thân thiết. Nếu muốn dùng thành ngữ diễn tả quan hệ các nàng, chính là sinh tử chi giao.) (TYV: ‘sinh tử chi giao’, tạm hiểu là “sống chết có nhau”)

Tân Tâm hất cằm về phía quầy thịt nướng ven đường, “Người không phải đối bụng sao? Ăn trước chút gì đi chứ?”

“Đi một chút xem trước.” Chợ đêm náo nhiệt như thế thật ngoài dự đoán của nàng, “Ta thật không ngờ chợ đêm lại náo nhiệt thế này, không biết là ai làm hoàng đế, rất có năng lực.”

Con gái cổ đại, không biết hoàng đế là ai là chuyện vô cùng bình thường, Tân Tâm không cảm thấy kỳ quái. “Từ khi giám quốc công chúa lên cầm quyền, trọng nông cũng trọng thương. Thương nhân Lục lão bán mở thành lâu dạ quán, nhanh chóng nổi lên, trở thành một trong hai thương nhân giàu nhất kinh thành, phủ khả địch quốc, dân chúng ào ào bắt chước. Trong vòng mấy chục năm, cả nước trên dưới không phân đêm ngày.” (TYV: ‘không phân đêm ngày’, theo mình hiểu thì coi cả cuộc sống buổi sáng lẫn cuộc sống về đêm, sinh hoạt rất nhộn nhịp)

“Nghe người nói vậy, người rất sùng bái giám quốc công chúa và Lục lão bán?” Giám quốc công chúa tài ba, Lục lão bán lại càng tài ba.

“Không có.” Nữ nhân họ Lục xảo quyết kia hẳn chạy ề rằng còn không kịp. Nếu không phải nề mặt sư phụ, hẳn tuyệt đối không gọi nàng một tiếng thăm thăm.

“Người xem, có bán khăn tay kia, chúng ta đi qua xem.” Nàng đã làm dơ khăn tay của hắn, hẳn là nên trả lại.

Lăng Suong nói, hướng quầy nhỏ chạy tới, Tân Tâm đuổi theo sau.

Khách tới cửa, đại thẩm bán khăn tay đáng tuổi cười đầy mặt chào hàng, “Cô nương muốn hoa văn nào, ta giúp cô tìm, ta nơi này có đủ mọi thứ.”

“Ta không muốn thù hoa.” Một người con trai, nếu thù hoa thì rất kỳ.

“Vừa vặn có một cái.” Đại thẩm tìm thấy một chiếc khăn tay xanh ngọc cười tìm tìm, đưa cho Lăng Suong.

Lăng Suong dè dặt nhận lấy, nâng đến trước mặt Tân Tâm, “Cái này có được không?”

Tân Tâm liếc mắt một cái, lượm một chiếc màu trắng nhét vào tay Lăng Suong, “Cái này đẹp.” Màu trắng, hoa sen, rất hợp với nàng.

“Công tử quả có mắt, hoa sen trên khăn tay này, là dùng vải bản thù thành, ta phải tìm mấy mấy ngày mới có. Trên toàn bộ khăn tay này, chỉ có nó là quý giá nhất. Khăn tay màu trắng, hoa sen thanh nhã, rất thích hợp với y phục của tiểu thư.” Đại thẩm phát huy thần công ba tác lười, “Một lượm bạc.” (TYV: vải bản [盘绣] [http://www.google.com.vn/search?](http://www.google.com.vn/search?hl=en&q=%22%E7%9B%98%E7%BB%A3%22&biw=1360&bih=677&um=1&ie=UTF-8&tbn=isch&source=og&sa=N&tab=wi)

Tân Tâm thần thờ mớ ra một thỏi bạc đưa cho người phụ nữ kia, xoay người liền đi.

“Này...” Lăng Suong cầm khăn tay, dờ khóc dờ cười, “Người lấy lại đi, ta không phải muốn người mua khăn tay cho ta, là ta muốn trả lại người một chiếc.” Thế nào lại ngược lại?

Tân Tâm dừng bước, ngoảnh lại, “Lại đây.” Trả lại? Không cần.

Xem vẻ mặt Tân Tâm, chuyện trả lại khăn tay đã tan thành mây khói. Nàng bĩu môi, chạy tới, “Cầm tạ người mua khăn cho ta, ta mời người ăn thịt nướng.” Trả tiền Tân Tâm tuyệt đối không nhận.

“Đi thôi.” Tân Tâm đi thẳng tới một quầy.

Lăng Suong cũng cùng đi tới ngồi xuống, “Muốn ăn cái gì, ta mời.”

Có khách tới cửa, chủ quầy mang đáng tuổi cười đầy mặt bắt chuyện, “Hai vị quan khách, muốn ăn chút gì? Quầy tuy nhỏ, nhưng có đủ mọi thứ.”

“Đậu phụ, thịt bò, thịt dê, trứng cút nướng...” Tà Tâm mở miệng nói hơn mười món.

Lăng Suong lại càng nghe càng nghi ngờ, “Thịt nướng?” Cổ đại cũng có thịt nướng sao? (TYV: Chỗ này mình thực không hiểu, Y_Y Đúng là mấy dòng trên Lăng Suong có nói ‘thịt hun khói’ [烤肉串] nhưng không hiểu sao giờ lại ‘thịt nướng’ [烧烤]...?) (TN: Thịt hun khói là món Lăng Suong nhìn thấy, nhưng ‘thịt nướng’ là món Tân Tâm kêu. Thế nên Lăng Suong mới bắt ngờ ko hiểu tại sao ở đây lại có thịt nướng)

Là người hiện đại quá tự phụ, luôn cho rằng khoa học kỹ thuật cổ đại lạc hậu sao?

“Ừm.” Tân Tâm đáp một chữ.

Nàng nuốt ngụm nước bọt, “Ta có thể hỏi là ai phát minh không?”

“Lục lão bán.” Lại là nàng?

Lăng Suong đẩy mắt loé tinh quang, miệng uống trà nóng hổi, tiếp tục hỏi, “Xin hỏi người biết Lục lão bán gọi là gì không?” Lục lão bán? Người này hẳn là nên điều tra kỹ một chút.

Người đẹp địa phủ kia nói, ba tỷ muội các nàng đều phải xuyên. Nếu nàng nhớ không lầm, đại sư tỷ nàng vừa vận họ Lục.

“Lục Thanh Nhã.” Người ngoài không biết, tình cờ hắn biết.

Lăng Suong nhất thời cảm thấy có N đầu chấm hỏi xoay quanh đỉnh đầu, nước trong miệng toàn bộ phun ra, “Thanh Nhã????”

Trong nháy mắt nàng phun nước kia, Tân Tâm nghiêng người một cái tránh khỏi số phận bị biến thành ướt sũng, “Ừm.”

‘Lục Thanh Nhã, người khẳng định là ‘Thanh’ trong ‘thanh thủy’, ‘Nhã’ trong ‘cao nhã’? Không phải là ‘Thanh’ trong ‘thanh thanh hà biên thảo’, ‘Ách’ trong ‘ách ba?’” Lục lão bán trong lời đồn, sẽ không vừa khéo là bạn bè kiêm tỷ tỷ nàng chứ? (TYV: ‘Ách’ [囍] và ‘Nhã’ [雅] trong tiếng Trung đồng âm [yǎ] với nhau)

Nhìn biểu tình buồn cười của nàng, Tàn Tâm thưởng bình sinh lần đầu tiên muốn xúc động cười, “Lục Thanh Nhã.”

“Cảm tạ.” Vừa qua chỉ để ý giang hồ, đã quên đi thăm dò điều tra triều đình. Bắt đầu từ ngày mai, hoá thân con chó nhỏ siêu cấp, chuyên nghiệp dò la vị Lục lão bản này.

Ngay lúc đang nói chuyện, thịt quay nóng hổi đã được bung lên. Tàn Tâm gấp một miếng bỏ vào bát Lãng Suong, “Ăn đi.” Thu lại chiếc đĩa, Tàn Tâm có chút giật mình.

Gấp đồ ăn cho con gái? Hẳn từ lúc nào có sở thích này?

“Cảm tạ.” Lần đầu tiên có người con trai gấp đồ ăn cho nàng.

“Có muốn uống rượu không?” Hẳn từ từ nghiền ngẫm đồ ăn.

Lãng Suong ăn miếng đầy dầu mỡ, lắc đầu ngượng ngùng, “Không uống.” Nàng là thực nữ, thể nào lại ăn khó coi như vậy, thật mất mặt.

Về mặt ngượng ngùng ôn nhu đập vào mắt hần, ánh mắt hần cũng dần dịu đi, buột miệng nói, “Có muốn ăn canh không?” Hần nhớ rõ về mặt kia lúc nàng nói đến canh chua cay.

Lãng Suong mỉm cười, “Muốn a.”

Tàn Tâm lặng lẽ đứng lên, lúc quay lại, trong tay có bung một chén canh chua cay.

Nhìn canh nóng hổi hổi, Lãng Suong lộ ra một tia ý cười ôn nhu, “Ta từ nhỏ là lết đầu đường, được một đôi vợ chồng họ Hồ nhận nuôi. Năm ba tuổi, ta chạy lạc mất. Nghĩa phụ nhặt được ta, phát hiện ta là kỳ tài luyện võ, thu làm Nhập Thất đệ tử. Trừ ta ra, sư phụ còn có hai đệ tử khác. Hai vị sư tỷ cùng nghĩa phụ, là người thân duy nhất của ta. Đại sư tỷ tài bếp cao siêu, mỗi lần đến xem ta, đều làm cho ta canh chua cay thơm ngào ngạt.” Năm hai mươi một tuổi, nghĩa phụ qua đời, trước đó có đem thân thể của ông nói cho nàng. Nàng trở lại Hồ gia muốn nhìn một chút đôi vợ chồng hào tâm kia, nhưng lại phát hiện bọn họ đã chết do tai nạn giao thông, lưu lại một đứa con gái mười bốn tuổi Khuynh Tuyết. Lãng Suong lấy thân phận khách trọ ở với Hồ Khuynh Tuyết, lặng lẽ chiều cô nàng. “Sau khi ta dần rời khỏi giang hồ, đã nhận một muối muối. Nàng rất nghèo, lúc sinh nhật ta, nàng chỉ có thể làm canh chua cay sở trường chúc mừng ta. Canh chua cay, dường như đã trở thành biểu tượng ám áp.” Người đẹp địa phủ nói, ba tỷ muối các nàng đều phải xuyên qua thời không, Khuynh Tuyết cũng không ngoại lệ.

Nhị tỷ Từ Lung sẽ xuyên qua sau nàng một năm, vậy đại tỷ đâu? Đại tỷ là lão đại, hẳn đã sớm tới. Khuynh Tuyết đâu? Khuynh Tuyết chết cùng nàng, thời gian hẳn là không sai lệch lắm.

Ai, các nàng đến tốt cùng là ở đâu?

Tàn Tâm không nói gì, lẳng lặng lắng nghe.

Thịt quay bốc khói dầu, hương khí bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bị oan

Lãng Suong có thói quen ăn khuya, cũng ăn rất ít. Ăn no quá, dễ béo phì. Nàng tối hôm nay thực sự là điên rồi, rốt cuộc ăn nhiều mấy đồ đầy mỡ như vậy. Tuý tiện tính, cũng một cân mỡ. (TYV: 1 cân = 1/2 kg)

Ăn no uống đủ, Lãng Suong sờ sờ bụng ngấy thơ, “Ăn no thật a.” Đã lâu chưa ăn thoải thuê như thế.

Tàn Tâm từ từ uống rượu mạnh, “Vui không?”

Lãng Suong cũng vươn đầu lưỡi liếm liếm rượu để đánh chết, “Úm, đương nhiên là vui. Người mua khăn tay tặng ta, còn nghe ta kể khổ, theo ta ăn này kia, ta đương nhiên vui.”

Tàn Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thân nhiên nói, “Mười lăm tháng tám năm tới, chúng ta trở lại đây.”

“Đồ ăn ở đây dù ngon, tiếc là rượu quá dở, người sẽ quen sao?” Lãng Suong cười như không cười.

“Ta nhớ rõ lần đầu tiên gặp người đã nói, rượu có ngon hay không không quan trọng, quan trọng là có người cùng uống, có người cùng ta uống là tốt rồi.” Trong đáng có chất, rượu nơi này hẳn quả thực không dám khen. Thế nhưng, nếu có Lãng Suong cùng uống, rượu có dở hẳn đều uống.

“Rượu ngon dễ có, tri kỷ khó cầu. Nếu người không chê, thì nay về sau ta gọi người một tiếng đại ca.” Lãng Suong nâng chén rượu, mỉm cười nhìn Tàn Tâm.

Tàn Tâm cũng không phải vật trong ao, nhận hẳn làm đại ca tuyệt đối không hại gì.(TYV: ‘vật trong ao’, theo Tĩnh Ngọc thì hiểu tương tự như “ếch ngồi đáy giếng”)

Hần ngẩng con người thăm trầm, lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, “Tàn Tâm đến một mình đi một mình, không cần muối muối.” Nói thế nghe có vẻ tuyệt tình, lại có thăm ý khác.

Nhìn ánh mắt sâu không thấy đáy của hần, tim Lãng Suong đột nhiên nảy lên một chút, hai gò má nhuộm đỏ nhàn nhạt, “Đại ca, người...” Không cho nàng là muối muối, cho nàng là cái gì?

Ánh mắt Tàn Tâm xa xăm, mông lung mê say, “Người có thể gọi tên của ta, ta gọi người Suong nhi.”

Hần tịch mịch.

Từ ánh mắt của hần, nàng thấy hần vô cùng tịch mịch.

“Đại ca...” Lãng Suong đỏ mặt, thần sắc dần âm trầm, “Người có tâm sự gì, có thể nói ta nghe.” Hần là một người con trai có chuyện xưa.

Đem rượu mạnh đổ vào cổ họng, hai mắt Tàn Tâm thêm tầng sương mù, “Ta phải đi rồi.”

“Thứ ta nói thẳng, người đến Giang Ninh có việc gì sao?” Hần ở khách sạn bình dân, rõ ràng hẳn không phải dân bản địa.

“Ba mươi năm trước, sư phụ ở rừng cây ngoài thành Giang Ninh nhặt được ta. Sau khi sư phụ mất, ta hàng năm đều đến Giang Ninh.” Không phải tìm cái gì, chỉ là muốn đến xem đơn thuần.

Lãng Suong “A” một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm, “Tàn Tâm, người già thật a.” Hơn nàng mười tuổi, lão già chính cống. (Sở Sở ném ánh mắt rất khinh bỉ: Bác gái, người năm nay sắp ba mươi rồi.)

Tàn Tâm mặt không chút thay đổi như trước, nhàn nhạt liếc nàng, “Đối với người mà nói, quả thực già lắm rồi.” Nàng cùng lắm mười sáu tuổi mà thôi.

Lãng Suong vội lắc đầu, “Không già, vừa vặn.”

“Lúc đó ta còn là hài nhi trong tã lót, sư phụ nhặt được ta bên cạnh một đôi vợ chồng, đôi vợ chồng kia cả người là máu, cũng không biết đã chết chưa. Ông vốn muốn ra tay cứu giúp, lại phát hiện có rất nhiều cao thủ lần đuôi theo vết máu. Hoảng loạn, sư phụ chỉ kịp ôm ta chạy.”

Một tia ý cười nhà nhạt theo môi nàng lan rộng. Lãng Suong ngẩng nhìn trắng sáng xa xăm, “Chỉ ít, cha mẹ người yêu người. Cho dù bọn họ có chết, cũng không muốn người bị thương tổn. Ta thì không giống vậy, ta ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết. Kỳ thực, người so với ta đã hạnh phúc rồi.”

Tàn Tâm nhìn Lăng Suong, “Ta thói quen hàng năm đến Giang Ninh ở lại mấy ngày, không vì tìm thân thể, chỉ là muốn đến xem đơn thuần.”

Lăng Suong gật đầu, “Ta rõ rồi, người đã quen ngày ngày đến một mình đi một mình, quen ngày ngày không có người thân.” Tựa nàng lúc trước, tìm vợ chồng Hồ gia chỉ để nhìn, không có ý gì khác.

Tàn Tâm chậm rãi từ trong lòng lấy ra một cây ngọc trăm đóa đạo đưa cho Lăng Suong, “Suong nhi, cái này tặng ngươi.” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên của nàng.

Ngọc bích thượng hạng, tinh xảo đặc sắc. Trăm ngọc dài khoảng mười li (TYV: li = cm), đỉnh khắc thành hình hoa mai. Ở giữa hoa mai, nạm một viên trân châu lớn bằng ngón cái. Dưới ánh đèn cây, thấp thoáng có thể thấy được ánh trắng nhàn nhạt. Vật này, nhất định không phải thường.

“Ta... Chúng ta mới gặp qua có vài lần mà thôi, quà tặng quý thể ta không thể nhận.” Giá trị của cây trăm ngọc này, e không hề tầm thường.

Tàn Tâm cầm ngọc trăm vào búi tóc nàng, “Nhận lấy đi.” Đồi này kiếp này, cây ngọc trăm này hẳn chỉ cho một người, đã cho rồi, tuyệt không nhận lại.

“Cảm tạ ngươi.” Lăng Suong cúi đầu ngượng ngùng, “Chúng ta thế này có tính là đang dự định chung thân không?” Trai tài gái sắc cổ đại dự định chung thân, đều giống như thế này.

Tàn Tâm mặt nạ lạnh lùng rốt cục xuất hiện vết nứt, khoe miệng hắn giật giật mấy cái, “Ngươi nói gì?”

Lăng Suong lấy ra một chiếc khăn tay hồng phấn, ngượng ngùng xoay đầu, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Tàn Tâm, “Như vậy mới tính.” Không sai, dự định chung thân hẳn có thể này.

Tàn Tâm đáy mắt lạnh lùng hiện lên một tia ám áp, hắn nhẹ nhàng đem khăn tay thu vào ngực, “Được, chúng ta dự định chung thân.”

Lăng Suong nháy mắt mấy cái, “Đã như vậy, nếu ta muốn bỏ trốn với ngươi hẳn là ngươi sẽ dẫn ta đi chứ?” Không sai, đây mới là mục đích thật sự của nàng.

Tung Hoành son trang gần như xung bá vô lâm, Tàn Tâm cũng không phải người bình thường.

Kể đây đưa của Tiêu người đẹp mặc dù hay, nhưng cũng không phải kẻ lâu dài. Nếu có một ngày Lâm tiền bối thật sự muốn gả nàng cho tam thiếu gia, nàng cũng có Tàn Tâm làm chỗ dựa vững chắc. Có Tàn Tâm che chở, đường trốn đi của nàng hẳn là rất thuận lợi.

Nói nàng lòng dạ khôn lường cũng tốt, nói nàng lừa tình cũng tốt, nàng cũng đã làm rồi. Để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, luôn luôn là tôn chỉ của nàng.

Tàn Tâm có chút giật mình, “Được. Ngươi rốt cuộc là ai?” Sự phụ nàng rốt cuộc là ai?

“Ta là...” Lăng Suong vội che miệng lại, một hồi lâu mới buông ra, “Sau này ngươi sẽ biết.” Trước khi biết rõ thân phận của Tàn Tâm, nàng sẽ không nói cho hắn biết nàng là thiên kim của Lâm tiền bối. Người trong giang hồ, tâm đề phòng người khác không thể không có.

Tàn tâm cũng không truy hỏi, “Được.”

“Tàn Tâm, ngươi thật tốt.” Nàng gật đầu cười hi hi, khuôn mặt tươi cười ngày thơ sáng bừng rực rỡ.

“Ba cần thịt bò, năm cân rượu.” Thanh âm hào khí kiên vững vang lên. (TYV: Theo <http://zhidao.baidu.com/question/38545090> thì đại loại “Từ này miêu tả hào khí to lớn, lớn tới nỗi chạm đến mây.”)

Lời này nghe quen lắm à? Lăng Suong mất hứng quay đầu nhìn. Ngồi cạnh họ, là ba tên con trai. Từ trang phục mà xem, một tên chủ tử, hai tên hộ vệ.

Thoạt nhìn tên con trai một thân trường bào xanh giống chủ tử kia, phóng khoáng chừng chạc, khí thế phi phàm.

Lăng Suong chớp mắt, “Hắn là ai vậy?” Thành Giang Ninh không chỗ nào ở dễ nhất thế gia, xứng là thối địa vô lâm. Tuy tiện chi một người, đều là nhân vật lưng lấy giang hồ.

“Đường chủ Độc Bộ đường Lâu Đoạn Nhai.” Tàn Tâm nhìn không chớp mắt.

Lăng Suong nghe vậy, thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra, “Hắn chính là Lâu Đoạn Nhai?” Một trong các vị hôn phu được đề cử của nàng?

Ông trời ơi, nếu để Lâu Đoạn Nhai thấy nàng hơn nửa đêm cùng một người con trai ra ngoài, chẳng phải hỏng rồi sao?

“Phải.”

Lăng Suong vội cúi đầu, làm dáng gà con mổ thóc, “Ta cùng hắn có cừ oán, ngàn vạn lần đừng để hắn thấy ta.”

“Có ta ở đây.” Đường chủ Độc Bộ đường thì làm sao? Có hắn ở đây, không ai có thể thương tổn Lăng Suong.

Lăng Suong tiếp tục làm đầu đuôi, “Ta nghĩ chúng ta nên đi thôi, tránh tiết ngoại sinh chi.” Đầu năm nay, cúi đầu làm người vẫn tốt hơn. (TYV: “tiết ngoại sinh chi” [节外生枝] sát nghĩa là “cành mẹ đẻ cành con”, hiểu thoáng là “chuyện ngoài ý muốn”, có vẻ đây là một tục ngữ của TQ?)

“Ừm.” Tàn Tâm móc ra một thỏi bạc đặt ở trên bàn.

Lăng Suong nhỏ giọng nói thầm, thò tay lấy bạc, “Đã nói ta mời.” Thiếu tiền không trả, chiếm tiện nghi người không phải tác phong của Lăng Suong nàng.

Tàn Tâm chặn tay Lăng Suong, đưa nàng rời quầy nhỏ, “Ta trả.” Hắn tuyệt đối sẽ không để con gái trả tiền.

“Ngươi buông tay ta.” Người con trai này thực sự rất bá đạo.

Tàn Tâm bỗng dừng bước, ngoảnh đầu liếc nàng một cái, “Đừng hỏng.”

“Ngươi mời ta ăn cơm, mời ta ăn khuya, còn tặng ta quà, ta thiếu ngươi rất nhiều tiền.” Từng đợt chóng mặt truyền đến, Lăng Suong bỗng nhiên thấy có chút vầng đầu hoa mắt, bước chân nhẹ nhàng bay bổng.

“Ngươi không nợ ta.”

“Ta... kỳ quái, chóng mặt a.” Lăng Suong ra sức vỗ vỗ đầu.

Tàn Tâm chia tay đỡ lấy nàng, “Ngươi đã uống nhiều rượu rồi, say lắm rồi.” (TYV: bản gốc là “liệt tửu thượng đầu” [劣酒上头], theo Tinh Ngọc, sát nghĩa là “rượu xấu lên tới đầu” [???]) (TN: tức là rượu hại thân thể, “lên tới đầu” tức là khiến người loạn trí)

Nàng mất nước hơi hí lại, “A, ra là vậy a. Phiên ngươi đỡ ta về chỗ ngươi uống chén trà.” Nàng giờ vầng đầu hoa mắt, ngay cả Ngao Kiếm son trang ở phương nào cũng không biết.

Tàn Tâm trầm mặc một hồi, nhẹ nói, “Suong nhi, ngươi với kẻ nào cũng không cảnh giác như thế sao?” Nàng rốt cuộc có biết làm thế sẽ có hậu quả gì không?

Lăng Suong tựa vai hắn cười hi hi, “Ta sẽ không sao, bởi vì, ta tin ngươi.” Hắn cho rằng danh xưng thiên thần giết người, tiền nữ áo trắng là do nàng cướp về sao?

Sau khi Tàn Tâm thở dài một tiếng, ôm lấy người con gái nhỏ bé đang phủ trên vai. Gặp gỡ nàng, hắn mới biết thế nào là phiền phức.

Tàn Tâm ôm Lăng Suong đi vào phòng, thuận lợi đặt nàng lên giường. Nhìn người con gái nhỏ bé mơ mơ màng màng, hắn có chút bất đắc dĩ, “Suong nhi, ngươi không về?” Cùng con trai trở về hơn nửa đêm, nha đầu kia rốt cuộc là không cảnh giác còn...

Lăng Suong tuy hơi say, nhưng vẫn tỉnh như cũ. Nàng vươn tay nhỏ bé kéo căng áo ngoài, “Phải về a, có điều nóng quá a, để ta nằm một lúc trước.” Vầng đầu a, sớm biết đừng uống nhiều rượu vậy.

Tần Tâm lại trầm mặc, “Ta ở bên cạnh.”

Lăng Suong dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, “Không được, ta ngày mai còn phải xem mắt.” Ngày mai còn phải cùng tam thiếu gia xem mắt, không thể ngủ ngoài.

“Ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai đưa ngươi về.” Nhân tiện xem nàng là con gái nhà ai.

Nàng ngã lên giường, kéo chăn che kín đầu, “Vậy được rồi.” Ngủ ở đâu cũng là ngủ, nàng tin Tần Tâm sẽ không làm gì nàng.

“Ta đi ra, ngươi nghỉ ngơi sớm.” Tần Tâm thôi tắt nến, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Chưa được năm phút đồng hồ, Tần Tâm lại đẩy cửa đi vào.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, gần như im hơi lặng tiếng, nhưng vẫn quấy nhiễu Lăng Suong.

Nàng mở mắt, nằm thẳng trên giường, “Làm sao vậy?”

Tần Tâm rót chén trà, nhấp một ngụm, “Không có phòng.”

Lăng Suong chớp mắt mấy cái, phát ra tiếng thờ dài bất đắc dĩ, “Lên đây ngủ đi.” Không có phòng, thật bất đắc dĩ a.

Hắn dừng động tác uống trà, “Ngươi ngủ đi.”

“Ngươi thật cho ta là đưa con gái tùy tiện như vậy sao? Ta chỉ là kêu ngươi lên đây ngủ, lại không cho ngươi làm cái gì. Tin tưởng nhân phẩm ngươi, tin tưởng năng lực bản thân, ta mới dám cùng ngươi trở về.” Trên đời này, người dám làm gì nàng còn chưa có sinh ra nhé.

“Được.” Hắn buông chén, đi tới bên giường.

Lăng Suong tròn trĩnh mắt, “Lên đây ngủ đi.” Đương nhiên lúc đi học, cùng bạn học ra ngoài leo núi bị nhốt ở hang, cũng ngủ chung một chỗ.

Tần Tâm y lời nằm cạnh Lăng Suong, “Ta không biết nên nói cái gì.” Lăng Suong dù sao vẫn có thể cho hắn đủ loại “Kính ngạc vui mừng”.

“Chia ngươi một phần chăn.” Lăng Suong kéo chăn lên người hắn, “Con trai cùng con gái cũng không có gì khác nhau, chỉ cần lòng ngay thẳng.” Nàng ở trong lòng lén bỏ thêm câu: Ta xem ngươi là con gái.

Tần Tâm nhắm mắt, “Ngủ đi.” Có thể, nàng nói rất có lý.

Lăng Suong vừa nhắm mắt lại, một con muỗi đáng ghét lập tức bay xung quanh, không để nàng ngủ yên ổn, “Buông màn.” Cỗ đại đúng là lạc hậu ha, ngay cả nhang muỗi cũng không có.

“Ừm.” Tần Tâm ngồi dậy buông màn.

Lăng Suong xoay người đưa lưng về phía hắn, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Kết một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Lăng Suong cùng Tần Tâm gần như mở mắt cùng lúc, đồng thời ngồi dậy.

Tần Tâm vén màn, Lăng Suong cũng thò đầu ra.

Tần Tâm không vui trừng mắt người mới tới, “Làm gì?” Là hắn? Đường chủ Độc Bộ đường Lâu Đoạn Nhai, hắn tới làm gì?

Lâu Đoạn Nhai nhìn trai gái trên giường, xoay người xấu hổ, “Xin lỗi, nhầm cửa.”

“Ngươi bệnh thần kinh, hơn nửa đêm nhầm cửa.” Lăng Suong uống có hơi say, đầu nhúc nhúc muốn nứt. Bị Lâu Đoạn Nhai đánh thức, đương nhiên tức lắm.

“Xin lỗi hai vị, ta... đi nhầm rồi.” Lâu Đoạn Nhai lắp bắp, vô cùng xấu hổ.

“Ngươi... Phòng này phải chăng phong thủy đặc biệt tốt? Tại sao lúc nào cũng có người đi nhầm?” Nàng đi nhầm, Lâu Đoạn Nhai cũng đi nhầm.

Hắn kiên trì, lại xin lỗi, “Xin lỗi.”

Lăng Suong day day huyết Thái Dương, “Xin lỗi cái rắm.”

Hắn không thích nàng nói lời thô tục.

Tần Tâm khẽ nhún mày, “Suong nhị, được rồi. Lâu đường chủ, mời.”

Đầu lại càng đau, nhắm mắt đau đớn Lăng Suong lại nằm xuống, “Lâu Đoạn Nhai, cút ra ngoài cho lão nương, đừng làm phiền ta ngủ.”

“Xin hỏi huynh đài, Thiên Tự Ngũ Hào gian thượng hạng ở đâu?” Cửa rõ ràng viết Thiên Tự Ngũ Hào, thế nào lại đi sai chứ? (TYV: Minh không biết, rõ ràng chương 004 viết phòng của Tần Tâm là “Thiên Tự Tam Hào”, mà giờ...?)

Tần Tâm buông màn, nằm xuống, “Lâu hai gian thứ năm.”

Lâu Đoạn Nhai cúi đầu, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, “Cám tạ.” Sống nhiều năm như vậy, hắn chưa từng xấu hổ thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Oan gia ngõ hẹp

Sáng sớm ngày tiếp theo, sau khi Lăng Suong ăn qua loa điểm tâm xong, cùng với Tần Tâm rời khỏi Như Ý lâu.

“Không cần tiễn ta, buổi trưa lúc rảnh rỗi ta sẽ tới tìm ngươi.” Trước cùng tam thiếu gia xem mắt, sau lại cùng Tần Tâm đi chơi, ý hay.

Ánh mắt Tần Tâm chậm rãi rơi trên mặt nàng, “Không muốn ta biết ngươi là ai?”

Lăng Suong cười cười, “Chờ ngươi nói cho ta biết ngươi là ai, ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai.” Lăng Suong nàng cũng không làm ăn lỗ vốn.

“Được, cẩn thận một chút.” Nếu nàng không muốn nói, hắn sẽ không truy hỏi.

Lăng Suong gật đầu, vừa định nói, chợt nghe thấy một thanh âm, “Chuyện đêm qua...”

Thanh âm này nàng quen rồi, không phải ai khác, chính là người đêm qua làm phiền nàng ngủ, gọi cái gì nào là Lâu Đoạn Nhai.

Lăng Suong lườm hần một cái, ngoảnh lại nói với Tàn Tâm, “Ta đi trước.” Đối với tên sát phong cảnh này, nàng không có hứng thú. (TYV: “sát phong cảnh”, mình nghĩ là kiểu chuyện đang đẹp khiến cho xấu đi ấy mà)

“Ủm.” Gió sớm thổi loạn mái tóc đen của nàng, Tàn Tâm vươn tay, vén sợi tóc tán loạn của nàng ra sau tai.

“Bái bai.” Lăng Suong cười hi hi chạy vào đám người, chạy được vài bước ngoái đầu nhìn lại cười một cái, “Ta biết đêm qua người không ngủ ngon, về đi ngủ đi.”

“Con gái bây giờ đều hào phóng như người sao?” Lâu Đoạn Nhai từ từ đi tới bên người nàng, cười như không cười nhìn nàng.

Lăng Suong lần thứ hai ném ra một cái trứng mất rõ to, hai gò má nhanh chóng nhuộm đỏ nhàn nhạt, “Liên quan gì đến người?” Bọn họ có quen biết sao? Hần quân nhiều như vậy để làm chi.

Lâu Đoạn Nhai ngắm nghía ngọc tiêu trong tay, “Người một thân trang phục cổ nương, rõ ràng chưa xuất giá.”

Lăng Suong cúi đầu, e thẹn mang theo e sợ, “Họ Lâu, liên quan gì đến người?” Hần cùng làm chi là người ứng cử làm hôn phu nàng, cũng không phải chồng nàng.

Lâu Đoạn Nhai đẩy mắt hiện lên tia hứng thú, “Người biết ta là ai?”

Nàng về mặt ngượng ngùng, “Ta không thể biết người là ai sao?” Lăng Suong hỏi vặn lại.

“Có thể.” Câu trả lời này rất thú vị.

Lăng Suong xoa cái trán đau buốt âm ỷ, “Lâu Đoạn Nhai, ta thực sự rất chán ghét người.” Nếu không phải hần, đầu của nàng đâu có đau như vậy.

Lâu Đoạn Nhai nhún nhún vai không sao cả, “Cứ chán ghét đi.” Người chán ghét hần rất nhiều, thêm nàng nữa cũng không sao.

Giang hồ đồn đại, đường chủ Độc Bộ đường tao nhã, lấy hiệp nghĩa làm đầu. Theo nàng thấy, người con trai trước mắt này là một tên vô lại siêu cấp không hơn không kém.

“Có người nào từng nói người vô lại chưa.” Nàng Lăng Suong đáng tuổi cười lạnh lẽo, mang theo vài phần coi thường. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, lại có e thẹn của bé gái.

“Có a, người là người đầu tiên.” Hần ngắm nghía ngọc tiêu, càng không sao cả.

Ánh mắt Lăng Suong rơi vào ngọc tiêu xanh biếc, híp mắt, “Lâu Đoạn Nhai kia, thứ người cầm chính là Ly Hận tiêu sao?” Một trong bốn báu vật vô lâm, Ly Hận ngọc tiêu trong truyền thuyết?

“Đúng vậy.” Lâu Đoạn Nhai đưa ngọc tiêu tới trước mặt nàng.

Lăng Suong nhận lấy Ly Hận tiêu liếc một cái, “Cũng không có gì đặc biệt a, vì cái gì lại được tiếng là bốn bảo bối vô lâm chứ?”

“Đúng là không có gì đặc biệt, thế nhưng ta không hiểu vì sao có nhiều người tranh đoạt như vậy.”

Nàng tiện tay ném Ly Hận tiêu cho Lâu Đoạn Nhai, kéo vạt váy lau lau tay, “Mấy người trong giang hồ đó thật là con mẹ nó ăn no lại nằm, không có việc gì đoạt báu vật. Không phải một thanh kiếm, một mặt gương mè, một cây ngọc tiêu, một viên trân châu mè, có đáng người tranh ta đoạt không?”

“Rất bản sao?” Từ phản ứng của nàng mà xem, Ly Hận tiêu dường như là thứ rất bản.

Bản, rất bản, dính đầy máu tanh.

Đương nhiên, Lăng Suong sẽ không ngốc đến mức nói thẳng ra với Lâu Đoạn Nhai, “Kỳ quái, người theo ta làm gì?” Nàng chuyển đề tài.

“Là người theo ta chứ.” Hần vốn đi đường này.

“Ta nhớ Độc Bộ đường hình như không ở chỗ này thì phải?” Nàng về nhà, làm sao có thể theo hần.

“Người về nhà đi đường này?” Lâu Đoạn Nhai lập tức nghe ra ý kia trong lời Lăng Suong.

Nàng cười ngượng ngùng, “Liên quan gì người.”

Trong lúc tranh tranh cãi cãi đó, hai người đã tới cửa Ngao Kiếm sơn trang. Lâu Đoạn Nhai dừng bước, “Ta đi Ngao Kiếm sơn trang, người không theo chứ.”

“Vậy người đi a, ta không cần.” Quả nhiên nàng đoán không ra.

“Giang hồ gấp lại.” Người con gái rất thú vị, nếu như có duyên, hần hy vọng, bọn họ sẽ gặp lại.

Lăng Suong yên lặng nhìn hần, ý tứ sâu xa nói, “Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.” Mong khi gặp lại, hần sẽ không té xỉu.

Trang phục giống vậy, cổ kiểu giống vậy. Lăng Suong lại cùng Tiểu Điệp bước xuống, đến Như Ý lâu cùng Nam Cung tam thiếu gia xem mặt.

Để cho an toàn, lần này nàng để tiểu nhị dẫn đường.

Tiểu nhị đưa nàng tới cửa gian thượng hạng Thiên Tự Ngũ Hào, được thưởng bạc rồi thì bỏ đi vui vui về về.

Nàng vừa định đẩy cửa, cánh tay đột nhiên bị Tiểu Điệp nắm lấy.

“Làm sao vậy?” Nàng mím cười, nhìn Tiểu Điệp ôn hoà.

Đáy mắt trong veo hiện lên một tia bất an, Tiểu Điệp chậm rãi buông tay nàng, giúp nàng đẩy cửa.

Là ảo giác của nàng sao? Tại sao nàng cảm thấy Tiểu Điệp sợ thấy tam thiếu gia? “Người sợ tam thiếu gia?”

Tiểu Điệp vội lắc đầu, chỉ chỉ bên ngoài.

“Được, người đi đi.” Trải qua mấy ngày ở chung, nàng đã hiểu rõ ý tứ của Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp nghe vậy, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng Tiểu Điệp, ngón tay Lăng Suong chậm chậm siết chặt. Tiểu Điệp cùng Nam Cung tam thiếu gia, rốt cuộc có vướng mắc gì? Vì cái gì, nàng lại sợ hần?

Đối với đệ nhất mỹ nam trong lời đồn, Lăng suong đã tưởng tượng đủ kiểu. Nhưng mà, phút chốc thấy tam thiếu gia kia, nàng chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng.

“Là người?” Nàng dừng bước, ngo ngác đứng ở cửa.

“Là người?” Người con trai ngồi trên ghế ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt Lăng Suong.

Đường nhìn của hai người đan quán nhau ở không trung, hung hăng chém giết. Tình hình chiến đấu kịch liệt, giết đến long trời lở đất, đất rung núi chuyển. Chém giết đủ một phút đồng hồ, hai người mới không hện mà cùng tách ra, xoa bóp con mắt nhức mỏi.

“Ác nữ, người tới làm gì?” Ác nữ này sẽ không chính là võ lâm đệ tử mỹ nữ trong lời đồn, thiên kim tiểu thư Lâm Bích Ảnh của Lâm Chấn Bắc cùng Tiêu Tuý Nguyệt chứ?

“Nhân yêu, ta cũng muốn hỏi người tại sao đây?” Lăng Suong không cam lòng tỏ ra yếu kém, giọng điệu so với hẳn càng ác liệt.

“Ác nữ, người sẽ không vừa vận họ Lâm gọi Bích Ảnh chứ?” Nghe nói Lâm Bích Ảnh hiền lành ôn nhu, nghiêng nước nghiêng thành, thế nào lại đức hạnh kém thế này?

“Nhân yêu, người sẽ không vừa vận họ kếp Nam Cung, tên một chữ Dật, người gọi là tam thiếu gia đi?” Này này... nhân yêu là hôn phu nàng? Nàng là nữ a, không có hứng thú làm Dương Liên Đình. (TYV: Dương Liên Đình là mối tình của Đông Phương Bất Bạihttp://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%B4ng_Ph%C6%B0%C6%A1ng_B%E1%BA%A5t_B%E1%BA%A1#M.E1.BB.91i_t.C3.ACnh_v.E1.BB.9Bi_D.C6.B0.C6.A1ng_Li.C3.AAn_C4.90.C3.ACnh)

“Bên ngoài đồn đại người hiền lành ôn nhu?” Nam Cung tam thiếu gia xoa trán.

Con mẹ nó, giang hồ đồn đại quả thực không thể tin được a.

“Người là tam thiếu gia?” Lăng Suong chỉ vào Nam Cung tam thiếu gia, dờ khóc dờ cười.

“Người là Lâm Bích Ảnh?” Hẳn hung hăng trừng mắt Lăng Suong.

“Cùng người xem mặt, thực sự là si nhục nhân cách của ta a.” Nàng là nữ, không phải tiểu công. Đối với nhân yêu tiểu thụ loại này, không có hứng thú. (TYV: “Công” là “tấn công”, “thụ” là “hường thụ”, nếu tạm quy chiếu mối quan hệ nam – nam này theo quan hệ nam – nữ thì “công” là nam, “thụ” là nữ. Dĩ nhiên, xin nhấn mạnh đây cũng chỉ là tạm quy chiếu, bạn nào đọc đam mỹ [danmei] thì chắc chắn biết khái niệm này.)

“Ác nữ, ta mới cảm thấy si nhục.” Thuở bình sinh lần đầu tiên bị con gái đánh, đối tượng cư nhiên là vị hôn thê, mặt mũi hẳn đều mất hết rồi.

Lăng Suong tuý tuý tiện tiện khoát khoát tay, “Đi tìm oanh oanh yến yến của người ấy, ta đối với người thật không có hứng thú, một chút cũng không có.” Hẳn có vô số hồng nhan tri kỷ, vì cái gì còn muốn tới?

Uống chén trà, tranh cãi nửa ngày muốn khát nước.

Tam thiếu gia chớp lấy cánh tay của Lăng Suong, giống như điều hâu bé bắt gà nhỏ kéo nàng đi ra cửa, “Ta đối với người cũng không có hứng thú, người lập tức rút ra ngoài cho ta.”

“Mẹ nó, người có biết thương hương tiếc ngọc không. Con mẹ nó giang hồ đồn đại thực sự là giả a, người xem người đức hạnh này, cùng lưu manh không sai biệt lắm, tao nhả nho nhả? Xí.” Lăng Suong bị hẳn kéo ra ngoài, vừa đi vừa mắng.

Tam thiếu gia đem Lăng Suong ném xuống đất, “Cút ra ngoài, ta không muốn lại thấy người.”

“Ta một tuyệt thế mỹ nữ, người sử dụng bạo lực với ta? Nhân yêu, ta rất nghi ngờ giới tính của người.” Con trai đối với gái đẹp lại không chút phản ứng, thông thường đều là đồng tính luyến ái.(TYV: “đồng tính luyến ái” là yêu người cùng giới tính, bao gồm mối quan hệ “nam – nam” và “nữ – nữ”.)

Nam Cung Dật rất không phong độ cho Lăng Suong một đá, “Ác nữ, người cảm miệng cho ta.”

Lăng Suong từ trên mặt đất từ mình đứng lên, hung hăng siết chặt hai tay chống nạnh, “Nam Cung Dật, người có đúng là nam nhân? Đánh nữ nhân, còn gì là anh hùng hảo hán?” Chi có nàng đánh người khác, không có người khác đánh nàng.

“Người là nữ nhân sao?” Từ đầu đến chân, nàng không một điểm giống con gái.

“Lão nương từ đầu đến chân có chỗ nào không giống nữ nhân? Ta không giống, lẽ nào người giống?” Lăng Suong cố ý ưỡn ngực, chứng minh bản thân là con gái hàng thật giá thật.

“Ác nữ, muốn bán thịt đến thanh lâu.” Nam Cung Dật nhìn Lăng Suong chẳng đáng, giọng điệu đầy khinh miệt.

Một quyền khua tới, đánh vào quai hàm Nam Cung Dật, “Miệng chó không thể khạc ra ngà voi (TYV: Hay ‘Kẻ xấu không thể nói ra những lời tử tế’.).” Người này thực sự là da dày thịt béo a, đánh cho tay nàng đau nhức.

Tay Lăng Suong khoẻ không thua con trai, một quyền dùng hết lực không phải chuyện đùa. Nam Cung Dật bụm mồm, “Ai nha...” Nữ nhân này, ra tay nặng thật a.

Lăng Suong ngồng nghênh ngang ngực, kiêu ngạo nhìn người con trai trước mặt, “Ta nói cho người Nam Cung Dật, ta Lâm Bích Ảnh không phải là quả hồng nhu nhược. Nếu sợ chết, từ hôn sớm. Kết cục lấy ta, chính là mỗi ngày phát sinh bạo lực gia đình.” Đám lấy nàng? Tự tìm cái chết.

Nam Cung Dật vắn vế quai hàm, ” Ác nữ, ta muốn bóp chết người.” Bị một người đánh liên tiếp đến ba lần, mặt mũi hẳn đều mất hết rồi.

Nàng rụt rết liếc hẳn một cái, “Nhân yêu, người có thể bóp chết lão từ còn chưa có sinh ra đâu?”

“Giờ thì bóp.” Nam Cung Dật quả nhiên vung tay, bóp cổ Lăng Suong.

Lăng Suong bị bóp đến khó thở, mặt mũi đỏ bừng, “Ta tin, nói bóp liền bóp, người thật không phong độ a.” Nàng cũng bóp cổ Nam Cung Dật, không ngừng gia tăng sức lực. Hai người ở trên hành lang uốn khúc bóp cổ lẫn nhau, xoay đánh thành một đoàn.

“Nữ nhân, người đúng là đáng đời.” Lăng Suong tuy là con gái, sức tay cũng không thua hẳn.

Nàng mở miệng thở dốc từng ngậm từng ngậm, “Nhân yêu, người càng đáng đời.” Khuôn mặt nhỏ nhắn căng đến đỏ bừng, vô cùng, thảm hại.

“Lâm Bích Ảnh ta cảnh cáo người, không được đem chuyện người đánh ta nói ra ngoài.” Chuyện này nếu như loan truyền trên giang hồ, mặt mũi Tung Hoành sơn trang bọn họ đều mất hết.

“Ta cũng cảnh cáo người, không được lấy ta.” Cùng nhân yêu chết tiệt này chung sống, nàng sẽ sụp đổ mất.

“Ác nữ, chẳng ai dám muốn người.” Với cá tính nàng, lớn lên có đẹp cũng chẳng ai dám muốn.

“Nhân yêu, người cho là người rất đẹp trai sao? Trong mắt ta, người chính là con đê mèn.”

“Ác nữ, người cho là người rất đẹp? Nếu như người không phải con gái Lâm thúc thúc, ta sẽ không liếc người một cái.”

“Nhân yêu, người đẩy giang hồ hồng nhan tri kỷ, sớm muộn gì cũng bị hoa liễu.”

“Ác nữ, dựa vào đức hạnh người, cả đời giá cũng không xuất nổi.”

“Nhân yêu, người thật không phong độ. Đánh nữ nhân, còn cái gì là bản lĩnh? Nữ nhân đoan trang đáng yêu, hiền thực ôn nhu như ta người cũng đánh, ta nguyên rủa người trời đánh sét đánh, không được chết từ tế, sinh nhi tử không cái rắm mắt, tổ tông mười tám đời ở bên dưới không được yên lòng.” Nhớ năm đó nàng tại chợ bán thức ăn có kẻ bớt một thêm hai, Nam Cung Dật còn ở trong bụng mẹ cơ. Đâu với nàng? Chỉ có đường chết.

“Ác nữ, nếu người mà là con gái, thì cũng là nam nhân bà.” (TYV: “nam nhân bà” = “tomboy”, con gái mà cư xử [hoặc ăn mặc / diện mạo] y như con trai.)

Nam Cung Dật bóp càng chặt, Lăng Suong hít thở càng thêm khó khăn, “Nhân yêu, bóp nữa ta sẽ chết đó. Ta nghĩ, người cũng sẽ chết. Ta đếm một... hai... ba, chúng ta cùng nhau buông tay.” Vì tức giận mà

đề mất mạng nhỏ, không đáng.

“Được.” Hần cũng không nghi ngờ lời của nàng, bóp tiếp nữa, bọn họ thực sự rất có thể đồng quy vu tận. (TYV: “đồng quy vu tận” [同归于尽], sát nghĩa là “cùng nhau đi đến tận cùng”, hay nói cách khác ở đây là “cùng nhau chết”)

“Một... hai... ba... Thà...”

Lăng Suong đếm xong, hai người đồng thời buông tay, ngồi bệt xuống đất thờ hồn hèn.

“Cả đôi chưa từng thất thổ thế.” Nàng Lăng Suong là thực nữ có giáo dục, từ khi gặp phải tên nhân yêu này, thái độ đúng mực gì cũng mất hết cả.

Nam Cung Dật vuốt cổ, ánh mắt tràn ngập lửa giận, “Ta tam thiếu gia cũng chưa từng thất thổ như vậy.” Lại có thể cùng một người con gái trên hành lang bóp cổ, hẳn thực sự điên rồi.

“Nhân yêu, người không phải có đại ca cùng nhị ca sao? Gọi đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia tới, trực tiếp xem mắt, đỡ phải lời thôi.” Có đệ đệ như vậy, đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia cũng tốt đến không nắm bắt được? (TN:Ý nói quá tốt theo kiểu nói mĩa a, nhưng giữ lại từ bản gốc thì tốt chỉ làm đc đến đó thôi) Muốn xem mắt thì sao? Đề bọn họ nhìn thấy tạo hình của nàng lúc này, trực tiếp bị hù chết.

“Không có.” Giọng điệu Nam Cung Dật phi thường ác liệt, “Ta với người có hôn ước, bọn họ không muốn tới nào nhiệt.”

Lăng Suong đứng lên, phui phui bụi trên quần áo, “Nếu đã như vậy, ta đi.” Giải quyết xong tam thiếu gia, trận chiến mở màn hoàn toàn thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Bắt gian tại giường

Lăng Suong bị Nam Cung tam thiếu gia làm cho tức giận bốc đến đầu, về đến Lâm gia vẫn một bụng tức như cũ.

Trên đường quay về Bích Ảnh Các, Lăng Suong đi ngang qua một hương tạ, xa xa chỉ thấy Lâm Chấn Bắc tiền bối cùng một vị thanh niên trên lầu các nói cười. Nếu nàng không nhìn lầm, vị thanh niên kia họ Lâu tên Đoạn Nhai, nàng vừa gặp sáng nay.

Lăng Suong vừa mới định tránh đi, lại nghe thấy thanh âm Lâm Chấn Bắc mỉm cười, “Song nhì, lên đây tiếp kiến Lâu đường chủ.”

Nàng theo lời đi lên lầu các, lúc đi lên, thì thấy Lâu Đoạn Nhai cầm ấm giúp Lâm tiền bối châm trà.

Lăng Suong mỉm cười, rụt rè nhìn Lâu Đoạn Nhai, “Lâu đường chủ, ta đã nói chúng ta sẽ gặp lại.” Dù sao Lâu Đoạn Nhai cũng đã thấy nàng cùng Tần Tâm trên giường, tuyệt đối sẽ không muốn lấy nàng làm vợ, lấy khuôn mặt thật đối hẳn có gì không thể?

Lăng Suong dù mặt đầy son phấn, Lâu Đoạn Nhai đã xem qua vô số người liếc mắt vẫn nhìn ra nàng chính là vị cô nương mình thấy nửa đêm qua kia. Hần buông ấm trà đứng lên, vô cùng kinh ngạc, “Lâm tiểu thư?”

Lăng Suong gạt đầu, nhấc ấm trà châm một chén, “Đừng vậy, ta đã nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Từ lời bọn họ nói, Lâm Chấn Bắc nghe ra được mấy phần manh mối, “Các con biết nhau?”

Lăng Suong gạt đầu, “Đừng vậy, chúng ta biết nhau.” Biết được chưa tới một ngày.

Lâm Chấn Bắc gạt đầu, “Đã như vậy, các người cứ việc trò chuyện, ta đi trước.” Lâm tiền bối đứng lên, ra hiệu Tiểu Diệp cùng rời đi.

Thấy Lâm Chấn Bắc cùng Tiểu Diệp đã rời khỏi, Lăng Suong mới mở miệng, “Lâu đường chủ, chắc không nghĩ đến.”

“Chính xác không nghĩ đến.” Cũng có đoán nàng là tiểu thư khuê các, nhưng thật không ngờ nàng lại là Lâm gia thiên kim.

Lăng Suong cười tươi như hoa, dâng một chén trà, “Lâu đường chủ, ta không hợp người.” Nàng tin ý tứ nàng Lâu Đoạn Nhai hiểu rõ.

Lâu Đoạn Nhai nhận lấy chén, “Ta hiểu.”

“Lâu đường chủ, ta hy vọng chuyện đêm qua người không nói cho ai biết.” Mặt cười đó lên, mắt nàng đậm ý cười, nhưng không thăm đến đáy mắt. Bên dưới ý cười, có âm ngoan sắc bén.

Quả là một người con gái bụng dạ nham hiểm.

Lâu Đoạn Nhai trên nét mặt xẹt tia ý cười, “Lâm tiểu thư, ta dám sao?” Bên ngoài đồn đại Lâm Bích Ảnh hiền lành ôn nhu, vô công thường thường, tuyệt đối là nói bậy.

Lăng Suong sát khí trên người từ từ thu lại, khí định thần nhân (TYV: Hay là “hoi thờ ổn định về nhân nhả”), “Người là đường chủ Độc Bộ đường trong tứ đại môn phái, có gì không dám.”

“Người trong lòng cô nương, không phải người thường. Không biết, là vị nào trên giang hồ?” Vừa liếc mắt, hẳn biết ngay người con trai áo trắng kia không phải người thường.

“Lâu đường chủ, người hỏi nhiều nh?” Ngay cả nàng, cũng không biết Tần Tâm là nhân vật nào. “Lâu đường chủ, chuyện người thấy tối qua, coi như nằm mơ đi.” Không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh.

Nghe được ý uy hiếp trong lời Lăng Suong nói, Lâu Đoạn Nhai có chút không vui, “Lâm tiểu thư, Lâu mỗ đến Ngao Kiếm sơn trang, là nể mặt Lâm tiền bối.” Hần đối với vô lâm đệ tứ mỵ nữ không có hứng thú.

Lăng Suong cười nhạt, “Có đúng không? Lâu đường chủ, ta chịu nói riêng với người, là nể mặt Độc Bộ đường.” Hần tính cái gì vậy a, dám ở trước mặt Lăng Suong nàng đùa giỡn.

“Lâm tiểu thư yên tâm, ta Lâu Đoạn Nhai tuyệt không phải kẻ nhiều chuyện.” Giọng điệu Lâu Đoạn Nhai càng thêm lãnh đạm.

“Vậy ta an tâm rồi.” Lăng Suong lắc eo, chậm chậm đi xuống lầu.

Vừa ra khỏi hương tạ, liền nghe thấy tiếng tiêu từ trên lầu.

Xa thăm tiếng tiêu sâu bi nhân nhạt, vô cùng du dương. Xong một khúc, tiếng vọng ngân nga, mông manh như tơ.

Thôi hay thật.

Lăng Suong than nhẹ một tiếng, lại đi lên lầu, đứng ở phía sau hần, “Lâu đường chủ chúng ta vô công trác tuyệt, ngọc thụ lâm phong, rốt cuộc là ai có thể khiến người rời bởi ruột gan? Lấy tiếng tiêu kẻ nổi lòng chứ?” (TYV: “ngọc thụ lâm phong”, sát nghĩa là “cây ngọc đón gió” dùng để ví dáng người cùng cây ngọc phong độ phóng khoáng như nhau, thanh tú đẹp đẽ nhiều vẻ. Cụm từ bắt nguồn từ bài “Âm trung bát tiên ca” [饮中八仙歌] của Đỗ Phủ [杜甫], một nhà thơ nổi tiếng thời Đường [Xem chi tiết ở đây: <http://baike.baidu.com/view/29282.html>]. Mình không biết cây ngọc trồng ra sao, nhưng tìm trên google thì là đây chăng: <http://l.min.us/id3Fas.JPG> ?)

Lâu Đoạn Nhai đem Ly Hận tiêu vắt ở sau người, ngẩng đầu nhìn lên phía chân trời, “Một người con gái.” Tiếng nói nhân nhạt hờ hững như có như không, như âm thanh của tự nhiên.

Nàng dừng lại bên Lâu Đoạn Nhai, “Hoá ra Ly Hận tiêu chỉ dùng để kẻ nổi lòng.”

Lâu Đoạn Nhai ngắm nghía ngọc tiêu, cười nói, “Ly Hận tiêu có thể kẻ nổi lòng, cũng có thể giết người.”

Lăng sương gật đầu ăn không nói có, “Cây cỏ cũng có thể đa thương người, huống chi là Ly Hận tiêu một trong bốn báu vật vô lâm chứ?”

“Nghe nói Lâm tiêu thư hôm nay đi gặp tam thiếu gia, kết quả thế nào?”

Lăng Sương phất phất tay, “Đừng nói nữa, cùng hấn đánh một trận.” Xem mắt xem đến đánh lộn, Lăng Sương nằng tuyệt đối xưa nay chưa từng có người như vậy.

Lâu Đoạn Nhai đầu tiên là sùng sốt, sau liền cất tiếng cười to, “Đánh nhau? Tam thiếu gia cùng người đánh nhau?” Tam thiếu gia có tri thức hiểu lẽ nghĩa, tao nhã cao quý, lại có thể cùng một người nữ nhân đánh nhau?

Nói đến tam thiếu gia, Lăng Sương lập tức bụng đầy oán hận, “Tên nhân yêu chết tiết bất nam bất nữ kia, thật con mẹ nó tức chết ta. Một điểm phong độ cũng không có, đánh hấn một cái thể thối, hấn lại có thể bóp cổ ta.” Không biết còn tưởng rằng hấn muốn giết người vì tiền, cướp tiền cướp sắc.

Lâu Đoạn Nhai tiếp tục cất tiếng cười to không nề hình tượng, “Người đánh tam thiếu gia?” Đường đường vô lâm đệ nhất mỹ nam tử lại có thể bị đánh, đây là chuyện buồn cười nhất mà hấn được nghe qua từ khi sinh ra tới nay.

Lăng Sương vung vẩy nắm tay, hung tợn uy hiếp, “Cười cái gì mà cười? Có tin ta cũng đánh người không?”

Lâu Đoạn Nhai vội ngừng tiếng cười nghiêm trang mà nói, “Lâm cô nương, ta rốt cuộc phục người rồi.” Yêu đương vụng trộm, đánh tam thiếu gia, vừa đỏ mặt vừa mắng lời thô tục, nữ nhân như vậy, hấn chưa từng thấy.

“Giờ còn sớm, ta muốn ra ngoài đi dạo, người tự nhiên nhé.” Nàng quay đầu lại cười, “Có một số việc, bỏ lỡ sẽ hối hận suốt đời. Người nếu như có người con gái yêu mến, nghìn vạn lần đừng để lỡ.” Từ trong tiếng tiêu của hấn, nàng có thể nghe được nổi lòng của hấn.

Lâu Đoạn Nhai đáng tuổi cười lộ ra một tia ôn nhu, “Cảm tạ.”

Thay một thân quần áo bình thường sạch sẽ, Lăng Sương lại quang lâm Như Ý lâu lần nữa.

Lần trước xem mắt, lần này gặp người yêu... Không, là gặp bằng hữu. Nội dung đại để giống nhau, tâm tình lại khác xa nhau.

Đẩy cửa phòng Thiên Tự Ngũ Hào, nàng chạy vào cười hi hi, “Tàn Tâm, ta tới.”

Tàn Tâm đứng lên, sách cầm trong tay đặt ra phía sau, “Người đã tới rồi?”

“Đúng vậy, ta đã nói buổi trưa sẽ tìm người. Ta đợi bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Lăng Sương nằng luôn luôn giữ lời hứa, đã nói sẽ đến tìm hấn, thì nhất định sẽ đến.

“Được.” Tàn Tâm buông sách trong tay, mặc cho Lăng Sương kéo ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa, thì thấy Nam Cung tam thiếu gia cùng Lâu Đoạn Nhai đi tới trước mặt.

Lăng Sương “A” một tiếng, nhanh chóng trốn sau lưng Tàn Tâm, “Xong xong.” Nếu để nhân yêu biết nàng cùng hấn người con trai khác dây dưa, trắng trợn tung tin, thể diện của Ngao Kiếm sơn trang phải quảng đâu?

Nhân yêu dễ từ hôn, chuyện gì cũng làm được. Có cơ hội, còn không bêu xấu chết nàng? Da mặt của nàng từ năm ba tuổi ấy cũng đã vào tiệm cầm đồ, tiếng xấu rõ ràng không có gì đáng kể. Thế nhưng, Lâm tiên bối cùng Tiêu người đẹp đối với nàng cung kính, nàng tuyệt không thể để bọn họ hổ thẹn.

Ánh mắt Tàn Tâm rơi vào ngọc tiêu trong tay Lâu Đoạn Nhai, ánh mắt lập tức trở nên u ám sâu xa, “Ly – Hận – tiêu.”

Nét mặt Lăng Sương hiện ra một tia nhon lạnh lùng, tiếp tục giả làm đờ đẫn, trốn sau lưng Tàn Tâm, “Ta nói đại thúc, ta cùng họ Lâu có cừu oán, chúng ta trốn trước đi.” Giọng hấn khi nói “Ly Hận tiêu” không bình thường, rất không bình thường.

Tàn Tâm chậm rãi thu tầm mắt, kéo Lăng Sương vào nhà, “Ủm.”

Dựa trên cánh cửa, thờ ra một hơi thật sâu, “Đại thúc, chúng ta gọi cơm nước lên ăn đi.”

“Ủm.” Tàn Tâm cầm lấy sách bỏ trên bàn, ánh mắt rơi vào trên giấy.

Lăng Sương nhăn nhăn mũi, tiến đến cạnh hấn, “Đại thúc, kỳ thực người rất không có hứng.”

“Ủm.” Hấn quả thực rất không có hứng.

Lăng Sương quay lại tròn trắng mắt, triệt để nhận lệnh, “Đại thúc, người muốn ăn gì? Ta đi gọi.” Gặp phải một cây đầu gối như vậy, là bất hạnh của nàng. Cùng một cây đầu gối dự định chung thân, càng là bất hạnh của bất hạnh.

“Tuy.” Tàn Tâm, nhìn không chớp mắt, “Ta không phải đại thúc người.” Hấn không thích xưng hô này.

“Lão nhân gia người cũng sắp ba mươi rồi, ta không gọi người đại thúc thì gọi người đệ đệ sao?” Nàng nhún nhún vai không cho là đúng, “Xưng hô vậy không sai, rất thân mật.”

Tàn Tâm buông sách, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng, “Người cùng Lâu Đoạn Nhai có hận thù gì?” Nàng vì sao tránh hấn như tránh rắn rết?

Lăng Sương thờ dài, “Chuyện này rất khó nói được rõ ràng, ta cùng họ Lâu... Sau này sẽ nói cho người.” Đánh chết nàng nàng cũng không nói cho Tàn Tâm biết Lâu Đoạn Nhai là một trong những người ứng cử làm hôn phu nàng.

Tàn Tâm không truy hỏi nữa, nghiêng người thờ ơ liếc nàng một cái, “Nếu không thì nói cho ta nghe người là con gái nhà ai?”

Lăng Sương sùng sốt, “Vì sao?” Hấn vì sao muốn biết, muốn gian dâm cướp bóc hay là cưỡng đoạt dân nữ?

“Chờ người nói cho ta biết người là ai, ta sẽ nói cho người biết ta là con gái nhà ai.” Lâm ăn lỗ vốn không phải phong cách của Ngưng Sương tiên tử Lăng Sương nằng.

“Ta ba ngày sau rời khỏi Giang Ninh.” Hấn nói đơn giản.

Lăng Sương bật cười, “Hèn chi người hỏi ta là ai.” Nàng ánh mắt thay thay đổi đổi, cố ý vô tình liếc hướng cửa.

“Nhưng mà người nhớ kỹ, bất kể gặp phải rắc rối gì, cầm ngọc trầm tới tìm ta.” Tàn Tâm ngẩng đầu, toát ra một loại khí phách khó có thể nói bằng lời. Tự cao tự đại, khinh thường thiên hạ.

Quần nhiên không phải nhân vật đơn giản, Lăng Sương nằng không tìm kiếm chỗ dựa.

Tàn Tâm đứng dậy, từ đầu giường lấy ra một ống pháo hoa đưa cho nàng, “Tìm nơi trống trải, đốt.”

Có thể dùng phương thức này liên lạc, chứng minh hấn thể lực to lớn, thuộc hạ ở khắp mọi miền.

Đáy mắt nàng hiện lên một tia mỉm cười rất khó phát hiện, “Đại thúc, người thực sự là người tốt a.” Có hấn làm chỗ dựa, đường trốn hôn không thuận lợi mới là lạ.

Hắn khẽ nhấp một ngụm trà, mặt không chút thay đổi, “Được rồi, ta có việc phải làm, ngươi về trước đi.” Không phải thương lượng, là mệnh lệnh.

Nàng xoay người liền đi, “Được.” Có pháo hoa cùng ngọc trăm, có thể không tìm được hắn sao?

Lăng Suong ngoài đầu cười, liếc ra ngoài cửa sổ lần nữa, “Đại thúc, hôm nào có duyên, giang hồ gặp lại.”

Tân Tâm không nói gì, chỉ là yên lặng nhìn nàng.

Đợi khi Lăng Suong đóng cửa lại rồi đi, hắn chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói, “Lớn mật, ai cho phép các ngươi một mình theo ta?”

Vừa nói xong, hai người con trai trước cửa nhảy vọt tới, quỳ một gối xuống ở phía sau Tân Tâm, “Chủ nhân thứ tội, thuộc hạ phụng mệnh lệnh của tiểu thư, thỉnh chủ nhân hồi cung.”

Hai người đều một thân áo đen, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, giọng điệu lần động tác lại đầy kính sợ.

“Nghe nàng hay nghe ta?” Giọng hắn bình thản xuôi tai không ra tâm tình gì, lại khiến hai người con trai cùng lúc rùng mình.

“Đương nhiên là nghe chủ nhân.”

Tân Tâm dừng động tác uống trà, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, “Cút về.”

Một trong hai tên áo đen khựng lại một chút, kiên trì nói, “Chủ tử, Tung Hoành sơn trang tam thiếu gia Nam Cung Dật, phái Thanh Thành đại đệ tử Chu Nhân Sở đứng đầu, Thánh Đạo môn môn chủ Quan Dương Độc Bộ đường đường chủ Lâu Đoan Nhai, Thiên Lôi môn thiếu chủ Lôi Phá Nhật, Cái bang phó bang chủ Trần Mặc Quân đang ở Giang Ninh, chủ nhân không nên ở lại lâu.”

“Tà Sát, ý ngươi là, ta sợ bọn họ?” Tiếng cười nhạt từ làn môi Tân tâm tràn ra.

Tà Sát cả kinh, “Tà Sát không phải là ý này.”

Tên áo đen kia thấy thế, cũng kiên trì, “Ác Quý cả gan, thỉnh chủ nhân hồi cung.”

Ánh mắt Tân Tâm xuyên qua cửa sổ rơi vào trong tiểu viện, nói từng câu từng chữ, “Ta muốn Ly Hận tiêu.”

Từ chỗ Tân Tâm trở về, Lăng Suong tâm tình rất tốt.

Miệng ngậm nga điệu hát dân gian, vừa đi vừa xướng. Tay cầm bánh nướng, vừa đi vừa ăn.

Có câu vui quá hoá buồn, nói không sai chút nào.

Có lẽ là ông trời không quen nhìn Lăng Suong quá kiêu ngạo, không quen nhìn nàng tâm tình quá tốt, lúc nàng đang đi vào Bích Ảnh Các, một hòn đá nhỏ rất không khách khí bay tới, không nghiêng không lệch nện ngay mắt trái nàng.

Cùng với đau đớn dữ dội, xung quanh con mắt nàng biến thành màu xanh, cũng chính là mắt gấu mèo trong truyền thuyết. Nếu bây giờ nàng xuất hiện ở bên ngoài, rất có thể bị xem như quốc bảo đưa đến thảo cầm viên.

Nàng dón sức nhắm lại con mắt trái đau xót, mắt còn lại banh tròn, gợn dừ tròng người con trai trước mắt.

Đầu sỏ gây nên không biết hồi cái, sau khi gây người ra một lúc cười đến nghiêng ngửa, “Ha ha, ác nữ, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha...”

Bánh nướng nằm trong tay chậm rãi rơi trên mặt đất, Lăng Suong hướng hắn đi tới, túm lấy vạt áo hắn, hung tợn trừng hắn, “Họ Nam Cung kia, ngươi con mẹ nó ở nhà của ta làm gì? Muốn gian dâm cướp bóc hay giết người cướp của?” Vô duyên vô cớ đánh nàng thành mất gấu mèo, hận càng thêm hận.

“Ta vốn định bắn con chim phía sau ngươi, ai ngờ ngươi đột nhiên xuất hiện.” Nam Cung tam thiếu gia về mặt vô tội, “Lâm tiểu thư, không thể trách ta.” Hắn cũng không có nói dối, đây là sự thật.

Lăng Suong ngoài cười nhưng trong không cười, “Tam thiếu gia, ta có thể đâm ngươi hai dao rồi nói ngươi rằng ta giết lầm người sao?” Nàng thiếu chút nữa biến thành tàn phế hạng ba, người con trai này lại có thể làm bộ dáng như chuyện không liên quan đến mình, thật con mẹ nó tàn tật lương tâm.

Nam Cung tam thiếu gia cười tuần nhã, đánh giá Lăng Suong, “Lâm tiểu thư, ngươi hôm nay trông rất đẹp.” Nàng mặc một bộ trường quần màu xanh biếc, tóc đen vấn thành búi hồ điệp, trên tóc có buộc dây tơ tằm màu xanh, dùng vài viên trân châu tím làm phôi sức. Mây ngài tỏ nhạt, môi đỏ mọng ướt át. Thực sự là không nghĩ tới, Lâm Bích Ảnh lại có thể thanh nhã thoát tục như thế, xinh đẹp động lòng người. Thân trang phục này cùng Lâm Bích Ảnh trong trí nhớ hắn hoàn toàn khác nhau, hắn thiếu chút nữa không nhận ra.

Lăng Suong căn bản làm ra bộ dáng không chịu thua kém, chỉ vào viên mắt quạ đen, “Thôi đi, món nợ này phải tính thế nào?”

Nam Cung tam thiếu gia nhún nhún vai, “Ta không phải cố ý.” Hắn thề, tuyệt đối không phải cố ý.

Lăng Suong nheo mắt, giọng nói lộ mùi nguy hiểm, “Ngươi tưởng cứ như vậy quên đi?” Không ai có thể đánh Lăng Suong nàng mà bình yên vô sự.

“Ngươi muốn thế nào?” Nam Cung tam thiếu gia đáng tuổi cười điên đảo chúng sinh.

“Ta cũng đánh ngươi một cái, thế nào?”

Nam Cung tam thiếu gia vươn tay, vỗ nhẹ má nàng, “Ác nữ, ngươi muốn ở chỗ này cùng ta bóp lẫn nhau sao?” Da mịn thịt mềm, thật nhẫn.

Hào quang lãnh liệt trong chớp mắt chợt lóe lên rồi tắt, Lăng Suong đôi mắt quuyền rũ, chậm chậm tới gần tam thiếu gia, “Ngươi nói gì?” Bóp cổ lẫn nhau, loại sự tình này nàng làm một lần là đủ rồi. (TYV: Nguyên bản là “hỗ khắp” [互掐], sát nghĩa là “bóp lẫn nhau” [!!!] cũng là ý mà Nam Cung Dật muốn nói, nhưng Lăng Suong lại hiểu đó là cách nói tắt của “bóp cổ lẫn nhau” [xem lại cuối chương 008]. Nói Nam Cung Dật chơi chữ thì hơi quá, nhưng cũng có thể tạm hiểu vậy.)

Đáng tuổi cười ngà ngón tá ác lan khắp mặt hắn, tam thiếu gia được một tác lại muốn tiến một thước, vươn tay ôm lấy thất lũng Lăng Suong, khẽ thổi hơi bên tai nàng, “Ta cùng ngươi một đêm như thế nào?”

Nàng buông mắt, gật đầu ngượng ngùng, “Được a.” Chỉ sợ hắn không có gan.

“Phòng ngươi.” Hắn ôm lấy thất lũng nàng.

Lăng Suong cười lắc đầu, chỉ chỉ bụi hoa cách đó không xa, “Chỗ ấy đi.”

Đáng tuổi cười của Nam Cung tam thiếu gia càng thêm tà ác, “Trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, quả thực là chỗ tốt.”

Nàng chủ động ôm lấy cánh tay hắn, “Đi thôi.”

Đi vào bụi hoa, Nam Cung tam thiếu gia nhanh chóng đề Lăng Suong ở trong bụi hoa, ngả ngón lại ám muội, “Bích Ảnh, ngươi biết làm như thế nào sao?” Với cá tính của Lâm Bích Ảnh, tuyệt đối không thể ngoan ngoãn hoà hiệp. Tương kẻ tự kể, xem nàng rồi cuộc muốn làm gì.

Lăng Suong giờ hai cánh tay ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng tựa cà chua vừa chín, “Ta biết phải cởi quần áo, ta giúp ngươi.” Hắc hắc, giúp hắc thoát y phục cũng được. Bất quá, kết cục của y phục đó không nói trước được đâu.

Tam thiếu gia nhướn mày thanh tú, trở mình nằm thẳng bên người nàng, “Tới a.” Mục đích của Lâm Bích Ảnh hắn đã đoán được vài phần.

Lăng Suong rụt rè ngồi trên người hắn, tay nhỏ bé hướng trong ngực hắn thăm dò, nhẹ nhàng vén quần áo hắn, “Ta rất dần, ngươi không được cười ta.”

“Ta không cười.”

Nàng nương ngừng xoay đầu, chậm rãi rút quần áo và đồ dùng hằng ngày trên người hắn ra.

Khi trên người hắn chỉ còn lại một cái quần, Nam Cung tam thiếu gia hoàn toàn khẳng định mình đoán không sai. Giương một tia cười tà, hắn trở mình đem nàng đặt dưới thân, “Đến lượt ta rồi.”

Tay nhỏ Lăng Suong để trong lòng ngực rắn chắc của hắn, “Đáng ghét, ngươi còn chưa có còi hết mà?”

“Bích Ảnh, ta muốn ngươi làm rồi.” Đẩy mắt hắn lộ hào quang tròn đùa quái đản, bàn tay rờ đến bên hông Lăng Suong.

Lăng Suong hôn dỗi đầy hắn ra, “Ngươi tự mình còi sạch trước đã mới được chạm vào ta.” Với cấp độ háo sắc của tam thiếu gia, hoàn toàn có thể gọi là cuồng tình dục. Bị người con trai như vậy khinh bạc, buồn nôn tới cực điểm.

“Tiểu Bích Ảnh, giữa ban ngày ban mặt, ngươi thật muốn ta còi sạch?” Giữa ban ngày ban mặt, hắn cũng không muốn trần như nhộng để người ta thường thức.

“Đừng vậy.” Không còi sạch làm sao có thể thoải mái cực điểm chứ?

“Cháu yêu a, các con còn chưa có thành thân mà.” Một thanh âm đột nhiên từ phía sau họ truyền đến.

Hai người không hẹn mà cùng hướng nhìn nơi thanh âm phát ra, lập tức giương mắt dò dẫm.

Một người, hai người, ba người, bốn người, năm người...

Trời ạ, tròn sáu người.

Lăng Suong vỗ trán, phát ra tiếng rên rí bắt đầu đi, “Trời xanh a, mang ta đi đi. Thượng đế a, vẫy gọi ta đi. Diêm vương a, ta muốn chơi cò với ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kết hôn? Đùa gì vậy?

Bất gian tại giường? Không, là bất gian tại bụi. Lăng Suong dám dùng tính mạng đảm bảo, nàng sống nửa đời người, chưa từng mất mặt như thế. Khụ, đặc biệt nói rõ: dùng tính mạng của tam thiếu gia.

Ngồi bên Tiêu Tuý Nguyệt, Lăng Suong ánh mắt rụt rè đảo qua mọi người trước mặt, có loại xúc động muốn tự sát.

Lâm Chấn Bắc ho khan đánh vỡ trầm mặc, tiên phong mở đầu, “Nếu các con đã phát triển tới như vậy... chỉ bằng mau chóng thành hôn đi.”

“Thành hôn?” Hai người bị bất gian tại “giường” đồng thanh, trùng to mắt, vẻ mặt cùng động tác, giống y nhau.

Bốn tia nhìn sắc bén hội tụ trong không trung, khói lửa chiến tranh hết sức căng thẳng. Giết đến trời u đất ám, máu chảy thành sông, nát bét, lung tung.

“Mẹ nó, đều là ngươi làm chuyện tốt. Lão tử dù có chết, cũng không gả cho nhân yêu ngươi.” Mối Lăng Suong khê động, dùng ánh mắt nói lên bản thân vô cùng bất mãn.

Nam Cung Dật không cam lòng tỏ ra yếu thế, hung hăng quay đầu trừng mắt, “Ác nữ, ngươi tưởng ta muốn lấy ngươi sao? Nếu không phải ngươi lòng dạ khôn lường, mưu đồ hãm hại, sẽ đến nông nổi này sao?”

“Nhân yêu chết tiệt, ta mà có cơ hội, bán ngươi đến Thái Lan làm nhân yêu.” Lăng Suong do lừa gạt kích thích, sắc mặt ứng đỏ. Lại còn e lệ trời sinh, tựa hoa sen nước chảy, nước xuân soi trắng, quấy rầy động lòng người, đáng con gái yêu kiều.

“Ác nữ, ngươi mà dám gả cho ta, bán công từ hành hạ chết ngươi.” Tam thiếu gia không muốn thất lễ trước người khác, cười đến thấm gọi gió xuân, hại nước hại dân.

“Nhân yêu, không chính chết ngươi ta không phải họ Lăng.”

“Ác nữ, muốn ta lấy ngươi? Nằm mơ đi.”

Ánh mắt hai người đang giết đến kịch liệt, chợt nghe Lâm Chấn Bắc lên tiếng, “Bích Ảnh, cháu yêu, Bão phu biết hai vị nhu tình mật ý (TYV: “tình cảm dịu dàng, ý nghĩ ngọt ngào”), nơi đồng người xin tự trọng.” Người ngoài đương nhiên không biết bọn họ ở trong lòng nói cái gì, theo lý đương nhiên cho rằng bọn họ trong lúc đó cùng động mảy mảy đưa tình, người người ta ta.

“Tam thiếu gia tuổi trẻ anh hùng. Lâm tiểu thư tựa hoa mỹ quyền. Trời tạo đất lập, đẹp đôi tự nhiên a.” Một người đang ngồi trong đó cười hoà giải, tránh cho bọn họ xấu hổ.

Nào ngờ, lòng tốt của hắn bị cho là lòng lang dạ thú. Lăng Suong dùng ánh mắt giết người hung hăng trừng qua, “Chu đại hiệp, cảm tạ lời chúc của ngài.” Sau khi bị bất gian, Lâm tiên bối giới thiệu từng người ở đây. Nàng biết hắn, tên to con này họ Chu tên Nhân Sợ, là đại đệ từ đứng đầu phái Thanh Thành.

“Chu huynh nói có lý, tam thiếu gia cùng Lâm tiểu thư, quả thực là trời tạo đất lập.” Nếu như nàng nhớ không lầm, tên râu ria cười đến ngớ ngẩn kia là thiếu chủ Lôi Phá Nhật của Thiên Lôi môn.

“Không biết tam thiếu gia khi nào thì lấy tẩu phu nhân vào cửa?” Ngồi bên tam thiếu gia, lớn lên tựa hồ ly, thoát nhìn nhọc trí (TYV: “thông minh, nhu nhọc”?) không phải ai khác, chính là đường chủ Lâu Đoạn Nhai của Độc Bộ đường.

“Lâm tiểu thư vốn được xưng là đệ tứ mỹ nhân, quả nhiên như hoa như ngọc, nghiêng nước nghiêng thành. Nam Cung huynh, không thể bạc đãi nàng a.” Người này tướng mạo cùng mặt trắng nhỏ bình thường, vẻ mặt gian trá, có vẻ là môn chủ Quan Dương của Thánh Đạo môn.

“Lâm tiểu thư cùng tam thiếu gia nếu kết tình nghĩa vợ chồng, là chuyện đáng khiến mọi người ngưỡng mộ.” Người này hình như gọi Trần Mặc, là nhị ca của Cái bang, phó bang chủ. Người cũng như tên, vẫn duy trì trầm mặc. (TYV: “trần” [陈] cùng “trầm” [沉] đồng âm [chén] trong tiếng Trung.)

“Đa tạ các vị chưong môn chúc mừng, đợi ngày con gái xuất giá, hy vọng các vị nể mặt uống nhiều một chút.” Lâm Chấn Bắc tay vuốt chòm râu, cười đến toét miệng.

Đợi đến lúc Lâm Chấn Bắc cao hứng bùng bùng, Lăng Suong hạ giọng, bên tai Tiêu người đẹp nói, “Mẹ, ta không lấy chồng.”

Tiêu Tuý Nguyệt nghiêng đầu, nhỏ giọng nói, “Trước tiên đừng nói, nhân vật có máu có mặt trong chốn võ lâm đều thấy con cùng tam thiếu gia lẫn lộn trong bụi hoa, giờ cự tuyệt đối với danh tiếng của con có trở ngại.” Muốn từ hôn cũng là chuyện sau này.

“Mẹ a, cứ như thế bán ta đi?” Lăng Suong nói đến mơ hồ không rõ, gần như từ trong mũi đi ra. (TYV: Kiểu giọng mũi í mà.)

“Không phải, mẹ sẽ nghĩ cách.” Tiêu người đẹp cũng học kiểu nói của Lăng Suong.

“Được.”

Âm mưu xong xuôi, hai mẹ con cùng ngồi thẳng lại, lộ ra chiều bài cười mỉm.

Lăng Suong ánh mắt vô tình rơi trên mặt tam thiếu gia, lại thấy hần vè mặt đặc ý, còn mang theo vài phần khiêu khích.

Nhìn về mặt hần, Lăng Suong cảm thấy trong đó có trá. Kỳ quái, hần rốt cuộc muốn làm gì.

Địch không động, ta không động. Lấy tình chế động. Lăng Suong hướng tam thiếu gia đòi mắt quyền rũ, liền sau đó cúi đầu e thẹn.

Đôi mắt quyền rũ của nàng như quả bom, dọa tam thiếu gia đem nước trà uống trong miệng phun hết ra ngoài.

“Tam thiếu gia a, huynh cần thận mật chút. Từng thấy chết đói, chết treo, chết no, chết tự kỷ, vẫn là chưa thấy qua bị sắc nước trà mà chết.” Lăng Suong vô tội nháy mắt mấy cái, cười tươi như hoa, “Còn chưa có gả cho người, ta cũng không muốn làm quả phụ (TYV: bà góa).” Hần tốt nhất sắc nước mà chết, ghen com mà chết, ra đường bị xe đâm chết. (TYV: Minh đối xứng hô vì đây là hai bạn nói chuyện công khai, gần như mĩa nhau.)

“Bích Ảnh muội muội yên tâm, mạng ta rất dai.” Tam thiếu gia “soạt” cây quạt giả vờ lãnh khốc, cười đến chết người không cần đèn mạng.

“Tam thiếu gia, người ta muốn gả cho người rồi, phải đối ta tốt tốt a.” Nàng dùng khăn tay che miệng, dịu dàng như nước, “Bích Ảnh là tiểu thư khuê các, muốn lấy ta nhất định phải cùng oanh oanh yến yến kia của người một đao đoạn tuyệt. Bằng không, ta sẽ ghen đó.” Theo nàng xem ra, tam thiếu gia căn bản với ngựa đực cùng một đẳng cấp, không thể cứu vãn. Muốn hần cùng hồng nhan tri kỷ một đao đoạn tuyệt, so với muốn mạng hần còn khó. Đến lúc đó, nàng có thể danh chính ngôn thuận huỷ hôn, hắc hắc.

Chút tâm tư kia của Lăng Suong, sao có thể giấu được Nam Cung Dật. Hần xuôi dòng chảy thuyền, “Đòi người được một tri kỷ đã đủ rồi, có Bích Ảnh muội muội, ta sao lại coi trọng son phấn tầm thường kia.”

Khu, thật sự là “bất thị tinh du đích đẳng”, gặp chiều phá chiều.. Được, Lăng Suong nâng cùng nhân yếu chết tiết hận càng thêm hận. (TYV: Theo Tinh Ngọc, “(khá) bất thị (tinh) du đích đẳng”. Tục ngữ thường dùng trong các tác phẩm văn học, khẩu ngữ, hay các tác phẩm truyền hình ở Trung Quốc, chỉ người khôn khéo, giỏi giang có căn bản, có địa vị, có chủ ý, trí tuệ cao.)

Ném cho tam thiếu gia ánh mắt coi thường, Lăng Suong đứng lên khuyú gối, “Các vị đại hiệp, Bích Ảnh thân thể không khoẻ, xin cáo lui trước.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, trang nhã tự nhiên, đúng là tiểu thư khuê các.

Có thể cùng nhân vật quan trọng của võ lâm tứ đại môn phái, lưỡng đại sơn trang cùng nhau ăn cơm, đối với người bình thường mà nói thật xa vời. Vậy mà Lăng Suong nâng lại dễ dàng có được quang vinh.

Cùng chư vị đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy ăn, còn vô lâm đệ nhất mỹ nam tử ngồi bên cạnh, thực sự là khiến người người ngưỡng mộ a.

Cảnh ngộ của nàng cũng đủ khiến người người ngưỡng mộ đến chết, Lăng Suong thân là đương sự lại mặt dày lừa gạt.

“Bích Ảnh, ném thử xem, làm đẹp đường nhan a.” Nam Cung Dật quen quyền luyến bụi hoa, bản lĩnh lừa con gái là hạng nhất, mồm miệng ra luôn là lừa người chết không đèn mạng. (TYV: “quyền luyến bụi hoa”, nguyên bản là “lưu liên hoa từng” [流连花丛], theo mình hiểu thì có vẻ như ý nói Nam Cung Dật hay qua lại với con gái kiểu “trăm trăm trăm” í mà:>)

Lăng Suong tiểu dung khả cúc (TYV: “dáng cười xinh có thể lượm lấy được”), mặt không đỏ sắc lấy phần mỏng con gà mà ăn, “Nam Cung đại ca, huynh đối ta thật tốt, ngay cả việc ta thích ăn cái này đều biết rõ.” Nàng là gì? Là sát thủ. Đường đường đệ tứ sát thủ, lại e ngại một cái mỏng con gà sao? Huống chi, phần mỏng con gà mềm đến chảy nước, mùi vị không tệ.

Phần mỏng con gà cũng không dọa được nàng? Tam thiếu gia tuy rằng kinh ngạc, mặt lại không đỏ sắc, “Muội cơ thể suy nhược, ăn nhiều một chút.”

Lăng Suong gấp nảo bỏ vào trong miệng, “Cảm tạ.” Không phải là nảo khi sao? Cùng đậu hủ không có gì khác cả.

Nảo khi cũng không sợ? Tam thiếu gia lại ra quân lần nữa, “Bích Ảnh, ăn cái này.”

Con bà nó, nếu cho nàng liên tục ăn nước bọt hần. Lớn lên đẹp trai tài ba a? Hừ.

“Mùi vị thịt rắn này thật không tệ a.” Hôi đã ngoại huấn luyện mưu sinh, nàng không biết đã ăn bao nhiêu con rắn. Dựa vào một miếng thịt rắn muốn dọa nàng? Nằm mơ.

Tam thiếu gia dáng tươi cười không chẻ vào đầu được rốt cục xuất hiện vết rách, “Muội biết là thịt rắn?” Hần vốn định đợi sau khi nàng ăn xong mới nói ra, dọa nàng nhảy dựng.

“Nam Cung đại ca, huynh cũng ăn a. Huynh gấp thức ăn liên tục, bản thân cũng không chú ý chiều cổ rồi.” Hừ, giờ đến lượt nàng phản kích rồi.

“Được.” Nam Cung Dật cúi đầu, thấy một trái ớt chi thiên, “Ớt?” (TYV: ớt chi thiên<http://baike.baidu.com/view/303775.htm>| <http://forum.bacsi.com/cay-thuoc-nam/ot-chi-thien-77541.html>, nghe-đồn là rất-rất-rất-cay)

“Đừng vậy, ớt có thể kích thích ăn uống.” Lăng Suong lại gấp hai trái ớt chi thiên bỏ vào bát hần, “Ta thấy huynh không ăn, cố ý gấp cho huynh ăn. Huynh sẽ không bỏ qua chứ?” Một đôi mắt đẹp ngày thơ, bất luận kẻ nào đều cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Ta ăn.” Tam thiếu gia cố nén tức giận, nuốt cây ớt.

“Nữa.” Nàng cười dịu dàng đáng yêu, tiếp tục gấp thức ăn.

Nam Cung Dật nhìn tòi trong bát, “Bích Ảnh, muội thực biết dịu dàng chăm sóc, có thể lấy được muội, là phúc ba đời của ta.”

“Đừng khách khí.” Lăng Suong rất có lòng tốt gấp rau xanh cho hần.

Rau xanh? Thứ này hần không ghét. Nhai được mấy cái, sắc mặt Nam Cung Dật đột biến.

“Làm sao vậy?” Lăng Suong ngây thơ hỏi.

Hoa tiêu, nữ nhân này lại có thể giấu hoa tiêu bên trong rau xanh, “Không có gì.” Tam thiếu gia cố gắng nuốt rau xanh. (TYV: Hoa tiêu vị chanh nhẹ khiến miệng tê đi làm cho vị cay càng thêm cay [ở đây là của ớt chứ không phải của hoa tiêu, hoa tiêu không cay, chị Suong thật là “nham hiểm” ;A;], xem chi tiết tại đâyhttp://en.wikipedia.org/wiki/Sichuan_pepper)

Nhìn bọn hần “càng lúc càng đậm thắm”, Chu Nhân Sở cảm thán, “Có thể có được Lâm tiểu thư làm bạn, Nam Cung huynh cần phải biết quý trọng a.”

“Chu huynh yên tâm, có Bích Ảnh bên cạnh, son thiên hạ ừ ề phai màu.” Nam Cung Dật nỗ lực duy trình đáng tươi cười.

“Hoá ra ta ở trong lòng Nam Cung đại ca, lại quan trọng như vậy a.” Lăng Suong cúi đầu ngượng ngùng, một chân nhét trên cẳng chân của Nam Cung Dật.

Nam Cung Dật bị gãi đến kêu rên, nét mặt lại dịu dàng quan tâm, “Đương nhiên rồi, muội là vợ ta.” Sức đôi bàn chân của người con gái này thật mạnh a.

“Bích Ảnh tự nhiên vâng theo giáo huấn của cha mẹ, giúp chồng dạy con, không để Nam Cung đại gia bận tâm.” Lăng Suong lại giẫm một chân.

Tam thiếu gia sớm có đề phòng, móc lấy cẳng chân nàng, “Ngốc, một chết muội ta không nở.” Tam thiếu gia một lời hai nghĩa.

Tay nàng duỗi qua sườn thắt lưng tam thiếu gia, “Đây là chuyện ta nên làm.” Hung hăng đánh hần là chuyện nàng nên làm.

Nam Cung Dật ngăn tay nàng, “Muội có thể làm chút chuyện muội thích, ta sẽ không ép muội.”

Một tay một chân, ở dưới bàn đánh đến trời đất mủi mặt, “Nam Cung đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ cố làm cho xứng chức bà chủ.”

Lăng Suong cùng tam thiếu gia đều là cao thủ tuyệt đỉnh, mọi người hết sức chuyên chú ăn, càng không có chú ý tới màn đặc sắc phía dưới bàn. Người ngoài không chú ý tới, Lâu Đoạn Nhai gần tam thiếu gia nhất

lại nhìn ra, hần thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có tam thiếu gia nghe thấy, “Đừng đánh nữa, bản hình như có chút lệch.”

“Là nữ nhân kia ra tay trước.” Tam thiếu gia một bên ăn mặt không dỗi sắc, một bên đánh đến trời đất tối sầm.

“Nàng biết võ công?” Lâm gia có dự định thoái ân giang hồ, cũng không có để Lâm tiểu thư học võ.

“Không kém.” Nàng mấy lần đánh lên hần thành công, võ công của nàng so với trong tưởng tượng của hần càng lợi hại.

Lâm Bích Ảnh có khả năng võ công, khoe miệng Lâu Đoạn Nhai nhếch lên một tia cười mê người, “Thú vị, Có điều, người phải cẩn thận nàng. Lâm Bích Ảnh từng cùng một nam nhân võ công cao cường ở một chỗ, nữ nhân này, không đơn giản.”

Lăng Sương luôn có bản lĩnh mắt quan sát xung quanh, tai nghe tám hướng. Một tay ăn cơm, một tay đánh lộn, cũng không ảnh hưởng việc nàng nghe trộm hai người con trai nói thầm. Lôi Lâu Đoạn Nhai gièm pha, tai nàng nghe không sót một chữ.

Tết lộ nội tình của nàng? Họ Lâu xác thực, sườn núi kết lớn. (TYV: “sườn núi kết lớn” [梁子结大] theo Tình Ngọc thì chắc chỉ mâu thuẫn càng ngày càng lớn)

Có người nói khuyết điểm chung của con gái là tóc dài, thiếu kiến thức. Mà khuyết điểm của Lăng Sương, lại là tóc dài, mắt bé. Trước đắc tội nàng, mua quan tài rất có lời. Sau đắc tội nàng, thất cổ tự sát rất thoải mái.

Họ Lâu nhiều lần đắc tội nàng, nàng đương nhiên sẽ không để hần sống dễ chịu. Cho nên, một đêm tối trăng cao gió, thích hợp giết người. Lăng Sương lên lút đi tới phòng khách, cũng chính là cửa phòng Lâu Đoạn Nhai ở tạm.

Từ trong túi tiền lấy ra một con rắn, nàng lộ ra dáng tươi cười cực kỳ gian trá, “Hắc hắc hắc...” Nói như vậy, dáng tươi cười của nàng thuộc về vai phụ đại gian đại ác.

“Ta cho biết người cái gì gọi là giới hạn, lão từ hôm nay phải chính người thật tốt.” Con gián, con chuột, rắn độc trong một cái túi, đủ cho hần. Nếu hỏi nàng lấy mấy thứ này ở đâu, đương nhiên là bắt.

“Nghe thực vụn thực, ta thấy nàng cùng một nam nhân nằm ở trên giường. Đêm hôm khuya khoác cùng nam nhân trên giường có thể làm cái gì? Không cần ta nói người chứ.” Trước khi nàng thả toan tính chơi đùa nho nhỏ, nàng đột nhiên nghe được người nào đó nói một câu.

“Vậy thì làm sao?” Khẽ mút thọc một lỗ trên cửa sổ giấy, nàng thấy vẻ mặt thờ ơ như không của tam thiếu gia. (TYV: cửa sổ giấy [窗户纸] là cái nàyhttp://i.min.us/idPGX8.jpg chẳng? Nếu vậy thì bạn nào xem phim kiếm hiệp nhiều sẽ khác rõ hành động của Lăng Sương)

“Lâm Bích Ảnh đẹp thì đẹp, nhưng không thể chạm vào.” Lâu Đoạn Nhai tận tình khuyên bảo, trên trán xuất hiện N vạch đen.

“Ta nửa đời người quyền huyền bụi hoa, chưa từng gặp qua nữ nhân nào thú vị như vậy.” Nam Cung Dật lộ ra dáng tươi cười quý dị, “Người không cảm thấy, lấy nàng, tìm cách khiến nàng yêu ta, rồi lại bỏ rơi nàng cũng không tệ sao.”

Lâu Đoạn Nhai cười khổ, “Nàng? Người có thể thuần phục nàng sao?” Lâm Bích Ảnh so với mèo hoang còn hoang dã.

“Đương nhiên.” Nam Cung Dật tràn đầy tự tin.

“Đừng quên, nàng là tiểu thư Lâm gia, hồn ngọc quý trên tay Lâm minh chủ.” Đường đường Lâm gia tiểu thư, nói bỏ rơi là bỏ rơi được sao.

“Nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện đương nhiên.” Nữ nhân kia khiến hần liên tục khiến hần ăn bọ, cần phải cho nàng biết tay.

“Tiếng gì thế?” Hần hình như tiếng cọ răng. (TYV: Ồ ồ ồ, chị Lăng Sương... chị thiệt là...)

Nam Cung Dật cẩn thận lắng nghe, không phát hiện có người ở gần, “Con chuột. Lâm Bích Ảnh rất chán ghét ta, nếu khiến nàng gãi cho ta thật nhất định tức chết nàng.” Tưởng tượng Lâm Bích Ảnh tức đến sùi bọt mồm hần cảm thấy tâm tình rất tốt, “Dù thế nào đi chăng nữa, ta sẽ không từ hôn. Nam nhân tam thế tứ thiếp, nữ nhân không thể, ha ha...” Dáng cười của Nam Cung Dật vô cùng đáng bị đánh đòn.

“Con chuột này nhất định rất lớn.” Nền tiếng cọ răng mới lớn như vậy.

“Ta không thể chờ xem tình cảnh Lâm Bích Ảnh trên kiệu hoa.” Sắc mặt của nàng nhất định rất đáng xem.

Con chuột lại cọ răng.

Nam Cung Dật cất tiếng cười to lần nữa, so với lần trước càng đáng đánh đòn. Song, hần không thể cười trọn. Bởi vì, một bóng người từ cửa sổ lúi đến, thành công cắt đứt tiếng cười rất đáng đánh đòn của hần.

Người con trai một thân trường bào đen, thắt lưng đen buộc hồ, trên mặt mang một mặt nạ mặt xanh nanh vàng. Cây kiếm trong tay một màu đen, dài khoảng một thước, rộng một ngón tay.

Ánh trắng chiếu phía sau hần, khí lạnh bức người, như ác ma đến từ địa ngục.

Lâu Đoạn Nhai cùng Nam Cung Dật cùng lúc lui về phía sau một bước, hết sức đề phòng, “Quý Tôn?”

Con người Lăng Sương trốn ở ngoài cửa mở to, hưng phấn nhìn người con trai mặt xanh nanh vàng. Trường bào, mặt nạ, kiếm sắt màu đen, thiên hạ chỉ có một người ăn mặc như thế. Quý Tôn, cung chủ La Sát cung.

Nói không khách khí, Lăng Sương nàng là một con thái điều giang hồ trăm phần trăm, có thể trong vòng một ngày nhìn thấy nhân vật quan trọng của tứ đại môn phái đã nên cầm tạ trời đất rồi. Không nghĩ tới, Quý Tôn trong lời đồn lại có thể chọn đúng thời điểm này, từ trên trời giáng xuống. (TYV: “thái điều” hình như là “con chim ngu ngốc”, ý chỉ người ngu ngốc)

Ánh mắt Quý Tôn rơi trên ngọc tiêu trong tay Lâu Đoạn Nhai, “Ta muốn Ly Hận tiêu.”

Nam Cung Dật phóng khoáng phe phẩy quạt Thủ, cười đến thắm gọi gió xuân, “Các hạ có phần quá tự phụ rồi.” Nói muốn là muốn, rất không đem bọn họ vào trong mắt.

“Ta muốn Ly Hận tiêu.” Quý Tôn chia tay.

“Xin lỗi, Ly Hận tiêu là gốc rễ tính mạng của tại hạ.” Dáng cười của Lâu Đoạn Nhai rất giống hồ ly.

“Đừng trách bản tôn không khách khí” Lời còn chưa dứt, kiếm sắt trên không vẽ một đường cong. Nam Cung Dật cùng Lâu Đoạn Nhai vội vội vàng vàng tránh ra. Bọn họ tránh được rồi, đồ đạc này họ lại không tốt số như vậy, kiếm khí hướng chỗ nào, bản tàn mất, mất tay thiếu chân.

Lăng Sương hào hứng đảo dạt mà xem, “Kiếm khí thật mạnh a.” Tuy rồi xa PK, quý trọng mạng sống là lời răn của nàng, có điều xem nào nhiệt cũng không tệ. (TYV: “PK” = “Player Kill” [“giết người chơi”, một thuật ngữ trong game online] Cái này mình không rõ nha>~)

Nghe đồn Quý Tôn võ công cao cường, không thua Lâm Chấn Bắc. Để hần dạy dỗ hai tên hồ ly không biết sống chết kia một chút, có vẻ là một ý hay.

Nàng như trục bánh xe biến tốc cười trộm, bên trong đánh đến quyết liệt.

Ba võ lâm cao thủ PK, đồ đạc thương tàn là tất nhiên, phát tiếng lộp lộp bộp bộp là tất nhiên. Chưa đến ba phút, đèn quanh phòng toàn bộ sáng lên.

Lăng Sương cả kinh, bỏ lại con gián, con chuột trốn trong bụi hoa. Đường đường Lâm gia tiểu thư, nửa đêm đi thả gián. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Lâm gia biết quăng đâu?

Tốc độ của võ lâm cao thủ không phải thường, trong vòng chừng hai phút, mấy chương môn ở phòng khách Lâm gia đã quần áo chỉnh tề tới hỗ trợ. Lại thêm năm phút nữa, Lâm Chấn Bắc cùng Tiểu Tuý Nguyệt cũng tới tham chiến.

Đều nói võ lâm cao thủ không biết tốt xấu, quả nhiên là lời thật.

Một người, hai người, ba người, bốn người...

Tám cao thủ vây đánh một người, quá mức không biết tốt xấu rồi. Lăng Sương vừa xem trò, vừa ở trong lòng đem tổ tông tam thiếu gia mười tám đời thăm hỏi một lần, đặc biệt chiếu cố bà hán cùng mẹ hán.

Mấy người đánh nhau kia đều là cao thủ hạng nhất, Quý Tôn lợi hại nữa cũng chỉ có một đôi tay, thua là điều tất nhiên.

Lâu hồ ly xuất ra một chương tàn nhẫn, Lôi lão huynh ra thêm chương nữa, thân hình Quý Tôn đã có chút lắc lư.

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, sau ba giây tự hỏi, hán chọn chạy trốn.

Quý Tôn không hổ là Quý Tôn, tốc độ chạy trốn cũng là hạng nhất. Lúc mọi người đang định thần lại, hán đã chuẩn lên nóc nhà. Quý Tôn là lão đại hắc đạo, các vị lão đại bạch đạo đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hán, tập trung lực lượng toàn bộ đuổi theo đi.

Đội bạn họ đi xa rồi, Lăng Sương từ bụi hoa đi ra, nhún nhún vai về phòng ngủ. Hắc đạo cùng bạch đạo đại chiến quan hệ cái rắm gì năng? Ngủ ngon ngon mới là vương đạo.

Mấy bạn đoán được Quý Tôn là ai hem?)

Spoil (chương 011): “Người là Quý Tôn a, đường đường lão đại xã hội đen, có thể cho ta thấy khuôn mặt thật?” Lão đại xã hội đen cổ đại thông thường đều rất thần bí.

“Bởi vì người là Sương nhi.” Quý Tôn chậm chậm quay đầu lại, nhìn nằng lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Một đêm mất hồn (Nhất dạ tiêu hồn)

Lăng Sương thông thả trở về Bích Ảnh Các, Tiểu Diệp sớm đã đợi lâu. Vừa thấy Lăng Sương vào cửa, lập tức hào hứng khoa tay múa chân chào đón.

“Quý Tôn tới, kế hoạch thất bại.” Mưu ma chúc quý tha gắn tha chuột này, là ý tưởng của Tiểu Diệp. Nàng cùng nằng ấy, thật đúng là ngu ru tâm ngu ru, mã tầm mã, cấu kết với nhau làm việc xấu. Không, là chỉ hướng hợp nhau, bắt tay hợp tác.

Tiểu Diệp nhún nhún vai, mặt lộ vẻ thất vọng.

Lăng Sương ho khan một tiếng, vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, “Cách mạng chưa thành công, nhưng mà không sao.” Tiên nữ Ngưng Sương lại có lúc thất thủ, mất mặt a.

Tiểu Diệp nhếch miệng cười một cái, chỉ chỉ giường thêu, xoay người đi ra ngoài.

Lăng Sương đương nhiên hiểu ý Tiểu Diệp, nằng ta muốn nằng nghỉ ngơi sớm một chút.

Nằng làm bộ cục cưng ngon ngoãn, “Người cũng đi ngủ sớm một chút.”

Lúc Tiểu Diệp đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại. Lăng Sương ngã trên giường thêu mềm mại, dang người chữ “大” (TYV: Đại) trông rất không thực nữ.

Một hồi tiếng động nhỏ truyền đến tai nằng, đáy mắt Lăng Sương xẹt qua tia lạnh, “Đứng đứng bên ngoài lên lút, muốn vào thì vào đi.” Hơn nửa đêm xuất hiện ở cửa phòng nằng rốt cuộc muốn làm gì? Giết người? Giết tiền? Cướp sắc? Ừm, lấy sắc đẹp của Lăng Sương, hai khoản sau rất có thể.

Một phút sau khi Lăng Sương nói xong, cửa sổ bị đẩy ra, một bóng người rất không khách khí từ cửa sổ bay vào.

Nằng nhắm mắt lại, ngay cả ham muốn liếc hán một cái cũng không có, “Tối làm gì?” Giết người? Không, hán tuy lãnh liệt, trên người không hề có sát khí.

“Người nói gì vậy?” Giọng trầm thấp truyền đến tai nằng.

Nằng chậm chậm mở mắt ra, “Là người?” Quần áo, mặt nạ, kiểm sắt đều đen, khách không mời mà đến lại là Quý Tôn?

“Đừng vậy.” Quý Tôn thoải mái ngồi xuống, hoàn toàn xem nơi ở của nằng như nhà mình.

“Thương thế của người không sao chứ?” Thiên lôi chương của vị họ Lôi kia tiếng tăm lừng lẫy, bị hán đánh một chương không chết thì cũng chỉ còn nửa mạng.

“Người thấy được?” Kỳ quái, hán làm sao không phát hiện có người nhìn lên?

“Đừng vậy.” Lăng Sương từ trên giường đứng lên, mở ngăn tủ nhỏ ở góc, “Biết bản thân bị thương không nhẹ, không nên bay loạn.” Nhảy thẳng từ cửa sổ vào thì tốt rồi, cần gì phải làm ra vẻ.

Quý Tôn ôm ngực ho khan vài tiếng, “Võ công không tệ.” Nếu nằng đã biết hán bị thương, hán không cần ra vẻ nữa.

Ánh mắt đảo qua bình sứ trong ngăn tủ, nằng liên tục lắc đầu, “Thảm rồi, không có thuốc.” Chỉ có kim sang được, không có thuốc trị nội thương.

“Ta không sao...” Kèm theo tiếng ho khan, là máu tươi từ mặt nạ từng giọt rơi.

Lăng Sương lườm hán một cái, rót một chén nước cho hán, “Thiên lôi chương rất lợi hại, đừng si diện chết tiệt mà khổ thân, ta sẽ không chê cười người.” Người trong giang hồ, sao có thể không chịu đau? Quý Tôn cũng là người, thụ thương là chuyện thường.

Quý Tôn nhận lấy cái chén, “Người đối với người nào cũng đều tốt như vậy?”

“Tỷ tử của ta thường dạy ta, trên giang hồ hỗn loạn, có ai không từng ba dài hai ngắn(TYV: “tam trường lưỡng đoản”[三长两短]: việc bất trắc) ? Tuy rằng nói làm ơn không cầu báo, có điều, ta hy vọng lúc ta gặp nạn có người ra tay cứu giúp.” Lăng Sương nháy mắt mấy cái. “Huống chi, người là Quý Tôn tiếng tăm lừng lẫy. Cứu người, tuyệt không hại gì.”

“Biết ta là Quý Tôn người còn cứu ta?” Nếu hán nhớ không lầm, Lâm minh chủ đối với hán hận thấu xương.

“Xi, cái gì mà hắc đạo bạch đạo, ta Lâm Bích Ảnh căn bản không để vào mắt.” Nằng là sát thủ, sát thủ tiếng tăm lừng lẫy, làm sao có thể phân chia hắc bạch này nọ để vào mắt. Nghiêm túc tính toán, nằng cũng trong hắc đạo. “Ta không thể vận công trị thương, phiền người viết phương thuốc, ta đi sắc.” Cách giáo dục cổ đại của sư phụ Tu La khiến nằng thông xưa hiểu nay, ngay cả Đông y cũng biết sơ một hai thứ. Lúc trước bắt nằng học nhiều như vậy thì thầy vô nhân đạo, giờ nghĩ cũng không tệ lắm.

Quý Tôn không nói gì, đi tới trước án thư múa bút, nhanh chóng viết phương thuốc.

Nằng nhận lấy phương thuốc nhìn thoáng qua, “Người ngoan ngoãn ở yên đây, ta sẽ trở lại ngay.”

Ngoan ngoãn ở yên đây? Từ nằng dùng khiến lỏng mày sau mặt nạ kia cau lại một cái.

Lăng Suong ra khỏi Bích Ảnh Các, mới biết Ngao Kiếm sơ trang loạn một đồng, mọi người hô to bắt thích khách, y như người điên chạy loạn. Nàng hoàn toàn không nhìn, đi thẳng ra ngoài.

Làm sát thủ, kinh công của Lăng Suong tuyệt đối có thể xếp vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh. Trộm được liệu, nhóm lửa, sắc thuốc, mấy chuyện này đối với nàng mà nói dễ như trở bàn tay. Nàng mừng vì bên ngoài loạn đến rồi, không ai chú ý tới sự tồn tại của nàng, càng không ai để ý nàng làm gì.

Chỉ trong vòng nửa giờ, nàng đã bung được trở về phòng. Trước khi về phòng, nàng còn nghi vấn không biết thuốc sắc thẩm chưa.

“Uống nhanh đi.” Lăng Suong đóng cửa lại, nhanh chóng đem bát sứ đưa cho Quý Tôn.

Quý Tôn còn chưa kịp uống, chợt nghe thấy tiếng Tiêu người đẹp truyền đến, “Bích Ảnh a... Con không sao chứ.”

“Bích Ảnh muội muội, có bị dọa không?” Tiếng tên tam thiếu gia vô cùng đáng ghét kia cũng truyền đến sau đó.

“Song nhi...” Lâm tiền bối yêu con gái đến nóng lòng.

Nghe tiếng bước chân, Lăng Suong liền biết là một đám người hùng hùng vĩ vĩ, nàng liếc xà nhà, “Lên đi.” Không biết có giấu được không a. (TYV: Xà nhà<http://i.min.us/idN8Nw.jpg>?)

Quý Tôn buông chén thuốc, bắt lấy tay nàng đưa nàng lên giường, “Trên giường an toàn nhất.”

“A?” Giấu một tên con trai trên giường? Lăng Suong ngây người.

Thừa lúc nàng dờ ra, Quý Tôn đã đem nàng ôm lên giường, bản thân cũng leo lên giường, “Đừng lên tiếng.”

“Song nhi, con không sao chứ.” Tiêu người đẹp đẩy cửa xông vào, một đám người hùng hùng vĩ vĩ theo sau.

Khuê phòng của thiên kim tiểu thư cổ đại có thể tùy tiện vào? Đám người này cũng không có lễ tiết nha.

Lăng Suong choáng ba giây, liền lấy lại được bình tĩnh, cười nói, “Ta không sao a.”

Tiểu Tuý Nguyệt thấy Lăng Suong khoẻ khoản nằm ở trên giường, thờ dài một hơi, “Làm ta sợ muốn chết.”

Người được thuốc đông y, Lâm tiền bối rất nhanh phát hiện sự tồn tại của bát thuốc kia, “Song nhi, con khó chịu sao?”

“Đúng vậy, rất khó chịu.” Trời ạ, nàng bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh. “Các vị chương môn, nửa đêm xông vào khuê phòng tiểu nữ, rốt cuộc muốn làm gì a?”

Bị nàng nói một lời, mấy người con trai liền thấy xấu hổ. Lâu hồ ly một hồi xấu hổ qua đi, mở miệng trước, “Quý Tôn ban đêm xông vào Ngao Kiếm sơn trang, ta lo lắng an nguy của Lâm tiểu thư, bắt đắc dĩ mạo phạm.”

Lăng Suong cười cười, “Cảm tạ các vị quan tâm, ta ổn, các người có thể đi.” Nói trắng ra rồi, chính là lo lắng Quý Tôn trong phòng nàng. Tiểu Tuý Nguyệt một người đối phó không được, cả đám cùng tham gia.

Lăng Suong hạ lệnh trục khách, Tiểu Tuý Nguyệt cũng không khách khí, “Đi thôi đi thôi, ra khỏi phòng con gái ta.” Nàng nhân tiện đóng cửa lại.

Trong nháy mắt nhìn cửa phòng đóng lại kia, Lăng Suong thờ phào một hơi. “Làm ta sợ muốn chết.” Nếu Quý Tôn thật sự bị bắt ở trên giường nàng, nàng thật đúng là không nói gì được nữa.

“Có ta ở đây.” Quý Tôn từ trong chăn chui ra.

“Được rồi, đứng ra về, người cũng nửa chết nửa sống, đừng nói ta ngại phải bảo vệ ta.” Người con trai này chuyện gì xảy ra, cũng trốn được trên giường nàng, còn ra về chứ. “Đứng lên, đi uống thuốc.” Không biết vì sao, nàng dù sao vẫn cảm thấy giọng của hắn nghe quen quen. Không đúng, không phải nghe quen quen, mà là vô cùng quen.

“Được.” Quý Tôn xuống giường đưa lưng về phía nàng, nhân tiện gỡ mặt nạ xuống.

Thấy mặt nạ cầm ở trong tay, nàng kinh ngạc đến trừng to mắt, “Người gỡ mặt nạ xuống?” Mang mặt nạ cũng có thể uống được, hẳn vì sao muốn bỏ mặt nạ?

“Vì sao không thể gỡ?” Giọng điệu của hắn rất ầu trĩ, như bé trai giận dỗi.

“Người là Quý Tôn a, đường đường lão đại xã hội đen, có thể cho ta thấy khuôn mặt thật?” Lão đại xã hội đen cổ đại thông thường đều rất thần bí.

“Bởi vì người là Suong nhi.” Quý Tôn chậm chậm quay đầu lại, nhìn nàng lạnh lùng.

Thấy được khuôn mặt thật của Quý Tôn, Lăng Suong nhất thời giương mắt dờ dẩn không nói ra lời, vẻ mặt giống như thấy người chết sống lại, “Người... Người...”

“Không thể sao?” Khoé miệng Quý Tôn hơi co lại, bung chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Lăng Suong dù sao cũng là Lăng Suong, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, “Có thể.” Là chết tiệt có thể.

“Người không kinh ngạc.” Trên khuôn mặt đẹp trai đến mơ hồ của Quý Tôn không có biểu tình gì, đáy mắt lại lộ tia cười.

“Người cũng biết cười?” Lăng Suong dùng biểu tình gấp quý nhìn hắn, “Ồ chung với người lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy biểu tình khác của người.” Nàng chỉ thấy trên mặt hắn một loại biểu tình — lãnh khốc.

Ý cười ở sâu trong con ngươi đen biến mất, “Vì sao lừa dối ta?”

“Ta lừa dối người cái gì?” Nàng ngồi trên giường, cong cái miệng nhỏ nhắn.

“Người nói người từ nhỏ bị cha mẹ bỏ ở đầu đường, là sự phụ người nhận nuôi người.” Vì sao đột nhiên biến thành Lâm gia tiểu thư?

“Ta thề, ta tuyệt đối không có lừa dối người. Sự tình rất phức tạp, sau này từ từ nói cho người.” Trước mắt mà nói, bọn họ chưa phải quá thân. Ách... Được rồi, bọn họ rất thân. Cũng dự định chung thân rồi, có thể không thân sao? Thân thì thân, còn chưa thân đến mức nàng đem tất cả sự tình nói thẳng ra.

“Lại đây giúp ta thay quần áo, ta muốn nghỉ ngơi.” Quý Tôn, cũng chính là Tân Tâm nhìn nàng lạnh lùng, biểu tình Sa Trư đáng đánh đòn.

(TYV: “Sa Trư” [沙猪] có lẽ là một cách nói trong tiếng Trung của từ “Male Chauvinist (Pig)” [Người theo thuyết chủ trương tính ưu việt của nam giới (so với nữ giới)]: “Sa” [沙] trong “Sa Văn” [沙文] tức cách nói trong tiếng Trung của từ “Chauvin”, “Trư” [猪] là “Heo”).

Theo ở đây [http://womenshistory.about.com/cs/60s70s/g/gl_mcp.htm] thì:

“Male Chauvinist Pig” (“Sa Trư”) là từ được dùng những năm 1960 bởi những người theo thuyết nam nữ bình quyền dành cho cánh đàn ông, thường là có chút quyền lực (như chủ thuê hay giáo sư), những người tin rằng đàn ông giỏi hơn và thoải mái công khai suy nghĩ đó cùng hành động.

“Chauvinist” ý chỉ một người có bản tính quyết đoán — thường là những người cùng một quốc tịch — rất tài giỏi; “chauvinism” ý chỉ một hình thức tin mù quáng và cực đoan của lòng yêu nước. Cho nên, “male chauvinism” đã được sử dụng nhằm chỉ một thái độ thể hiện đàn ông ưu việt hay đàn ông có quyền hơn phụ nữ.

“Pig” là từ chế giễu được sử dụng bởi một số học sinh chính trị trong những năm 1960 và 1970 nhằm chỉ những sĩ quan cảnh sát lấn át người khác bằng quyền lực.

[Xem thêm về "Chauvinism" - "Chủ nghĩa Sô vanh" tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ch%E1%BB%A7_nghe%C4%A9a_S%C3%B4_vanh)]

Lăng Suong nhướn mày, “Ta đến, người con mẹ nó cũng quá kiêu ngạo đi? Dựa vào cái gì muốn ta hầu hạ người?” Nửa đêm canh ba xông vào phòng riêng nàng thì thôi, lại còn muốn nàng giúp hắn thay quần áo, để hắn ngủ trên giường nàng. Người con trai này, kiêu ngạo đến không chữa được rồi.

Lúc trước, nàng luôn luôn vừa mắng chửi vừa ngượng ngùng. “Không xấu hổ?” Kỳ quái, hắn làm sao cảm thấy có chút nóng nóng.

“Thân người như thế rồi, trên giường đều lăn quá hai lần, xấu hổ nữa thì có vẻ già quá.” Cá tính của nàng rất kỳ quái, có điều, ngượng ngùng chỉ nhằm vào người xa lạ.

Từng uống rượu, từng ăn cơm, từng kéo tay, từng trên giường còn xấu hổ gì? Quá mức rồi chứ?

Tần Tâm kéo mở vạt áo cho bớt nóng, “Suong nhi, người bỏ thêm cái gì trong thuốc?” Cảm giác là lạ.

“Chiều theo phương thuốc của người mà làm, thế nào, khá hơn chút nào không?” Nàng chỉ biết phân biệt thuốc, không biết kê đơn thuốc, chỉ chiều theo mà làm.

“Khá.” Hắn nói thêm một câu rất mất hứng, “Nhân lúc người đi ra ngoài ta vận công chữa thương, khá, có điều, không liên quan gì thuốc của người.”

Cổ tình làm mất hứng mà còn nói giỡn? Lăng Suong trừng mắt nhìn một cái, “Nhảm chán.” Đáng cong cong cái miệng nhỏ nhắn rất đáng yêu.

Cái miệng nhỏ xinh tươi uớt át nhất định rất ngọt, rất muốn nếm một cái.

Tần Tâm nhìn chăm chăm nàng, tựa như sói hoang đói bụng.

Ánh mắt cực nóng của hắn lập tức bị Lăng Suong phát hiện, “Người làm gì?” Ánh mắt của Tần Tâm khiến nàng nghĩ mình đang bị cời sạch, trần trụi đứng trước mặt hắn.

Ánh mắt của nàng giống như con thỏ nhỏ đáng thương, khiến người ta không tự chủ được muốn ăn hiếp.

Muốn ăn hiếp nàng, muốn nếm thử môi nàng.

Không chỉ là có “muốn”, hắn làm rồi. Trong tình trạng mơ hồ, hắn đã đem nàng đặt ở trên giường, hôn đôi môi mềm mại của nàng.

Mềm mềm, tê tê, mang theo chút mờ ám. Thật kỳ quái, rõ ràng muốn cự tuyệt, lại không tự chủ được đón lấy. Hắn có ma pháp? Trên người hắn có ma lực? Lăng Suong bị hôn đến đầu óc choáng váng, mơ mơ màng màng, nụ hôn đầu tiên quý giá, cứ như vậy bị tên ác quỷ nào đó cướp đi.

Không khí trong phòng Lăng Suong nhanh chóng cạn đi, khuôn mặt nhỏ nhắn khó thở đến đỏ bừng.

Trong kịch truyền hình với tiêu thuyết không có hôn môi sẽ khó thở a, ô ô ô ô, nàng không thể hô hấp rồi, làm sao bây giờ? Trời ơi, nàng sẽ không trở thành cô gái đầu tiên trong lịch sử chết do hôn môi kịch liệt chứ?

Hắn hôn đến thở bạo lại quyết liệt, cho đến khi hai người đều hết hơi, mới không đành lòng buông nàng ra.

Nàng bị hôn đến hơi thở rối loạn, sắc mặt đỏ bừng, giống y người chết chìm, túm lấy vạt áo hắn thờ ra hít vào từng ngụm từng ngụm.

Nàng lần đầu thử trái cấm vẫn chưa từ trong cảm xúc mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, đôi mắt ngập nước trong suốt phủ một tầng sương, ánh mắt sưng mù như ảo như thật, tràn ngập mê hoặc. Hai gò má sưng lên, giống như trái táo vừa mới chín, đợi người hái xuống.

Về mặt của nàng, thật giống như đang mời, mời hắn...

Lăng Suong hồn nhiên có vẻ mặt mỉa hoặc không người con trai nào có thể từ chối, kể cả hắn.

Bàn tay to ôm lấy thắt lưng nàng, hơi thở nóng bỏng hà nơi cổ nàng, “Mùi vị trên người người thật thơm.” Sâu trong đôi mắt hắn bốc lên ngọn lửa, càng cháy càng sáng.

Ánh mắt hắn khiến Lăng Suong ruột gan rối bời, nàng quá mức hoảng loạn, “Người... người muốn làm gì?” Sóng to gió lớn nàng gặp qua, mặt luôn không đổi sắc. Ánh mắt của người con trai này, khiến nàng cảm thấy bản thân giống con mồi. Thật hiếm thấy, tiền nữ Ngưng Suong lại sợ hãi.

Tần Tâm không chút che giấu tình dục trần trụi trong mắt, không che giấu khát vọng trần trụi trong giọng nói, “Suong nhi bé nhỏ, người bốc sai thuốc rồi, có trách nhiệm hoá.” Hắn muốn nàng, ngay bây giờ.

Lăng Suong nhảy bèn lập tức đoán ra ý hắn nói, “A?” Nàng... Nàng sẽ không vừa vận bốc một vị thuốc có tác dụng kích tình, hay đem mấy vị thuốc trộn thành xuân dược chứ? (TYV: “xuân dược” [春药] là thuốc kích thích... e hèm... tình dục, mà tình dục là muốn làm... e hèm... chuyện ấy ấy, mà chuyện ấy ấy là... e hèm... trẻ nhỏ không hiểu đừng thắc mắc.) (TN: cái này khỏi cần cậu giải thích, đồng bào quá quen với xuân dược rồi)

“Chính là những gì người đang nghĩ.” Tiểu cô nương thông minh.

Lăng Suong nhanh chóng nuốt nước bọt tiết ra vào lại, “Người võ công tốt như vậy, bức ra không khó chứ? Không thì, đi ngâm nước lạnh.” Sẽ không thật sự muốn bắt nàng giải dược chứ?

Khoẻ miệng nhếch lên cười tà, “Ta không muốn.” Tần Tâm xé vạt áo nàng, không chút khách khí đưa tay luôn vào.

Hắn cười? Hắn lại có thể cười? Không phải đây mất loé tia cười, là nụ cười chân chân thật thật.

Nàng chớp chớp mắt, ngây ngốc nhìn người con trai cười đến mặt mỉa hoặc lòng người, đại não bắt đầu chấp mạch. Mãi cho đến khi ngón tay thô ráp của hắn chạm vào đầu vú mềm mềm của nàng, nàng mới muộn màng lấy lại ý thức, phát hiện trong quần áo có thêm một bàn tay.

Sửng sốt một phần ba giây, Lăng Suong cao giọng thét chói tai, “A...” Con gái gặp phải sắc lang (TYV: sói ham sắc đẹp), thét chói tai là tất nhiên. Nàng cũng thét chói tai, chỉ có điều không được bao lâu. Mới hô được một tiếng, lập tức bị hắn chặn miệng, bằng môi.

Chặn môi nàng, tay hắn bắt đầu không an phận. Quần áo mỏng manh tựa cánh ve từng cái từng cái vứt trên mặt đất, ngay cả cái yếm lót thân cũng bị hắn xé xuống.

Lăng Suong biết rõ, sự tình phát triển đến tình trạng này, đã không còn đường vãn hồi. Nếu đã phát triển tới phần này, tiếp tục đi. Nàng chủ nghĩa không kết hôn, mất đi trinh tiết chẳng có gì to tát. Huống chi... Mất đi trinh tiết nàng tuyệt đối có thể thoát khỏi trò chơi hài tên hôn nhân kia.

Nàng rụt rè vươn tay, nhanh chóng cởi bỏ quần áo hắn.

Mà hắn, cũng không chút khách khí cởi vài bộ ngực nàng, xé rách quần nhỏ đáng yêu của nàng.

Lăng Suong chính là Lăng Suong, khi nàng cảm thấy vai che ngực bị tháo ra, quần nhỏ bị xé rách, nàng có ý nghĩ thế này: Quá tam ba bận, ta rốt cuộc cũng tìm được một anh đẹp trai siêu cấp vừa mất đức tăng da mỏng kia phá vỡ. Nhưng mà nàng đã quên, cơ thể mình lúc này mới mười sáu tuổi, là thứ chơi non không hơn không kém.

Đại não trống rỗng, nàng chỉ có thể miên man suy nghĩ. Lúc nàng đang miên man suy nghĩ, lửa của Tần Tâm đã phá hủy dự định hưng hăng xuyên vào hang ổ nhỏ thâm sâu mềm mại của nàng.

“Ồ ó... Không đùa bốn, không ầu yếm, cứ như vậy... Đau a...” Không phải nói làm chuyện này rất thoải mái sao, nàng bị lửa rồi.

Nghe được tiếng khóc của nàng, hần cúi đầu, thương tiếc hôn vệt nước mắt trên gò má nàng, “Không còn kịp rồi, đừng khóc.” Hần rất muốn từ từ thưởng thức nàng, nhưng mà dục vọng khí thế ào ạt không cho phép hần làm như vậy.

Nàng khóc thút thít vài tiếng, “Nhị tỷ nói con trai đều là cầm thú, ai... Quái nhiên là thật, ô ô ô...” (nhị tỷ nàng sau khi xuyên qua cũng gặp phải một tên con trai rất cầm thú, mà người này chính là hồ bằng cầu hữu của tên con trai dê trên người nàng. Hắc hắc, muốn biết chuyện của nhị tỷ nàng sao? 《 Nhất Dạ Thâu Hoan 》sẽ kể người nghe.)

Nếu không phải thời cơ không hợp, Tần Tâm thật có thể sẽ cười lớn tiếng.

“Cứu mạng a... Gian sát a...”

Ồn quá, chặn miệng nàng là cách tốt nhất. Tay hần cần phải chiếm tiện nghi, trực tiếp dùng miệng đi, thuận tiện.

Tình cảm mãnh liệt vừa mới bắt đầu, đêm, còn rất dài.

Spoil :Tần Tâm cố nén xúc động bóp chết nàng, trên trán gân xanh nổi lên, “Người một mực lợi dụng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giá trị lợi dụng

Trời mập mờ sáng, xa xa truyền đến mấy tiếng gà gáy.

Lăng Suong vô cùng mệt nhọc mất hết sức lực nằm ở trên giường, bị tên con trai nào đó có ý muốn chiếm hữu vô cùng lớn ôm trong ngực với dáng vẻ độc chiếm.

“Tần Tâm độc lai độc vãng, không cần muội muội. Lúc đó không rõ, giờ cuối cùng cũng đã hiểu rồi.” Giây không khỏi cái ôm áp của hần, chỉ có thể mặc hần ôm. (TYV: “độc lai độc vãng” [独来独往] tạm hiểu “đến một mình đi một mình”.)

“Không sai, ta không cần muội muội.” Hần nhắm mắt nghỉ ngơi, không có bác bỏ lời nàng.

Đường đường Quý Tôn vì sao lại đối với nàng tốt như vậy? Lý do đương nhiên là — yêu nàng. “Người từ lúc nào thì thích ta.” Nếu không cần muội muội, đối tốt với một người con gái đương nhiên là bởi vì yêu nàng. Cho đến hôm nay, nàng rốt cục biết ý nghĩa sâu xa trong lời hần.

Hần mở mắt, trên cánh môi mỏng nhiễm chút ý cười, “Người làm sao biết ta thích người?”

Hần cười thật con mẹ nó đẹp, chỉ cười một lần thật là đáng tiếc.

“Người nghĩ ta nhìn không ra sao? Lần đầu tiên gặp mặt, người một mực dẫn dụ ta ra tay.” Hần nghiêng người liếc nàng, biếng nhác như báo vừa ăn no.

Thông tuệ, giao hoạt, lớn mật của nàng, khiến hần vừa gặp đã yêu, gặp lại một lòng chung tình.

Lăng Suong chớp chớp mắt, “Chuyện này người cũng biết?” Nàng tự nhận bản thân ra tay không chê vào đâu được, quý thần khó phân biệt, nghĩ không ra... Quý Tôn đúng là Quý Tôn, lại có thể nhìn thấu tiên nữ Ngưng Suong gian xảo.

“Người cho là người có thể lừa ta sao?” Tần Tâm nhắm mắt lại, “Người lại có thể nhìn ra được ta có võ công, lợi hại.”

“Khí thế, phong phạm.” Nàng cũng là một võ lâm cao thủ, lăn lộn trong mưa máu gió tanh nhiều năm liền. Dù nhìn không ra, cũng có thể cảm giác được một chút.

Nhà đầu tuổi còn trẻ, lại biết thế nào là phong phạm. “Không hổ là nữ nhân của ta, quả nhiên đôi mắt tinh tường.”

Lăng Suong trở mình tròn trĩnh mắt, “Thực là kiêu ngạo, ta đôi mắt tinh tường liên quan gì người?” Từng thấy kiêu ngạo, chưa từng thấy ai kiêu như Tần Tâm.

“Người là nữ nhân của ta.” Hần trịnh trọng nói rõ.

“Người sẽ không cho rằng ta ngu với người là cả đời theo người chứ?” Lăng Suong ngáp một cái, không cho là đúng, “Đều là người trưởng thành cả rồi, chỉ là nhất thời xúc động mà phải đem cả đời đánh cược sao?” Xin lỗi, nàng không muốn làm nữ nhân của hần, lại càng không muốn tùy tiện đánh mất cả đời như vậy.

Nhất thời xúc động? Tần Tâm sắc mặt phát lạnh, giọng điệu cũng trở nên lạnh nhạt, “Người nói cái gì?”

Lăng Suong nhận thấy được biến hoá của hần, từ trong lòng hần ngồi dậy, nhìn chăm chăm hần, nói từng chữ từng câu, “Ta biết người thích ta, có điều thực sự xin lỗi, ta đối với người cùng lắm chỉ là có thiện cảm. Chưa nói tới yêu, lại càng không nghĩ sống chung với người cả đời. Chuyện vừa rồi coi như là một giấc mộng, lúc mặc xong quần áo, đường lớn hướng trời, đường ai nấy đi.” Đây là lời thật tình của nàng, tuyệt đối không chứa yếu tố khác.

Giọng điệu hần càng lạnh nhạt, “Người sẽ không nói đùa với ta chứ?”

“Mặt ta giống đang nói đùa sao?” Nàng luôn không thích nói đùa, càng không thích nói đùa kiểu này.

“Đêm qua đối với người mà nói, chỉ là một giấc mộng?” Sau khi trao lần đầu tiên quý báu, nàng lại có thể nói với hần rằng với nàng đó chỉ là một giấc mộng. Đường lớn hướng trời, đường ai nấy đi. Nàng tuyệt tình thật, hay là có nguyên nhân khác?

“Bởi vì là lần đầu tiên của ta, nên mới coi như mộng đẹp, không phải trò chơi. Đều là người trưởng thành cả rồi, sẽ trống rỗng sẽ tịch mịch cũng sẽ có kích động sinh lý, cần gì quá tích cực chứ?” Kỳ quái, nàng rõ ràng nói lời thật lòng, vì sao lại chột dạ?

Giọng Tần Tâm khô khan, lại mơ hồ hàm chứa tức giận, “Nếu không thích ta, người cần gì cùng ta dự định chung thân?” Vì sao tặng hần tơ lụa, cùng hần vụng trộm?

Người khác có thể e ngại Tần Tâm, Lăng Suong lại cố ý xem nhẹ tức giận của hần, không nhanh không chậm nói ra tình hình thực tế, “Ta không muốn kết hôn, cả đời cũng không muốn. Sau khi biết được ta cùng tam thiếu gia có hôn ước, ta vẫn rất phiền não, nghĩ cách tránh khỏi. Lúc gặp được người, ta chỉ biết người cũng không phải người thường, hần là có năng lực chống lại Tung Hoành sơn trang. Cho nên, ta cố tình cùng người kết giao, thậm chí dự định chung thân với người. Vì chính là một ngày ta đào hôn, có thể được người che chở. Người đã quên? Ta từng nói muốn cùng người bỏ trốn. Nói trắng ra, chính là muốn lợi dụng người.”

Tần Tâm cố nén xúc động bóp chết nàng, trên trán gân xanh nổi lên, “Người một mực lợi dụng ta?”

“Đừng vậy.” Nàng thừa nhận không chút sợ hãi. Nói dối không phải bé ngoan, nói thật tốt hơn.

“Xem như người lợi hại.” Đường đường Quý Tôn, tung hoành ngang dọc giang hồ, lại để một bé gái mười sáu tuổi đùa giỡn trong tay.

Lăng Suong vỗ vỗ vai hần, “Người đừng nóng, cũng đừng giận. Người đối với ta thật tốt, Lăng Suong khắc ghi trong tim.” Hần là người con trai đầu tiên của nàng, những ngày sau này, có thể sẽ thỉnh thoảng nhớ lại.

“Vì sao nói cho ta biết sự thật?”

“Thứ nhất, yêu càng sâu, bị thương càng sâu. Tiếp tục yêu ta, người thế nào cũng sẽ đau lòng. Người là người tốt, ta không muốn người đau lòng. Thứ hai, hai chúng ta đã phát sinh quan hệ, chỉ cần ‘Không cẩn thận’ tiết lộ ra ngoài, danh tiếng ta xem như xong. Tam thiếu gia sẽ không muốn ta, những người con trai khác cũng sẽ không. Những ngày sau này, ta có thể thành thành thoi thoi hưởng thụ cuộc sống độc thân.” Nói cách khác, mục đích của nàng đã đạt được, hẳn không còn giá trị lợi dụng.

Trên đời lại có người con gái thế này. Tần Tâm nghe đến mồ hôi lạnh chảy liên miên, càng phẫn nộ, “Vi đào hôn, người có thể trả bất cứ giá nào. Nếu như người con trai khác muốn chạm vào người, người cũng sẽ đồng ý?” Nếu người con trai khác chạm Lăng Suong, hẳn nhất định sẽ không chút do dự giết hẳn.

Lăng Suong lắc đầu, “Trong kế hoạch của ta, không có thất thân này. Nếu như đối tượng không phải người, ta tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.” Sống hai mươi bốn năm, nàng thấy vô số con trai. Có thể lọt vào mắt nàng, chỉ có một mình Tần Tâm.

Lời nàng khiến Tần Tâm bớt giận, ngưng mắt bình tĩnh nhìn nàng, “Người là một nữ nhân rất đáng sợ.” Thận trọng, mọi chuyện đều tính toán. Hắn đã gặp qua đủ loại con gái, nếu nói về máu lạnh vô tình, tâm tư thâm trầm, Lăng Suong có thể nói là đệ nhất.

Không sai, nàng rất đáng sợ. Đối với đánh giá của Tần Tâm, nàng không phủ nhận. “Bị người lần qua lần lại một đêm rồi, ta thực sự mệt mỏi. Nếu người muốn chờ người đến bất gian có thể tiếp tục ngủ, không muốn cùng ta diễn kịch có thể đi.” Lăng Suong kéo chăn, nằm xuống như không có việc gì.

Không người con trai nào có thể chấp nhận nhân sinh quan của Lăng Suong (cũng có thể gọi là ái tình quan), Tần Tâm tâm cao khí ngạo càng khó có thể chấp nhận. Cho nên, hắn đi. Sau một đêm tiêu hôn, bọn họ rẽ hai đường, từ nay về sau như người dung nước lã.

Một đêm tình phóng phồng khoáng khoáng, chính là điều Lăng Suong muốn. Trong nháy mắt khi hắn rời đi, nàng lại ngán ngạo, như có mất mát.

Cả đời không lấy chồng, là nguyên tắc của nàng. Một khác kia, nàng lần đầu tiên nghi ngờ quyết tâm của bản thân.

Đoạn tình tuyệt ái có thực vui vẻ?

Lăng Suong cay đắng khẽ cười ra tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, “Tình yêu, ta chưa bao giờ dám cầu xa xỉ.”

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, thủy triều mùa xuân dập dờn. Sau ba phút Lăng Suong nghiêng cứu, phát hiện chút đĩnh tia từ ngoại, không khí trong lành không bụi bặm. Cho nên, nàng quyết định mặc quần áo hở chút.

Cổ áo chữ V cơ hồ lộ ra toàn bộ cổ, ngay cả cánh tay mềm mại cũng có thể vô tình thấy được một ít. Thông thường, phụ nữ cỡ đại không thể mặc quần áo hở hang như vậy. Có điều, quần áo hở này hình như là trang phục cung đình của triều đại, có người nói, là Lục lão bản đứng sau cửa hiệu trang phục nổi tiếng nhất cả nước “Mị lực nữ nhân” tự mình thiết kế. Tung ra dân gian, lập tức nổi lên phong trào, sau đó dung nhập vào xã hội quần chúng, được mọi người tiếp nhận. Thân là thiên kim tiểu thư, đương nhiên có mấy bộ trang phục cung đình.

Một thân cung trang xanh biếc như nước hồ dập dờn, hoa tai ngọc trai xanh biếc óng ánh rực rỡ. Cả người tươi mát trang nhã, tự nhiên giản dị.

Thân là người đẹp, luôn có tần suất quay đầu nhìn cực cao, huống chi Lăng Suong là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Lúc nàng mang theo Tiểu Diệp ra khỏi Bích Ảnh Các, dọc đường đi có N ánh mắt hiếu kỳ đảo trên người nàng.

Rảo bước đến Thiên Thánh, tất cả mọi người đã đến đông đủ.

“Lâm tiểu thư...” Người đầu tiên thấy nàng là Chu Nhân Sở, hắng trùng to mắt, biểu tình so với kẻ ngốc còn ngốc hơn.

“Lâm...” Biểu tình của Lâu hồ ly vẫn giống hồ ly như cũ, còn giống như hồ ly bị bệnh lão niên si ngốc.

“Bích Ảnh muội muội, mời ngồi.” Tam thiếu cả mặt co quắp, lúc đầu còn nghĩ mình bị mắc bệnh điên.

“Lâm tiểu thư, mời ngồi.” Lôi Phá Nhật hình như trúng gió rồi.

“Song nhi?” Lâm tiên bối không chỉ trúng gió, mà còn lão niên si ngốc, loại nghiêm trọng nhất.

Trần Mặc vẫn trầm mặc như cũ, triệt để không nhìn Lăng Suong.

“Mọi người khỏe?” Lăng Suong mỉm cười vô cùng ngọt ngào, ngồi thẳng xuống.

Tiểu người đẹp tâm lý được rèn luyện vững vàng, lúc mọi người đang mắc bệnh lão niên si ngốc, đầu óc vẫn sáng suốt. Nàng đến bên tai Lăng Suong, khẽ động khoé miệng, “Song nhi a, con rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Cái gì a?” Nàng nâng chén cháo hạ nhân đem đến, cái miệng nhỏ nhắn húp từng ngụm, động tác ưu nhã cực kỳ.

“Đừng giả ngu với ta.” Tiểu người đẹp nhéo nàng.

Lăng Suong về mặt hồ nghi, “Tóm lại là nói cái gì?” Trong đôi mắt đẹp lộ tia cười giảo hoạt, âm hiểm vô cùng.

“Con đêm qua có phải là cùng nam nhân lêu lổng a?” Thanh âm Tiểu người đẹp hạ càng thấp, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ưu nhã khéo léo.

Lăng Suong trên mặt lộ tia xấu hổ, ngạc nhiên, “Nào có, ta ở nhà ngủ.” Cùng một người con trai ngủ chung.

“Con nhìn xem trên cổ con có hay không?” Cả mặt Tiểu người đẹp đã bắt đầu co quắp.

“Cái gì?” Lăng Suong giả ngu đến cùng.

“Vết hôn.”

“A.” Nàng gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, ghen ngào thét chói tai, “Mẹ nói cái gì? Trên cổ ta có vết hôn? Hắn chưa từng ở trên người ta để lại dấu hôn a, đêm qua sao lại...” Gặp phải ánh mắt quý dị của mọi người, nàng vội vàng che miệng.

Lâm tiên bối rốt cục khỏi phục bình thường, “Song nhi, con về phòng trước.”

Diễn kịch xong, rời sân khấu.

Lăng Suong cúi đầu “xấu hổ”, chuẩn bị lui ra. Không cho nàng cơ hội chạy trốn, tam thiếu gia nhân yêu không nhanh không chậm mở miệng, “Lâm tiểu thư, ‘hắn’ là ai a?” Dáng tươi cười của hắn tao nhã trước sau như một, đáng đánh đòn tới cực điểm.

Lăng Suong lại lộ ra biểu tình ngưng ngượng, ánh mắt chậm rãi rơi trên người hồ ly Lâu Đoạn Nhai. Mọi người theo ánh mắt của nàng, hướng về phía Lâu Đoạn Nhai.

Lâu Đoạn Nhai bị nhìn đến sồn gai ốc, trong lòng run sợ. Nàng có ý gì? Sẽ không là muốn vu cáo hãm hại hắn chứ?

Lăng Suong đôi mắt quyền rũ, vội vã che mặt quay đi, “Đoạn Nhai biết.”

Nàng vừa dứt lời, Lâu Đoạn Nhai lập tức té từ trên ghế xuống, về mặt cầu xin, “Lâm tiểu thư... Người đừng hãm hại ta.”

Lăng Suong ngoái đầu cười, chớp chớp mắt vô tội, “Người ta nào có?” Nói xấu nàng, giờ ăn đắng rồi chứ?

“Lâm tiểu thư...” Lâu Đoạn Nhai sắp khóc rồi.

Mẫu doi thoai ám muội không rõ ràng khiến cho mọi người thoái mái tưởng tượng xa vời, chưa bàn bạc đã nhận định Lâu Đoạn Nhai cùng Lăng Sương có “quan hệ không cận”, đến mức là loại quan hệ — không nói rõ được a.

Một tiếng ho khan phá tan bầu không khí xấu hổ, Lâm tiền bối lấy thân phận trưởng bối mà phát biểu, “Cháu yêu, con nói như thế nào?” Song nhi thuờ nhỏ thông minh nhu thuận, hẳn là sẽ không nói dối. Huống chi, hai bọn họ đã rất quen.

“Bá phụ (TYV: bác trai), Lâm tiểu thư rốt cuộc có ý gì ta cũng không biết.” Hắn không biết mình rốt cuộc đã làm sai cái gì, nằng vì sao muốn hãm hại.

“Ngày đó ở lầu các, hai con không phải lần đầu gặp mặt chứ?” Trước đây quen biết, có thể có quan hệ gì khác hay không?

“Đừng, thế nhưng...”

“Lâu huynh a, đây là lỗi của ngươi.” Chu Nhân Sở cắt ngang lời hắn, “Vợ bằng hữu không thể bắt nạt, huống chi, ngươi cùng tam thiếu gia là bạn bè tốt.”

“Xin phép.” Lâu Đoạn Nhai đứng dậy, chạy trốn chết.

Sớm đã đoán được Lâu hồ ly sẽ tìm tới, Lăng Sương ngấm chén trà sữa (sữa bò thêm vào hồng trà) ngồi ở trong đình Bích Ảnh Các, kính cẩn chờ đợi hắn đại giá.

Thấy bóng dáng Lâu hồ ly xuất hiện tại cửa, nằng giương khoe miệng cười như không cười.

Lấy vẻ mặt của Lăng Sương, Tiểu Điệp trở mình tròn trắng mắt.

Lâu Đoạn Nhai đi vào trong đình, không biết làm thế nào, “Lâm Bích Ảnh, ngươi vì sao muốn hãm hại ta?”

“Ta có hãm hại ngươi sao?” Nằng bung trà sữa, nhấp một ngụm.

“Ngươi nói ám muội không rõ ràng, rõ là muốn hãm hại ta.”

“Ý của ta là, người con trai kia chính là ngươi thấy hắn rồi.” Lăng Sương nhún nhún vai, “Bọn họ hiểu lầm ta lấy làm tiếc vô cùng, có điều đành chịu thôi.”

“Vì sao không nói rõ ràng?” Hắn trầm phần trăm khẳng định, nằng là cố tình.

“Ta xấu hổ.” Nằng già vờ e thẹn, thần thái quyền rũ liên tục tỏa ra.

Không muốn cùng nằng lằng nhằng lời thôi, Lâu Đoạn Nhai đi thẳng vào vấn đề, “Lâm tiểu thư, ta biết lòng ngươi có đã có người. Có điều, cũng không cần phải trước mặt mọi người khiến tam thiếu gia khó xử chứ?”

Lăng Sương nghiêng người liếc hắn một cái, “Nói phải có chứng cứ.” Cẩn thận kiện hắn tội phi báng.

Lâu Đoạn Nhai cười nhạt, “Lâm tiểu thư, ngươi là cố tình.” Hắn không có quên vẻ mặt của nằng, giao hoạt nơi đáy mắt nằng hẳn thấy một rõ hai ràng.

“Vậy thì sao?” Chén trà bỏ xuống, phát ra tiếng vang thanh thủy, vẻ mặt Lăng Sương đột nhiên biến lạnh.

“Vì sao?” Rốt cuộc là lý do gì, đáng cho nằng hy sinh danh tiết?

“Đào hôn.” Trong xã hội phong kiến, không còn trinh là tử huyệt của người con gái. Chi cần không còn trinh, sẽ không ai muốn.

“Ngươi rất thích người con trai kia?”

Lăng Sương lắc đầu, “Sai rồi, ta không thích bất kì kẻ nào. Trên đời này, người ta thích nhất chính là bản thân ta.” Nằng bĩu môi cười nhạo, “Nam Cung tam thiếu gia tính gì vậy? Muốn ta gả cho hắn? Không bằng cầm dao giết ta.” Nằng ghét con trai, nhất là con trai hoa tâm (TYV: chắc là trong tim chi có hoa [gái đẹp]). (TN: là hảo sắc)?)

“Lâm tiểu thư, ngươi có lẽ phải thất vọng rồi.” Tam thiếu gia cười đến mê chết người không cần đèn mạng, đứng phía sau Lăng Sương.

Đột nhiên nghe được thanh âm của tam thiếu gia, Lăng Sương bị dọa đến nhảy dựng. Tiểu Điệp cũng thoáng run run.

Nằng dòn sức tròn trắng mắt, “Ngươi là quý a? Lâm sao có thể đột nhiên hiện lên?”

“Ta không phải quý.” Nam Cung Dật chỉ chỉ chớp tường, “Ta leo tường vào.”

Lăng Sương khoe miệng căng ra, ngoài cười nhưng trong không cười, “Xem ra, leo tường là thói quen của tam thiếu gia. Không biết phong lưu như tam thiếu gia, đã bao lần leo chớp tường.” Người ta nói ngồi xổm chớp tường chờ hồng hạnh, người nào đó lại trực tiếp leo tường hái hồng hạnh. Người con trai như vậy sống trên đời, quả thực là kẻ thù chung của con trai, bị ai của con gái.

(TYV: “hồng hạnh” chắc là của “hồng hạnh xuất tường”, là một câu thơ của bài Du Viên Bất Trị [游园不值] được sáng tác bởi Xưa Điệp Thiệu Ông [葉紹翁] đời Tống, xem thêm chi tiết tại đây: <http://vn.360plus.yahoo.com/daiviett...icle?mid=4933>. Xin lưu ý rằng “hồng hạnh” ở đây ý chỉ người con gái [đã có chồng].)

Tam thiếu gia đáng tuổi cười hại nước hại dân đi tới trước mặt Lăng Sương, nằng cầm nằng ngà ngón, “Chỉ có người đẹp như Lâm tiểu thư, mới đáng cho ta leo tường.”

“Là Lâm tiểu thư, ta rất vinh hạnh.” Lăng Sương chậm rãi tới gần tam thiếu gia, ra vẻ kiều mỵ, “Lâm Nam Cung phu nhân, ta sẽ muốn giết ngươi.”

“Lâm tiểu thư, bắt kẻ ngươi yêu ai, ta đều lấy ngươi.” Tam thiếu gia buông cầm Lăng Sương.

“Vì sao?” Lăng Sương mặt không đổi sắc, đáy mắt lại lộ tia kinh ngạc.

Khoe miệng tam thiếu gia giương đáng tuổi cười bí hiểm khi hắn đi ngang qua nằng, “Ngươi nói xem?”

Nam Cung Dật rời đi, Lâu Đoạn Nhai cũng đi theo.

“Ngươi thật muốn lấy nằng?” Trải qua ngày hôm nay, thanh danh Lâm Bích Ảnh mất hết. Dù cho hắn từ hôn, Lâm gia cũng không thể nói gì.

“Đương nhiên là thật.” Nam Cung Dật cười như không cười, “Lâm Bích Ảnh vì muốn đào hôn không từ thủ đoạn, có lẽ, phá hoại thanh danh chi là thủ đoạn của nằng.” Nằng càng muốn đào hôn, hẳn càng không dễ yên cho nằng.

“Ta quả thực thấy nằng cùng một tên con trai ở trên giường.” Lấy với cá tính của Lâm Bích Ảnh, không phải không có khả năng.

“Khéo cho ngươi thấy như vậy? Nữ nhân Lâm Bích Ảnh này âm hiểm gian xảo, chuyện gì đều cũng làm ra được.”

“Ngươi nói cũng rất có lý.”

Một con hồ ly cùng một tên nhân yêu dần dần đi xa, lời nói của bọn họ bị gió mát thổi tan.

Hôm nay Bích Ảnh Các thế nào cũng náo nhiệt, bọn họ chân trước đi, Tiểu người đẹp chân sau tiến vào. Thấy dáng điệu kia, tựa hồ ở một bên phục kích đã lâu.

“Song nhi a Song nhi, con thực sự là cô ý?” Lời Nam Cung Dật cùng Lâu Đoạn Nhai một chữ cũng không lọt khỏi tai nàng, nàng đối với độ tin cậy trong đó có phần hoài nghi.

Lăng Suong gật đầu, “Đúng vậy.”

Tiểu người đẹp ngồi xuống, lén lén lút lút xem xung quanh, “Bây giờ làm sao?”

Nàng con mắt sáng lên, “Mẹ? Mẹ tán thành ý kiến của ta?” Tiểu người đẹp mới tiến bộ, cũng là một người cổ đại, không ngờ nàng ta lại có thể tán thành cách làm của nàng.

“Không từ thù đoạn, hắc hắc.” Dáng tươi cười của Tiểu Túy Nguyệt vô cùng gian trá.

“Cảm tạ Tiểu người đẹp.”

“Bớt đồ cho ta canh u mê.” Tiểu người đẹp tiến đến trước mặt Lăng Suong, “Ta vô tình nghe tam thiếu gia cùng Lâu Đoạn Nhai nói, Nam Cung Dật hình như không có tính giải trừ hôn ước. Nếu hán không từ hôn, ta chỉ có bắt tay từ chỗ của cha con.”

“Ừm ừm” Lăng Suong rất tán thành lời Tiểu Túy Nguyệt.

“Người cùng người con trai kia trên giường xảy ra chuyện gì?” Tiểu Túy Nguyệt nháy mắt mờ ám mấy cái, “Có...”

Có người mẹ cổ đại nào lại hỏi con gái chưa lấy chồng loại chuyện này? “Mẹ, mẹ rất nhiều chuyện a.”

“Hắc hắc, ta hiểu kỳ nha.” Tiếng cười của Tiểu người đẹp có khuynh hướng giống gà mái già gáy.

Gặp phải người mẹ như thế này, thật sự không biết là phúc hay họa. Lăng Suong sờ sờ đầu Tiểu Túy Nguyệt, “Mẹ à, xử lý tam thiếu gia trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiểu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mẹ con như thế

Lâm lão gia cùng Tiểu Túy Nguyệt cùng sống bước đến, Lăng Suong không hề bất ngờ.

Vừa vào cửa, Tiểu người đẹp lập tức cho nàng một ánh mắt trấn an, muốn nàng yên tâm.

“Song nhi, con... chuyện kia là thật?” Lâm Chấn Bắc nói có chỗ dễ lắng, cho Lăng Suong chút mặt mũi.

Lăng Suong cúi đầu, tay nhỏ bé xoắn trong tơ lụa, “Đúng vậy.”

“Hán... là ai a?” Là Lâu Đoạn Nhai cũng không sao, hán rất thích người trẻ kia.

Tiểu Túy Nguyệt đem chén trà đập bẻ trên bàn, trở mình tròn trắng mắt, “Lâm Chấn Bắc, năm đó sư phụ bắt luận ép ta thế nào, ta cũng không khai là ông biến cái bụng ta to ra. Ông cho là ông hỏi Song nhi, nó sẽ nói sao?”

Tiểu Túy Nguyệt nói một câu khiến Lâm Chấn Bắc xấu hổ không thôi, sắc mặt ông ửng đỏ, “Túy Nguyệt, con cái ở đây, nàng chú ý chút.”

Đôi vợ chồng này có phải ân ái hay không, Lăng Suong trông thấy, trong lòng ngưỡng mộ.

Tiểu Túy Nguyệt hừ lạnh không cho là đúng, “Vốn là như vậy, ta nói ông, không được trách móc con gái. Nhớ năm đó người đẹp tuyệt sắc tiếng tăm là Tiểu cô nương ta, bị mấy lời ngon tiếng ngọt của ông mê hoặc đến rồi mị, sống chết không kết hôn. Đến khi tình cảm sâu đậm, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hơn nữa, cái chuyện này đều là lỗi nam nhân, nhớ năm đó, ông ở thôn quê hoang vu thì đem người ta...”

Lâm Chấn Bắc vội ho khan một tiếng, cắt lời nàng, “Khụ, đừng nói nữa.” Loại chuyện này làm sao có thể nói trước mặt con gái.

“Vậy ông nói, có trách con không?” Tiểu Túy Nguyệt đắc ý hướng Lăng Suong nháy mắt mấy cái.

Lâm Chấn Bắc vội gật đầu, “Không trách không trách.” Lâm Chấn Bắc ông tung hoành ngang dọc giang hồ nửa cuộc đời, cái gì cũng không sợ, chỉ sợ thê tử cùng nữ nhi.

“Môn đăng hộ đối? Ta với ông môn đăng hộ đối sao? Nếu con gái có người trong lòng, thì tùy nó đi thôi.” Tiểu người đẹp thừa thắng xông lên, một chiêu khó dễ. (TYV: ‘môn đăng hộ đối’ [门当户对]: ‘xứng vai xứng vế’, thường được dùng trong hôn nhân giữa hai người có địa vị ngang nhau)

Tiểu Túy Nguyệt quả nhiên là có cách che chở cho nàng, Lăng Suong che miệng, không có cách kiềm chế bản thân cười trộm.

“Nhưng mà...”

“Ông còn muốn nói gì nữa a?”

“Ta làm sao ăn nói với Nam Cung đại ca?” Hai nhà đã đính hôn nhiều năm như vậy, hán dù sao vẫn không thể thất tín bội nghĩa chứ.

“Hoa vui liễu dập này đến Nam Cung gia, mới thật xin lỗi Nam Cung đại ca.” Tiểu Túy Nguyệt nghiêm trang, hiểu đại nghĩa. “Chuyện Song nhi sợ rằng sớm đã truyền khắp rồi, sớm muộn ai ai cũng biết. Nam Cung đại ca một đời tôn sư, không thể chịu nổi nhục này.” Nàng buông mắt, che đi tia giảo hoạt nơi đáy mắt.

Lăng Suong nhân cơ hội gạt hai giọt nước mắt, “Cha, ta cùng hán lưỡng tình tương duyệt, xin cha thành toàn chúng ta đi.” (TYV: ‘lưỡng tình tương duyệt’ [两情相悦] là một thành ngữ... hiện đại nhằm chỉ hai bên vừa ý yêu nhau, bắt nguồn từ『 Trương Cư Chính [张居正] 』quyển 3 hồi 19 của tác giả Hùng Triệu Chính [熊召政], chi tiết ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/c2lnZnU.html>)

Tiểu Túy Nguyệt cùng Lăng Suong cùng nhau xuất kích, làm cho Lâm Chấn Bắc liên tục bại lui, “Bích Ảnh, con biết rõ rằng mình cùng tam thiếu gia đã có hôn ước, làm sao có thể...” Ông đã không biết làm sao lại không nổi.

“Cha, ta biết mình làm sai, nhưng mà ta không thể kiềm chế được bản thân.” Lăng Suoi rơi lệ như mưa, khóc không thành tiếng.

“Không phải chúng ta năm đó cũng từng làm sai? Nếu ông không cho chúng nó ở cùng một chỗ, chúng ta cũng không nên ở cùng một chỗ.” Tiểu Túy Nguyệt ôm mặt, phát ra tiếng khóc nức nở rất nhỏ, “Bích Ảnh đừng sợ, mẹ dẫn con đi, dẫn con phiêu bạt chân trời.”

Đổi mặt với hai người con gái ông yêu nhất đời này, Lâm Chấn Bắc rút cục toàn quân bị diệt, “Ái, ta tự mình tới cửa hướng Nam Cung đại ca xin lỗi. Túy Nguyệt, đến đây, chúng ta đi.”

“Ừm” Tiểu Túy Nguyệt như tiểu cô nương ngo ngác, đưa tay đặt vào lòng bàn tay Lâm Chấn Bắc.

Ông quay đầu nhìn Lăng Suong một cái, thanh âm ôn nhu, “Song nhi đừng sợ, nghỉ ngơi cho tốt, chuyện lớn có cha lo.”

“Cảm tạ cha.”

Sau khi hai người dắt tay nhau rồi đi, Lăng Suong nhìn không được lộ vẻ mặt hăm mộ, “Tình yêu như vậy chỉ có cổ tích.”

【 Ta cũng rất hăm mộ tình yêu của lão gia cùng phu nhân, có được tình yêu đích thực làm bạn, chết cũng không tiếc. 】

Tiểu Diệp không biết từ nơi nào hiện lên, đem giấy thả trước mặt Lăng Suong, mặt trên viết một câu như thế.

Lăng Suong trừng to mắt, “Người biết chữ?” Kiểu chữ tinh tế đẹp đẽ, không phải một sớm một chiều có thể luyện được.

Tiểu Diệp gật đầu.

“Trước kia vì sao không nói?” Hai nàng khoa tay múa chân suốt, như con ngốc.

Nàng đem giấy đặt ở trên bàn, lại viết ra một hàng chữ. 【 Tiểu thư không có hỏi ta. 】

Lăng Suong gật đầu, “Ta muốn ngủ, người muốn làm gì thì làm đi.” Đáy mắt trong suốt loé tia hoài nghi, tay nàng chỉ chậm chậm khép lại.

Tiểu Diệp không phải nha hoàn bình thường — đây là ẩn tượng đầu tiên của nàng đối với nàng ta. Hôm nay xem ra, nàng ta sợ rằng rất có lợi.

Tiểu Diệp... Nàng ta trăm phương ngàn kế trà trộn vào Ngao Kiếm sơn trang, đến tốt cùng muốn làm gì?

Các vị thanh niên tài俊 đến thăm Ngao Kiếm sơn trang, là để Lăng Suong chọn. Nếu lòng Lăng Suong đã có người, mọi người đều rời khỏi. Trong vòng ba ngày, chỉ còn lại có con hồ ly Lâu Đoạn Nhai kia cùng nhân yêu Nam Cung Dật nọ.

Sau khi ăn xong bữa trưa, Lăng Suong không có việc gì ở trong sân hóng mát.

“Bích Ảnh cô nương, dạo này khỏe chứ.” Một thanh âm vô cùng đáng ghét truyền đến. Vừa nghe là muốn đánh.

“Rất khỏe.” Chuyện nàng mất trinh làm dư luận xôn xao ầm ĩ, Tiểu người đẹp để nàng trốn ở Bích Ảnh Các tránh đầu sóng ngọn gió, ba ngày không ra ngoài rồi, buồn đến sắp mốc.

Nam Cung Dật cười đến tuần nhả phi phàm, “Bích Ảnh cô nương, tại hạ là tới chào từ biệt.”

“Không tiễn.” Chỉ mong sao hắn mau cút.

“Tại hạ vội lấy cô nương qua cửa.” Nam Cung Dật có chút đắc ý.

“Cái gì?” Đáng tuổi cười trên mặt Lăng Suong đột nhiên sụp đổ.

“Cô nương là vợ đã qua cửa của ta, không phải sao?”

“Cha ta tìm người từ hôn rồi không phải sao?” Sẽ không là Lâm tiên bối ăn bớt ăn xén chứ.

Hắn nhún nhún vai không sao cả, “Ta không đồng ý.”

“Vì sao không đồng ý?” Nàng đã mất hết thanh danh, hoa vùi liễu dập, hắn vì sao muốn lấy nàng? Đương nhiên, đáp án tuyệt đối sẽ không là vì yêu nàng.

“Thực không dám giấu, ta đối với Bích Ảnh vừa gặp đã yêu, ngày nhớ đêm mong. Có thể lấy được cô nương, tại hạ ba đời có phúc.” Hắn lời ngon tiếng ngọt, canh u mê đậm đà.

Lăng Suong mà tin lời hắn, chính là đã ngu lại thêm thiếu não. “Nam Cung Dật, người đến tốt cùng muốn làm gì?” Người quang minh chính đại không nói vòng vèo, cả hai đều là người thông minh, tốt nhất nên theo cách giao lưu của người thông minh.

Hắn liếc nàng biếng nhác, “Nữ nhân Nam Cung Dật ta chơi đùa nhiều không kể xiết, chỉ có Bích Ảnh muội muội khiến ta động lòng.” Lâm Bích Ảnh quả thực rất đặc biệt.

“Cha ta đáp ứng yêu cầu của người rồi?” Tim Lăng Suong lạnh đi một nửa.

Hắn đến bên tai nàng, khẽ hà khí, “Ta nói Lâm Tiên Bối, nam nhân của người là ta. Chẳng qua là đôi co với ta vài câu, xấu hổ không chịu thừa nhận.”

Lời nói dối này hắn cũng có thể soạn ra? Lăng Suong thiếu chút nữa ói ra máu, “Người... thật dễ tiện.”

“Bích Ảnh, học theo người thôi.” Để đào hôn, nàng có thể già vờ mất trinh phá hư danh tiết, hắn cũng có thể xuôi dòng chảy thuyền.

“Ta cũng không tin cha ta tin chuyện ma quỷ của người.” Hắn nói ông sẽ tin? Nghĩ Lâm tiên bối ngu ngốc sao.

“Nếu như ta nói cha người, ở bên sườn chân trái của người có một vết sẹo, chỗ nách có một nốt ruồi son. Người nói xem, hắn có tin không?” Giọng điệu Nam Cung Dật rất ôn nhu, lại khiến Lăng Suong sồn gai ốc.

Tối cổ đại nửa tháng, nàng sớm đã đem đặc trưng cơ thể nham nhở. Sắc mặt Lăng Suong khẽ biến, “người sẽ không nhìn lên ta tám chứ?” Không chỉ là nhân yêu, mà còn là nhân yêu biến thái?

Nam Cung Dật cười khê, “Ngu ngốc, hỏi xem qua mẹ của người.”

Người đến tốt cùng muốn thế nào mới vừa lòng, ta đắc tội người sao? Vì sao muốn chinh ta?” Từ ngày đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã cãi nhau, nàng cùng tên nhân yêu này, thật con mẹ nó không hợp.

“Bé ngốc, đương nhiên là lấy người rồi.” Cong ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của nàng, “Chờ ta lấy người đi.”

Lăng Suong cười nhạt, nhìn thẳng hắn hào chinh di hạ, “Tốt, ta sẽ chờ người đến lấy ta.” Có Tiểu người đẹp ở đây, Lâm tiên bối căn bản không có cơ hội tự quyết. Muốn lấy nàng? Kiếp sau đi.

(TYV: “hào chinh di hạ” [好整以暇] là thành ngữ cổ đại miêu tả dáng nghiêm chỉnh mà ung dung, bắt nguồn từ Xuân Thu – Lỗ – Tả Khâu Minh trong《 tả truyện · thành công thập lục niên 》, xem chi tiết ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/c3Nzn8.html>)

“Bích Ảnh, ta đi, hãy nhớ ta.” Tam thiếu gia đứng lên đi ra ngoài, phóng khoáng cuồng ngao.

Nàng cười tươi như hoa, “Ta sẽ nhớ người.” Hy vọng hắn chết sớm. (TYV: “nhớ” và “hy vọng” trong tiếng Trung đều cùng dùng một từ là “tưởng” [想])

Tam thiếu gia cùng Lâu Đoạn Nhai rời khỏi, Lâm gia lấy lại yên bình.

Tam thiếu gia chân trước đi, Tiểu Tuý Nguyệt chân sau đến Bích Ảnh Các. “Con gái a, con cùng tam thiếu gia rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra.”

Lăng Suong đang vui vào sách ngắm đầu, “Là như vậy.” Gần đây không có chuyện làm, cả ngày xem tiểu thuyết. Kỳ thực tiểu thuyết cổ đại cũng coi được lắm, có điều nấy chỗ văn vẻ tương đối khó hiểu.

“Hắn nói con cùng hắn có quan hệ xác thịt, hắn nguyện ý lấy con.” Tiểu Tuý Nguyệt nhủ này, “Cha con vô cùng vui vẻ, đã đáp ứng rồi.”

Tam thiếu gia chính là tam thiếu gia, lời ngon tiếng ngọt hạng nhất, ngay cả đường đường minh chủ vô lâm cũng bị lừa, “Ta đương nhiên không thể không biết thương thức như thế.”

Nàng ta thờ dài một hồi, “Vậy là tốt rồi.” Nam Cung tam thiếu gia phong lưu thành thói, gả cho hắn quả thực là tự mình chuốc khổ.

“Cha làm sao bị lừa a?” Lâm tiền bối tung hoành ngang dọc giang hồ nhiều năm, chỉ số thông minh sẽ không quá thấp chứ.

“Hắn chuẩn xác nói ra đặc thù trên người con không sai tí nào, còn lời thề son sắt nói các con tại hồ Bích Ba đã gặp qua. Hơn nữa, hắn đối với con vừa gấp đã yêu. Huống chi, cha con tận mắt thấy hai con ở bụi hoa thán mặt, có thể không tin sao?” Tiêu Tuý Nguyệt trở mình tròn trắng mắt. “Cha con lão già bảo thủ, không muốn thất tín bội nghĩa. Chuyện cho tới hôm nay, tam thiếu gia vẫn bằng lòng muốn con. Cho dù có hoài nghi, cũng sẽ xuôi dòng đẩy thuyền. Nói cho cùng, ông ấy chính là muốn đem con gả đi. Hừ, Lâm gia chúng ta cũng không phải nuôi không nổi con, cho dù hai chúng ta có chết đi, cũng còn có Vô Trần sư huynh con.”

Tiêu Tuý Nguyệt nói một đồng. Lăng Suong tất cả đều rõ ràng. Chẳng qua, có một vấn đề cần phải hỏi. “Vô Trần sư huynh rốt cuộc đang làm gì? Vì sao còn chưa trở về?” Có người nói người này là đệ tử duy nhất của Lâm tiền bối, cũng là con nuôi. Đến Lâm gia lâu như vậy, cũng chưa thấy hắn, tên kia rốt cuộc chết ở đâu rồi.

“Tiêu tử kia đến kinh thành rồi, ai biết hắn làm gì.” (Muốn biết hắn làm gì sao? Xem 《 Nhất Dạ Thâu Hoan 》đi) (TN: Bạn chưa thấy anh Vô Trần này xuất hiện (, anh này rốt cuộc là ai?)

Lăng Suong gật đầu, cười khổ, “Tự tác nghiệt bất khả hoạt, ngày đó tam thiếu gia vô tình làm con mất ta bị thương, ta tính lên lấy quần áo hắn, khiến hắn mất mặt tới cùng, cho nên mới dùng mỹ nhân kế. Nào ngờ các người đột nhiên xuất hiện, phá hỏng chuyện của ta.”

(TYV: Theo như Nguyễn Hoàng Đức trong bài “BỐI DỊCH – NHÌN BẢNG CON MẤT NHÂN VẤN” thì: “Người Trung Hoa có câu “Thiên tác nghiệt do khả vị, tự tác nghiệt bất khả hoạt”, tức, trời làm hại còn có thể tránh được, nhưng tự mình gieo họa cho mình thì không thể nào tránh được.”, nguồnhttp://www.vietlove.com/board/lofversion/index.php/t64618.html)

Tiêu Tuý Nguyệt kéo tay Lăng Suong, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, “Thanh danh của con đã thối đến nhà, biết tam thiếu gia chịu lấy, Nam Cung đại ca chưa chắc chịu. Đừng sợ, có mặt trời làm chứng, có gì Tiêu Tuý Nguyệt ta thay ngươi chịu trách nhiệm”

Lăng Suong không cha không mẹ, chỉ có cha nuôi là người thân tính tình lạnh nhạt, hay tỷ tỷ quanh năm không bên người. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng hưởng thụ qua tư vị được che chở. Từ khi xuyên qua đến Lâm gia, vợ chồng Lâm Chấn Bắc đối với nàng chỉ có cưng chiều, quả thực đến nỗi khiến người ta phần nộ. Một lời của Tiêu Tuý Nguyệt, khiến mũi nàng chua xót, suýt nữa rớt nước mắt, “Mẹ, mẹ đối với ta thật tốt quá.”

Tiêu Tuý Nguyệt ôn nhu giúp nàng lau đi nước mắt, “Ngốc, con là con gái của ta, không tốt với con thì tốt với ai?”

“Song nhi biết, mẹ là người Song nhi yêu nhất trên đời.” Lăng Suong ngồi xổm xuống, đem đầu dựa trên đùi nàng ta làm nũng, “Mẹ, Song nhi đói bụng.” Lần đầu tiên làm nũng trong đời, cảm giác lại ảm áp như thế.

Tiêu Tuý Nguyệt ôn nhu vuốt mái tóc đen của nàng, cười cười, “Được, ăn mì hành băm mẹ làm? Mì thịt bò? Có muốn trứng tráng bao?” Có một đứa con gái thân thiết như vậy, nàng trọn kiếp này không còn gì hối tiếc. (TYV: “mì hành băm” [葱花面], “mì thịt bò” [牛肉面], “trứng tráng bao” [荷包蛋])

Lăng Suong chậm chậm nhắm mắt lại, “Chỉ cần là mẹ làm, ta đều thích.”

Nàng sao mà may mắn, có thể gặp được cha mẹ như vậy? Một khắc kia, Lăng Suong trong lòng xin thề, bất luận như thế nào, Lâm Chấn Bắc cùng Tiêu Tuý Nguyệt, đều là cha mẹ nàng. Đời này kiếp này, nàng cũng sẽ không chống lại Lâm gia. Nàng là Lăng Suong, cũng là Lâm Bích Ảnh.

Chà là ta dạo này phát hiện “Nhất Dạ Tiêu Hồn” sử dụng thành ngữ hơi nhiều, nên đang phân vân không biết là giữ nguyên rồi chú thích (chỉ một lần) hay là edit thẳng ra?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hình như mang thai rồi

Tháng sáu, là mùa hoa lái nở.

Mùi thơm của hoa lái, cũng không thể xua đi cái nóng bức người.

Lăng Suong tung hoành ngang dọc nửa cuộc đời, chốn đã đi qua nhiều không kể xiết, vẫn không thích ứng được khí trời nóng bức. Cả ngày buồn ngủ, ở lại Thủy Các không muốn ra ngoài.

Kiến thức là nguồn tiến bộ của nhân loại, muốn tiến bộ, thì phải học. Muốn dừng chân ở cổ đại, phải học kiến thức của cổ đại. Lăng Suong hiểu rõ khắc sâu đạo lý này, lúc không ra ngoài đọc sách viết chữ, thỉnh thoảng cũng học đánh đàn vẽ tranh. Nàng tư chất thông minh, hiệu quả mặc dù không được tính là nổi bật, cũng không tính là nát bét. Thư họa có thể xem, đàn tranh chỉ tạm nghe lọt tai. Lúc nàng học đều thông minh tránh người ngoài, Tiểu Diệp thì cảm thấy, nàng học thành cái dạng gì người ngoài căn bản cũng không biết, tự nhiên sẽ không nghi ngờ nàng.

Từng ngày từng ngày trôi qua, hoa lái nở, nàng mới giật mình giác ngộ giờ đã là tháng sáu. Lúc nàng tới cổ đại là giữa tháng hai, tính kỹ thì, nàng ở cổ đại đã sống hơn ba tháng.

Đọc sách viết chữ, thỉnh thoảng học đàn vẽ tranh, ba tháng như thế trôi qua.

Cuộc sống yên bình lại an nhàn, gần như đem ý chí chiến đấu của nàng mà mài mòn, dần dần yếu những ngày như thế.

Gió mát buổi chiều thổi tan chút hơi nóng, Lăng Suong theo thường lệ bụng một khay hoa quả, trốn ở Thủy Các hóng mát nghỉ trưa. Tiểu Diệp thì đang cầm một quyển sách nằm trên giường bên cạnh nàng, mơ mơ màng màng.

Vào lúc lơ mơ buồn ngủ, đột nhiên nghe được thanh âm của Tiêu Tuý Nguyệt, “Song nhi, không được rồi, Nam Cung gia tới tặng sinh lễ rồi.”

Lăng Suong nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi lại càng hoảng sợ, không có đi giày liền nhảy dựng lên, “Cái gì?”

Tiểu Diệp cũng bị cả kinh đứng lên, suýt nữa đánh rơi sách trong tay.

Tiêu Tuý Nguyệt hùng hùng hổ hổ xông tới, vẻ mặt tức giận, “Nam Cung Dật tự mình đưa sinh lễ tới, chọn ngày lấy con vào cửa.”

“Không thể nào, hoa vui liễu dập nhà bọn họ cũng muốn?” Lăng Suong ngã ngồi tại chỗ chấn kinh không thể chấn kinh hơn được nữa.

“Ta cũng không biết Nam Cung Gia phát điên cái gì.” Tiêu Tuý Nguyệt hung hăng nghiến răng, vẻ mặt dữ tợn, “Tiêu tử họ Nam Cung kia ăn gan hùm mật gấu, dám tranh người với Tiêu Tuý Nguyệt ta.” Nàng nuôi con gái nhiều năm như vậy, mới nói lấy liền lấy.

“Làm sao bây giờ?” Lăng Suong biết Tiêu Tuý Nguyệt đứng cùng chiến tuyến với nàng.

Nàng kéo tay Lăng Suong, “Cùng nhau đến sảnh trước, ngăn cha con lại.”

“Cũng được.” Lăng Suong khom lưng đi giày, theo Tiêu người đẹp ra ngoài.

Tiểu Diệp bĩu môi, cũng theo ra.

Ba người con gái tới sảnh trước, thấy trong sảnh xếp đầy sinh lễ. Vàng bạc châu báu, bánh hi rệu ngon, có đủ mọi thứ.

Tam thiếu gia vừa thấy Lăng Suong, lập tức đứng lên, cười tủm tỉm phóng khoáng tới trước mặt nàng, “Bích Ảnh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lăng Suong ngoài cười như trong không cười, “Không biết tam thiếu gia đưa nhiều sinh lễ như vậy đến Lâm gia, đến tốt cùng muốn làm gì?”

“Ta cùng muội muội từ nhỏ có hôn ước, hôm nay muội muội qua tuổi mười sáu, nên thành hôn rồi.” Đầy mắt hấn loé tia mưu tính, cười như không cười.

“Ta đã nói muốn gả sao?” Lăng Suong nhướn mày, bày ra vẻ mặt người làm sao tóm được ta.

Mất thấy Nam Cung Dật ở thế bất lợi, Lâm Chấn Bắc ra tay giúp đỡ, “Song nhi, không được vô lễ. Hôn nhân đại sự, là cha mẹ quyết định, lời của mai mối.”

Lăng Suong cúi đầu, ánh mắt đảo qua vàng bạc đầy nhà, “Cha, sinh lễ rất nhiều sao?”

“Có ý gì?”

“Cha định bán ta đi?” Ánh mắt của Lăng Suong lạnh lùng khác thường, là cho người ta không rét mà run, lòng hoảng sợ.

Lâm Chấn Bắc chột dạ tránh ánh mắt của nàng, “Con nói cái gì, cha làm sao đem con bán đi. Cháu yêu đối với con yêu thương sâu đậm, con gả cho hấn là tốt nhất.”

“Yêu thương sâu đậm?” Lăng Suong cười nhạt, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Nam Cung Dật hảo chỉnh đi hạ. (TYV: “hảo chỉnh đi hạ” [好整以暇] là thành ngữ cổ đại miêu tả dáng nghiêm chỉnh mà ung dung, bắt nguồn từ Xuân Thu – Lỗ – Tả Khâu Minh trong《 tả truyện · thành công thập lục niên 》, xem chi tiết ở đây<http://www.cxgjdq.com/cy/c3NnZm8.html>.)

Đầy mắt Lăng Suong không có một tia âm áp, đáng cười của cánh môi quý dị khó lường. Nam Cung Dật cũng bị nàng nhìn đến lòng hoảng sợ, cười lớn, “Đúng vậy, ta quả thực đối với Bích Ảnh cô nương yêu thương sâu đậm.”

“Nam Cung Dật, chúng ta không nên vòng vo, người đến tốt cùng muốn làm gì?” Lấy một người con gái bạo lực, hấn thực sự là chán sống rồi.

Tuy sồn gai ốc, hấn vẫn nhìn thẳng mắt nàng như cũ, “Đương nhiên là lấy người.”

“Tam thiếu gia, con gái tốt thiên hạ rất nhiều. Dưa hái xanh không ngọt, nếu Song nhi không muốn gả, người không cần cố ép.” Tiêu Tuý Nguyệt đứng cạnh Lăng Suong, cầm lấy tay nàng, “Có ta ở đây, ai cũng không thể ép con gái của ta.”

“Bá mẫu (TYV: bác gái), ta là thật tâm thích Bích Ảnh, xin người thành toàn chúng ta.” Nam Cung Dật kiến phong sử dả. (TYV: “kiến phong sử dả” [见风使舵] là thành ngữ cận đại gần giống với “tùy cơ ứng biến”, bắt nguồn từ Thanh – Lý Bảo Gia trong《 quan trạng hiện hình ký 》, xem thêm chi tiết ở đây<http://www.cxgjdq.com/cy/c3hvYnM.html>.)

Tiêu Tuý Nguyệt lườm hấn một cái, “Song nhi nhà chúng ta thông minh lanh lợi, tuyệt sắc nghiêng thành, nam nhân thích nàng cũng ít nhất mấy trăm người, lẽ nào nàng đều phải gả từng người sao?” Ánh mắt sắc bén như dao hung hăng quăng trên người Lâm Chấn Bắc, Lâm Chấn Bắc chột dạ quá độ, trán toát vài giọt mồ hôi lạnh.

Tiêu Tuý Nguyệt khiến Nam Cung Dật á khẩu không trả lời được, hấn cúi đầu xấu hổ, “Ta cùng Bích Ảnh từ nhỏ có hôn ước.”

“Nam Cung tam thiếu gia, Bích Ảnh là hôn ngọc quý trên tay ta và bá phụ người, ngậm trong miệng sợ tan, nắm trong tay sợ bốc hơi từ nhỏ đã quen nuông chiều. Tam thiếu gia tướng mạo hơn người, được rất nhiều nữ nhân xem trọng, Song nhi sẽ không dự nào nhiệt kia đâu. Ngưng Yên cô nương của Kim Phụng Các, Tích Tích cô nương của Tăng Kiều Lâu, Thanh Tuyền cô nương phải Thanh Thành, Thái Hà cô nương Tuyết Sơn phái, Yên Dung cô nương Giáng Hồng Lâu...” Tiêu Tuý Nguyệt một hơi kể ra nhiều vị cô nương, mắt lạnh nhìn Nam Cung Dật, “Đối với các nàng, tam thiếu gia người hấn là sẽ không xa lạ chứ? Xin lỗi, ta chỉ sinh một Bích Ảnh, không muốn nàng có nhiều tỷ tỷ muội muội như vậy.” Nếu hấn bộ bộ khấn bức, cũng đừng trách nàng ra đòn sát thủ. (TYV: “bộ bộ khấn bức” [步步紧逼] là một thành ngữ hiện đại nhằm chỉ sự chăm chú mà tới gần, không chút nào buông lỏng [từng bước áp sát], bắt nguồn từ Hoắc Đạt trong《 mục tư lâm đích táng lễ 》chương 13, xem thêm ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/ZnVvZA.html>.)

Nam Cung Dật bị Tiêu Tuý Nguyệt nói đến xấu hổ không thôi, không còn lời gì chống đỡ. Nàng kéo tay Bích Ảnh, “Bích Ảnh, chúng ta đi.”

Xoay người, Lăng Suong không cách nào kiềm chế cười lớn, “Mẹ, mẹ thật giỏi.”

Tiêu người đẹp đắc ý đào đạt, “Mẹ đã sớm có chuẩn bị. Dựa vào hấn cũng dám tới cầu hôn? Lão nương cho hấn biết tay.”

Lăng Suong quay đầu lại, hướng tam thiếu gia đang khó xử đến hầu như không còn mặt mũi nào gặp người khác mà le lưỡi, nhìn có chút há hê.

Tức giận là một chuyện, ăn com lại là chuyện khác.

Dù cho tức đến chết, cũng phải ăn com

Bốn người ngồi cùng bàn, một người xấu hổ, một người chột dạ, hai người phẫn nộ, tạo nên hình ảnh một bộ quý dị.

“Song nhi, uống bát canh gan heo, nếu những người nào đó không tìm không phổi, thì chúng ta ăn tìm uống phổi.” Tiêu Tuý Nguyệt đổ một chén canh cho Lăng Suong, hung tợn trừng Lâm Chấn Bắc một cái. (TYV: “canh gan heo” [猪肝汤], dân tình hãy google ca ca tiếng Trung để chiêm ngưỡng. lol)

Lăng Suong nhận lấy bát canh, “Mẹ, đừng như vậy.” Lâm Chấn Bắc tuy rằng lần này làm sai, nhưng đối với nàng quả thực yêu thương có thừa, vong ân bội nghĩa không phải phong cách của nàng.

Tiêu Tuý Nguyệt cùng Lăng Suong bày ra vẻ mặt cho ông xem, bầu không khí rất xấu hổ, tam thiếu gia càng xấu hổ, “Bích Ảnh, ăn nhiều một chút.” Hấn có lòng tốt giúp Lăng Suong gấp thức ăn.

Tiêu Tuý Nguyệt lấy đĩa đẩy đĩa của hấn ra, “Con gái, ăn đủ gà, đừng để ý đến bọn hấn.” Tiêu Tuý Nguyệt túm toàn bộ con gà, bỏ vào trong bát Lăng Suong.

Cúi đầu trừng mắt con gà trong bát, Lăng Suong đầu đầy vạch đen, “Mẹ, đây là một con gà.” Cho dù nàng đạo gần đây rất có sức ăn, làm một lần một con cũng quá khoa trương rồi đi.

Tiêu Tuý Nguyệt hào phóng xé gà nướng thành hai phần, đưa một phần cho Lăng Suong, “Nào, chúng ta phân ra, bọn hấn một phần.”

Nhìn gà nướng béo ngậy, nghe thấy từng đợt mùi ngậy ngậy, dạ dày nhịn không được cuộn lên, che miệng nôn khan, “Ặc...”

Tiêu Tuý Nguyệt vội ra hiệu hạ nhân châm trà, chìa tay vỗ về lưng của nàng, “Song nhi, con làm sao vậy?”

“Ta không... Ặc... không biết.”

Tiêu Tuý Nguyệt đằng đằng sát khí vọt tới trước mặt Lâm Chấn Bắc, túm quần áo ông, “Họ Lâm kia, không thấy con gái ông khó chịu? Mau tới đây xem giúp con.”

Lâm Chấn Bắc bắt đặc dĩ, “Ta... Ta đang định xem giúp con a.”

“Còn không mau một chút.” Nàng buông tay ra.

Lăng Suong một bên nôn khan, một bên đưa tay cho Lâm Chấn Bắc bắt mạch. Tay đặt lên cổ tay nàng, vùng xung quanh lòng mảy dần dần nhấn lại, càng nhấn càng chặt.

“Thế nào rồi, ông có nói không a.” Tiêu Tuý Nguyệt gấp đến độ nện đánh hấn.

“Bá phụ, nàng đến tốt cùng làm sao vậy.” Nam Cung Dật cũng sốt ruột.

Hấn chậm chậm thu tay, bắt đặc dĩ mà nói, “Nàng đã có thai ba tháng.”

Tam thiếu gia chậm rãi cúi đầu, ánh mắt khê biển.

Một câu của Lâm Chấn Bắc khiến mọi người nhất thời sững sốt, mắt to trừng mắt nhỏ. Lăng Suong là người đầu tiên lấy lại tinh thần, “Mang thai cũng không phải chuyện lớn gì.”

Tiêu Tuý Nguyệt cũng nhún nhún vai, bưng canh cho Lăng Suông ăn, “Đừng, cũng không phải chuyện lớn gì. Con gái, uống chút canh tằm bổ thân thể.”

“Cảm tạ mẹ.” Làm loại chuyện này đáng lẽ sẽ mang thai, cần gì phải kinh ngạc.

Kinh ngạc qua đi, Lâm Chấn Bắc từ từ phục hồi lại tinh thần, “Song nhi, con tính làm sao bây giờ?”

“Nói nhảm, cháu ta đương nhiên phải sinh ra rồi.” Tiêu Tuý Nguyệt lườm hắn một cái.

“Một sinh mệnh, bất luận kẻ nào cũng không có quyền cướp quyền sống của hần.” Nếu mang thai, đương nhiên là phải sinh ra. Nàng tính cả đời không lấy chồng, có một đứa con bên người làm bạn cũng tốt.

“Bích Ảnh muội yên tâm, ta sẽ chiều cổ mẹ con muội thật tốt.” Tam thiếu gia đến bên cạnh Lăng Suông, nhận lấy bát trong tay Lăng Suông, ôn nhu múc một muỗng đưa tới bên môi Lăng Suông.

Về mặt của tam thiếu gia ôn nhu khác thường. Lăng Suông lạnh lùng trừng hắn, “Ngươi đến tốt cùng muốn làm gì? Ngươi biết rõ ràng không phải của ngươi.”

“Ta sẽ chiều cổ mẹ con muội thật tốt, xem hần như con ruột máu mủ mà thương yêu.” Dùng vẻ mặt vô cùng ôn nhu, nói lời vô cùng cảm động.

“Đứa con này có cha, không cần ngươi tự mình đa tình.” Nàng há miệng uống xong canh.

“Lão gia, ông nghe được chứ, đứa con trong bụng Song nhi không phải của hần.” Tiêu Tuý Nguyệt thờ dài làm bộ làm tịch, “Song nhi mất trinh đã có lỗi với Nam Cung gia, nếu muốn nàng mang đứa con gái đi, ta thực sự không có cách nào ăn nói với Nam Cung đại ca. Chấn Bắc a, quên đi a. Con gái mình mình chăm sóc, cháu mình mình nuôi dưỡng.”

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Chấn Bắc triệt để hoà hiệp, “Tuý Nguyệt nói rất đúng, cháu yêu...”

“Bá phụ bá mẫu, ta sẽ lấy Bích Ảnh.” Giọng điệu của tam thiếu gia càng kiên quyết, không thể nghi ngờ.

“Ngươi...” Tiêu Tuý Nguyệt muốn khuyên ngăn.

“Họ Nam Cung kia, theo ta đi ra.” Lăng Suông đứng lên đi ra ngoài, tam thiếu gia cũng theo ra.

“Nam Cung Dật, ngươi muốn làm gì a?” Ngay cả phụ nữ có thai hần cũng muốn, hần có thật bụng đòi ăn quàng như thế? Hay là đầu óc có bệnh.

Nam Cung Dật tiến đến bên tai nàng, khoé miệng cong lên nụ cười mỉa mai, “Lâm cô nương, mang thai? Thật khéo như vậy sao?” Hần cầu hôn, nàng mang thai, thiên hạ nào có chuyện khéo như vậy. Lâm Bích Ảnh mư ma chước quý, rất có thể là giả vờ mang thai.

“Ngay cả mạch hi cũng không xem được, ngươi thật xem Lâm tiên bối là đồ ngốc.” Mạch hoạt là mạch dễ xem nhất trong tất cả mạch tượng.

Tam thiếu gia cười tự phụ, vươn tay khép lại năm ngón, “Lâm Bích Ảnh, ngươi trốn không thoát lòng bàn tay ta.”

“Ngươi rút cuộc vì sao quần lấy ta đến chết.” Lăng Suông hai tay khoanh trước ngực, nhìn hần hạo chính đi hạ.

“E lệ, kiều ngạo, lãnh khốc, tàn nhẫn, trước đây cũng không biết toàn bộ mấy thứ này đặt trên một người sẽ như thế nào, giờ ta đã biết.” Người con gái này, thực sự thú vị, càng xem càng thú vị.

Hần cả đời gặp qua vô số người con gái, hoặc nghiêng nước nghiêng thành, hoặc tài hoa hơn người. Hoặc trang nhã tự nhiên, hoặc thủy mị như nước, nhưng không có người nào có thể khiến hần quan tâm, Lâm Bích Ảnh là ngoại lệ.

Người con gái này, tà, tà đến đáng yêu. Mị, mị đến mê người.

Lăng Suông giả vờ e thẹn, “Ta nào có lãnh khốc tàn nhẫn.” Không sai, lãnh khốc tàn nhẫn quả thực là bản tính của nàng, có điều, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Tam thiếu gia đột nhiên nhìn chăm chăm Lăng Suông, “Ánh mắt của ngươi, khí thế của ngươi khiến ta nghĩ người ta đối mặt không phải cô gái mười sáu tuổi, mà là cao nhân tiền bối giết người vô số.” Nam Cung tam thiếu gia bắt cần đòi, rất ít khi lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Nhìn lắm rồi.” Trên mặt nàng vẫn tràn ý cười ngọt ngào.

“Bích Ảnh, ngươi rất đặc biệt. Trên đời này, chỉ có một Lâm Bích Ảnh.” Hần yêu con gái, cũng dễ chán ghét con gái. Quyền luyện bại hoa nhiều năm, không có người con gái nào có thể giữ được lòng hần. Các nàng đủ đẹp, đủ quyền rũ, tiếc là ở chung lâu, cũng sẽ phai nhạt. Ôn nhu, cuồng dã, e lệ, lãnh khốc, đủ loại cá tính, đủ loại khuôn mặt. Một người con gái khác biệt như vậy, đáng để hần quan tâm. Nếu như nhất định phải lấy vợ, hần sẽ lấy nàng, lấy Lâm Bích Ảnh có một không hai.

Khoé miệng giương lên nụ cười nhạt, Lăng Suông nghênh ngang đi, “Bởi vì trên đời này chỉ có một Lâm Bích Ảnh, cho nên, không nên thuộc về một mình ngươi.” Muốn có được tiên nữ Ngưng Suông? Kiếp sau đi.

Từ Chương 015, ta quyết định: Những thành ngữ nào có thể edit sang tiếng Việt mà vẫn giữ trọn vẹn nghĩa thì ta edit, còn không thì ta để nguyên rồi chú thích. XD (Nói là nói vậy nhưng vẫn tùy xem ta có... phát hiện ra đó là thành ngữ hay không, có gì mọi người thông cảm ta hiểu biết kém ^ ^)”Ta muốn tìm một nơi thanh tĩnh an thai, cho đến khi đứa nhỏ ra đời. Nếu như ngươi nghĩ rằng ta ra ngoài hành tẩu giang hồ, vậy thì sai hoàn toàn.” Nàng tuy không có thái độ ân, nhưng so với thái độ ân cũng không khác lắm. Ngoài trừ hằng năm tiếp nhận vài vụ làm ăn nhất định, đều là lêu lổng ở nhà.

Tiểu Điệp lắc đầu cười khổ, “Cùng ngươi hành tẩu giang hồ? Chơi đùa cái gì? Ta Điệp Vũ từ nhỏ lẫn lộn trong gió tanh mưa máu, cần phải theo ngươi sao?”

Nghe được hai chữ “Điệp Vũ”, trên mặt Lăng Suông xẹt qua hứng thú khó có thể thấy được, “Điệp Vũ? Thật khéo a, trùng tên với Nam Cung gia tử tiểu thư.” Thế giới rộng lớn, trùng tên vốn là chuyện bình thường. Chỉ là, nàng vì sao lại e ngại tam thiếu gia?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bỏ nhà ra đi

Lăng Suông nhanh chóng trở lại Bích Ảnh Các, lập tức xé khăn trải trên giường bắt đầu thu dọn này nọ.

Tiểu Điệp không hiểu nguyên do, cũng giúp đỡ thu dọn này nọ.

Thu dọn được mấy món đơn giản như quần áo và đồ dùng hàng ngày xong, Lăng Suông đem tất cả đồ trang sức bao thành một bao, bỏ hết toàn bộ vật nặng, “Tiểu Điệp, ta muốn bỏ nhà ra đi.” Bỏ nhà ra đi, tiền là quan trọng nhất.

【Bỏ nhà ra đi? Đang yên lành vì cái gì muốn trốn đi.】Tiểu Điệp nhắc bút viết xuống một câu.

“Ta mang thai rồi.” Nàng tiếp tục thu dọn này nọ.

【Lão gia cùng phu nhân sẽ chăm sóc ngươi.】

“Ta biết. Nhưng tam thiếu gia tên nhân yêu kia kiên quyết quần lấy ta, ta phiền. Ta lo lắng nhất, là có một ngày cha thực sự đem ta gả cho hần. Sớm muộn gì cũng phải đi, không bằng nhân lúc cái thai giờ còn nhẹ

nhàng mà bỏ đi, tìm một nơi an tĩnh dưỡng thai. Sinh xong rồi về, hẳn không chấp nhận mua lớn tặng nhỏ chứ?” Bỏ nhà ra đi không phải nhất thời xúc động, nàng đã nghĩ sâu tính kỹ.

【 Lão gia thương người như vậy, sẽ không ép người. Huống chi có phu nhân ở đây, hẳn sẽ không đối với người như vậy. 】

“Ta biết, thì bởi vì hẳn thương yêu, mới không hy vọng ta bỏ vợ không nơi dựa. Nếu như tam thiếu gia lời ngon tiếng ngọt, cha ta nhất định sẽ bị hắn nói đến cảm động.” Nam Cung nhân yếu đề tiện vô liêm sỉ, lời ngon tiếng ngọt nàng đã từng nghe nhiều. Lâm Chấn Bắc tiền bối tuy rằng khôn khéo, có điều tên tam thiếu gia kia rất biết đánh vào điểm yếu của người khác. Lâm tiền bối yêu con gái hết lòng, rất dễ bị lừa.

【 Tim cha của đứa nhỏ không phải được rồi sao, người yên tâm, vô luận hẳn là ai, lão gia cũng sẽ thành toàn cho các người. 】

Lăng Suong lắc đầu, “Không được.” Đứa nhỏ là của một mình nàng, nàng muốn độc chiếm

【 Được rồi, người nói tam thiếu gia sẽ không chấp nhận mua lớn tặng nhỏ, chỉ cần người sinh đứa nhỏ xong, hẳn còn có thể làm trò gì. 】

Lăng Suong ngón tay nắm chặt, đầy mắt loé hàn quang. “Đây là vấn đề thứ hai ta lo lắng, tên nhân yếu kia đối với ta tình thế bất buộc, ta lo hẳn một ngày nào đó xác nhận ta mang thai sẽ bắt lợi đối với đứa nhỏ của ta.” Có thể lo lắng của nàng là khéo lo trời sập, thế nhưng, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đứa nhỏ của nàng. Ngay cả một phần vạn khả năng, cũng muốn tiêu diệt tận gốc.

Tiểu Diệp thờ dài,【 Được, người đã muốn bỏ nhà ra đi, ta theo tới cùng. 】

Lăng Suong chậm chậm cúi đầu, ánh mắt sắc bén xuyên qua khuôn mặt nàng ta, “Tiểu Diệp cô nương, người rốt cuộc muốn làm gì?” Về mặt của nàng lãnh khốc tới cực điểm

【 Tiểu thư, người đang nói cái gì. 】 Tiểu Diệp viết xuống một câu, chớp chớp mắt vô tội.

“Tiểu Diệp cô nương, người rõ ràng có thể nói, vì cái gì làm bộ cảm động?” Nàng đã từng đặc biệt thăm dò, nha hoàn bên người của nàng mấy tháng trước lập gia đình rồi. Tiểu Diệp đứng lúc xuất hiện, đi theo bên người nàng. Nói cách khác, lúc nàng xuyên qua, Tiểu Diệp mới tới chưa được bao lâu. Đã không phải nha hoàn trong nhà, nàng ta có đủ lý do để nghi ngờ.

Dò xét mấy ngày qua, nàng phát hiện Tiểu Diệp cảm kỳ thi hoạ mọi thứ tinh thông, là đại tài nữ trăm phần trăm. Hai tay non mịn, rõ ràng là tiểu thư sống trong nhung lụa.

Một tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư, giả cảm giả xấu trà trộn vào Ngao Kiếm sơn trang ăn nhờ ở đậu, đến tốt cùng có mục đích gì?

Dò xét mấy tháng, nàng hoàn toàn xác thực nàng ta có vấn đề, nên ngà bài rồi.

Tiểu Diệp ngừng đầu nhìn nàng, đột nhiên mở miệng, “Người yên tâm, ta không có mục đích gì. Ngược lại tiểu thư người mới kỳ quái.”

Lăng Suong khoé miệng khẽ nhếch, “Quả nhiên có thể nói.” Nàng nguy trang rất giỏi, luôn giấu được sơ hở. Mãi đến khi... nghe được tiếng thờ dài kia.

Đột nhiên nghĩ đến nàng mấy ngày liền dò xét, Tiểu Diệp cười khổ, “Người đã sớm hoài nghi ta rồi sao?”

“Đúng.” Lăng Suong thẳng thắn.

“Lâm tiểu thư, ta xin thề, ta đối với người, đối với Ngao Kiếm sơn trang tuyệt đối không có dụng ý xấu. Ta trà trộn vào Lâm gia, quả thực là tình cảnh bất đắc dĩ.”

Ánh mắt Lăng Suong hơi loé, đột nhiên ra tay. Tiểu Diệp xoay đáng người xinh xắn tránh thoát, cùng Lăng Suong mặt đối mặt, “Có võ công không phải lỗi của ta.”

“Thân thủ tốt.” Lại có thể tránh một chương của nàng, không đơn giản.

Tiểu Diệp vừa bất đắc dĩ lại cay đắng mà nói, “Ta chỉ có thể nói cho người, ta bị người đuổi giết. Bất đắc dĩ, cái trang trốn ở Ngao Kiếm sơn trang làm nô tỳ.”

Nếu Tiểu Diệp tâm hoài bất quỷ, nàng cũng sẽ không giữ nàng đến bây giờ. Lăng Suong chậm chậm rót cho nàng một chén nước, nói đùa, “Có phải là bị tình địch truy sát không?”

(TYV: “tâm hoài bất quỷ” [心怀不轨] là một thành ngữ cận đại mang ý chỉ người “lòng dạ khôn lường” [trong các chương trước đây tớ đã edit như vậy cho Lăng Suong], có dụng ý xấu, nói chung là lòng mang những tính toán không mấy tốt đẹp gì. Xem chi tiết ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/ZGZmZ28.html>)

“Nếu thực sự là tình địch thì tốt rồi.” Về mặt Tiểu Diệp càng thêm cay đắng bất đắc dĩ.

Lăng Suong nhếch môi, mở miệng cười cay đắng, “Trong lòng người giang hồ, đều có một đoạn quá khứ không muốn nhắc tới. Cũng được, ta không hỏi.” Trong lòng nàng cũng có một đoạn đau xót.

“Lâm gia là võ lâm đệ nhất thế gia, trên giang hồ có gió thổi có lay gì đều truyền đến Ngao Kiếm sơn trang. Mục đích ta tới Lâm gia làm nha hoàn, là vì tin tức. Hôm nay, ta nguyện ý cùng người bỏ đi.”

Lăng Suong khó hiểu, “Tại sao?”

Tiểu Diệp nhún nhún vai, “Có người làm bạn, đi ra ngoài thăm thú cũng tốt a.”

“Ta muốn tìm một nơi thanh tĩnh an thai, cho đến khi đứa nhỏ ra đời. Nếu như người nghĩ rằng ta ra ngoài hành tẩu giang hồ, vậy thì sai hoàn toàn.” Nàng tuy không có thái ân, nhưng so với thái ân cũng không khác lắm. Ngoại trừ hằng năm tiếp nhận vài vụ làm ăn nhất định, đều là lêu lổng ở nhà.

Tiểu Diệp lắc đầu cười khổ, “Cùng người hành tẩu giang hồ? Chơi đùa cái gì? Ta Diệp Vũ từ nhỏ lăn lộn trong gió tanh mưa máu, cần phải theo người sao?”

Nghe được hai chữ “Diệp Vũ”, trên mặt Lăng Suong xẹt qua hứng thú khó có thể thấy được, “Diệp Vũ? Thật khéo a, trùng tên với Nam Cung gia tử tiểu thư.” Thế giới rộng lớn, trùng tên vốn là chuyện bình thường. Chỉ là, nàng vì sao lại e ngại tam thiếu gia?

Diệp Vũ bieáng nhắc ngồi xuống, nhàn nhạt nói, “Không cần nói bóng nói gió, đến lúc, ta tự nhiên sẽ nói cho người.”

“Ta cũng không có hỏi.” Lăng Suong cười.

Ánh mắt Diệp Vũ chậm rãi chuyển trên mặt Lăng Suong, “Bích Ảnh, rất nhiều chuyện, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của người.”

Diệp Vũ cô nương tựa hồ trong câu nói có hàm ý khác, Lăng Suong xoa nhẹ mép chén, cân nhắc kỹ lưỡng, “‘Lăng’ của ‘Ngao Tuyết Lăng Suong’, ‘Suong’ của ‘Ngao Tuyết Lăng Suong’, gọi là ‘Lăng Suong’.”

Diệp Vũ không có truy hỏi, chỉ là khẽ gật đầu, “Lăng Suong, tên rất hay.”

***

Lăng Suong tiểu thư bỏ nhà ra đi, Sở Sở cũng muốn bỏ nhà ra đi. Được rồi, lần này bỏ nhà ra đi chủ yếu là bởi vì chương môn phái Diễm Thương mời ta đi tham gia võ lâm đại hội, chờ ta trở lại sẽ đổi mới, cúi chào các vị ~~~ nếu như không trở về không cần tìm ta, nói rõ là ta xuyên qua lạc (TYV: “lạc” [略] ta cũng chả biết là cái gì, hình như là tiếng khạc nhỏ...)

Cha mẹ, lúc các người thấy phong thư này, ta đã ra đi. Đừng hỏi ta đi nơi nào, thế giới rộng lớn, luôn có chỗ cho ta dung thân. Nhiều năm như vậy, cha mẹ đối với Song nhi thương yêu có thừa, Song nhi khác trong tâm khảm. Có điều, Song nhi đã lớn, không muốn làm chim hoàng yến của Lâm gia nữa. Cha mẹ yên tâm, ta sẽ chăm sóc chính mình, chăm sóc đứa nhỏ trong bụng thật tốt. Bất luận ta đi tới đâu, Ngao Kiếm sơn trang trước sau vẫn là nhà của ta, một ngày nào đó, ta sẽ trở về gặp các người. Cha, mẹ, trời trở lạnh rồi, nhớ tự chăm sóc chính mình thật tốt – Song nhi ký.

“Song nhi bỏ nhà ra đi rồi, đều là ông làm hại.” Tiểu Tuý Nguyệt hung hăng trừng Lâm Chấn Bắc, hai tay chống nạnh.

Lâm Chấn Bắc chột dạ tránh ánh mắt lên án của Tiểu Tuý Nguyệt, “Ta cũng không biết sẽ như vậy.”

“Ông không biết? Ông không biết con gái không lấy chồng?” Tiểu Tuý Nguyệt hung hăng tát hẳn một cái, “Nó nói không lấy chồng, ông không có tai sao?”

Ông càng thêm chột dạ, cúi đầu, “Ta...”

Tiêu Tuý Nguyệt hừ lạnh, “Ta cái gì mà ta? Từ giờ trở đi, ông ngủ thư phòng, cho đến khi con gái trở về mới thôi.”

Nghe được ba chữ “ngủ thư phòng”, Lâm Chấn Bắc lập tức da đầu tê dại. Nhìn Tiêu Tuý Nguyệt lấy lòng, “Ta lập tức phái người đi tìm Song nhi.” Khi trời càng ngày càng lạnh, ngủ thư phòng lạnh a.

Lạnh lùng trừng hấn một cái, Tiêu Tuý Nguyệt xoay người đi ra ngoài, “Song nhi lớn rồi, cần trời xanh biển ngọc của riêng mình, để nàng đi thôi. Một ngày nào đó, nàng sẽ trở về. Lâm Chấn Bắc, ta cảnh cáo ông, trong vòng ba ngày huy bỏ hôn ước, bằng không, ta bỏ nhà ra đi tái hôn đó.”

“Tuý...” Lâm Chấn Bắc há miệng muốn nói.

“Ông ban ngày ban mặt uống say rồi sao?” Theo tiếng mắng giận, giày thêu phi thẳng tới, không nghiêng không lệch nện trên mặt Lâm Chấn Bắc, “Lâm Chấn Bắc ta cảnh cáo ông, từ hôm nay trở đi không được bước vào phòng ngủ một bước.”

Khom lưng nhặt giày thêu trên mặt đất, Lâm Chấn Bắc ngửa mặt lên trời thở dài, “Ta đây là tạo nghiệt gì a.” Làm cho Song nhi bỏ nhà ra đi, thực sự không phải mong muốn của ông.

Nhìn Tiêu Tuý Nguyệt đi xa, ông chậm rãi ngồi xuống, “Cháu yêu a, người nghe được hết rồi chứ?”

“Nghe được.” Nam Cung Dật tay cầm quạt giấy, sai bước vào cửa. “Võ công của bá phụ quả nhiên không ai sánh bằng.” Không hổ là võ lâm minh chủ, rõ ràng có thể phát hiện hấn trốn ở một nơi bí mật gần đó.

Lâm Chấn Bắc cười khổ, “Ta đối với mẹ con các nàng luôn không có cách.” Ông thờ dài bất đắc dĩ, “Chuyện cho tới bây giờ, bá phụ chỉ có thể xin lỗi người rồi. Cháu yêu người là rỗng giữa loài người, con gái nhà ta không có phúc kia a.” Nếu như bọn họ có thể cùng một chỗ, ông nhạc kiến ký thành. Chuyện cho tới bây giờ, ông chỉ có thể thỏa hiệp rồi. (TYV: “nhạc kiến ký thành” [乐见其成], edit sát là “vui mừng khi thấy kết quả ngoài mong đợi”.)

Nam Cung Dật hình như sớm đã ngờ tới kết quả này, cười nhàn nhạt, “Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình.” Nghĩ không ra, hấn cũng có một ngày bị cự tuyệt. Lâm Bích Ảnh quả nhiên là Lâm Bích Ảnh, hấn không có nhìn lầm người.

(TYV: “Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình” [落花有意，流水无情] bắt nguồn từ 《 tục truyện đăng lục · ôn châu long tường trúc am sĩ khuê thiện sư 》: “Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa.” [tạm edit là "Hoa rơi có ý tuy nước chảy, nước chảy vô tâm với hoa rơi."] ý chỉ một người cố gắng thể hiện tình yêu của mình nhưng người kia lại thờ ơ như không thấy, kiểu tình yêu đơn phương ấy mà. Xem chi tiết ở đây: <http://baike.baidu.com/view/89307.htm>)

Tam thiếu gia thân nhiên đối mặt, Lâm Chấn Bắc càng thêm xấu hổ, “Là con gái nhà ta không có phúc. Lâm Chấn Bắc thất tín bội nghĩa, ngày khác tự mình tới cửa, hướng Nam Cung đại ca tạ tội.”

Nam Cung Dật cười đến bí hiểm, “Bích Ảnh muội muội còn nhỏ, bây giờ chịu đòn nhận tội thì hơi sớm.” Chuyện tương lai, không ai nói được.

“Ý của cháu yêu là...” Hấn nhủ mảy, không rõ ý Nam Cung Dật.

“Nữ từ nữ nàng, tuyệt đối không cam lòng giúp chồng dạy con, tam tông tứ đức. Nếu nàng muốn tự do, thì cho nàng tự do đi.” Hấn dường như đang lăm bằm, lại để Lâm Chấn Bắc nghe thấy chân chân thành thành. (TYV: “tam tông tứ đức” [三从四德], theo Quick Translator: “Giáo lý phong kiến: phụ nữ phải tuân thủ tam tông: khi còn ở nhà phải nghe cha, lấy chồng phải theo chồng, chồng chết phải theo con trai. Từ đức: công, dung, ngôn, hạnh”)

Lâm Chấn Bắc dường như có chút đâm chiêu, “Song nhi lớn rồi, ta quả thực nên cho nó tự do. Có điều, lòng nó đã có người, người lại mang thai, cháu yêu người sợ rằng...”

“Nếu như thực sự người mang thai, sẽ không bỏ nhà ra đi. Bích Ảnh muội muội chỉ là không cam lòng, không cam lòng tùy tiện gả làm vợ ta.” Lần đầu tiên thấy nàng, hấn biết ngày nàng tâm cao khí ngạo, cùng con gái thế tục tuyệt nhiên không giống.

“Cháu yêu, Song nhi là con gái yêu của ta. Nếu như nàng không muốn gả cho người, Lâm Chấn Bắc thà thất tín bội nghĩa để người trong thiên hạ cười chê chửi rủa, cũng sẽ không cố ép nó.” Lâm Chấn Bắc nói ân ý, lời cảnh cáo đặt ở phía trước.

“Không gấu bá phụ, cháu nhỏ tuy rằng phong lưu thành tính, nữ tử có thể vào mắt ta lại chỉ có một người. Nếu muốn lấy vợ, nhất định phải lấy Bích Ảnh.” Hấn có thể chờ, từ từ mà chờ.

Lâm Chấn Bắc vỗ vai Nam Cung Dật, “Ta không còn lời nào để nói.”

Nam Cung Dật chậm rãi cong môi, khoe miệng đáng cười quý dị kia kẻ khác khó có thể thấy được.

*****

Lúc hoàng hôn, mặt trời chiều ngả về Tây. Ánh chiều tà vàng rực, chói đến khiến người ta không mở được mắt.

Một chiếc xe ngựa phóng nhanh qua đường, đẩy lên một đồng cát bụi.

“Chúng ta đi chưa?” Điệp Vũ dựa vào xe, con người khép hờ.

Lăng Suong quay đầu, nhìn phong cảnh bụi bặm ngoài cửa sổ, “Thiên hạ rộng lớn như thế, luôn có chỗ cho chúng ta dung thân. Đi một bước tính một bước vậy, lúc không muốn đi nữa, lại tìm một nơi yên bình dừng chân.”

Điệp Vũ cười, “Đúng vậy, thiên hạ rộng lớn như thế, luôn có chỗ cho chúng ta dung thân.” Thanh âm của nàng đang cười, trên mặt nghìn lỗ trăm loét kia lại không có biểu tình gì.

“Điệp Vũ, người có nơi muốn đi sao? Chúng ta có thể cùng đi.” Nàng mới đến, căn bản không biết có thể đi nơi nào. Đi tới đâu, tính tới đó vậy. Người giang hồ, lấy thiên hạ làm nhà.

Điệp Vũ ngừng đầu, khẽ cười ra tiếng, giọng điệu thê lương không gì sánh được, “Ta a... Ta cũng không biết ta có thể đi đâu. Người nói: Thiên hạ rộng lớn, luôn có chỗ cho chúng ta dung thân. Cho nên, chỉ có theo người, ta mới có chỗ dung thân.”

Lại là một người con gái bị bỏ rơi, đáy lòng Lăng Suong tuân ra một trận lãnh ý, nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay Điệp Vũ, nhìn thẳng mắt nàng, nghiêm túc mà nói, “Lăng Suong xin thề, có chỗ cho Lăng Suong dung thân, thì có chỗ cho Điệp Vũ dung thân.”

Điệp Vũ nắm chặt tay nàng, ngừng đầu đón ánh mắt của nàng, “Chỉ cần Điệp Vũ không chết, sẽ không để Lăng Suong bị thương. Có Điệp Vũ, thì có Lăng Suong.”

“Có Lăng Suong, thì có Điệp Vũ.” Nhìn ánh mắt của nàng, Lăng Suong biết rõ. Từ nay về sau, nàng cùng nàng ta, nương tựa lẫn nhau, phúc họa cùng hưởng.

Sắc trời dần tối, là lúc tìm nơi ngủ trọ.

Có đại không khác nhiều lắm, khách điểm làng núi rất nhiều. Đi một ngày đường, Lăng Suong cả người đau nhức. Tìm nơi tiêu điểm ăn cơm qua loa, liền về phòng nghỉ ngơi.

Khí trời nóng bức, tiếng ve bốn phía, quấy nhiễu giấc người ngủ. Tuy rằng mệt đến nằm sắp xuống, Lăng Suong lại mất ngủ.

Đẩy cửa sổ ra, gió mát thổi vào phòng, mang theo hương thơm cây cối hoa cỏ.

Ánh trăng chiếu trên mặt đất, cả phòng sáng ngời.

Không biết từ lúc nào, từng đợt tiếng tiêu được gió mát dẫn vào phòng, truyền đến tai nàng.

Đi theo tiếng tiêu, Lăng Suong từ xa đã thấy một người con trai đứng trên nóc nhà.

Ngẩng nhìn hần, hai tay nàng khoanh trước ngực, lẳng lẳng lẳng nghe.

“Là thù hay bạn?” Tiếng tiêu đang lên cao mà lại ngừng, thay vào đó là giọng nói trầm thấp của một người con trai.

Người giang hồ đều nhạy cảm như vậy sao? Lăng Suong cười, “Người qua đường.”

Tiếng tiêu lại vang lên, lạnh lạnh xuất trần, có sức hấp dẫn.

Lẳng lẳng nghe xong một khúc, Lăng Suong khẽ vỗ tay vài cái, “Họ Lâu, người lại đang nhớ nàng?” Người con gái có thể khiến đường chủ Độc Bộ đường kiệt xuất thiên hạ mong nhớ ngày đêm, rốt cuộc là sắc nước hương trời, kinh thái tuyệt diệu ra sao? (TYV: “kinh thái tuyệt diệu” [惊采绝艳] là một thành ngữ cổ đại nhằm miêu tả người tài hoa đến kinh ngạc, lời lẽ diễm lệ. Xem chi tiết<http://www.cxgjdq.com/cy/c2dzZZQ.html>)

“Người là?” Lâu Đoạn Nhai nhất thời nghe không ra thanh âm của Lăng Suong.

Lăng Suong uyển chuyển nhảy lên nóc nhà, đứng trước mặt Lâu Đoạn Nhai, “Tự mà xem.”

Nhờ ánh trăng mà thấy rõ hình dáng Lăng Suong. Lâu Đoạn Nhai nhìn không được kinh hô, “Lâm tiểu thư?” Tiểu thư của Ngao Kiếm sơn trang, làm sao đêm hôm khuya khoác chạy đến chỗ này?

“Đúng vậy.” Lăng Suong khẽ gật đầu.

“Người làm sao tới nơi này?”

Nàng thờ dãi bất đắc dĩ, “Đừng nói nữa, Nam Cung tam thiếu gia hồ bằng cầu hữu của người hại chết ta rồi.”

“Hắn có ý lấy người làm vợ? Làm sao lại hại người?” Lâu Đoạn Nhai khó hiểu.

“Vấn đề ngay đó a.” Lăng Suong nhún nhún vai không quan trọng, “Hắn muốn lấy, ta không gả, bỏ nhà trốn đi.”

Hần bữu môi, nhìn có chút hà hề, “Đã đến cửa sắt rồi.” Hắn ta phong lưu thành tính, lại cũng có ngày hôm nay, báo ứng a.

“Ta xem người là bằng hữu mới lên đây gặp người, người sẽ không bán đứng ta đi?” Ánh mắt Lăng Suong rơi vào trên mặt hắn.

Lâu Đoạn Nhai trầm mặc một lát, lắc đầu, “Sẽ không, hắn là bằng hữu, người cũng là bằng hữu.”

Lăng Suong bật cười, “Ha ha, từ nay về sau, chúng ta là bằng hữu rồi.” Trước kia, bọn họ không thể tính là bằng hữu.

Lâu Đoạn Nhai nở nụ cười hiếm thấy, “Tốt, chúng ta là bằng hữu.” Nếu Lâm Bích Ảnh xem hắn là bằng hữu, hắn cũng xem nàng là bằng hữu.

“Nếu đã là bằng hữu, nói một chút nỗi lòng của người đi.” Lăng Suong ngồi trên nóc nhà, hai tay chống cằm, “Nàng rốt cuộc là ai thế?”

“Nàng gọi là Tương Tương.” Lâu Đoạn Nhai cũng ngồi xuống.

Nàng bữu bữu môi, “Tên nghe rất êm tai a.”

Lâu Đoạn Nhai lại trầm mặc một hồi, mới chậm chậm mở miệng, “Là muội muội của Quý Tôn.”

Lăng Suong lại càng hoảng sợ, cao giọng nói, “Cái gì? Muội muội của Quý Tôn?”

“Đúng, muội muội của Quý Tôn.”

Nàng tiếp tục tay chống cằm, hồ hững nhìn phía trước, “Nàng nhất định rất xuất sắc.” Có kỳ huynh tất có kỳ muội muội. Quý Tôn xuất sắc như vậy, muội muội hắn cũng sẽ không kém đi. Huống chi, Tương Tương tiểu thư được xưng là đệ nhị mỹ nữ, đương nhiên sẽ không kém (TYV: “kỳ huynh” [其兄] tạm hiểu là “người anh kỳ tài”, “kỳ muội muội” [其妹妹] cũng tạm hiểu là “người em gái kỳ tài”)

“Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ hài tử như vậy.” Nhớ lại chuyện cũ, khoé miệng Lâu Đoạn Nhai lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Yêu nàng, người rất phiền não sao?” Chính tà mền nhau, không phiền mới là lạ.

Đáy mắt Lâu Đoạn Nhai lộ đau đớn không biết làm sao, “Đường chủ Độc Bộ đường cùng muội muội của Quý Tôn, không có kết quả.”

“Không thử thì sao biết? Sao? Người sợ? Sợ chuyện các người một ngày công khai, người sẽ bị cái gì mà nhân sĩ vô lâm chính phái chế nhạo?” Lăng Suong không giấu sự châm biếm trong ngôn từ, đáng tuổi cười cũng mang theo châm chọc nhàn nhạt.

Lâu Đoạn Nhai cười tự giễu, “Nàng bị Quý Tôn mang đi rồi, ta tìm không được nàng.” Đường đường đường chủ Độc Bộ đường, lại không có cách nào bảo vệ người con gái yêu dấu của bản thân.

Về mặt Lăng Suong đột nhiên lạnh đi, giọng điệu cũng theo đó mà lạnh buốt, “Không nghĩ tới hắn là người như vậy.”

“Các người biết nhau sao?” Hắn nghe ra một chút manh mối.

“không quen.” Chi là từng ăn cơm, từng uống rượu, từng nằm trên giường, đứa nhỏ trong bụng hắn cung cấp một tế bào tình trùng, cũng không phải quá quen. (TYV: “Nhờ ơn” Sở Sở mà tở lặn lội ra bài viết này: <http://www.timoi.vn/Nuo%C3%81t-tinh-tru%C3%80ng-khie%C3%81n-de%C3%A3p-da-06529705.html> ~~~ *xịt máu mũi* Sở Sở quả nhiên dễ khiến con người ta đen tối moà ~~~)

Hắn có thể yêu Tương Tương, nàng vì sao không thể biết Quý Tôn? Lâu Đoạn Nhai cũng không ngoài thấy ý muốn, đứng lên thân nhiên nói, “Một chưa, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lăng Suong chậm chậm nhắm mắt lại, “Ta không phiền lụy, sao có thể mệt chứ?” Vì đứa nhỏ trong bụng, nàng không thể phiền lụy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 19: Gặp lại đúng là xấu hổ

Sáng sớm hôm sau, Lâu Đoạn Nhai đã rời đi, không lưu lại một lời.

Hắn cùng Lăng Suong cũng không giao tiếp nhiều lắm, nhưng mà Lăng Suong đã xem hắn là bằng hữu rồi. Từ đáy lòng, đem hắn làm bằng hữu. Đường chủ Độc Bộ đường, chỉ là một cái hư danh. Hắn tịch mạch, y như nàng, là người tịch mạch. Bởi vì tịch mạch, cho nên bọn họ làm bằng hữu.

Trời mưa rồi, tí tí tách tách, triền triền miên miên. Hạt mưa rơi trên mặt đất, đánh ra nhịp điệu rất thiên nhiên.

Lăng Suong cùng Diệp Vũ ngồi song song ở bên ngoài thùng xe, hai chân buông xuống, để sụt mặt đất. Móng ngựa giẫm bùn lầy, bắn tung toé cả người họ.

“Người thích trời mưa sao?” Lăng Sương ngẩng đầu, nhìn bầu trời mưa bụi lất phất. Mưa rơi xuống dày đặc, gần như khiến nắng không mở nổi mắt.

Điệp Vũ cũng bĩu môi lắc đầu, “Không thích, mẹ ta nói, trời mưa là ông trời đang khóc.”

Lăng Sương cười tự giễu, “Ta ngay cả mẹ cũng không có.”

“Lúc ta mười một tuổi, nằng đã qua đời.” Diệp Vũ ra vẻ ung dung, đem tâm tình ẩn giấu.

“Lúc trời mưa, không thấy được nước mắt trên mặt.” Cho nên, lúc này thích hợp để khóc.

“Chú ý đứa nhỏ, người vào đi thôi.” Diệp Vũ vén rèm lên, cố ý đổi đề tài.

Tâm tư nằng ta Lăng Sương sao lại không biết, đem trọng tâm câu chuyện dời xa hơn, “Có trách ta keo kiệt, không muốn xa phu không?”

“Không a, tự mình đánh xe, tự do tự tại.” Diệp Vũ giương hai cánh tay, dùng hết sức hô bốn chữ cuối. Trong nháy mắt kia, Lăng Sương thấy ánh lệ nơi đáy mắt nằng ta. Nước mắt cùng nước mưa đan xen vào nhau, dần dần hoà thành một thể.

“Trời tối rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi.”

“Trăm dặm xung quanh không có khách sạn, song lại có nhà rách.” Con đường này nằng đi qua, nếu như nhớ không lầm, hẳn là như vậy.

“Tháng bảy rồi, không sợ gặp quỷ sao?”

Lăng Sương đột nhiên ngẩn ngơ, ánh mắt dần xa xăm. Tháng bảy rồi, chớp mắt, nằng đã bỏ nhà ra đi được nửa tháng. Không biết Lâm Chấn Bắc cùng Tiêu Tuý Nguyệt có khoẻ không, Ngao Kiếm sơn trang có ổn không.

Mỗi ngày đi đường, nói chuyện phiếm, dùng chân, ăn cơm, thưởng thức phong cảnh, ngày cứ trôi qua như thế. Nói thời gian qua mau, quả nhiên không sai.

“Tháng bảy sao lại có quỷ a?” Nước mắt chảy vào miệng Diệp Vũ, nằn nện.

Lăng Sương đột nhiên nhớ tới, thời đại này không có quỷ lễ, “Giữa tháng bảy, quỷ môn quan mở rộng.”

Như thể nghe được truyện cười kinh thiên địa, khắp quý thần, Diệp Vũ cất tiếng cười to, “Người Lăng Sương cô nương, ta Diệp Vũ cô nương, còn có thể sợ máy con quỷ hèn mọn này?” Tiếng cười trống rỗng, nghe mà lòng chua xót. (TYV: “kinh thiên địa, khắp quý thần (kinh)” [惊天地, 泣鬼神(惊)] là một thành ngữ cận đại ý chỉ gây giật mình cả trời đất, làm cảm động cả quý thần. Xem chi tiết tại đây<http://www.cxgjdq.com/cy/c2dza2c.html>. Ta cũng không hiểu ý của Sờ Sờ?)

Lăng Sương không nói gì, lặng lẽ nhìn mưa to.

Tiếng cười đột nhiên ngừng hẳn, Diệp Vũ trầm mặc.

Tiếng gió thổi gào thét, tiếng mưa rơi tí tách. Trăm mặc một lát, nằng ta chậm rãi mở miệng, “Cha ta suốt đời, cùng ba nữ nhân từng có vương mặc. Cuối cùng lấy về nhà, có hai người, mẹ ta là một trong hai người đó. Chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, năm ba mươi tuổi đã chết rồi. Vợ đầu của ông, là con gái của chương môn phái Thanh Thành. Mẹ của ta, lại là cô nữ ông cứu về. Các bà theo ông nhiều năm không hận không hối, lại không phải người trong lòng của ông. Nữ nhân ông yêu thật sự kia, gọi Tiêu Tuý Mộng. Ông yêu bà ta, cả đời yêu, đến chết không đổi.” Nước mắt theo kheo mắt chảy ra, “Có người nói, ta là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, là Tung Hoành sơn trang tứ tiểu thư, hòn ngọc quý trên tay Nam Cung gia. Chỉ có ta biết, ta là người thừa thừa. Đối với ba ca ca mà nói, ta là thừa thừa. Đối với cha mà nói, ta cũng thừa thừa. Từ sau khi mẹ chết, không còn ai quan tâm ta, cũng không ai thương ta. Bảy năm nay, ta đã từng sống không bằng chết.” Tiếng cười nhạt thế lương từ cổ họng tràn ra, Diệp Vũ vurun đầu lưỡi, liếm giọt nước nơi kheo miệng.

(TYV: – “Hồng nhan bạc mệnh” [红颜薄命] edit sát là “má hồng mạng nhỏ”, kiểu người đẹp thì số không tốt ấy mà [tí như chết sớm hay bị ngược đãi gì gì đó].

– “Cô nữ” [孤女] thì QT “hỏi” là “có bé mồ côi” [!!!], ta chưa đọc hết truyện, nên thôi thì đành để nguyên.)

Không, không phải giọt nước, là giọt nước mắt.

Không ngoài dự đoán của nằng, Diệp Vũ quả nhiên là tứ tiểu thư của Nam Cung gia, đệ nhất mỹ nhân trong lời đồn, “Cho nên, người chạy trốn?”

“Không phải, ta chạy trốn, là bởi vì...” Diệp Vũ đột nhiên đổi giọng, lắc đầu, “Không quan trọng nữa rồi, không quan trọng nữa rồi. Chỉ cần có thể gìn giữ Thiên Giám kính của mẹ, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Thiên Giám kính đứng đầu bốn báu vật vô lâm, lại có thể ở trên người nằng ta. Lăng Sương thầm giật mình, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, ngược lại đối với vấn đề kia cảm thấy hứng thú, “Kỳ quái, người là tứ tiểu thư của Nam Cung gia, mất tích hơn nửa năm, tại sao không ai phát hiện.”

“Nam Cung gia nội đấu mà.” Giọng điệu của Nam Cung Diệp Vũ đột nhiên ung dung thoải mái, “Nam Cung gia phụ mẹ con chúng ta, để cho bọn họ đấu đá đi thôi, đấu đến tan cửa nát nhà, cũng cùng Diệp Vũ ta không quan hệ.”

“Không đúng, người nói người bị đuổi giết.” Lăng Sương từ trong lời nằng ta tìm ra sơ hở.

Diệp Vũ cười nhạt, đáy mắt đầy châm biếm, “Thiên Giám kính trên người ta, tên tam thiếu gia đệ tiện vô liêm sỉ, thù đoạn độc ác kia, có thể buông tha ta sao?”

Chưa được ba giây, nằng lập tức làm ra cái phán đoán, “Tam thiếu gia đúng là có bí mật gì phải không?”

Diệp Vũ thuận tay đem nằng đẩy vào thùng xe, “Người dưỡng thai sinh đứa nhỏ cho tốt đi, chuyện khác đừng quản. Các nhân tự tào môn tiền tuyết, hưu quân tha nhân ngoã thượng sương. Ta Nam Cung Diệp Vũ còn khoanh tay đứng nhìn, người người ngoài xem nào nhiệt gì. Lâm tỷ muội, ta chỉ cho người một lời khuyên, đừng gả cho hắn.”

(TYV: “Các nhân tự tào môn tiền tuyết, hưu quân tha nhân ngoã thượng sương” [各人自扫门前雪, 休管他人瓦上霜.] tạm edit là “Mỗi người tự quét tuyết trước cửa, đừng quản sương trên ngói người.”, đây là thành ngữ cổ đại ví von ý nói chỉ để ý chuyện mình, mặc kệ chuyện người khác. Xem chi tiết ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/a3VrZg.html>)

Sau màn đột nhiên không có thanh âm, Diệp Vũ tay vờ một chút, “Này, sẽ không là ta ra tay quá trốn làm người bị thương rồi chứ?”

Trong màn Lăng Sương bật cười, “Chi bằng người? Đánh ta? Chúng ta ở chung gần nửa năm rồi, gần nửa tháng càng như hình với bóng, nương tựa lẫn nhau. Nghe xong chuyện xưa của người, đến lượt nghe chuyện xưa của ta rồi.”

Đằng sau mỗi người, đều có một đoạn chuyện xưa.

Tuy cảm thấy hoang đường, Nam Cung Diệp Vũ tin tưởng Lăng Sương. Không có lý do gì, bởi vì tin tưởng, cho nên tin tưởng.

“Tối rồi, xuống xe thôi.” Nhà rách ở rất gần, Diệp Vũ ghim chặt dây cương, khiến con ngựa dừng lại.

Chui ra khỏi xe ngựa, Lăng Sương dường như có chút suy tư, “Ta hẳn là nên học cưỡi ngựa, xe ngựa thật lỏi thôi.” Mỗi ngày đỡ hàng thật lỏi thôi.

Diệp Vũ quay người tròn trắng mắt, chìa tay đỡ nằng, “Người đã mang thai bốn tháng, có thể cưỡi ngựa sao?”

“Hi hi, đã như vậy, vất vả cho người rồi. Người chăm sóc con ngựa, ta đi tìm chút rom cùi nhóm lửa.” Lăng Sương cười gian, lao vào nhà tranh.

“Này... Tại sao ngày nào cũng là ta vất vả, còn có thiên lý hay không?” (TYV: “thiên lý” là “lẽ trời”)

Oán hận của Nam Cung Diệp Vũ bị chìm trong nước mưa, Lăng Sương làm bộ không có nghe thấy, cười đi vào nhà rách.

Có lẽ là do thường có người ngủ nhờ, trong nhà tranh không hề thiếu củi đốt. Lấy ra hoa chiết từ, nằng dễ dàng nhóm một đống lửa. (TYV: “hoà chiết” [火折] là loại giấy bản [giấy làm từ cỏ cây, chắc vậy] rất dễ bị cháy, “hoà chiết từ” [火折子] chắc cũng tương tự vậy... Xem chi tiết ở đây<http://baike.baidu.com/view/40081.htm>)

Ngon lửa càng cháy càng sáng, đem nhà tranh chiếu sáng. Diệp Vũ cầm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào, “Thay quần áo, ta đi tìm cái gì ăn.”

“Ta nhớ trên xe có lương khô.” Từ sau khi bỏ nhà ra đi, ngủ ngoài hoang dã là chuyện thường, nằng dần hình thái thói quen mang theo lương khô. (TYV: “lương khô” [干粮] là loại lương thực chưa ít nước hay đã qua xử lý làm khô đi, thích hợp để mang theo ăn đường dài. Xem chi tiết ở đây<http://baike.baidu.com/view/975046.htm>)

Giọng Diệp Vũ vô cùng buồn bực, “Người ngày hôm nay ăn năm cái bánh nước, một con vịt nướng, một con gà chấm nước sốt.” Nằng cái gì cũng không.

“Ta có thể ăn nhiều thế sao?” Miệng của nằng quả thực ăn không ngừng, có điều, thực sự ăn nhiều như vậy sao?”

“Thay quần áo, ta đi tìm cái gì ăn.” Diệp Vũ đem quần áo nhét vào trong tay nằng, đứng lên đi ra ngoài.

Lăng Sương đột nhiên thò tay, nắm lấy tay Diệp Vũ, “Cảm tạ người.” Ngoại trừ hai tỷ tỷ, chưa từng có người nào đối với nằng tốt như vậy. Đây lòng nằng ám áp một hồi, ánh mắt cũng không tự chủ trở nên dậu dằng. (TYV: Thế còn Lâm Chấn Bắc với Tiểu Tuyết Nguyệt, thêm anh Tân Tâm nữa, chị vứt đi đâu rồi? -O-)

“Người là muội muội ta, lại đang mang thai, không chăm sóc người thì chăm sóc ai?” Diệp Vũ chìa tay phủ lên tay nằng, vỗ nhẹ vài cái, “Người là con nít sao? Dính vào ta làm gì? Thay quần áo đi, ta đi.”

Lăng Sương buông tay nằng ra, “Về sớm một chút, đừng đi lạc nhé.”

Nam Cung Diệp Vũ tròn nằng trắng mắt, “Ta là Diệp Vũ, sao lại đi lạc? Người phụ trách xem lửa là tốt rồi.”

Mưa càng rơi càng nhỏ, dần dần dứt hẳn. Lăng Sương thay một thân quần áo sạch sẽ, ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm.

Ném mấy cành khô vào trong lửa đang cháy sáng, đống lửa văng khắp nơi.

Tiếng bước chân loáng thoáng đột nhiên truyền đến tai nằng, ánh mắt Lăng Sương phát lạnh, bẻ gãy cành khô nhóm lửa trong tay, siết chặt trong lòng bàn tay.

Ba người, tuyệt đỉnh cao thủ. Là thù? Hay là bạn?

Ba người dần tới gần, Lăng Sương bắt giác ngưng thở, dùng trạng thái chống kẻ thù.

Từng quen cuộc sống đánh đánh giết giết, nằng nhạy cảm khác thường, lòng nghi ngờ chồng chất. Khi ba người đi vào trong, nằng lại như được đại xá, thờ dài một hồi.

Ba người, người dẫn đầu một thân trường bào trắng. Tuy gặp mưa to, nhưng không hề thấm lấy một giọt nước. Đi theo sau hẳn chính là hai người con trai áo đen, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cùng cương thi có thể hợp lại. (TYV: “cương thi” [僵尸] theo QuickTranslator thì là “quý nhập tràng: xác chết cứng; đồ hù bịp”, xem thêm chi tiết ở đây: <http://baike.baidu.com/view/3939.htm>)

Hắn phóng khoáng xuất trần, cùng bọn họ người đầy sát khí vốn nên đường lớn hướng trời mỗi người một phương. Lúc đứng chung một chỗ, lại hợp nhau đến không ngờ, giống như ba người này trời sinh phải thành một tổ hợp quái dị như vậy.

Nằng thật không ngờ, lại ở chỗ này gặp phải hắn.

Đối với nằng mà nói, hắn không phải thù, cũng không phải bạn. Hắn là cha đứa nhỏ của nằng, cũng không phải chồng của nằng. Bọn họ dự định chung thân, cũng không phải người trong lòng nằng. Ngay cả chính Lăng Sương, cũng không biết nên xếp hắn vào vị trí nào.

Bữa mới bắt đầu đi, Lăng Sương đem cành khô trong tay ném vào trong lửa.

Tân Tâm ngồi bên Lăng Sương, thân nhiên nhìn chăm chăm đống lửa, hoàn toàn xem nằng là không khí.

Lăng Sương cũng nhìn chăm chăm đống lửa, không đếm xỉa tới cùng.

Một đêm tĩnh, quả nhiên là một đêm tĩnh. Sau một đêm, gặp lại không nhận nhau.

“Ra ngoài.” Một tên con trai áo đen trong đó đứng trước mặt Lăng Sương, lấy giọng điệu không cho cự tuyệt ra lệnh.

Lăng Sương ngẩng đầu, nhìn hắn e lệ, “Dựa vào cái gì?”

“Chủ nhân nhà ta muốn nghỉ ngơi.” Một tên con trai khác mở miệng.

Đi theo bên Quý Tôn, ngoại trừ hai vị hộ pháp Ác Quý cùng Tà Sát của La Sát cùng thì còn ai nữa. Hai vị này quả nhiên người cũng như tên, bá đạo đáng chết.

Lăng Sương mặt cười đỏ lên, vẻ ngưng ngưng, nhướn lông mày thanh tú, “Nhà tranh này là nhà người sao? Ta tới trước, dù có phải ra ngoài, cũng là ba người các người cút đi.” Quý Tôn thì sao? Lăng Sương nằng há lại là người con gái dễ bị khi dễ?

“Người có biết chủ từ nhà ta là ai không?” Ác Quý lạnh lùng trừng Lăng Sương.

“Cùng lắm tên gọi là Quý Tôn mà thôi, hẳn cho hắn là Diêm Vương thật?” Lăng Sương đứng lên, tay chỉ vào bọn họ mà chửi, không mấy may nề tình, “Còn các người a, trên đời nhiều chữ như vậy, vì sao lấy ‘Ác Quý’ cùng ‘Tà Sát’ làm tên? Quả thực là có bệnh, bệnh tâm thần, bệnh ngao mạng.” Nằng tròn trắng mắt kinh thường, rồi liền ngồi xuống đoan trang, cúi đầu rụt rè, “Hai tên các người thật cho mình là Tà Sát với Ác Quý sao? Giờ mới đầu tháng bảy, chưa mở quý môn quan. Muốn già làm âm hồn, giữa tháng bảy trở lại đi.” Chủ từ có bệnh, thuộc hạ cũng có bệnh, thượng lương bắt chính hạ lương oai diễn hình. (TYV: “thượng lương bắt chính hạ lương oai” [上梁不正下梁歪] tạm edit là “xà trên không ngay thì xà dưới cũng nghiêng”, là một thành ngữ cổ đại ý chỉ bề trên làm sai thì bên dưới cũng sai theo [vốn chỉ quan hệ vua - quan, nhưng ở đây thì là chủ - tớ]. Xem chi tiết ở đây: <http://www.cxgjdq.com/cy/ZmdzdXU.html>.)

“Người là ai?” Chưa nói hết, một dao một kiếm đã đặt trên gáy nằng.

Nằng là ai? Làm sao biết được thân phận của bọn họ.

Lăng Sương lấy hai ngón tay của hai tay kẹp lấy dao kiếm, nhẹ nhàng đẩy qua một bên, hờn dỗi quá độ, “Quý Tôn, Ác Quý, Tà Sát, đường đường nam tử hán, là khó một nữ tử yếu đuối. Nếu như truyền ra ngoài, sẽ làm người ta cười đến rụng răng.”

Động tác của nằng khiến Tà Sát và Ác Quý cùng nhú mày, dao trong tay Ác Quý lại đặt trên gáy nằng, “Người là nữ tử yếu đuối sao?” Biết thân phận của bọn họ diêm tĩnh như thường, đêm hôm khuya khoác xuất hiện nơi đây ngoại hoang vu, nằng là nữ tử yếu đuối sao?

Lăng Sương không có trả lời, trái lại quay đầu nhìn Tân Tâm, “Quý Tôn, khi dễ người già, phụ nữ và trẻ em là tác phong của người sao?” Lời nói đầy ý châm biếm.

“Không được vô lễ, ngồi xuống?” Tân Tâm mặt vẫn không chút thay đổi.

Một tiếng ra lệnh, hai người con trai giống như bị trúng thần chú, cùng ngồi xuống.

Khoẻ miệng Lăng Sương thốt một câu, “Cô nam quả nữ chung phòng không tốt nhĩ? Tỷ muội của ta sắp về rồi, phiền ba vị tạm nhường, ra bên ngoài ụy khuất một đêm. Chúng là nữ tử yếu đuối, nhà tranh này, để cho chúng ta đi.” Nằng được một tác tức thêm một thuốc. (TYV: “cô nam” [孤男] là người con trai đơn độc, “quả nữ” [寡女] là người con gái góa chồng [...], “cô nam quả nữ” chỉ con trai con gái đang ở tình trạng độc thân. [Chắc thế...])

“Người...” Ác Quỷ không thể nhìn được nữa, mặt lộ vẻ giận dữ.

“Nhường cho nàng.” Tần Tâm đột nhiên mở miệng, đứng lên đi ra ngoài.

“Quý Tôn chính là Quý Tôn, khí độ bất phàm, tiểu nữ từ bỏ phục sát đất.” Lăng Suong làm ra vẻ chấp tay khom lưng, động tác khoa trương lại buồn cười.

Lúc ba người ra cửa, có cùng Diệp Vũ tìm đồ ăn trở về gặp thoáng qua. Đánh một trận run ngồi bên đồng lửa, Diệp Vũ thuận miệng nói, “Ba người vừa nãy là ai a? Thoạt nhìn rất quen mắt.” Giống như đã từng quen biết, lại nghĩ không ra từng gặp ở đâu.

“Diêm Vương cùng hai tiểu quý.” Ánh mắt của nàng rơi vào thỏ rừng trong tay Diệp Vũ. “Đem thỏ giao cho ta xử lý, tìm trong xe quần áo sạch sẽ để thay, cẩn thận cảm lạnh đấy.”

Lăng Suong không phải thiên kim tiểu thư yếu đuối, xử lý động vật dễ như trở bàn tay. Diệp Vũ thay quần áo rửa mặt chải đầu xong, nàng đã đem thỏ rừng hơ trên lửa, nướng ra hương thơm ngào ngạt.

“Tiểu Suong, không bình thường a, ta dù sao vẫn cảm thấy tên áo trắng kia nhìn rất quen mắt.” Nàng càng nghĩ càng khó chịu, dù sao vẫn cảm thấy bọn họ hẳn là từng gặp qua.

“Bèo nước gặp nhau, người lạ chân trời.” Bọn họ quả thật là bèo nước gặp nhau, người lạ chân trời. Cho dù lên giường rồi, cũng vẫn không duyên phận kết tóc làm bạn. (TYV: “kết tóc” [结发] ở đây ý chỉ “kết thành vợ chồng”, “bạn” [伴] ở đây hơi bị khác với “bằng hữu”, nó ý chỉ người cùng ta làm gì đó như “partner” vậy.)

Được nàng nhắc nhở, Diệp Vũ linh quang chợt lóe, chuyển ngay đó ở quán rượu từ từ tái hiện. “A, ta nhớ ra rồi, các người từng cùng nhau uống rượu.” (TYV: “linh quang” [灵光] theo QuickTranslator là “ánh sáng thần kỳ”, giống như một sáng kiến chợt lóe lên trong màn đêm đen tối vậy.)

“Đúng vậy.” Đầu chi là từng uống rượu.

“Người nói ba người bọn họ có phải bị bệnh không?” Diệp Vũ dùng cánh tay đẩy nàng một cái, “Người xem bên ngoài.” Hôn nửa đêm ở ngoài hứng mưa gió, coi chừng có bệnh thật.

Lăng Suong liếc bọn họ một cái, “Có bệnh, bệnh tâm thần.” Cùng Diệp Vũ biết lâu như vậy, lời này là có trình độ nhất.

Diệp Vũ nhìn ba pho tượng bên ngoài, lại nhìn hương thịt thỏ bốc lên, “Có ơn phải trả, chúng ta nợ hẳn một nhân tình.”

Ý tứ của Diệp Vũ rất rõ ràng, Lăng Suong há có thể cự tuyệt. Nàng làm mặt lạnh đem xiên trong tay đưa cho nàng ta, “Lấy hết đi.”

“Để lại một nửa.” Diệp Vũ cười hi hi, xé một bấp đùi thơm ngào ngạt, còn lại trả cho Lăng Suong. “Đừng keo nà, đủ cho chúng ta ăn mà.”

Nhìn bóng dáng Diệp Vũ, Lăng Suong vừa tức vừa buồn cười, “Nha đầu thối, đem cơm tối của ta đi trả ơn.”

“Là thỏ ta bắt.” Diệp Vũ quay đầu le lưỡi.

Nàng ta chạy đến trước mặt Tần Tâm, cổ thụt lại, “Có muốn cùng vào ăn không?”

Tần Tâm liếc nàng ta, “Người không cầm đũa?” Lần đầu gặp, nàng không rên một tiếng, hẳn đương nhiên cho nàng là cầm đũa.

Ý cười trong khoé mắt Diệp Vũ đột nhiên tan biến, “Người mới là cầm đũa.”

“Xin lỗi.”

“Đáng đời gió lạnh.” Diệp Vũ thô lỗ nhét thịt thỏ cho hắn, “Ăn đi, để khỏi chết đói.”

“Cho Suong nê.” Hắn đem thứ trong tay trả lại cho nàng ta.

Lòng tốt không được đáp, Diệp Vũ vừa định phát cáu, chợt nghe có người chậm chậm mà nói, “Không ăn a? Cho ta cho ta.” Nàng ta phục hồi tinh thần, thịt thỏ trong tay đã bị hắn cắn trong miệng.

Người đến là một lão ăn mày, ước chừng năm mươi, quần áo tả tơi. Lúc này đang cần thịt căng, ăn đến nồng nhiệt, miệng đầy mỡ.

Diệp Vũ cũng không phải người nhỏ mọn, lại càng không phải lòng gan dạ sắt. Tuy bị đoạt thức ăn, lại không tức giận chút nào, “Lão bá, ăn ngon chứ?”

“Ăn ngon.” Tên ăn mày vừa ăn vừa gật đầu, hai tay dính đầy mỡ.

“Lạnh không, vào trong ngồi đi.” Trời lạnh như thế, hẳn một thân áo quần tả tơi, không lạnh mới là lạ chứ.

“Được a được a.” Lão ăn mày hưng phấn chạy vào nhà tranh, Diệp Vũ theo sau đó. Tần Tâm suy tư, cũng đi theo vào.

Lão ăn mày vừa vào nhà, liền nằm cạnh đồng lửa, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm thịt trong tay Lăng Suong. “Tiểu cô nương, còn không ăn sao? Không ăn cho ta?” Một giọt, hai giọt... nước bọt không chút khách khí nhò trên mặt đất.

Tần Tâm ngồi bên cạnh hắn, nhím chăm chăm hắn không chớp mắt.

Lăng Suong trừng Tần Tâm một cái, đem thứ trong tay đưa cho lão ăn mày, ngưng ngưng cười yếu ớt, “Ông nếu như không chê, cầm đi.”

Lão ăn mày rung đùi đắc ý, lớn tiếng thì thầm, “Đường hoàng núi dã, còn có người tốt... thấy chết không cứu...”

Thấy chết không cứu? Đầy mắt Lăng Suong lóe ý cười, rồi chợt tắt, “Lão bá, người nhà ông đâu? Ông làm sao đêm hôm khuya khoắc một mình tới nơi này?”

“Đúng vậy, người nhà ông mặc kệ người sao?” Diệp Vũ hai tay chống cằm.

“Ta không có người nhà, thấy chết không cứu...”

Diệp Vũ bị hắn làm cho mơ mơ hồ hồ, “Ông luôn nói ‘thấy chết không cứu’, có ý gì?”

“Nhiều chuyện.” Lăng Suong tái mặt, “Không nên nhiều lời nhảm như vậy.”

Diệp Vũ vội che miệng đi, không nói gì nữa.

Lão ăn mày nhanh chóng ăn xong, liếm liếm ngón tay ý như còn chưa hết, “Cảm tạ thịt thỏ của cô nương, vị ngon nhân gian.”

Lăng Suong lấy tay áo che mặt, ngưng ngưng liếc hắn một cái, “Ông ăn cơm tối chúng ta, chỉ một câu cảm tạ sao?” (TN: *tròn mắt* — TYV: Ô dù...)

“Vị cô nương ngưng ngưng này, người muốn cái gì?”

“Lão bá có thể cho ta cái gì?”

“Chỉ cần ta có thể.” Lão ăn mày cợt nhả.

Lăng Suong cúi đầu, giấu tia giao hoạt nơi đáy mắt, “Ta với ông chính là nói giỡn, không cần tưởng thật.” Nàng tay chỉ vào góc, “Bên kia có cỏ khô, nếu như lão bá thấy mệt, ra kia nghỉ ngơi đi.”

“Ta một lời ngàn vàng.” Lão ăn mày bỗng nhắc đứng lên đi qua, cao giọng xướng, “Thấy chết không cứu...”

Lão ăn mày nằm xuống liền ngủ, để đằng sau ba người ngồi đối diện không nói gì.

“Câm rồi sao, sao lại không nói gì?” Điệp Vũ mở miệng trước tiên, phá vỡ trầm mặc.

“Ngủ thôi.”

Lăng Suong đứng dậy ôm một phần cổ khô, nằm bên đồng lửa. Điệp Vũ cũng học theo nàng, ngủ bên cạnh nàng.

Có lẽ là quá mệt rồi, Lăng Suong chỉ trong chốc lát liền ngủ, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Ánh mắt Tần Tâm chậm rãi rơi xuống trên mặt nàng, hồi lâu không hề dời đi.

“Điểm huyết nữ nhân kia, ném sang một bên.” Hắn đột nhiên mở miệng, đường nhìn chuyển tới bên người Điệp Vũ.

Ác Quý, Tà Sát không nghĩ tới chủ tử lại đưa ra yêu cầu quái dị như vậy, cùng sững sờ.

“Không nghe thấy sao?” Ánh mắt hắn dần sắc bén, lộ ra hàn ý bức người.

“Vâng.” Hai người không dám lại chậm trễ, điểm huyết Điệp Vũ, đem nàng ta ôm qua góc.

Tần Tâm một mình ngồi im chỉ trong chốc lát, nằm bên cạnh Lăng Suong, đem nàng ôm vào lòng.

Mặt vui trong ngực hắn, Lăng Suong đột nhiên mở mắt, không hề buồn ngủ.

“Ta đã làm ra chuyện là sẽ chịu trách nhiệm, chỉ cần ngươi hối hận, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta.” Giọng nói trầm thấp như phảng phất xa xôi, lại như gần bên tai nàng.

Ánh mắt Lăng Suong khẽ biến, dần chuyển sang u ám. Hai tay nhẹ nhàng phủ lên bụng, nàng lại nhắm mắt.

Ác Quý, Tà Sát từ xa thấy một màn quỷ dị, nhin không được thì thảo, “Chủ tử có phải vừa ý cô nương kia rồi?”

Tà Sát gật đầu, “Có thể, rất có thể.”

“Trực tiếp đoạt về làm ấm giường là được rồi? Sao phải lên lút?”

“Nói người lỗ mãng còn không chịu.” Tà Sát lườm hắn một cái, “Chủ tử rất có thể thật lòng yêu nàng, muốn nàng cam tâm tình nguyện.”

“Nữ nhân kia thoát nhìn rất quen mắt.” Ác Quý lên nhìn bọn họ.

“Đương nhiên, nữ nhân lúc trước ở Như Ý kia chính là nàng.” Hắn đã sớm nhận ra, chỉ là không nói.

“Bọn họ từ khi nào ám độ trần thượng?” (TYV: “ám độ trần thượng” [暗度陈仓] theo QuickTranslator: “hoạt động bí mật; hoạt động ngầm; tư thông; thông dâm” [!!!])

“Liên quan gì người? Ngu ngốc không có thuốc chữa.”

“Nếu như đại tiểu thư ở đây, nhất định có thể nghĩ ra cách.” Ác Quý mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Tà Sát nghiêng người liếc hắn một cái, “Tĩnh tĩnh đi, đại tiểu thư cũng không dám đảm bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiểu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thấy chết không cứu

Mấy ngày liền bốn ba, Lăng Suong cùng Điệp Vũ đều ngủ rất sâu. Ánh sáng trắng loá mắt soi trên mặt các nàng, mộng đẹp vẫn đang say như cũ.

“Dậy, dậy, lão ăn mày đói bụng.” Một thanh âm hỗn hậu đột nhiên vang lên bên tai Lăng Suong.

Lăng Suong bị ông dọa muốn nhảy dựng lên, phản xạ có điều kiện ngồi xuống. “Lão bá a, mới sáng sớm ông đừng réo có được không a?”

Lão ăn mày thò tay vỗ vỗ cái bụng tròn vo, vẻ mặt vô lại, “Ta đói bụng, tìm gì cho ta ăn.”

“Hai chúng ta còn bị đói mà, tìm gì cho ông ăn.” Điệp Vũ bị đánh thức ngáp một cái đi tới.

“Ta đói bụng...” Lão ăn mày cứ ngồi dưới đất ra vẻ vô lại, “Mặc kệ, tìm gì cho ta ăn.”

Điệp Vũ tròn mắt, mặt kẻ ông, “Suong nhi, ba người bọn hắn đâu rồi?” Sớm như vậy đã đi à.

Nhớ tới chuyện phát sinh đêm qua, sắc mặt Lăng Suong khẽ biến, “Đương nhiên là đi rồi.” Nàng vô ý thức vươn tay, nhẹ nhàng vuốt nơi hắn ngủ qua.

Nàng vô tình, hắn lại cố ý. Đem duyên phận trong lúc đó của họ xem như một đêm tình, đến tột cùng là đúng hay sai a?

Thôi được, nàng là Lăng Suong, Lăng Suong hận thấu con trai. Không hiểu được tình yêu, cũng không cho được người khác tình yêu. Hắn là người tốt, nàng không muốn làm tổn thương hắn. Bèo nước gặp nhau, người lạ chân trời, là lựa chọn tốt nhất của nàng.

“Tiểu nha đầu, người đang suy nghĩ cái gì?”

Cố lấy lại tinh thần, lại thấy năm ngón tay lão ăn mày bản như vậy run rẩy chỉ trước mặt nàng.

“Đường hoàng núi đã tìm ăn chỗ nào? Lão bá, ông mau về nhà đi.” Lăng Suong không nói gì, ngược lại là Điệp Vũ mở miệng.

“Mặc kệ, ta đói bụng.” Lão ăn mày dứt khoát túm lấy cánh tay Điệp Vũ ra vẻ vô lại, “Cô nương xấu xí, ta đói bụng.”

Thân là vô lâm đệ nhất mỹ nữ, không ai dám nói Điệp Vũ nàng xấu. Nàng ta nâng giọng nói, chỉ vào mặt mình, “Ta xấu?” Nếu như Nam Cung Điệp Vũ xấu, trên đời còn có người đẹp sao?

“Lấy thau nước làm gương soi mình đi, bản thân ngươi vốn đã xấu rồi.” Lão ăn mày không biết từ đâu tìm thấy một cây tăm cắn trong miệng, cả lo phát pho nghiêng người liếc Điệp Vũ.

Lăng Suong thò tay vân vê khuôn mặt của nàng ta, “Ngươi quả là xấu.” Cái mặt nạ kia không phải xấu bình thường.

Điệp Vũ hiểu ý, vội sờ sờ mặt, bĩu môi không cam lòng. “Xấu thì xấu.”

“Giờ không còn sớm nữa, chúng ta lên đường.” Lăng Suong đứng lên đi ra ngoài.

“Ta cũng đi.” Lão ăn mày vội đuổi theo.

Điệp Vũ bốc đồng cự tuyệt, “Không được.”

Lão ăn mày không vui, “Cô nương xấu xí, nguoi lớn lên xấu xí, lòng dạ cũng không tốt, ta không thích nguoi.”

Điệp Vũ hừ lạnh, “Chính là nguoi không được đi theo chúng ta.” Ai cho ông nói xấu nàg.

Lăng Suong lắc đầu bất đắc dĩ, bẻ tắc, “Thích đi theo thì đi, có điều lão bá ông phải giúp chúng ta đánh xe.”

Lão ăn mày mặt mày hớn hờ, nhéo mặt nàg một cái, “Chính là cô nương e lệ biết nghe lời.”

“Ta gọi là Lăng Suong.”

“Ta gọi là Tiểu Điệp.” Điệp Vũ cướp lời, chỉ lo Lăng Suong không cẩn thận để lộ thân phận của nàg.

“Kiến Từ Bất Cứu...” Lão ăn mày chẳng biết tại sao lưu lại một câu, nghênh ngang đi, “Hai nha đầu, cùng lại đây, Kiến Từ Bất Cứu...”

Điệp Vũ nhăn mũi, “Kỳ quái, ông vì sao cứ nói Kiến Từ Bất Cứu.”

Lăng Suong trợn nàg trắng mắt, lắc đầu đáng tiếc, “Nguoi không còn thuốc chữa rồi.” Ngay cả một đại thần y Kiến Từ Bất Cứu tiền bối cũng không nhận ra, còn dám lẩn lộn trong giang hồ?

Điệp Vũ bị làm cho không hiểu ra sao cả, “Ta... lại sao vậy?” Điệp Vũ nàg mặc dù có chút dần, có điều cũng không phải quá dần, vì sao bọn họ nói nàg nghe không hiểu.

“Nguoi sẽ biết.” Lăng Suong không có nói rõ.

Một phụ nữ mang thai trẻ tuổi xinh đẹp, một a hoàn hung hăng, một tên ăn mày quần áo tả tơi, thêm một chiếc xe ngựa mộc mạc thư thái. Một tổ hợp như vậy, muốn bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu quái dị.

“Hai tiểu nha đầu, các nguoi muốn đi đâu?” Lão ăn mày đánh xe ngựa, tâm tình tựa hồ phi thường tốt.

Lăng Suong, Điệp Vũ nhìn nhau, cùng cười khỏ, hai miệng một lời, “Không nhà để về.”

Lão ăn mày vung roi, “Đã như vậy, lão ăn mày ta tự quyết nhé.”

Lăng Suong vội vén rèm lên, “Đi đâu?”

“Chạy nạn a... Kiến — Từ — Bất — Cứu...” Lão ăn mày rung đùi đắc ý, trong miệng ngâm nga từ khúc không thành điệu.

“Tiền bối a, ai dám đuổi giết nguoi?” Rốt cuộc là ai ăn gan hùm mặt gấu, dám đuổi giết thần y Kiến Từ Bất Cứu?

“Hai ngày trước lão ăn mày đoạt com của Phích Lịch Song Hùng, bây giờ đang đuổi giết ta. Hai nha đầu, cẩn thận đấy.”

Phích Lịch Song Hùng, Lăng Suong có nghe qua, tên gọi Song Hùng, trên thực tế chính là hai con sói hoang lớn khoác da sói. Lấy phá nhà cướp của làm nhiệm vụ, lấy gian dâm cướp bóc làm sự nghiệp. Là đám tặc nổi tiếng giang hồ, cũng là nhân vật vang danh hắc đạo.

“Lão bá, ông ngay cả com của Phích Lịch Song Hùng cũng dám đoạt?” Phích Lịch Song Hùng tiếng tăm Điệp Vũ đương nhiên cũng biết.

Lão ăn mày vẫn rung đùi đắc ý ngâm từ khúc, “Đúng vậy, cho nên lão ăn mày phải chạy trốn. Hai nha đầu, đi theo ta có các nguoi chịu.”

Lăng Suong cười khinh miệt, “Phích Lịch Song Hùng loại thái điều này, căn bản không có trong tâm mắt ta. Cổ tiền bối yên tâm được rồi, bọn hần dám làm khó dễ là ta tổng đi gặp Diêm Vương.” (TYV: “thái điều” [菜鸟] = “newbie” = “tay mơ”)

Lão ăn mày cười hắc hắc, thò đầu vào trong mình, “Suong nha đầu, thật lợi hại, có thể đoán ra tên của lão ăn mày.”

“Nếu ta đoán không sai, ông hần là thần y Lưu Văn Cốc — Kiến Từ Bất Cứu — Cổ Tam tiền bối.” Ngao Kiếm son trang là võ lâm đệ nhất thế gia, trong tầng thư các cất giấu đủ loại võ lâm bí lục. Một quyển trong đó chuyên ghi chép kỷ nhân dị sự, đối với sự tích của Cổ Tam tiền bối có ghi lại kỹ càng tỉ mỉ.

(TYV: — “bí lục” [秘录] tạm edit là “những ghi chép bí mật”.

— “kỳ nhân dị sự” [奇人异事], trong đó “kỳ nhân” có lẽ là người kỳ tài, “dị sự” là chuyện khác thường [giống như UFO vậy *LoL*].)

“Cái gì? Ông là Cổ Tam?” Điệp Vũ kinh ngạc đến mồm há hốc, có thể nhét cả quả trứng gà.

Cổ Tam ngâm tiếu khúc, ra vẻ say sưa, “Không tin sao?”

“Không... Kiến Từ Bất Cứu tiền bối hơn hai mươi năm khuất bóng giang hồ, thấy chết mà không cứu, cho nên mới được xưng là Kiến Từ Bất Cứu a.” Giang hồ đồn đại Kiến Từ Bất Cứu là mỹ nam tử nổi tiếng, làm sao lại hoá ra bộ đức hạnh này đây.

Lăng Suong thờ dài một tiếng, mở miệng, “Cổ tiền bối khi còn trẻ thì y thuật hơn nguoi, hiệp cốt nhân tâm. Đối với nguoi đến cửa cầu y, ai cũng không từ chối. Hơn hai mươi năm trước, tiền bối trong lúc tình cờ cứu được một gã hải tặc không chuyên ác nào không làm, cũng đưa hần về nhà dưỡng thương. Nào ngờ, hần thừa lúc tiền bối ra ngoài, giết vợ con của tiền bối, cướp đi rất nhiều tiền bạc châu báu của tiền bối. Từ đó, tiền bối ẩn cư Lưu Văn Cốc chốn Đào Nguyên, Kiến Từ Bất Cứu.” Thật hay giả nàg không biết, là sách ghi như thế.

(TYV: — “hiệp cốt nhân tâm” [侠骨仁心] tạm hiểu là nghĩa hiệp đã khắc vào xương cốt, nhân ái đã khắc vào trong tim.

— “chốn Đào Nguyên” nguyên bản là “thế ngoại đào nguyên” [世外桃源] ý chỉ nơi tốt đẹp, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Xem thêm chi tiết ở đây<http://www.cxgjdq.com/cy/ZmJ4Ym8.html>.)

Nhắc đến chuyện xưa, Cổ Tam mặt không đổi sắc, nhìn Lăng Suong khen ngợi, “Nha đầu giỏi, ngay cả chuyện này cũng biết. Có điều nha đầu nguoi nhất định không biết, năm đó lúc ta rời khỏi, vợ đang bệnh nặng. Tiếc là, ta vì tiền bạc châu báu có ý rồi đi. Nào ngờ, từ biệt thành vĩnh biệt, ta vì tự trừng phạt chính mình, vứt bỏ của cải, tự cho mình là tên ăn mày.” Cổ Tam về mặt không sao cả, giọng nói ung dung, che giấu đau thương đầy lòng.

Lăng Suong thấy được, thấy được đau xót của ông, “Là Lăng Suong lỗ mãng, chạm đến chuyện thương tâm của tiền bối.” Ra vẻ nói chuyện tan của nát nhà của nguoi khác, quả thực thất đức tới cực điểm.

Cổ Tam sờ sờ cằm, cười hi hi nhìn Lăng Suong, “Lần đầu tiên thấy nguoi, lão phu biết ngay tiểu nha đầu không đơn giản. Như vậy đi, chúng ta làm giao dịch.”

“Tiền bối có gì phân phó? Chỉ cần Lăng Suong có thể làm, tuyệt không chối từ.” Kiến Từ Bất Cứu tiền bối là võ lâm kỳ tài, cùng ông qua lại thân thiết, tuyệt đối không làm.

“Hơn hai mươi năm trước, hần không chỉ giết vợ con ta, đoạt tiền bạc châu báu của ta, còn chặt đứt gân tay chân ta, phế võ công ta. Nhiều năm qua, muốn tìm hần báo thù, nhưng lực bất tòng tâm. Nguoi giúp ta báo thù, ta cho nguoi núi vàng núi bạc.” Lão ăn mày có ý vô tình liếc Lăng Suong một cái, “Nguoi là sát thủ sao?” (TYV: “lực bất tòng tâm” [力不从心] tạm hiểu là ý muốn thì mạnh mẽ nhưng năng lực lại không được vậy.)

Đáy lòng Lăng Sương chấn động, “Tiền bối làm sao biết được?” Thật là lợi hại, lại có thể liếc một cái nhìn thấu nàng.

“Tuy đáng người rất thanh thuần, trong xương cốt lại lộ ra một luồng mùi máu tươi. Ngón ẩm ướt nhẹ, đáy mắt lại cất giấu lãnh khốc của kẻ giết người. Chỉ có sát thủ, mới có thể tanh mùi máu như vậy, lãnh khốc như vậy. Người là sát thủ, lại không phải sát thủ bình thường. Cho nên, ta chọn người.” Tung hoành ngang dọc một đời, không gì có thể thoát khỏi mắt thần của hắn.

Đối với lời khen của hắn, nàng không biết là nên khóc hay nên cười, chỉ có thể dùng vẻ xấu hổ đối mặt, “Tiền bối quá khen, có điều Lăng Sương có chỗ không hiểu.”

“Chỗ nào.” Cổ Tam vùng roi biếng nhác, bánh xe quay kéo kẹt kẹt.

“Nếu tiền bối có núi vàng núi bạc, nhiều năm qua như thế ví sao không tìm người khác báo thù? Mà lại chọn ta.” Nàng không hề nghĩ ngờ Cổ Tam có núi vàng núi bạc.

Vừa hỏi xong, nàng nhanh chóng quên đi món nợ trong lòng. (TYV: Chỗ này ta không hiểu? Bản gốc:” 问话同时, 她飞快的在心里算了一笔账.”)

“Báo thù cho ta, nhất định phải là truyền nhân của Cổ Tam ta. Ta dạy dỗ tiểu tử chết tiết kia hai mươi mấy năm, đem toàn bộ kỹ năng truyền cho hắn. Vốn trông chờ hắn có thể thay ta báo thù, ai ngờ hắn ném cho ta một câu oan oan tương báo đến khi nào, bỏ lại ta mặc kệ.” Nói đến đây, Cổ Tam tức giận đến rung râu mép, trừng con mắt, gần như hết hơi.

Điệp Vũ vội vỗ vỗ ngực ông cho thuận khí, “Đừng tức giận, đừng tức giận, rốt cuộc là nhân vật nào, phải nhờ đến đệ tử sát thủ tiền nữ Ngưng Sương ra tay?”

“Đệ tử sát thủ Ngưng Sương? Chưa từng nghe qua.” Chẳng lẽ là ông đã lâu không đi đi lại lại trên giang hồ, hiểu biết kém cỏi rồi?

Tiền không phải vạn năng, không có tiền lại vạn vật bất năng. Tiền là tốt a, có thể kiếm được tiền, thì sao lại không kiếm? Giết người nha, cùng bỏ dưa thái rau cũng không khác lắm. Cũng giết được mấy chục năm rồi, giết thêm một người cũng chẳng hề gì. Sau khi suy tính, nàng quyết định nhận món lăm lăm này. Lăng Sương nghiêm nghị, mặt phủ sương lạnh, “Tiền bối, người ông muốn giết là ai?” Về mặt lãnh khốc tới cực điểm.

Khí thế sát thủ tàn ra hoàn toàn toàn, Cổ Tam gật đầu hài lòng, “Tốt, lão ăn mày quả nhiên không có nhìn lầm người.”

Cổ Tam thì hài lòng, còn Diệp Vũ thì lại trốn trong góc. Nàng ta biết Lăng Sương là sát thủ, lại không nghĩ rằng nàng lại có một khuôn mặt đáng sợ như thế. Chỉ mới khi thế, đã có thể áp đảo người khác.

“Giết người nào?” Giọng nói lạnh băng khô khan, không mang theo một tia tình cảm.

Cổ Tam trầm mặc một hồi, chậm rãi phun ra một câu, “Thánh Đạo môn, Quan Phách.”

Quan Phách là môn chủ tiền nhiệm của Thánh Đạo môn, cũng là người sáng lập ra Thánh Đạo môn. Người này lại lịch không rõ, chẳng ai biết hắn từ đâu mà ra. Chỉ biết là hai mươi bảy năm trước, người này bằng một cây đao đánh khắp thiên hạ. Do trọng nghĩa khinh tiền, hiệp cốt nhân tâm, kết giao không ít giang hồ hảo kiệt. Sau này, hắn sáng lập Thánh Đạo môn, cũng phát dương quang đại, cùng tam đại môn phái ngang hàng, đem cục diện giang hồ đổi thành tứ hùng xưng bá.

(TYV: – “hào kiệt” [豪杰] theo QuickTranslator thì là “người có tài có chí”.

– “phát dương quang đại” [发扬光大] theo QuickTranslator là phát huy, đề cao truyền thống [ở đây là "trọng nghĩa khinh tiền, hiệp cốt nhân tâm"].)

Nhiều năm như vậy, Thánh Đạo môn danh tiếng vô cùng tốt, là đại danh từ của chính nghĩa. Con trai Quan Dương của Quan Phách, càng nổi danh thanh niên tài俊. Tuy rằng lớn lên có điểm xin lỗi, năng lực cùng lòng dạ trên giang hồ lại tương đối được tiếng tốt. Nào ngờ, Quan Phách lại là người như vậy.

Hiệp cốt nhân tâm? Là lăm bộ lăm tịch sao? Trọng nghĩa khinh tiền? Khinh chính là tiền của Cổ Tam.

Lăng Sương cười nhạt, “Giang hồ quả nhiên là vùng bùn lấm.” Người giang hồ, đều mang mặt nạ.

Điệp Vũ lại thuận miệng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị nói, “Có cái gì kỳ quái.” Người đạo đức giả hơn Quan Phách nàng ta cũng đã thấy qua, so với hắn, sớ tác sớ vì của Quan Phách có tính là gì. (TYV: “sớ tác sớ vì” [所作所为] ý chỉ tất cả những gì mà một người đã làm. Xem chi tiết tại đây: <http://www.cxgldq.com/cy/Zmlrb2Q.html>)

“Người biết ta vì sao ẩn cư tại Lưu Vân Cốc? Lưu Vân Cốc bốn mặt núi vây quanh, trong ba toà núi ấy, có một con suối mà dưới đó là mỏ vàng. Một đầu người đổi một mỏ vàng.”

“Món lăm ăn này, ta nhận.” Về mặt của Lăng Sương dần hoà hoãn, “Già sư Tu La tuy không phải nhân vật giỏi giang gì, nhưng cũng được xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ. Là thất đệ tử của ông, ta tuyệt không làm mất mặt ông.” Nàng cũng không biết lai lịch của nghĩa phụ, mãi đến sau khi xuyên qua, mới biết được nghĩa phụ nàng đúng là nhân vật tài ba như thế.

Lão ăn mày không hề ngoài ý muốn cất tiếng cười to, “Đệ tử chính thống của Tu La, tốt, nhân lực của lão ăn mày càng ngày càng tốt rồi.” Tu La là võ lâm kỳ tài, cả đời chẳng bao giờ sấy tay. Truyền nhân của ông, tất nhiên có chỗ hơn người.

Lăng Sương cười thần nhiên, “Tiền bối, con đường này là đi Thánh Đạo môn sao?” Nghi ngại lâu như vậy, nàng cũng nên vận động gân cốt rồi.

Cổ Tam nghiêng người liếc nàng một cái, “Sinh đứa nhỏ mới đi.”

“Những năm gần đây, Quan Phách rất ít khi đi đi lại lại trên giang hồ. Nam Cung Tung Hoành đại thọ, hắn cũng không nề tình. Muốn tìm hắn, phải tới Thánh Đạo môn. Chỉ là, Thánh Đạo môn đệ tử ai ai cũng võ công cao cường. Muốn trà trộn vào không dễ dàng. Sau ba tháng, là đại thọ bảy mươi của Quan Phách.” Diệp Vũ trông mắt vừa chuyện, “Chúng ta lấy danh nghĩa mừng thọ trà trộn vào đi, tuy thời hành động.” Lăng Sương được núi vàng núi bạc, đương nhiên với nàng có lợi không ít.

Lăng Sương lộ ra dáng tươi cười quái dị, “Ba tháng nữa, ta đã mang thai bảy tháng. Ai tin được, một thiếu nữ tử bụng phê, giết chết Quan Phách oai phong giang hồ? Không ai sẽ hoài nghi chúng ta.”

“Ý hay.” Các nàng cùng một suy nghĩ.

Cổ Tam lắc đầu bất đắc dĩ, “Hai nha đầu tinh quái, đối với các người thật không có biện pháp.”

“Tiền bối, nếu như ông muốn giúp ta, không bằng giúp ta an thai thật tốt đi. Sau ba tháng, nhất định cầm đầu Quan Phách cho ông đem đi làm đồ nhắm.” Một tên Quan Phách tép riu, nàng nắm chắc cách ứng phó

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiếu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 21: Sự kiện lớn của khách sạn nhỏ bé

Thánh Đạo môn cách chỗ bọn họ khá xa, có thể nói là một chỗ trời Nam, một nơi đất Bắc. Lăng Sương có thai, không thể đi quá nhanh. Lấy tốc độ ốc sên của bọn họ, ba tháng liệu có thể đến được không là một vấn đề lớn. Gấp rút lên đường, trở thành việc hệ trọng hàng đầu.

Lăng Sương thân thể luôn khỏe mạnh, ngồi một ngày đêm trên xe ngựa lại có chút chịu không nổi. Phụ nữ có thai chính là phụ nữ có thai, không thể sánh với người thường. Có lẽ là ông trời thương cảm nàng, rốt cuộc trước lúc mặt trời xuống núi tìm được một khách sạn nhỏ bé. Thoạt nhìn tuy không được tốt lắm, dù sao vẫn tốt hơn ngủ ngoài hoang dã.

Xe ngựa dừng ở cửa, tiểu nhị ăn cần lập tức chào đón, “Mấy vị khách quan, ở trọ sao?”

Lăng Sương vừa định đáp, chợt nghe có người nói, “Tiểu nhị, người chó mắt mù? Không thấy ta đại gia người đứng ở chỗ này sao?”

Nghe được thanh âm thô lỗ, Điệp Vũ vén màn lên hướng bên ngoài xem.

Xuyên qua cửa sổ nhỏ, Lăng Suong thấy hai người đàn ông thô lỗ đi tới, vẻ mặt kiêu ngạo đáng đánh đòn.

Điệp Vũ buống mánh, “Phích Lịch Song Hùng.” Cổ Tam ngã vào trong thùng xe nằm ngửa mà nói, hai tay bắt chéo làm gối đầu, “Người đã đồng ý thay ta báo thù, không bằng thuận tiện giải quyết bọn họ đi.”

“Ta nói Cổ tiên bối, người không phạm ta, ta không phạm người. Hai vị này tuy rằng lớn lên đáng đánh đòn, trời sinh khiến người ta muốn đánh, có điều ta cùng bọn hắn thật không có oán hận.” Lăng Suong không phải thánh nhân, lại càng không dám tự xưng là hiệp nữ. Việc hành hiệp trượng nghĩa này để cho người khác làm đi, nàng chỉ muốn sống thật tốt. (TYV: “hành hiệp trượng nghĩa” [行侠仗义] tạm hiểu là “ra tay nghĩa hiệp giữ gìn chính nghĩa” ~)

“Ta nói lão bá, chớ gây chuyện thị phi à.” Nam Cung Điệp Vũ nâng Cổ Tam dậy, “Xuống xe tìm nơi ngủ trọ.”

Ba người xuống xe ngựa, Cổ Tam sờ sờ mũi không vui, “Hai nha đầu khi dễ ta, ta mệt đồ đệ ta à.”

“Đồ đệ ông đã bỏ ông rồi.” Điệp Vũ dùng tay áo quạt gió, giọng điệu cùng vẻ mặt lạnh bạc như nhau.

Lăng Suong bỏ thêm một câu càng lạnh bạc, “Nếu đã theo tỷ muội chúng ta, thì phải nghe chúng ta.”

Cổ Tam lập tức xịu mặt, vẻ ai oán, “Hai nha đầu không có lương tâm.” Bày ra bộ dáng oán phụ.

“Đi thôi.”

Lăng Suong cùng Điệp Vũ mỗi người một tay, túm hai cánh tay ông, kéo vào trong điểm.

“Này này, kẻ thù ta ở trong đó.”

“Kêu Tiểu Điệp đi xử lý.” Điệp Vũ cô nương xuất thân danh môn, võ công hẳn là sẽ không quá kém.

Điệp Vũ nhin không được trọn trắng mắt, “Sao người không đi?” Võ công của đệ tử sát thủ lẽ nào kém năng sao?

“Ta là phụ nữ có thai.” Phụ nữ có thai có đặc quyền.

Điệp Vũ mặc kệ nàng, “Tiểu nhị, đem rượu ngon nhất, thức ăn ngon nhất trong điểm các người lên đây. Còn có, ba phòng tốt nhất.”

“Ta không uống rượu.” Phụ nữ có thai không thể uống rượu.

“Kiến Tử Bất Cứu tiền bối yêu rượu như mạng.” Ai nói rượu là cho nàng uống, tự mình đa tình.

“Tiểu Điệp, người trả tiền sao?”

“Ta không có tiền, người trả.” Điệp Vũ nói đương nhiên, lẽ thẳng khí hùng.

“Người...” Lăng Suong không còn gì để nói.

Lăng Suong không nói gì, hai mắt Cổ Tam lại sáng lên, “Nhóc nha đầu xấu xí thật đúng là tri kỷ của ta, biết lão phu yêu rượu như mạng.”

“Đó là đương nhiên, Tiểu Điệp ta luôn rất hiểu ý người khác. Cổ huynh, hôm nay chúng ta nhất định phải uống vài chén thống thống khoái khoái.” Vẻ mặt của Điệp Vũ rất vô liêm sỉ, lời nói càng vô liêm sỉ.

“Nhóc Tiểu Điệp có ý tốt, lão ăn mày có thể nào cự tuyệt.”

Đồ ăn chưa có, rượu đã bùng. Điệp Vũ cầm lấy vỏ rượu đổ ra hai chén, hào khí kiên vãn, “Cổ huynh, nào nào nào, uống.”

Cổ Tam vươn đầu lưỡi liếm một chút, nhin không được tán thán, “Rượu ngon a, rượu gấp tri kỷ nghìn chén còn thấy ít, huống chi là rượu ngon, không say không về. Nhóc Tiểu Điệp, uống.”

“Cổ huynh, uống.”

Lăng Suong ở một bên nhìn đến mức ói, “Hai người có buồn nôn không?” Một lão đầu sáu mươi tuổi cùng một tiểu cô nương xưng huynh gọi đệ, bọn họ lại có thể nghĩ ra.

“Vậy người không biết rồi.” Cổ Tam liếm liếm môi ý còn chưa hết, “Trên bàn rượu, chẳng phân lớn nhỏ, miễn bàn vai vế.”

Lăng Suong phát phát tay kệ bọn họ, “Được được, tiếp tục điên đi.” Lão điên gặp được tiểu điên, cùng nhau phát điên.

“Cổ huynh, chúng ta uống.”

“Nhóc, nào nào nào, uống mấy chén.”

Hai người điên tiếp tục uống rượu, Lăng Suong ở một bên nhìn không hứng thú.

Lúc đang uống đến say mềm, xem đến buồn chán, một chiếc giấy đột nhiên ngang không trung bay tới, nện ở trên bàn.

“Thối chết rồi?” Lăng Suong vội bịt mũi lùi sang một bên, Điệp Vũ cùng Cổ Tam cũng lùi sang bên cạnh.

Một hồi tiếng cười thô lỗ từ bên cạnh truyền đến, “Ha ha ha, thế nào? Mũi vị không tệ chứ.” Người xấu lên sân khấu đều phải cười to, sau khi cười to, tự nhiên là người xấu lên sân khấu, “Tên ăn mày thối tha con mẹ nó, phá việc tốt của lão tử rồi mà còn dám xuất hiện trước mặt lão tử, là gan người không nhỏ a.” Phích Lịch Song Hùng kiêu ngạo đi tới trước mặt Cổ Tam. (TYV: “lão tử” [老子] theo QuickTranslator thì là “lão tử; bố; ba; cha; tá; bố mày”.)

Cổ Tam không đau không ngứa (TYV: hơi hột), hướng Lăng Suong, Điệp Vũ giải thích, “Cường đoạt dân nữ bị ta trông thấy, làm chút tính toán nhỏ trừng phạt bọn hắn.”

“Đáng đời.” Điệp Vũ nhìn đôi mắt hung tợn tuyệt đối là khinh bỉ.

“Sống chi phí lương thực.” Ánh mắt Lăng Suong là khinh miệt.

“Hai bà nương thối, dám quản việc đầu đầu của lão tử, không muốn sống rồi.” Một người nói, kéo tóc Điệp Vũ định đánh. (TYV: “bà nương” [婆娘] theo QuickTranslator là “phụ nữ có chồng; vợ”.)

Điệp Vũ một chương hướng cánh tay hất bỏ tới, hẳn vội buống ra lui phía sau. Điệp Vũ tiến lên gần sát, gần đủ tròng mắt Phích Lịch Song Hùng, “Người là lão tử à? Đem giấy ném lên bàn người khác ăn cơm, mẹ người dạy người thế nào? Nếu như hai vị không có mẹ, cô nương ta có thể tự hạ thấp mình làm mẹ các người, giáo dục các người đạo lý làm người thật tốt.”

Thấy Điệp Vũ lớn lên xấu không gì sánh được, hai người lười cùng nàng lời vô ích, đẩy nàng ra, “Nha đầu thối, cho người biết tay.”

Thần là tiểu thư của Nam Cung gia, chưa từng có người dám đối với nàng vô lễ. Hàn quang chột loét, trong tay Điệp Vũ đã lòi ra một bảo kiếm sáng ngời, “Dám đẩy ta, các người mới là không muốn sống.” Mũi kiếm thẳng hướng Phích Lịch Song Hùng, hai người vội vàng lui lại, đồng thời ra tay.

Phích Lịch Song Hùng không phân biệt tốt xấu thiên hạ đều biết, hai người đánh một người so với ăn cơm vẫn còn bình thường.

Điệp Vũ võ công không kém, đối mặt bọn họ, vẫn có vẻ lực bất tòng tâm.

Cổ Tam xem say sưa hứng thú, “Nhỏ Tiểu Diệp võ công không tệ, hôm khác chỉ nàng mấy chiêu.”

“Tiền bối a, bọn họ đang vật lộn sống chết, ông đừng nói mất.” Người này không phải có bệnh a? Người ta vật lộn sống chết, ông làm như thường thức xiếc thú.

“Có người ở đây, người không chết được.” Cổ Tam nhàn nhàn cầm lấy bầu rượu, chậm rãi nhấp.

Ba người càng đánh càng kịch liệt, bàn trong tiểu điểm bị đập hư quá nửa.

Lăng Suong lúc đầu bất đắc dĩ, “Lại phải đền tiền rồi.” Phích Lịch Song Hùng hai tên khổ nạn này, hại nàng bỗng dưng khi không đền tiền, thật đáng kéo ra ngoài thiên đao vạn quả. (TYV: “thiên đao vạn quả” [千刀万剐] tạm hiểu là “nghìn đao vạn róc [thịt]”.)

“Đền tiền thì chẳng sao, chớ đền tính mạng.” Tham âm không nhanh không chậm ở phía sau nàng vang lên.

Là hần? Làm sao lại là hần?

Thân thể của Lăng Suong dần cứng ngắc, lại dần mềm nhũn đi.

Hai tay nàng khoanh trước ngực, biếng nhác nhìn ba người một đám đánh nhau, “Không giết là được rồi.”

Tàn Tâm đi vào, đứng bên người nàng, “Một nha hoàn hèn mọn, lại có võ công tinh diệu như vậy.” Võ lâm đệ nhất thế gia, danh bất hư truyền.

Nàng liếc hần một cái, mở lòng bàn tay, “Kiểm sắc cho ta mượn dùng.” Nghe nói kiểm sắc của Quỷ Tôn chém sắt như chém bùn, là thần binh lợi khí trăm năm khó gặp, không biết thật hay giả. (TYV: “thần binh lợi khí” [神兵利器]; ở đây là phép tách từ, “binh” và “khí” khi ghép lại là “binh khí” [vũ khí]; “thần” [神] của “thần kì”; “lợi” [利] là “sắc bén”.)

Tàn Tâm đem kiểm sắc bỏ vào lòng bàn tay nàng, nhìn chăm chú dung nhan tinh tế của nàng, “Chưa từng thấy đáng người giết người.”

“Giờ nhìn đi.” Nói xong, mũi kiếm đã quét qua cổ họng hai người. Máu đỏ tươi bắn ra, Lăng Suong xoay người xinh xắn, tránh máu bắn đến thân.

Điệp Vũ cũng xoay người tránh ra, gót chân đứng vững, nàng nhìn không được tán thán, “Oa... Thật là lợi hại.” Trong vòng một chiêu giết chết Phích Lịch Song Hùng, võ công của nàng đến tột cùng cao bao nhiêu?

Đem kiểm sắc trả lại Tàn Tâm, Lăng Suong cười, “Thế nào? Thấy được chứ, khuôn mặt thật của ta.”

“Không tệ.” Đánh giá của hần chỉ có hai chữ mà thôi.

Lăng Suong nhượng đôi lông mày thanh tú, “Cái gì, trong vòng một chiêu giết chết Phích Lịch Song Hùng, chỉ là không tệ mà thôi.”

“Người nha đầu chết tiết này, sớm ở bên cạnh xem nửa ngày, đem đường nước võ công của bọn hần nhìn đến một rõ hai ràng. Thừa lúc nhỏ Tiểu Diệp cuốn lấy bọn hần, lúc bọn hần lộ sơ hở mà ra tay. Có thể nói âm hiểm gian xảo, bày mưu tính kế.” Chút động tác nhỏ kia của nàng, há có thể qua con mắt tinh tường của ông.

Lăng Suong cười, ngầm thừa nhận.

Tàn Tâm từ trong góc tóm được tiểu nhị lạnh run, đưa cho hần một thỏi bạc, “Một gian phòng hảo hạng, đưa com ta lên phòng.”

Tiểu nhị không có nhận lấy bạc, mặt lộ vẻ khó xử, “Đại hiệp, sơn dã tiểu điểm, tổng cộng không được mấy gian phòng, đều đã đầy rồi.”

Lăng Suong có chút há hốc miệng Tàn Tâm, “Tiểu nhị, com nước chúng ta cũng phải đưa lên lầu. Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Rẽ phải, ba gian đều là phòng trống. Nữ hiệp, hai người kia...” Tiểu nhị nuốt nước bọt, gằn như té xiu.

Lăng Suong vừa định mở miệng, chợt nghe Tàn Tâm nói, “Người lên đó nghỉ ngơi, để ta xử lý.”

“Cảm tạ rồi.” Diệp Vũ không chút khách khí, “Đập phá không ít đồ đạc, phiền người thay chúng ta đền.”

“Trên người Phích Lịch Song Hùng hần là không hề ít tiền, có thể đi lục soát thử xem.”

Lăng Suong nói giỡn, Diệp Vũ lại tưởng thật.

Nàng “A” một tiếng, xoay người hướng hai người chết.

Ba gian đều là phòng trống, Lăng Suong tùy tiện chọn một gian.

Lăng Suong mệt mỏi, thực sự mệt mỏi. Ngả nhào lên giường, nàng ngay cả ngón tay cũng lười động.

Chẳng biết qua bao lâu, nàng nghe được thanh âm của Diệp Vũ, “Ha ha ha, lục được ba nghìn lượng, ta phát tài rồi. Ra đây ăn com, tối nay ta mời.” (Diệp Vũ lại có thể độc chiếm ba nghìn lượng, xử nàng.)

Ba nghìn lượng? Nhiều như vậy? Sớm biết nàng đã tự mình lục, “Một muốn chết, người mang vào cho ta.” Không phải nàng lười, mà là tinh bì lực tẫn thực sự. (TYV: “tinh bì lực tẫn” [精疲力尽], “tinh” và “lực” là “tinh lực” [sức lực cùng tinh hoa / tinh khôn]; “bì” [疲] là mệt mỏi, mệt nhọc; “tẫn” [尽] là tận, cạn hết.)

“Người mấy ngày không tắm rồi, cả người khó ngửi. Com nước xong, tắm rửa xong ngủ tiếp.”

Kéo chăn trùm kín đầu, Lăng Suong rên rĩ nửa chết nửa sống, “Ngày mai sẽ tắm, ta giờ mệt quá a.”

Ngoài cửa đột nhiên không tiếng động, lúc có lại tiếng động, là tiếng đẩy cửa.

Hơn nửa tháng phần ra ngủ ngoài trời, lại còn mang thai, gần như muốn lấy mạng nàng. Nàng buồn ngủ, hữu khí vô lực, “Một chết ta rồi, phiền đến đây cho ta ăn. Đại ân đại đức của người, ta suốt đời khó quên.” (TYV: “hữu khí vô lực” [有气无力] tạm edit là “có thở nhưng không có sức”.)

Com nước đưa vào trong miệng nàng, không phải sơn trân hải vị, mà còn hơn cả sơn trân hải vị.

Lăng Suong nhắm mắt, trong lúc đang nửa mơ nửa tỉnh giải quyết vấn đề ăn com.

“Ta muốn uống nước.”

Sau ba giây, nàng cảm giác được có người nâng nàng dậy, đem nước ẩm áp đến trong miệng nàng.

Điệp Vũ đối với nàng tình nghĩa, nàng khắc trong tâm khảm. Lúc nghĩ vấn đề trọng đại này, nàng đã ngủ rồi.

Tàn Tâm ngồi bên giường nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ của nàng, ánh mắt dần đặc lại.

“Người trẻ tuổi, người đối với nha đầu kia thật có thể nói là tình cảm thâm thiết.” Cổ Tam đẩy cửa mà vào.

Tàn Tâm vẫn ngồi bên giường nhất động bất động, trầm mặc không nói. (TYV: “nhất động bất động” [一动不动] tạm hiểu là “một cử động cũng không cử động” / “một cử động cũng không có”.)

“Trong lòng nha đầu này, có đau thương.” Cổ Tam đứng bên giường.

“Xin tiền bối chỉ giáo.” Tân Tâm ngẩng đầu.

“Nha đầu kia thoát nhìn hiền hoà không nóng không lạnh, trên thực tế lãnh khốc thô bạo. Một nữ tử mới hơn mười tuổi lại lãnh khốc đến mức này, đáy lòng nhất định có đau thương không muốn người khác biết.”

Cổ Tam thờ dài đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, trong phòng lại an tĩnh. Ánh lửa nháy múa toả sáng khuôn mặt lãnh đạm của hắn, hàn ý càng đậm.

Ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, Tân Tâm lên giường, nhẹ nhàng đem Lăng Suong ôm vào trong ngực.

Lăng Suong vẫn hai mắt nhắm nghiền, khoe mắt lại dần ướt, chất lỏng màu hổ phách chậm rãi chảy, dính ướt đôi má.

Ngón tay dần cong lại, thân thể Lăng Suong dựa sát Tân Tâm.

Cắn chặt răng, nàng ở trong lòng nói với chính mình: Lăng Suong không sợ con trai, không sợ Tân Tâm.

Đêm khuya người tĩnh, Lăng Suong một thân uể oải vẫn không ngủ được. Con mắt đau nhức, thân thể mệt mỏi, không cách nào tiến vào giấc mộng.

Nàng biết, Tân Tâm cũng không có ngủ.

“Tân Tâm, ngươi thích ta sao?” Biết rõ tâm ý của hắn, nàng lại còn hỏi. Nàng muốn một đáp án, đáp án chính miệng hắn nói ra.

“Thích.” Hắn không hề do dự.

Lăng Suong cười khổ, “Vì sao?” Nàng đến tốt cùng đức gì tại gi, đáng cho hắn yêu.

Tân Tâm thờ dài, “Nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm. Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta biết ngay ngươi là nữ nhân thích hợp với ta nhất. Lần thứ hai nhìn thấy ngươi, ta biết đời này kiếp này, lòng cũng không dung được nữ nhân khác.” Hắn bị người con gái này trời lấy rồi, trời lấy lòng hắn. (TYV: “Nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm.”[一见钟情, 再见倾心.], tạm edit là “Vừa gặp đã yêu, gặp lại một lòng”, giống như Tân Tâm đã giải thích, “Lần đầu gặp thì yêu, lần thứ hai thì biết lòng sẽ mãi chỉ có một người.”)

Chợt cảm thấy mắt khô khốc, rất đau. “Nhưng mà, ta cũng không yêu ngươi.” Giống như có gì đó vướng nơi cổ họng.

“Ta biết.” Thanh âm của Tân Tâm rất bình tĩnh, như đã đoán được trước.

Lăng Suong chậm rãi nhắm mắt lại, “Ngươi đi đi, không nên lại theo ta. Giống như lúc trước ta đã nói, xem tất cả như một giấc mộng.”

“Ngươi thực sự muốn ta đi sao? Ngươi làm sao bây giờ.” Kỳ thực trong lòng hắn rất rõ ràng, người con gái như Lăng Suong, không cần dựa vào bất kì kẻ nào.

Nàng buông mắt, “Nếu như ngươi thực sự cảm thấy có lỗi với ta, đáp ứng ta một việc.”

“Ngươi nói, chỉ cần ta có thể làm được.” Rốt cuộc là chuyện gì, đáng cho nàng mở miệng.

Lăng Suong môi khẽ mấp máy, “Ta không biết tương lai sẽ thế nào, không biết chúng ta có thể biến thành kẻ thù hay không. Nếu có một ngày, chúng ta đối đầu gay gắt, ngươi nhường ta ba chiêu. Từ nay về sau, hai chúng ta không ai nợ ai rồi.” Nếu như thực sự cảm thấy nợ nàng, thì dùng phương thức này trả đi.

“Nếu như chúng ta biến thành kẻ thù, ta nhường ngươi ba mươi chiêu.” Thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để họ biến thành kẻ thù.

Rộng lượng của hắn cũng không có khiến Lăng Suong cảm động đến rơi nước mắt, ngược lại đối lấy một tiếng than nhẹ, “Võ công ta thực sự tệ như vậy sao? Ba chiêu đủ rồi.”

“Lệ Tân Tâm một lời ngàn vàng.” Cánh tay ôm nàng đột nhiên siết chặt.

Lăng Suong mỉm cười, “Thì ra ngươi họ Lệ.” Nàng một mực tự hỏi đứa nhỏ rốt cuộc phải họ gì, giờ không cần suy nghĩ nữa rồi.

“Sáng mai, nhân lúc ta ngủ mà đi. Ta không máu không nước mắt, chẳng đáng ngươi lưu luyến.” Nàng xoay người đưa lưng về phía hắn, con mắt khô khốc đến gần như đau đớn.

Tân Tâm không nói gì, chỉ là ôm lấy nàng, đem thân thể nhỏ xinh của nàng ôm vào khuỷu tay.

Vô tình đụng đến bụng dưới hơi to ra của nàng, Tân Tâm vội mảy cau lại, “Ngươi làm sao vậy?” Nàng... sẽ không mang thai rồi chứ?

Lăng Suong đương nhiên biết hắn đang nói gì, ra bộ thờ ơ, “Ăn nhiều béo phì, không được sao?”

“Ta nghĩ ngươi mang thai rồi.” Hắn vẫn không tin lời nàng.

Lăng Suong xoay người đối mặt hắn, nhủ mảy, “Thì là ta mang thai, cũng không liên quan ngươi a. Không tin sao? Ngươi giúp ta bắt mạch đi.” Trái tim bé nhỏ thoáng chốc đập rất lợi hại, thật sự giống như muốn nhảy ra ngoài.

Mắt ung bên nhon đảo qua Lăng Suong, hồng trên mặt nàng tìm được một dấu hiệu nói dối. Thế nhưng, hắn thất bại rồi. Trong ánh mắt trong suốt, không có hoảng loạn, không có khiếp đảm, bình bình thản thản.

Lệ Tân Tâm tin nàng, “Ngủ đi.”

Lăng Suong thầm thờ dài một hơi, trên mặt lại không có biểu cảm gì, “Ngủ đi.” Thói quen che giấu, rất ít người có thể nhìn thấu nàng. Tân Tâm cũng không ngoại lệ.

Nhắm mắt lại, Lăng Suong ngủ. Thì bởi ngủ quá sâu, không biết lúc hắn đi.

Khi tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy cơ thể lạnh. Nàng biết, hắn đi rồi.

Chớp mắt mấy cái, Lăng Suong nhận không được thờ dài bất đắc dĩ.

Hắn đối với chính mình rất tốt, nàng hoàn toàn toàn toàn có thể cảm nhận được. Tình ý của hắn, nàng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì. Chỉ là, nàng không muốn yêu, càng không muốn cùng hắn một chỗ.

Chỉ cần nghĩ đến phải cùng một người con trai sớm chiều bên nhau, cùng giường chung gối, nàng cứ nhìn không được rùng mình, nhìn không được nhớ tới năm đó...

“Suong nhi, dậy thôi.” Thanh âm của Diệp Vũ ở bên tai nàng vang lên, ngắt mạch suy nghĩ của nàng.

Lăng Suong xuống giường, đem mặt ngâm trong nước lạnh, sửa sang tâm tư của chính mình.

“Suong nhi nhanh lên một chút, chúng ta phải xuất phát.”

Ngẩng đầu lên, nước lạnh từng giọt từng giọt rơi vào quần áo.

Một ngày mới lại bắt đầu rồi, nàng cần lấy tinh thần hoàn toàn mới, đối mặt với sự vật hoàn toàn mới. Chuyện đã qua, cứ để nó qua đi.

*****

Thống kê thứ, Số Số từ lúc bắt đầu viết đến nay, tổng cộng viết hơn mười bộ tiểu thuyết.

Thời gian này do viết văn kết giao được một đám bằng hữu tương tri tương phũ. (TYV: “tương tri tương phũ” [相知相扶] tạm edit là “thông cảm và giúp đỡ lẫn nhau”)

Bởi vậy, giờ Số Số quyết định viết một quyển với đề tài hoàn toàn mới, mượn nó để đáp tạ các vị hảo hữu.

Nên tiểu thuyết lấy võng du làm bối cảnh, người có ý thì đăng ký tham gia.

Chủ đề trò chơi lấy Đông Phương kỳ ảo huyền bí làm chính. Cụ thể bối cảnh trò chơi chúng ta tự định, độc giả có thể tham gia thảo luận.

Người chân thành có ý muốn tham gia có thể thêm bảy số 94555062 của Số Số (TYV: hình như là số QQ ~), tổ chức thành một đoàn siêu cấp.

Bằng hữu mong muốn yêu thích võng du tham gia, cùng nhau bắt đầu hành trình võng du “Trò chơi của ta ta làm chủ”.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thật sự giả không được

Lúc hoa cúc nở, cũng là mùa tốt để ăn cua.

Kim Phượng Các có rượu hoa cúc ngọt nhất. Cổ Tam cùng Diệp Vũ ăn nhip với nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu, không để ý Lăng Sương phản đối, đi đường vòng đến Kim Phượng Các ăn cua.

Các chủ Kim Phượng Các – Ngưng Yên cô nương, đẹp tựa tiên nữ, còn có một đôi tay khéo léo, trà hoa cúc nàng ngâm là ngọt nhất, rượu hoa cúc nàng ủ là thuần nhất, cua nàng làm là thơm ngon nhất. Có điều, người đẹp chính là người đẹp, không để gì xuống bếp. Ngoài trừ khách nhập mệnh là Nam Cung tam thiếu gia ra, muốn thưởng thức tài nấu ăn của nàng chỉ có lúc mười lăm đến hai mươi tháng tám hằng năm, đến Kim Phượng Các ăn cua. (TYV: Theo Tỉnh Ngọc thì “khách nhập mệnh” là “khách lên giường với kỹ nữ”:-:)(TN: Vâng, cái đó là lúc ta căn theo ngữ cảnh của “Nhất dạ tiêu hoan” mà giải thích, còn trong trường hợp này, hãy hiểu nó là... “khách quen” đi)

Khách đến Kim Phượng Các, đều là ngưỡng mộ tiếng tăm mà đi. Có ngưỡng mộ danh của cua phi, hoa cúc, cũng có ngưỡng mộ danh người đẹp.

Bản thân Lăng Sương đã đẹp đến rồi tinh rồi mù, tài nấu ăn của Lục Thanh Nhã tỷ tỷ có một không hai, nàng đối với người đẹp cùng món ngon đều không có hứng thú, thiếu sự hăng hái.

Bánh xe chuyển động chậm chậm dừng lại, Cổ Tam cùng Diệp Vũ xuống xe trước tiên.

“Tiểu thư, chúng ta tới rồi.” Diệp Vũ đỡ Lăng Sương, cẩn thận từng li từng tí đi xuống.

Chui ra khỏi thùng xe, Lăng Sương cùng Kim Phượng Các mặt đối mặt. Ngẩng lên nhìn lầu các cao ngất, nàng nhìn không được kinh ngạc tán thán.

Kim Phượng Các có đủ sáu tầng, xanh vàng rực rỡ, rường cột chạm trổ, có thể nói là kỳ quan. Mái nhà khảm một tấm biển vàng, dùng cuồng thảo viết ba chữ lớn “Kim Phượng Các” rồng bay phượng múa, khí thế khoáng đạt.

(TYV: “Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liền liền nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (狂草) (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (懷素, khoảng 730-780)”

Cuồng thảo của Hoài Tố đời Đườnghttp://i.minus.js/ciEdc.jpg

Theo Wikipedia.org.)

Mỗi tầng lầu đều có sân khấu ngoài trời, trên bày đầy hoa cúc. Một bồn nối tiếp một bồn, hoa cả mắt. Cửa cũng bày đầy trăm bồn hoa cúc, dùng hoa có làm ra hình vẽ đủ loại.

Kim Phượng Các quả nhiên là Kim Phượng Các, danh bất hư truyền. (TYV: “danh bất hư truyền” [名不虛傳] theo QuickTranslator thì “tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế”.)

Đã là mười ba tháng tám, Kim Phượng Các sớm đã rộn ràng nhộn nháo, dòng người chen chúc.

Bên trong đại sảnh đầy người, chi chít. Ngoài cửa xe nước ngựa rỗng, có người chờ chỗ trống, cũng có người xem hoa cúc. Phóng tầm mắt nhìn ra, phồn hoa vô cùng.

Diệp Vũ hướng bên trong ngắm một cái, “Lâm ăn của Kim Phượng Các thực sự quá tốt, có người đợi mấy ngày rồi đấy, giờ có lẽ không còn chỗ trống rồi.”

Cổ Tam cười khà khà, ngẩng đầu nhìn mái nhà, “Đi đình nhỏ Vong Ưu.”

Lăng Sương khó hiểu, “Đình nhỏ Vong Ưu?” Đó là nơi nào? Nàng hình như chưa từng nghe qua.

Thấy Lăng Sương không hiểu, Diệp Vũ kiên trì giải thích, “Kim Phượng Các tổng cộng sáu tầng, chiều dài khách mời khác nhau. Tầng một chiều dài dân chúng bình thường, tầng hai chiều dài phú thương buôn bán lớn. Tầng ba chiều dài quan to vinh hiển, tầng bốn giang hồ nhân sĩ, tầng năm hoàng thân quốc thích. Còn tầng sáu, ai cũng có thể lên.” (TYV: “phú thương” [富翁] là “thương nhân giàu có”.)

Lăng Sương chăm chú nhìn Cổ Tam, “Không có đường lên tầng sáu phải không?” Để lên tầng sáu tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Cổ Tam bật ngón cái, “Nha đầu quả nhiên thông minh, chỉ cần có thể lên tầng sáu của Kim Phượng Các, có thể ăn không, uống không, ở không nửa tháng. Chỉ có điều phóng mắt khắp giang hồ, người có thể lên đó cũng không nhiều.”

Diệp Vũ thờ dài một hơi, “Chúng ta ở tầng bốn là chính xác rồi, có điều tầng bốn nhất định không còn phòng. Chúng ta có lẽ nên tìm một chỗ ở trước, rồi mới cảm bài từ xếp hàng nha.” Kim Phượng Các mỗi tầng chỉ có mười phòng, đều được định cho nhân vật có máu có mặt, bọn họ thì hiển hiển lành lành ở đại sảnh tầng một ăn con cua, ăn xong thì lần đi.

Lăng Sương dùng mắt đo thử độ cao, khoe miệng nhếch lên, đối với tiểu nhị đứng ở cửa đón khách nói, “Tiểu nhị ca, gờ xe ngựa, thay chúng ta chiều cổ con ngựa.” Cao khoảng ba mươi lăm thước, có điều không làm khó được nàng.

Tiểu nhị đi tới, vẻ mặt lúng túng, “Xin lỗi cô nương, không còn phòng nữa rồi.”

Diệp Vũ ném cho hần một thỏi bạc, “Cứ theo lời tiểu thư nhà ta mà làm.” Lăng Sương cũng không làm chuyện không chắc.

“Việc này...” Đây không phải vấn đề tiền bạc, tiểu nhị càng khó xử, “Cô nương, thực sự xin lỗi.”

Lăng Sương mở miệng muốn nói, đã thấy tiểu nhị cười tít mắt đi qua nàng.

Nàng quay đầu lại, thấy ba người con gái xinh đẹp đi tới. Tay ba người đều cầm bảo kiếm, một thân trang phục con gái giang hồ. Vị dẫn đầu kia một thân đồ đen, mặt ngọc búi tóc đơn giản, xinh đẹp vô cùng. Lạnh tựa sương băng, tự có ý vị.

Chặc chặc, đáng mặt người đẹp.

“Thanh Tuyền cô nương, khách quý tới nhà a, phòng hảo hạng đã chuẩn bị tốt rồi, mời vào trong mời vào trong.” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, nghênh đón Thanh Tuyền đi vào.

Hóa ra là vô lâm đệ nhị mỹ nữ, Thanh Tuyền cô nương phái Thanh Thành, trách không được có quang vinh đặc biệt như vậy.

Cùng Lăng Sương lướt vai mà qua, Thanh Tuyền nhin không được nhìn nàng mấy lần.

Nàng sờ sờ mặt, “Trên mặt ta có cái gì sao?”

“Giờ sắp trời đã tối, nếu như cô không ngại, cùng ta ở.” Thanh Tuyền cô nương về mặt lãnh đạm, thanh âm lạnh tựa suối trong. (TYV: “Thanh Tuyền” [清泉] chính là “suối trong”).

Thanh Tuyền vừa mở miệng liền muốn nàng cùng ở, Lăng Sương có chút vô cùng kinh ngạc, rụt rè lắc đầu, “Cảm tạ ý tốt của cô nương, tiểu nữ từ xin nhận tấm lòng.”

“Khách sạn trong năm mươi dặm đều đã đầy người rồi, cô một người mang thai, không tiện.” Nhìn bụng của nàng, ít nhất đã phải năm tháng.

Lăng Sương chìa tay nâng eo, thiện cảm đối với Thanh Tuyền nhanh chóng tăng lên, “Cảm tạ ý tốt của cô nương, ta tự có cách.” Nghe nói Thanh Tuyền lạnh lùng, nhân duyên cực ít. Hôm nay xem ra, nàng cũng không phải người lạnh băng vô tình.

Thanh Tuyền nhẹ gật đầu, định đi vào trong. Còn chưa kịp chuyển bước, đã thấy một đám con gái trang phục nha hoàn tay xách lăng hoa, tung hoa cúc từ trong đi ra, người chỉ chỉ chính là như rồng một đường ra. Mấy nha hoàn xếp thành hai hàng đứng ở cửa, một người con gái bước sen nhẹ nhàng, giày thêu gấm hoa cúc, chậm chậm đi tới, cười dịu dàng yếu ớt, “Thanh Tuyền cô nương đại giá quang lâm, Ngưng Yên không có từ xa tiếp đón.”

Nụ cười kia, có thể nói là điên đảo chứng sinh.

Nàng một thân váy hồng, tóc mây vấn cao, giữa trán có vẽ một bông hoa diên. Muôn hồng nghìn tía, nghìn kiểu trăm mị. (TYV: hoa diên [花钿] có lẽ là đâyhttp://i.minus.us/ici7Ve.jpg ?)

Nếu như nàng đoán không sai, người con gái này chính là Ngưng Yên cô nương của Kim Phụng Các.

Ngưng Yên không hổ danh là người đẹp, nhưng mà, Lăng Sương không thích nàng ta. Ngưng Yên đủ đẹp, trên người lại có mấy phần mùi lăng lợ.

“Ngưng Yên cô nương khách khí.” Giọng Thanh Tuyền xa cách lạnh nhạt.

Ngưng Yên khéo cười tươi đẹp làm sao, “Thanh Tuyền cô nương là khách quý, há có thể để cô ở tầng bốn? Ngưng Yên ở đình nhỏ Vong Ưu vì cô nương đã chuẩn bị phòng hảo hạng, mời cô nương đi tới.”

Người có thể lên đình nhỏ Vong Ưu không nhiều lắm, hành động này của Ngưng Yên đúng là làm khó dễ danh phù kỳ thực. Giang hồ là một nơi rất buồn chán, có trò hay để xem há có thể bỏ qua. Ngưng Yên vừa dứt lời, lập tức có người xi xầm bàn tán, “Phái Thanh Thành vô công danh vang khắp thiên hạ, Thanh Tuyền để chúng ta mở rộng tầm mắt.”

“Thanh Tuyền cô nương, lên nào, lên nào.”

“Xin mời, Thanh Tuyền cô nương.”

Tiếng hô một lần cao hơn một lần, Thanh Tuyền mất lạnh nhìn Ngưng Yên, “Cô không phải muốn ta đi lên sao?” Nàng ta biết rõ nàng không thể đi lên, có ý khiến nàng khó xử.

“Đó là đương nhiên.” Ngưng Yên hơi thờ như hoa lan, làm cho xương cốt người nghe đều mềm đi.

“Ta không thể đi lên.” Thanh Tuyền điềm tĩnh như thường.

***

Ngưng Yên đôi mắt quyến rũ hip lip, trên mặt lộ vẻ xem thường, “Ta còn tưởng phái Thanh Thành lợi hại lắm chứ, chẳng qua chỉ có thể.”

“Đừng, phái Thanh Thành chẳng qua chỉ có thể.” Nhân sĩ buồn chán bắt đầu ồn ào.

Hai người con gái phía sau Thanh Tuyền dẫn không được, mặt dần lộ vẻ giận dữ.

Thanh Tuyền đề chặn tay các nàng, “Là Thanh Tuyền học nghệ không tinh thông, không liên quan gì phái Thanh Thành. Bất kể các người bức ta thế nào, ta vẫn không thể đi lên.”

Làm mặt nhận thua trước nhiều người như vậy, loại khí phách này không phải ai cũng có thể có. Chỉ bằng điểm ấy, Lăng Sương bội phục nàng ta.

“Ai nha, thực là đáng tiếc. Thanh Tuyền tiếng tăm lừng lẫy, lại không lên được đình nhỏ Vô Ưu.” Trong giọng điệu của Ngưng Yên tràn ngập thương tiếc, khóe miệng nhếch lên ý châm chọc không che giấu.

Sắc mặt Ngưng Yên suýt khiến Lăng Sương nôn mửa, nàng kề bên tai Diệp Vũ thấp giọng nói, “Đem mũ đưa cho ta.” Gân đay khi trời nóng bức, Diệp Vũ bèn mua cho nàng mũ sa đội đầu, giờ được dịp phát huy tác dụng.

Diệp Vũ đáp lại một tiếng, đem mũ đưa cho nàng.

“Lên không được chính là lên không được, đa tạ ý tốt của Ngưng Yên cô nương, Thanh Tuyền chỉ có thể ở tầng ba rồi.” Thanh Tuyền nói xong định đi vào.

Ngưng Yên đột nhiên vươn tay, cản đường nàng, cười lăng lợ, “Thanh Tuyền cô nương, Kim Phụng các chi cho cô ở một gian phòng, cô sẽ không tính ở cùng hai vị sư muội chứ? Thanh Tuyền cô nương vô công tuyệt vời, hay là đem phòng tầng bốn tặng cho các nàng đi.” Nàng ta không chịu buông tha Thanh Tuyền, muốn Thanh Tuyền khó xử đến cùng.

Thanh Tuyền nhú mày, trên trán lộ ra chút giận, “Ta thực sự không thể đi lên.”

“Thực sự không thể đi lên sao?” Giọng điệu Ngưng Yên thương tiếc tới cực điểm, “Thanh Tuyền chẳng qua chỉ có thể, phái Thanh Thành chẳng qua chỉ có thể.”

Tranh gió ăn giấm không cần phải làm nhục sư môn nhà người ta chứ? Lăng Sương thực không thể nhìn thêm, nhin không được nhường mảy, “Ngưng Yên, tiểu nữ từ ta nhìn thấy người một bộ mặt chanh chua đã muốn nôn, trách không được Nam Cung tam thiếu gia không muốn người.” Nàng đi tới trước mặt Thanh Tuyền, “Nhìn Thanh Tuyền cô nương người ta, siêu trần thoát tục, tiên nữ giáng trần, mới nhìn lại người, giống như kỹ nữ lầu xanh, còn là cái loại bán mình không bán nghệ kia. Khí chất, tướng mạo, nói năng, đức hạnh, người chỗ nào sánh được với Thanh Tuyền cô nương? Làm người phải tự biết lấy mình, tam thiếu gia chường mắt người không phải lỗi của nàng ta, là người quá kém cỏi.” Ngưng Yên, Thanh Tuyền đều là hồng nhan tri kỷ của nhân yêu, Ngưng Yên làm khó để Thanh Tuyền như thế, tuyệt đối cùng tam thiếu gia không khỏi dính líu.

(TYV: “Tranh gió ăn giấm” nguyên bản là “Tranh phong吃醋” [争风吃醋] theo QuickTranslator thì là “tranh đoạt tình nhân; ghen; ghen tuông (vì theo đuổi mục tiêu giống nhau mà đôi bên ghen ghét, tranh giành với nhau, phần nhiều chỉ quan hệ nam nữ).”)

Thanh Tuyền hướng Lăng Sương với ánh mắt cảm kích, đôi lại là nụ cười của Lăng Sương.

Ngưng Yên bị Lăng Sương mĩa mai một hồi, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, “Chuyện Ngưng Yên ta không tới phiên người quản.” Nàng một lời nói toạc ra then chốt, nàng ta căn bản không có đường bác bỏ, chỉ có thể quy biện.

“Người chưa từng nghe qua sao? Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.” Người khác đang tán tụng nàng, Lăng Sương nàng căn bản không để cho nàng ta đường thoát.

Bị Lăng Sương làm cho giận đến sôi lên, Ngưng Yên dứt khoát không để ý tới Lăng Sương, mặt mang theo châm chọc, “Thanh Tuyền cô nương, nếu như cô muốn ở tầng bốn, ta không còn lời nào để nói. Chỉ có điều, Ngưng Yên cuối cùng cũng biết bản lĩnh của phái Thanh Thành rồi.”

Lăng Sương trợn trắng mắt, “Có bản lĩnh thì người lên.”

“Kim Phụng Các là chỗ của ta, ta dĩ nhiên có thể lên.” Sắc mặt Ngưng Yên khẽ biến.

“Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân, bản thân còn làm không được, không nên cố ép người khác.” Nàng nhìn ra được, võ công Ngưng Yên không tệ, có điều tuyệt đối không lên được đỉnh nhỏ Vong Ưu.

(TYV: “Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân” [己所不欲勿施于人] là một câu nói của Khổng Tử về cách xử thế giữa người với người, ý chỉ “Điều gì mình không muốn thì chớ làm cho người khác”. Xem thêm chi tiết tại đâyhttp://vi.wikibooks.org/wiki/Lu%E1%BA%ADn_Ng%E1%BB%AF.)

Ngưng Yên không cam lòng bị một người con gái lại lịch không rõ làm nhục trước mặt mọi người, phản đòn, “Ta làm không được, lẽ nào ngươi làm được?”

“Vị nha hoàn này của ta tuyệt đối không thể đi lên, phiền cô nương người ở tầng năm cho nàng ta một gian phòng.”

“Chỉ cần ngươi có thể lên tới, điều kiện gì ta đều đáp ứng ngươi.” Ngay cả chương môn của tứ đại môn phái, cũng không nhất định có thể đi lên. Nàng một người mang thai, tuyệt đối không thể lên tới.

Lăng Suồng ngoài cười nhưng trong không cười, “Không cần làm cái gì, cho chúng ta sáu người mỗi người một phòng, cho chúng ta ăn không, uống không là được.”

“Được.” Ngưng Yên cho rằng nàng đang phò trương thanh thế, một tiếng đáp ứng.

Nhân sĩ buồn chán xung quanh lại ồn ào, “Phu nhân, cô lên đó được sao?”

“Cô một người mang thai, cẩn thận a.” Giọng điệu tuyệt đối không phải quan tâm, là châm chọc.

“Để người đánh xe nhà ta lên trước đi.” Điệp Vũ khí định thần nhân, “Cố bá bá (TYV: bác trai), ông lên trước đi. Lên đỉnh nhỏ Vong Ưu rồi, rượu ngon, cua phi tủy ý ông ăn.”

Cố Tam cười khà khà. “Khà khà, ta thích.” Bóng Cố Tam giống như ma quỷ, vừa nói xong, một bóng người đã vọt lên không trung. Giẫm lan can mượn lực, dễ dàng lên đến tầng cao nhất.

Cố Tam đáp ở trên tầng, một trận vỗ tay lập tức vang lên, tán thán không dứt.

Sắc mặt Ngưng Yên cũng đột nhiên trở nên rất khó xem, một người đánh xe cũng có thể lên đó, nàng rốt cuộc là người phương nào, võ công rốt cuộc cao bao nhiêu?

“Tiểu Điệp, người cũng lên thử xem.” Lăng Suồng kẻ sát tai nàng ta, “Nhớ kỹ, chớ giẫm lên góc lờ ra.”

Ngưng Yên nghe được lời Lăng Suồng, sắc mặt càng khó xem.

Góc lờ ra nhìn giống như có thể mượn lực, kỳ thực đã được vẩy đầy dầu mỡ bên trên. Chỉ cần giẫm chỗ đó, nhất định sẽ ngã xuống, nha đầu này rốt cuộc làm sao thấy được.

“Được.”

Được Lăng Suồng cổ vũ, Tiểu Điệp gạt đầu, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn tựa bướm bướm vờn bay lên.

Thật đáng tiếc, nàng mới bay tới tầng ba lại không cầm cự được mà rơi xuống.

Tuy rằng không lên được, vẫn giành được một trận vỗ tay.

Lăng Suồng cười thần nhiên, “Thanh Tuyền cô nương, chúng ta lên đi.”

Thanh Tuyền do dự một chút, “Ta không thể lên đó.”

Lăng Suồng quay đầu, nhìn hai người con gái phía sau Thanh Tuyền, “Cô nương, bảo kiếm cho ta mượn dùng một lát.”

“Mời.” Hai người con gái cùng lúc đem bảo kiếm đưa cho nàng.

Nàng cười, chia tay nhận lấy hai thanh kiếm.

Tất cả mọi người không hiểu ra sao cả, Thanh Tuyền cùng Ngưng Yên cũng chẳng biết tại sao.

“Thanh Tuyền cô nương, đi thôi.”

Thanh Tuyền tin tưởng nàng, không có do dự, theo nàng cùng nhau nhảy lên tầng.

Lăng Suồng là đệ tử chính thống của Tu La, khinh công đương nhiên rất cao. Hơn nữa trong cơ thể Lâm Bích Ảnh có một luồng nội lực hỗn hậu, bằng kỹ năng khéo léo của nàng, thêm nội lực thâm hậu của Lâm Bích Ảnh, lên đỉnh nhỏ Vong Ưu không phải việc khó.

Lúc lên tầng bốn, Thanh Tuyền đã không giữ vững được, thân hình lung lung lay lay, “Ta không giữ vững được rồi.”

Thò tay đem bảo kiếm cầm xuyên mái hiên, Lăng Suồng ôm lấy Thanh Tuyền, hai người cùng nhau giẫm bảo kiếm mượn lực.

“Cảm tạ.” Thanh Tuyền ánh mắt cảm kích nhìn nàng.

Mượn lực của Lăng Suồng, hai người an an ổn ổn đáp xuống tầng sáu.

“Ngươi làm sao mới đến? Chờ đã lâu?” Thanh âm biếng nhác truyền vào tai Lăng Suồng.

Lăng Suồng vừa quay đầu lại, thấy được hán, thấy một người đàn ông so với nhân yêu vẫn còn đẹp. Vẫn đầu bù tóc rối, vẫn giữa trán xinh đẹp.

Ngồi bên người hán, là một người con trai hồ ly tuấn mỹ. Tam thiếu gia cùng Lâu Đoạn Nhai ở đây, cũng không thấy Cố Tam.

Lăng Suồng không có mở miệng, Thanh Tuyền đã giành trước, “Xin lỗi, đã để tam thiếu gia đợi lâu.” Thanh Tuyền đỏ mặt, người con gái lạnh lùng như nàng, cũng có lúc đỏ mặt.

“Thanh Tuyền cô nương, mời ngồi.” Hiếm thấy tam thiếu gia không báy vè giống sắc quý, tỏ ra phong độ tốt lành.

Lăng Suồng bữu môi, hướng dưới tầng quát to, “Ngưng Yên cô nương, cho ta rượu và thức ăn ngon nhất.”

“Ngươi phạm quy.” Thanh âm phi thường rõ ràng. Có thể đem thanh âm truyền xa như vậy, có thể thấy được võ công nàng không tệ.

Lăng Suồng cười nhạt, “Ngươi có nói không được mượn lực sao? Mọi người có mắt đều thấy, ta thắng.”

“Năm nay rất nóng nực.” Lâu Đoạn Nhai nhân dịp mở miệng, một chén rượu bay đến trước mặt Lăng Suồng.

Lăng Suồng thò tay tiếp được chén rượu, “Có được một chén rượu của Lâu đường chủ, tiểu nữ tử vinh hạnh vô cùng.” Nàng đem chén rượu đưa cho Nam Cung Dật, “Nào, giúp ta uống hết.” Lúc mang thai, kiêng rượu.

Thanh Tuyền thấy thế, vội nhận lấy rượu của Lăng Suồng, “Ta uống cho.” Lăng Suồng đã từng giúp nàng ta, nàng ta giúp nàng một lần.

Tam thiếu gia kẹp một con cua đưa cho nàng. “Không uống rượu thì ăn cái gì đi, bỏ mủ người xuống, đừng giả thần giả quỷ. Ban ngày ban mặt, không biết còn tưởng gặp quỷ.”

Lăng Suong vén màn hồng, “Được, Nam Cung tam thiếu gia, ta mang mủ là không muốn người khác nhận ra ta, người đừng vạch mặt ta được không?” Che đến kín kín đáo đáo hần cũng nhận ra, quá lợi hại đi.

Lâu Đoạn Nhai thờ dài giả bộ, “Chúng ta thực sự đã quá quen, không muốn nhận ra cũng khó.”

Thanh Tuyền rốt cục đoán ra đầu mối, “Các người biết nhau?”

“Đầu chỉ là biết, rất quen thuộc.” Lăng Suong ngồi xuống, tóm lấy một con cua lớn ném cho Lâu Đoạn Nhai, “Hò ly, giúp ta bóc ra nào.”

“Ta từ khi nào biến thành hò ly rồi?” Lâu Đoạn Nhai nhướn mày, ta đã làm

Mấy tháng không gặp, nàng vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ. Ánh mắt Nam Cung Dật rơi trên người Lăng Suong, đối với Lâu Đoạn Nhai nhìn có chút hà hê, “Người chính là vừa lòng đi, ta còn là nhân yếu bất nam bất nữ cơ.” Nếu như có thể, hần tình nguyện được gọi là hò ly.

Cầm lấy một đôi đũa sạch sẽ, Lăng Suong tùy ý bới loạn món ngon vật lạ, “Còn tưởng người chết rồi, không ngờ gặp phải người chỗ này.”

Nam Cung Diệp Vũ không phải nói Nam Cung gia nội đấu sao? Hần làm sao còn có thể an nhàn thoải mái xuất hiện ở chỗ này?

“Uống rượu ngon nhất, ăn đồ ngon nhất, mặc tơ lụa tốt nhất, chơi nữ nhân đẹp nhất. Cua lớn của Kim Phụng Các ăn ngon nhất, rượu hoa cúc thuần nhất, một người biết hưởng thụ như ta, làm sao không đến chứ?” Tam thiếu gia cười đến phong lưu phóng khoáng, sắc mặt của Thanh Tuyền lại rất khó coi.

Sắc quý chính là sắc quý, nơi có người đẹp sẽ xuất hiện.

“Nhân yếu người thực sự không nên trước mặt Thanh Tuyền nói loại lời này.” Dùng chữ “chơi” này để miêu tả con gái, hồng nhan tri kỷ của hần chịu được mới là lạ.

Lâu hò ly đem thịt con cua đã bóc ra đặt trước mặt Lăng Suong, “Tên nhân yếu phong lưu này, người không phải ngày đầu mới biết.” Nam Cung tam thiếu gia phong lưu thành tính, thiên hạ đều biết.

Lăng Suong bóc thịt con cua, thêm gia vị, ăn đến nồng nhiệt, “Không tệ không tệ, ăn ngon.”

Nam Cung Dật “soạt” mở cây quạt, dong đưa chậm chậm, “Kính công không tệ.” Có thể lên đến đỉnh nhỏ Vong Ưu, tuyệt đối là cao thủ đương thời hiếm có.

“Đừng giả ngu nữa.” Lăng Suong đem một khay cua ngâm rượu bung đến trước mặt, “Nào, giúp ta bóc ra.”

Nam Cung Dật cười bất đắc dĩ, quả nhiên bắt đầu làm, Lâu Đoạn Nhai cũng bóc một con cua.

Trên đời này, người có thể khiến đường chủ của Độc Bộ đường cùng tam thiếu gia của Nam Cung gia tự tay vì nàng cống hiến sức lực cũng không nhiều. Thanh Tuyền đẩy bụng nghi hoặc, “Xin hỏi phương danh của cô nương.”

“Ta là Lâm Bích Ảnh.” Nàng đã ra quyết tâm đi tìm Quan Phách, có thể, cái tên Lăng Suong này sẽ có ích, tạm thời không thể để lộ.

Thanh Tuyền đương nhiên biết Lâm Bích Ảnh là ai, nàng ta cực kỳ sợ hãi, “Tiểu thư của Ngao Kiếm sơn trang.” Cũng là vị hôn thê của tam thiếu gia.

“Thanh Tuyền cô nương yên tâm, ta lần này ra ngoài chính là trốn hôn, tuyệt đối không đoạt Nam Cung Dật của cô.” Lăng Suong vỗ vỗ bụng dưới, “Ta đã mang thai rồi, không có khả năng gả cho hần.”

Thanh Tuyền mỉm cười, thờ dài một hơi.

Mà Lâu Đoạn Nhai cùng Nam Cung Dật lại cùng sùng sốt, ánh mắt hoài nghi rơi vào bụng dưới lộ ra của Lăng Suong.

Nam Cung Dật hí mắt, “Mang thai rồi?” Nàng mang thai rồi, có thể sao?

Lâm Bích Ảnh luôn luôn tâm cao khí ngạo mang thai rồi?

Lăng Suong biết Nam Cung Dật không tin, thờ dài vươn tay, “Đến đây đi, tự mình chứng nhận.” Nếu như nàng không có nhớ lầm, hôn ước lúc đó của bọn họ vẫn còn. Nói chuyện như vậy với vị hôn phu, thực sự tàn nhẫn.

Lâu Đoạn Nhai tin nàng, tin tưởng Lăng Suong thực sự mang thai. Hần than một câu, “Nhân yếu đáng thương.” Cúi đầu cùng con cua vật lộn.

Nam Cung Dật nửa tin nửa ngờ, thờ tay ấn mạch của nàng.

Hoạt mạch, nàng quả thực có thai. Sắc mặt của Nam Cung Dật thoáng cái trở nên phi thường khó coi, lại hít một ngụm khí lạnh, “Một đêm kia người cùng... là thật?”

Lăng Suong chậm rãi thu tay, “Ta đã sớm nói qua, là người không tin.” Con người ai, thông minh thì tốt, cố gắng đừng quá thông minh. Lúc thông minh quá mức, thường hay phòng chừng quá mức.

“Ta đã nói mà.” Lâu hò ly về mặt lạnh bạc, trên mặt là đáng cười nhìn có chút hà hê, “Người không tin tưởng, nếu như không phải tự mình bắt mạch, không là phải đợi nàng trở dạ, người mới có thể tin tưởng?”

Lăng Suong phi thường đồng tình, vỗ vỗ vai hần, “Tam thiếu gia, lòng nghi ngờ lớn không phải chuyện tốt gì.”

Sắc mặt Nam Cung Dật từ trắng thành xanh, từ xanh thành đen, “Lâm Bích Ảnh, người rốt cuộc đặt ta ở chỗ nào?” Hần phong lưu nửa cuộc đời, thật vất vả gặp được một người con gái khiến hần cảm thấy hứng thú, không ngờ cuối cùng lại là kết cục này.

Thấy hần chịu đã kích lớn, Lăng Suong vốn nên cười, thế nhưng nàng lại cười không nổi, “Tam thiếu gia, chúng ta từ lần đầu tiên gặp mặt đã đánh nhau tranh cãi, sau khi thành thân rồi còn như thế nào nữa?”

Người đẹp thiên hạ vô số, hần không thiếu một Lăng Suong. Nam Cung Dật giả vờ không thèm để ý, liếc Lăng Suong, “Ta huy hôn, người hài lòng rồi.” Kỳ quái, trong bụng ề ầm, phải chăng ngày hôm nay ăn nhiều giấm chua rồi. Xem ra, chờ lát nữa lúc ăn của không cần thêm giấm nữa.

Trẻ nhỏ dễ dạy, Lăng Suong gạt đầu hài lòng, vỗ vỗ vai tam thiếu gia, “Chúng ta nên làm bạn thân.” Nàng cười tùm tùm nhìn về phía Thanh Tuyền, “Thanh Tuyền cô nương làm chị dâu ta.”

Thanh Tuyền sắc mặt ửng đỏ, “Làm cô nương nói đùa.” Dù nói như thế, dư quang khoẻ mắt lại len liếc về phía tam thiếu gia. (TYV: “dư” [余] là “dư thừa”, “quang” [光] là “ánh sáng”, ta không rõ cái này cụ ti là sao, cứ coi như không có từ này luôn đi. ~_~)(TN: Theo ta hiểu thì, cứ tưởng tượng 100% đường nhìn của Thanh Tuyền thì rơi lên người tam thiếu gia chỉ đc 1%, giống như cái kiếu không nhìn tam thiếu gia (vì ngại), nhưng vẫn muốn nhìn. Vậy đó , nhắc lại, là theo ta hiểu)

Nam Cung Dật bung một chén rượu hoa cúc, làm bộ không có thấy về mặt của Thanh Tuyền, “Bích Ảnh, từ mạch tượng xem ra, đã năm tháng rồi, khi nào thì quay về Ngao Kiếm sơn trang.” Không thèm để ý, không thèm để ý, hần ở trong lòng nói với chính mình, nhất định không thể để ý.

Nàng bóc thịt của mà Lâu Đoạn Nhai đưa qua, lười nhác trả lời, “Không tính trở lại a.”

Nam Cung Dật nhịn không được truy hỏi, “Vậy người muốn đi đâu.”

“Lang thang.” Lang thang đến Thánh Đạo môn, sau đó giết chết Quan Phách, cầm đầu của hần đi đổi lấy mỏ vàng.

“Một mình người?” Tam thiếu gia cười tuẩn nã, phong lưu phóng khoáng tiến đến trước mặt nàng. “Có muốn ta đi cùng người không.”

Lăng Suong không chút khách khí vươn bàn tay, ấn ngũ quan tuẩn mỹ của hần, “Chết xa một chút, ta có Tiểu Diệp.” Người con gái khác xem bộ mặt nhân yếu hại nước hại dân của hần là bảo bối, nhưng nàng cần

bản không để vào mắt.

“Chính là nha hoàn xấu xí kia.” Này này, tam thiếu gia, người chứa chút khẩu đức. Người ta là đệ nhất mỹ nhân, lại là muội muội người, đừng rửa nàng. (TYV: Theo Tình Ngọc thì “khẩu đức” [口德] là “Lời nói lưu lại đức về sau. Theo quan điểm của đạo phật, nếu nói xấu người khác, là tạo ra khẩu nghiệp, về sau sẽ chịu quả báo nên mới có câu lưu lại khẩu đức.”)(TN: Cái này là hỏi bạn coi Tể Công theo ngữ cảnh suy ra, nên mới có cái vạ “Theo đạo phật”, bạn không phải người hiểu đạo nhé, có gì cứ từ từ nói lại cho bạn sửa, đừng chửi rửa.”>)

“Ừm.” Lăng Sương cực không tình nguyện trả lời, dùng sức đẩy hần một cái.

Mũi bị nàng ấn đến phát đau, tam thiếu gia sờ sờ mũi, không muốn tự mình tìm tới mất mặt.

“Lâm tiểu thư, người đánh xe của cô đâu?” Nửa ngày rồi, sao lại không thấy ông.

“Ta cũng không biết ông đi đâu rồi.” Kiến Từ Bất Cứu tiền bối điên điên khùng khùng, ai biết hần làm cái gì chứ.

Nam Cung Dật lên tiếng, giải thích nghi hoặc của các nàng, “Người nói lão đầu điên sao? Hần vừa lên được đây đã đi rồi.”

Đường đường Kiến Từ Bất Cứu tiền bối, còn phải sợ ông đi lạc hay sao? “Tam thiếu gia, Ngưng Yên cô nương đâu? Bảo nàng lên đây mở phòng cho ta.”

Tam thiếu gia khép quạt, chìa tay đỡ Lăng Sương, “Biết bản thân mang thai, còn ra đây chạy loạn, người đáng đời. Đi thôi, ta đưa người đi nghỉ ngơi.” Hần luôn xem Kim Phượng Các là nhà mình.

Lăng Sương lườm hần một cái, đẩy tay hần ra, “Xí, ai muốn người đỡ.”

“Lâm Bích Ảnh, đừng không biết tốt xấu.” Người con gái được Nam Cung Dật vờn tay đỡ, nàng là người đầu tiên.

“Hai bản tay dơ bẩn của người, không biết đỡ qua bao nhiêu nữ nhân, ta lo bị lây hoa liễu.”

“Ác nữ, người tính xấu không đổi. Người lớn lên đức hạnh này, muốn bị lây hoa liễu cũng khó. Nếu như không phải mất mặt, ai lại coi trọng người.” Lúc nói ra loại lời này, hần lại có chút chột dạ.

“Thôi đi, người thể mà không nhìn ra ta xinh đẹp như hoa, hào hoa phong nhã tuyệt thế, thông minh tuyệt đỉnh, nghiêng nước nghiêng thành?” Đối với vẻ mặt xinh đẹp của bản thân, Lăng Sương luôn rất có tự tin.

“Lâm Bích Ảnh, người còn thật không biết cái gì gọi là cảm thấy thẹn.” Chưa từng thấy người con gái nào tự khen mình như thế.

“Con quạ đậu trên thân heo, cùng một loại.” (TYV: “Con quạ đậu trên thân heo” nguyên bản là “Ồ nha trạm tại trư thân thượng” [乌鸦站在猪身上] có vẻ như là một câu thành ngữ nhằm ý “chỉ thấy khuyết điểm của người chứ không thấy khuyết điểm của mình”.)

“Người là heo hay là quạ đen?”

Hai người cãi nhau, bóng dáng dần dần mất hần, Thanh Tuyền trên mặt hiện ra cô đơn, “Tam thiếu gia có đúng là thích Lâm tiểu thư?”

Là bằng hữu của Nam Cung Dật nhiều năm, tâm tư của hần ta, hần sao lại không biết. “Thanh Tuyền cô nương thứ cho ta nói thẳng, cô không cần đem tình cảm lãng phí trên người hần.” Người con gái như Thanh Tuyền, không hợp với tam thiếu gia.

“Thanh Tuyền sắc mặt trắng bệch, “Hần là lăng tử (TYV: kẻ phong lưu), lăng tử đa tình. Vô tình, cũng lại thâm tình (TYV: tình cảm sâu đậm). Một khi yêu một nữ nhân, sẽ khăng khăng một lòng.” Nàng vẫn hy vọng có thể trở thành người hần yêu kia. Thế nhưng bây giờ, nàng biết chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành người duy nhất của hần. Bởi vì, hần đã có người duy nhất.

Lâu Đoạn Nhai bắt đầu dĩ, “Hần đối với nàng ta động lòng rồi.” Có lẽ không thể nói là yêu, nhưng mà, quả thực động lòng rồi.

Gió đêm thổi làm rối mái tóc đen của nàng, ánh hoàng hôn như lửa chiếu lên mặt nàng, Thanh Tuyền bắt đầu dĩ, “Vận mệnh thích trêu người.” Bên người tam thiếu gia chưa bao giờ thiếu người đẹp, cho dù nàng thân là võ lâm đệ nhị mỹ nữ, cũng đối với hần khăng khăng một lòng. Mà hần, lại yêu Lâm Bích Ảnh, yêu một người đã có người trong lòng, người con gái đã mang thai.

“Có muốn uống một chén không, rượu hoa cúc của Kim Phượng Các, là uống ngon nhất.” Hần nói, uống hết rượu trong chén.

Thanh Tuyền cười mệt mỏi, cầm lấy bầu rượu, đem rượu hoa cúc ngọt ngào đổ vào trong miệng.

Lâu Đoạn Nhai nhìn Thanh Tuyền, nhin không được lắc đầu thờ dài. Tam thiếu gia vẫn còn độc thân, không biết thiên hạ còn có bao nhiêu người con gái đau lòng, người con trai hại nước hại dân kia, thực sự là nghiệp chương a.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhân yêu cũng có lương tâm

Hàng năm giữa tháng tám, Kim Phượng Các chẳng phân biệt ngày đêm. Tuy là đêm khuya, vẫn tiếng động lớn rầm rĩ náo nhiệt, khách quý chật nhà.

Bên dưới ồn ào gay gắt, đình nhỏ Vong Ưu lại thanh u vắng vẻ.

Lúc mọi người đang ngủ say, giọng nữ khó nhận đầu đơn đột nhiên vang lên. “A... Đau quá a... Nhân yêu... Hồ ly, cứu mạng a.”

Đình nhỏ Vong Ưu chỉ có bốn người ở, tiếng kêu đau vang khắp đình, ánh nến trong ba gian phòng nhanh chóng sáng lên. Ngay sau đó, ba người vội vội vàng vàng vọt vào trong phòng Lăng Sương.

“Bích Ảnh, người làm sao vậy.” Nam Cung Dật đi vào trước tiên, chạy đến bên giường, giọng lo lắng, “Khó chịu chỗ nào?”

“Bích Ảnh.” Lâu hồ ly không cam lòng tỏ ra yếu kém, cũng vọt vào trong phòng.

“Lâm tiểu thư,” Thanh Tuyền vào sau cùng.

Thấy ba người xếp hàng đứng trước cửa sổ, mặt Lăng Sương thật có chút tròn tròn, “Chân ta bị chuột rút a.” Chẳng qua chỉ là chuột rút, không cần tất cả phải đến đây hết đi.

Lâu hồ ly vừa định tiến lên, đã bị Nam Cung Dật xô sang một bên. Hần xóc chân lên, nhẹ nhàng xoa bóp cẳng chân co cứng của Lăng Sương. “Không sao, bị chuột rút đều như vậy cả.”

Nam Cung Dật sốt ruột, dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa đem Lâu Đoạn Nhai xô té xuống đất.

Ồn định thân thể, hần nhin không được lắc đầu cười khổ, “Lâm cô nương, bị người hù chết rồi.”

“Ta đau a.” Chưa nói nàng phụ nữ có thai lại bị chuột rút, nửa đêm canh ba đột nhiên đau, nàng bị dọa đến nhảy dựng. Không phải chịu không nổi đau đớn, mà là lo cho đứa nhỏ.

“Không sao, xoa bóp một chút thì tốt rồi.” Tam thiếu gia hết sức chăm chú, ôn nhu xoa bóp cẳng chân của nàng, “Thanh Tuyền, đốt đèn.” Trong phòng quá tối, thấy không rõ lắm.

Thanh Tuyền theo lệnh đốt đèn, ánh nến dần dần rọi sáng khắp phòng. Thấy được bộ dạng của tam thiếu gia, ba người đều sững sốt.

“Nhân yêu, người bị cướp sao?” Vì sao lại nhếch nhác thành như vậy?

“Không có a.” Hắn ngủ thật ngon, làm sao bị cướp đoạt.

Nam Cung Dật tóc tai bù xù, trường bào ngổn ngang, dưới chân lại chỉ đi một chiếc giày. Người giang hồ đều biết, Nam Cung Dật là kiểu người “Đầu có thể rơi, tóc không thể rối”. Hôm nay, hắn lại có thể phụ đức hạnh này, không phải bị cướp chẳng lẽ là bị cưỡng gian rồi?

Lăng Suong giương mắt dò đoán, “Người bị cưỡng gian sao? Hung thủ là Ngưng Yên hay Thanh Tuyền?” Hai người con gái này đối với hắn thêm muốn đã lâu, bị các nàng cưỡng gian chẳng có gì lạ. Nhất là Ngưng Yên, vừa nhìn là biết sẽ làm ra cái loại chuyện này.

Nam Cung Dật hung hăng trừng mắt nàng, giọng điệu ác liệt, “Nghe thấy người là cứu mạng, đầu chấm chút được nhiều như vậy.” Cho dù phòng ở cháy, hắn cũng sẽ quần áo nón này chỉnh tề đi ra. Hắn hôm nay không biết phát điên cái gì, vừa nghe tiếng là của Lâm Bích Ảnh, lao đi so với thỏ còn nhanh.

Lăng Suong đương nhiên không phải cố ý châm chọc Thanh Tuyền, Thanh Tuyền cũng không phải người nhỏ mọn. Nàng ta chỉ là cười khổ một chút, lên ra hiệu Lâu Đoạn Nhai rồi đi. Giờ này khác này, tình này cảnh này, bọn họ đứng ở chỗ này chỉ bằng thừa.

“Tam thiếu gia, thực ra ta thấy con người người cũng không tệ.” Có thể được Nam Cung Tam thiếu gia vì nàng phá đi hình tượng, mặt mũi Lăng Suong nàng lớn thật a.

Ngon cái nhẹ nhàng ăn bắp thịt, Nam Cung Dật liếc nàng một cái, “Câm miệng cho ta, lần sau đừng kêu ta, tốt nhất đau chết người.”

Lăng Suong không phải người vong ân phụ nghĩa (TYV: quên ơn bội [bạc] nghĩa), (Ách, tam thiếu gia giờ đang ban ơn, cho dù nàng muốn quên cũng quên không được), rốt cục hoà nhã nhìn tam thiếu gia, “Thủ pháp thật không tệ mà, có phải bình thường hay xoa bóp cho nữ nhân khác a?”

“Ách nữ, ngoan ngoãn câm miệng cho ta.” Ngoại trừ Lâm Bích Ảnh, không ai có thể khiến hắn tự hạ thấp địa vị. Ngay cả phụ thân sinh ra hắn, cũng không ngoại lệ.

Lăng Suong nháy mắt mấy cái, “Hơn nửa đêm, ta quả thực có thể là nằm mơ.” Cùng lúc đó, cái bụng của nàng rất không phối hợp vang lên.

Nam Cung Dật ngừng động tác tay, dùng ánh mắt nhìn báo vật quốc gia để nhìn nàng, “Hơn nửa đêm người đã đói bụng, cố ý hành hạ ta phải không?”

Lăng Suong đá một cái, “Bệnh thần kinh, ta muốn người giúp ta tìm gì ăn sao?” Nàng là phụ nữ có thai, ăn rất khoẻ, nửa đêm đã đói bụng thì có gì ngạc nhiên.

“Ta sợ người chết đói rồi lại không có cách ăn nói cùng Lâm bá bá.” Nam Cung Dật nghiêm mặt lạnh, đứng lên đi ra ngoài.

Đi được hai bước lại quay trở lại, lấy chân phủ lên hai chân nàng.

Một động tác nhỏ, động tác nhỏ vô cùng đơn giản, khiến Lăng Suong đáy lòng ảm áp, không khỏi mỉm cười, “Cảm tạ người.”

Chưa được ba phút, tam thiếu gia lại trở về, tiếp tục vì nàng xoa bóp, “Có đỡ chút nào chưa?”

Lăng Suong gạt đầu, “Khá hơn nhiều rồi.”

Nam Cung Dật dừng một chút, “Hắn đi đâu rồi? Vì sao không ở cùng người?” Để Lâm Bích Ảnh một mình hành tẩu giang hồ, người con trai kia đáng thiên đao vạn quả.

Nàng thờ dài, “Hắn a...” Lăng Suong gãi gãi đầu, không biết nói từ đâu, dùng nụ cười ngày ngố cho qua chuyện.

“Người vận khí tốt gặp phải ta, nếu như gặp phải một nhà hắc điểm, xem người làm sao bây giờ.” Nam Cung Dật không biết từ lúc nào, hắn lại thành ra nhiều lời, thành ra thích lo chuyện bao đồng, buồn lo vô có.

Hắn cùng Lâm Bích Ảnh một chút quan hệ cũng không có, hắn cũng không cần phải lăm bằm lăm bằm nhiều như vậy. Nhưng hắn thực sự nhịn không được, không an tâm.

Bằng võ công của Lăng Suong nàng, đụng tới hắc điểm vừa vận có thể hành hiệp trượng nghĩa. Có điều, nàng không có cơ hội nói ra. Bởi vì, Ngưng Yên người đẹp cầm khay trong tay, nghìn kiểu trăm mị, sai bước muốn vờn dáng về vào cửa. “Nghe nói phu nhân đói bụng, đặc biệt đem ít thức ăn lên.” Ánh mắt rơi trên người Lăng Suong cùng Nam Cung Dật, đáng tươi cười trên mặt Ngưng Yên đột nhiên phai nhạt rất nhiều.

Cháo không, dưa cải, bánh màn thầu (TYV: kiểu bánh bao không nhân), những thứ Ngưng Yên bung lên khiến Nam Cung Dật nhũn mỳ, “Chỉ chút này sao?” Lâm Bích Ảnh giờ đang mang thai, chỉ ăn những thứ này có được không?

Ngưng Yên cười cười, “Nửa đêm canh ba, đến phòng bếp tìm thấy chút thức ăn thừa.” Người con gái như nàng, chỉ xứng ăn đồ thừa.

Lăng Suong dùng tính mạng đảm bảo, lúc Ngưng Yên nói nghiêng răng nghiêng lợi, lời nói có hàm ý khác, “Quên đi, có cái ăn là tốt rồi.” Ở đây dù sao cũng là địa bàn của Ngưng Yên, nàng cũng không nghĩ quang minh chính đại cùng nàng ta giao chiến.

“Ta nhớ cháo cô nấu không tệ.” Nam Cung Dật giả vờ say sưa, liếm liếm môi kêu gọi, “May mắn được nếm qua, cả đời khó quên.”

Nghe được người trong lòng khen, về lo lắng giữa hàng lông mày của Ngưng Yên lập tức biến mất, “Tam thiếu gia nếu như muốn ăn, ta bất cứ lúc nào cũng có thể nấu.”

Nhìn về mặt của Ngưng Yên, Lăng Suong đột nhiên có chút thông cảm rằng ta. Người con gái gốc gác nghèo này, bị tam thiếu gia quay một vòng còn không biết. Nếu như nói người con gái đang yêu là kẻ ngu si, người con gái đang thăm mền chính là ngu ngốc.

Trong ánh mắt thiết tha chờ mong của nàng ta, Nam Cung Dật nói một câu tức chết người không cần đền mạng, “Giờ tiện thể đi nấu, để Bích Ảnh cũng nếm thử.”

Tuy rằng rất thông cảm Ngưng Yên, Lăng Suong lại nhịn không được bật cười.

Không phải chế cười, còn hơn cả chế cười. Lời đối thoại của bọn họ trong lúc đó, là chuyện cười siêu cấp nhạt nhẽo.

Một ánh mắt giết người ném về phía Lăng Suong, đáng tươi cười trên mặt Ngưng Yên nhất thời biến mất không còn thấy tăm hơi, về lo lắng càng đậm, “Xin lỗi, đêm hôm khuya khoác rất bất tiện.”

Lăng Suong vội ngừng ý cười, “Cháo trắng ăn sáng tốt a.” Ngưng Yên rất đáng ghét, có điều nàng cũng không muốn cố ý làm khó dễ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Tam thiếu gia không để ý đến Lăng Suong, khoẻ miệng một câu, đáng tươi cười điên đảo chúng sinh đời này, “Có đi không.”

Rõ ràng cười rất đẹp, Lăng Suong lại cảm thấy một luồng hàn ý từ bàn chân bốc lên. Không biết Ngưng Yên là bị đáng tươi cười mê hoặc, hay là bị tam thiếu gia dọa giống như nàng, ngoan ngoãn đem hai tay đặt ở giữa eo thì lễ, “Ngưng Yên mạo phạm, xin cô nương thứ tội.”

Sau khi Ngưng Yên ngoan ngoãn rồi đi, Lăng Suong túm vạt áo của Nam Cung Dật mà nghiêm hình bức cung, “Ngưng Yên hình như rất sợ người, nói, có nội tình gì.” Dù cho yêu tam thiếu gia đến long trời lở đất, cũng không cần giống như một nô tỳ chứ.

Tam thiếu gia ưu nhã bỏ tay nàng mà đứng lên, “Ăn trước màn thầu lót dạ này, chờ ta cùng nhau ăn cơm.”

Đôi đề tài không phải là đôi sang chuyện này chứ? Lăng Suong đột nhiên có loại xúc động muốn ngất.

Lại một buổi sáng tốt đẹp, Lăng Suong ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu vào mòng, mới chậm chạp từ trong ổ chăn chui ra.

Vừa mở mắt, nàng nhất thời bị dọa đến ngây người.

Chẳng lẽ là ngủ đến góc rồi? Có lẽ vẫn còn... nằm mơ, nếu như là mơ, cũng quá đẹp rồi.

“Lâm cô nương, ta hầu hạ cô thay y phục.” Ngưng Yên nâng quần áo trong khay lên, khễ khàng đi tới phía trước cửa sổ.

Nằm mơ, nhất định là nằm mơ. “Ta không phải đang nằm mơ chứ?” Nếu như không phải nằm mơ, Ngưng Yên làm sao lại không hiểu ra sao cả xuất hiện trong phòng nàng, không hiểu ra sao cả chuẩn bị bữa sáng đầy một bàn thật tốt, không hiểu ra sao cả chuẩn bị nước rửa mặt thật tốt.

Ngưng Yên đem quần áo đặt ở trên giường, ngồi xổm bên giường cầm lấy giấy, “Lâm cô nương cô thật thích nói đùa.”

Lâm cô nương? Xung hô này nghe kỳ thế nào ấy? Nàng không phải Lâm MM, đừng gọi nàng như thế. (TYV: “Lâm MM” [林MM] = “Lâm Muội Muội”, tức Lâm Đại Ngọc, mình nghĩ)

“Ta không nói đùa.” Nàng u mê vù vù xuống giường.

Ngưng Yên vội giúp nàng đi giày, “Lâm cô nương, cô vừa ý quần áo này không?”

“Vừa ý, vừa ý.” Đại não tạm thời chập mạch, Lăng Suong một bộ ngu ngốc.

Lăng Suong chẳng những không ngu ngốc, còn là thiên tài chỉ số thông minh cao. Sáng sớm hôm nay, lại là một tên đại ngốc, siêu cấp ngu ngốc từ đầu đến cuối,

Ngưng Yên ngông cuồng tự cao tự đại khúm núm, khúm núm hầu hạ nàng, đại não ư tất là bình thường.

Dùng trạng thái ngu ngốc mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, ngồi vào trước bàn ăn sáng, đầu óc của nàng mới miễn cưỡng có thể hoạt động, “Ngưng Yên cô nương, cô ngồi xuống cùng ăn đi.” Đường đường các chủ Kim Phụng Các đứng ở một bên làm nha hoàn, nàng sợ chính mình sẽ ghen mà chết.

“Cảm tạ ý tốt của cô nương, Ngưng Yên xin cáo lui.” Ngưng Yên cũng không cảm kích.

Thấy Ngưng Yên sắp đi, Lăng Suong vội vàng lên tiếng, “Xin hỏi cô nương, vì sao đối với ta tốt như vậy?” Nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức cho rằng lương tâm Ngưng Yên trời dấy hoặc là có quý đứng sau người.

Ngưng Yên cười nhọt nhạt, rồi đi, “Kim Phụng Các là nơi làm ăn.” Một lời vô cùng đơn giản, nói rõ ngọn nguồn.

Nghe ý tứ của nàng ta, tựa hồ như có người chỉ tên cho nàng ta hầu hạ Lăng Suong, người kia sẽ là ai chứ? “Ai khiến người làm như vậy?” Tên nhân yêu kia không nghi ngờ gì là người đứng đầu danh sách.

“Trong lòng cô nương tự rõ ràng.” Ngưng Yên đóng cửa phòng, vẫn chưa chỉ tên nói họ.

Bữa sáng rất tinh tế, sắc hương vị trọn vẹn. Lăng Suong ăn trong miệng, tựa hồ không có một chút mùi vị. Giống như nhai sáp. Ngưng Yên là bởi vì tiền mà làm như vậy, hợp tình hợp lý. Nhưng mà, nàng dù sao vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Ngưng Yên kiêu ngạo như thế nào, ngông cuồng tự cao tự đại như thế nào, sẽ vì tiền mà khúm núm sao? Đáp án đương nhiên là không.

Chắc chắn, rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến nàng cúi đầu chứ?

“Thế nào, ngủ ngon không?”

Thanh âm chứa ý cười truyền đến, Lăng Suong ngẩng đầu, thấy Nam Cung Dật vẫn tuần nhà như cũ, cười nhạt đứng ở cửa.

“Người rốt cùng dùng cách gì khiến Ngưng Yên tới hầu hạ ta?” Sẽ không là mỹ nam kế không có trong ba mươi sáu kế chứ?

Cung Dật anh tuấn giọng rõ ràng, “Một chữ, tiền.”

Lăng Suong nhún nhún vai không quan trọng, “Đi, không nói nữa, dù sao ta cũng phải đi rồi.”

“Nhanh như vậy?”

Uống xong rượu, ăn xong cua, nghe nói tay nghề của Ngưng Yên xuất thần nhập hoá, ta hôm qua cũng đã thưởng thức rồi, là nên đi.” Người đẹp đối với nàng không hề hấp dẫn.

Cung Dật anh tuấn bất đắc dĩ, “Ta biết không giữ được người, người muốn đi thì đi đi.”

Lăng Suong không thích dầy dầy đưa đưa, nói đi là đi.

Không có Cổ Tam tiền bối đi cùng, Diệp Vũ cùng nàng ra đi.

“Đi gấp như thế, ăn còn chưa đã ghêni mà.” Từ khi nàng nói đi, Diệp Vũ một mực oán giận. Rồi khỏi Kim Phụng Các được ba giờ, nàng ta không còn một câu oán giận.

“Chúng ta còn có chuyện phải làm.” Lăng Suong đảm nhiệm đánh xe lười biếng quay đầu lại.

Diệp Vũ cảm thú này, để nàng một người phụ nữ có thai đánh xe, nàng lại có thể nghĩ ra.

“Cổ Tam tiền bối cũng thật là, chẳng hiểu ra sao cả mà bỏ đi.” Diệp Vũ phồng má.

“Cổ tiền bối đến không bóng đi không dấu tích.” Cao nhân giang hồ, đều quái lạ, nàng muốn giữ cũng không giữ được a.

Diệp Vũ vừa định nói, đột nhiên bị cắt ngang, “Dừng lại, để lại những thứ đáng giá.”

Vừa nói xong, một nhóm người đàn ông vạm vỡ thoát ra từ hai bên rừng.

Nhóm người đàn ông vạm vỡ kia mỗi người cầm vũ khí trong tay, lớn lên tương đối xin lỗi. Dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng biết nghề bọn hấn làm.

Lăng Suong trợn trắng mắt, “Đề làm chi? Ban ngày ban mặt ra đây cướp đoạt, tìm K a?” Dám cướp nàng một đời cao thủ Lăng Suong, không muốn sống rồi.

“Tiểu nương tử lớn lên thật khá tốt.” Thủ lĩnh bọn cướp ánh mắt hèn mọn, đảo đi đảo lại trên người nàng.

Lăng Suong một thân nói da gà, “Lời thoại xua như thế, thật không chịu nổi.” Sau này không cần phiền não phải ăn cái gì, nhất phần nói da gà lên, chỉ ít có thể ăn được ba ngày.

“Cút ngay, chớ cản đường.” Diệp Vũ đã rất không kiên nhẫn.

Bọn cướp chỉ thích người đẹp, đối mặt với Diệp Vũ xấu xí tự nhiên không vui, “Đồ xấu xí, thức thời thì mau đưa thứ đáng giá giao ra đây, bằng không cho người biết mặt.”

Diệp Vũ cười nhạt, “Trại Hắc Phong sao? Người là trại chủ Hắc Hùng?”

Không hổ là Nam Cung tử tiểu thư, hiểu biết rộng rãi.

Chúng đạo tặc nghe vậy, đặc ý đảo dặt, cười đến phi thường kiêu ngạo, bắt luận kẻ nào thấy, đều muốn đi tới cho bọn hấn mấy cái bạt tai thật mạnh, “Coi như người có chút hiểu biết.”

Diệp Vũ cúi đầu, thấp giọng nói bên tai Lăng Suong, “Trại Hắc Phong khác với bọn cướp bình thường, bọn hấn mỗi tên đều là bại hoại trên giang hồ, võ công không tệ. Đương nhiên, cũng có một số nhân vật không

như lời đồn.”

Lăng Suong gật đầu, âm thầm đánh giá đối thủ.

Khoảng hai mươi người trái phải, ai cũng có võ công. Ngoại trừ Hắc Hùng võ công hạng nhất, còn có bốn năm tên cao thủ hạng hai, bảy tám tên cao thủ hạng ba, còn lại không có hạng. Điệp Vũ đối với Hắc Hùng phòng chừng có thể đánh hoà, năng đối với đám còn lại này nắm chắc thắng lợi.

“Cho người.” Điệp Vũ từ trong xe lấy ra một thanh kiếm, đưa cho Lăng Suong, bản thân giữ lại một thanh.

Sau khi gặp Song Hùng, Điệp Vũ lập tức mua hai thanh kiếm, một cái mũ ô sa cùng nhiều loại dược liệu. Lúc đó cảm thấy phiền phức, giờ xem ra, Điệp Vũ không hổ là người từng trải, có tính toán trước.

“Điệp Vũ, ta giết Hắc Hùng, người giết người khác.” Lăng Suong thò tay cầm lấy mũ che đi mặt.

Điệp Vũ dịch dung, năng không có. Rời xa PK, yêu quý mạng sống, năng cũng không muốn sống cuộc sống sau này bị đuổi giết.

“Lên a.” Điệp Vũ luôn thích dùng kiếm nói chuyện với kẻ địch, lúc thanh âm truyền đến tai Lăng Suong, năng ta đã thi triển khinh công bay đi, xông vào đám người.

“Ta tới đây.” Lăng Suong cũng học theo Điệp Vũ, lấy tư thái chuẩn chuẩn lướt nước duyên dáng xông vào bọn cướp.

Kiểm pháp của Lăng Suong đương thời hiếm có, Hắc Hùng căn bản không chống không lại. Chỉ cần mười phút, đã giải quyết xong.

Điệp Vũ có nương tuy rằng kém Lăng Suong xa, ở trên giang hồ cũng coi như có chút tên tuổi, miễn cưỡng có thể xếp vào bảng trăm đại cao thủ. Đám cướp không thứ hạng đánh với năng kia, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Từ đầu tới đuôi chỉ trong vòng bốn mươi phút, toàn bộ từ trên xuống dưới có liên quan đều bị xử lý.

“Thái điều.” Lăng Suong đồng dục. “Nhìn cũng không nhìn thử còn dám tới cướp đoạt.”

Điệp Vũ lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi vết máu trên thân kiếm, ngón tay gảy mũi kiếm một cái, “Đứng, đám cướp hai chúng ta quả thực chính là muốn chết.”

“Cứu mạng a... Cứu mạng a...” Tiếng kêu yếu ớt được gió mát dẫn tới, truyền đến tai cái năng.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng hướng nơi phát ra âm thanh chạy tới.

Từ xa, Lăng Suong cùng Điệp Vũ thấy một người, một phu nhân bị trói gô.

Khỏi phải nói, nhất định là con tin bị bọn cướp ban nãy bắt đi. Lương tâm đen đúa của Lăng Suong vào lúc này toả ra, năng đi về phía trước.

“Cẩn thận một chút.” Điệp Vũ cảm ngang trường kiếm, chắn trước mặt năng ta, “Cẩn thận.”

Năng ở trên giang hồ lăn lộn nhiều năm không tồi, có điều, đó là ở hiện đại. Đối với giang hồ cổ đại mà nói, năng chỉ là một con thái điều trăm phần trăm.

Mỗi lúc thế này, năng rất cảm kích Điệp Vũ, cảm kích Nam Cung tử tiểu thư không rời không bỏ đi theo bên người năng.

Điệp Vũ đi lên trước, tỉ mỉ quan sát phu nhân. Thấy các năng cảm trường kiếm, phu nhân trên mặt đất sợ đến sắc mặt trắng bệch, thở cũng không dám thở.

Xác định không có nguy hiểm, Điệp Vũ buông kiếm, giúp tháo sợi dây trên người bà ta, “Phu nhân bà đừng sợ, chúng ta không phải người xấu.”

“Sơn tặc.” Sắc mặt của lão phu nhân vẫn trắng bệch như cũ.

“Bị chúng ta giết chết rồi.”

Lão phu nhân nhìn trang phục của các năng, lập tức hiểu rõ, “Đa tạ nữ hiệp cứu giúp.”

“Chúng ta không phải nữ hiệp gì, không cần khách khí.” Điệp Vũ đỡ lão phu nhân đứng lên, Lăng Suong mở miệng hỏi, “Phu nhân là người ở nơi nào, vì sao lại bị bắt đi?” Bà ta tuy rằng nhếch nhác, nhưng một thân hào hoa phú quý. Dùng ánh mắt của năng mà xem, một thân trang phục của bà, có thể đổi lấy một cửa tiệm.

Đường hoang núi dã mà ăn mặc sang trọng, rõ ràng muốn khiến người ta tới cướp nhà.

Bất kể nhìn thế nào, Lăng Suong cùng Điệp Vũ cũng không phải người xấu, lão phu nhân thoáng yên tâm, “Ta là người phương Nam, nhà ở Lăng Dương, chồng họ Phương, các cô có thể gọi ta Phương đại nương. Ta từ nhà mẹ đẻ trở về đi ngang qua nơi đây, gặp phải sơn tặc.” Phương nương nhất thời viên mắt sưng đỏ, “Tuy từng đều đã chết.”

“Chúng ta vừa vận phải đi Lăng Dương, nếu như bà không ngại, chúng ta cùng đi.” Lăng Suong ôn hoà.

“Cảm tạ hai vị cô nương.” Phương phu nhân có hơi suy nghĩ, “Nhà ta ở hơn ba mươi dặm trong thành có một tòa biệt viện, không biết có thể phiên hai vị cô nương đưa ta về đó hay không? Tới đó rồi, tự nhiên sẽ có người chiêu cô cho ta.”

“Theo ta được biết, Lăng Dương có nhà họ Phương danh chấn thiên hạ, xin hỏi có phải Phương Đình là con trai của phu nhân không?”

Phương phu nhân khẽ gật đầu, sắc mặt biến đổi, “Đúng vậy.”

“Con trai bà là người thế nào?” Thánh Đào môn môn vừa ở Lăng Dương, có thể ở địa bàn của Thanh Đào môn mà danh dương thiên hạ, đương nhiên là nhân vật rất giỏi.

Điệp Vũ tròn mắt nhìn năng, “Bà chủ phương Nam, Phương Đình.” Rất ít người không biết tiếng tăm của Phương Đình.

“Vô công thế nào?” Nếu được xưng là bá chủ, nhất định rất lợi hại.

Điệp Vũ bắt đầu không nói gì, trầm mặc một hồi, “Phương gia kính thượng.”

“Đã hiểu.”

Không phải vô lâm bá chủ, là thượng nghiệp bá chủ.

“Cô nương biết nó?” Tốt nhất đừng bắt cóc bà.

Điệp Vũ lắc đầu, “Gặp mặt một lần, không nhận ra.” Nam Cung gia cũng kính thượng, cùng Phương gia có quan hệ hợp tác. Từng cơ duyên xảo hợp, từng cùng nhau ăn cơm. Có điều năng dám khẳng định, Phương Đình đã không còn nhớ rõ năng. (TYV: “cơ duyên xảo hợp” [机缘巧合], “cơ duyên” [机缘] là “cơ hội và duyên phận”, “xảo hợp” [巧合] là “vừa khớp; thật khéo; trùng hợp” theo như QuickTranslator.)

Gặp mặt một lần? Sẽ không là kẻ thù hay người tình cũ của con trai bà chứ? “Chỉ cần hai vị cô nương đưa ta trở về, Phương gia nhất định sẽ hậu tạ.”

Lăng Suong bật cười, “Phương phu nhân, bà cho là đưa bà về là có mục đích sao?” Có phần quá coi thường Lăng Suong năng rồi đi.

Phương phu nhân biết chính mình lỡ lời, vội cười nói, “Ta không phải ý tứ này, lão thân lỡ lời, hướng cô nương xin lỗi.”

Ánh mắt Diệp Vũ đảo qua rừng cây xung quanh, “Không nên ở lại đây lâu, lên xe đi.” Chỗ này, tuyệt đối không thích hợp để nói chuyện.

“Vẫn chưa biết cô nương gọi là gì nhỉ?”

Lăng Suồng không có cơ hội tự giới thiệu, bởi vì Diệp Vũ giành trước rồi, “Tiểu thư nhà ta họ Lâm, ta là Tiểu Diệp.”

Đường đường Nam Cung gia tử tiểu thư, tại sao chỗ nào cũng tự cho mình là nha hoàn? Không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra.

Thế ngoại cao nhân đều quái gở, người đẹp tuyệt thế cũng vậy, Diệp Vũ chính là ví dụ tốt nhất.

Chậm chạp một ngày trời, cuối cùng lúc trời ngả về tây cũng vào tới thành.

Phượng gia là nhà giàu phượng Nam, một toà biệt viện không quan trọng, vẫn xây xa hoa, lộng lẫy.

Tuy rằng xa hoa, có điều, Lăng Suồng cũng không muốn đi vào. “Lão phu nhân, chúng ta chỉ đưa bà đến đây, tự mình đi vào thôi.”

“Sắc trời đã tối, không bằng hai vị cô nương nghỉ tạm một đêm đi. Lão thân chuẩn bị rượu nhạt, đáp tạ ơn cứu mạng của hai vị.”

Lăng Suồng lắc đầu, “Ý tốt của lão phu nhân chúng ta xin nhận, chúng ta còn có chuyện quan trọng, không tiện làm phiền.” Phượng gia của cái kinh người, nàng cũng không muốn bị Phượng phu nhân cho là thấy người sang bắt quàng làm họ.

Các nàng khẳng khái phải đi, Phượng phu nhân cố giữ lại. Bà hơi trầm ngâm, tháo vòng trên cổ tay đưa cho Lăng Suồng, “Hôm nào đó Lâm cô nương có chuyện gì, có thể đến Phượng gia trang tìm ta. Chỉ cần ta có thể, tuyệt không chối từ.”

Đã như vậy, cảm tạ phu nhân.” Phượng gia tài hùng thế đại (TYV: có tiền, có quyền), có lẽ sẽ có một ngày, nàng thực sự phải tìm Phượng gia.

***

Viết đến đây, ta phải nói một câu. Phượng Đình này, trong《Nha Hoàn Thâu Tâm》yếu Tuyệt Liễu, là một trong hồ bằng cầu hữu của Mộ Dung Phong Vân cùng Lăng Sở Nam

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lôi giang hồ của Lăng Suồng

An ninh trật tự cổ đại thực sự rất tệ.

Cho dù thiên hạ thái bình, chính trị trong sạch, an ninh trật tự vẫn tệ đến rồi tình rồi mù.

Trước ngày hôm nay, nàng không tin. Thế nhưng bây giờ, nàng không thể không tin.

Một đường lớn giữa núi, một bên là rừng cây, một bên là vách đá. Con đường này rất bằng phẳng, cũng rất rộng rãi. Theo lý thuyết, xe ngựa đi trên đường lớn, người ngồi bên trong hẳn là rất thoải mái.

Thế nhưng, Lăng Suồng lại không thoải mái, một chút cũng không thoải mái.

Bởi vì, nàng lại gặp phải cướp rồi. Mười ngày trước gặp một lần, giờ lại gặp một lần nữa, an ninh trật tự thật con mẹ nó hỏng bét.

Cướp thì cướp, ngăn cản lối đi làm gì? Lăng Suồng đeo mũ ô sa, được Diệp Vũ dìu đỡ xuống xe ngựa, không nhận được rống giận với đám cướp, “Con mẹ nó, tránh ra hết cho ta.”

Lăng Suồng mang thai đã gần sáu tháng, bụng phê. Một người phụ nữ có thai bụng phê, một nha hoàn xấu không gì sánh được, chỉ vào một đám cướp hung ác mắng to, quả thực là hình ảnh rất khôi hài.

“Đàn bà thối, người đi đâu?” Hai người con gái, bọn cướp đương nhiên không để các nàng vào mắt.

Diệp Vũ ném một ánh mắt khinh bỉ tới cực điểm, “Con mẹ nó người không có mắt sao? Đương nhiên là đi qua.”

“Phu nhân, các người chính là nên đi nhanh đi.” Người nói là một người đàn ông trung niên thô kệch. Ông một thân giáp mỏng, trên trán trong lúc đó có chính khí lâm liệt.

Từ vẻ mặt của ông mà xem ra, rất muốn anh hùng cứu mỹ nhân. Chỉ tiếc, giờ này khắc này, trên cổ anh hùng đỡ N thanh đao.

Diệp Vũ đỡ Lăng Suồng đi lên trước, “Đó chính là Tề tổng tiêu đầu của tiêu cục Uy Viễn.” Bên người có đại đao danh chấn giang hồ, trên cờ viết chữ “Tề”, hẳn là Tề tổng tiêu đầu không có nhầm.

Uy Viễn tiêu cục? Lăng Suồng lúc đó đã choáng váng rồi.

Son tại vì cái gì cũng gọi Hắc Phong, tiêu cục vì cái gì cũng gọi Uy Viễn? Mọi người cổ đại không có văn hoá thế sao? Lấy tên có chút sáng tạo không được sao?

Tề tổng tiêu đầu đương nhiên không biết Lăng Suồng đang phê bình sự sáng tạo của ông, trong lòng đang nghĩ ngờ một chuyện khác. Chính là một nha hoàn lại có thể biết lai lịch của ông, phu nhân nhà nàng ta hẳn là người trong giang hồ? Tề tổng tiêu đầu Tề Đại Dao nghĩ hoặc, “Phu nhân à?”

Lăng Suồng ném Diệp Vũ một cái trợn trắng mắt, “Người qua đường.” Đang yên đang lành xen vào chuyện của người khác làm chi.

“Tề Đại Dao của tiêu cục Uy Viễn, võ công hạng nhất, tính tình trượng nghĩa. Tiêu cục Uy Viễn cũng coi như danh chấn giang hồ, là một trong thiên hạ tứ đại tiêu cục, hắc bạch hai bên đều phải nể vài phần mặt mũi.” Diệp Vũ lại bắt đầu làm thuyết minh viên, hướng Lăng Suồng giải thích.

Ai, nếu như không có Diệp Vũ, nàng quả thực nửa bước khó đi.

Lăng Suồng trong lòng than thở, “Son tắc đảng trước, ngay cả tiêu cục Uy Viễn cũng dám cướp, có phải hơi quá trớn không?”

Vừa chuẩn bị chửi lấy chửi để, lại bị Tề Đại Dao giành trước, “Phu nhân nếu là người qua đường, nên đi nhanh đi.”

“Tề lão đại, người xem đây là nơi nào, nói đi là đi sao?” Thủ lĩnh bọn cướp cười nhạt là kẻ chột mắt, có râu ria lồm chồm vô cùng hung ác, chỉ sợ người ta không biết nghề hẳn làm.

Có phải bọn cướp đều rất không tự mình biết mình, Lăng Suồng tức giận, “Đây là đường lớn, đã là đường, người trong thiên hạ đều có thể đi.”

Bọn cướp rất không nể mặt, cười ha ha, “Người nói không sai, chính là đường đến Suối Vàng. Nếu chuyện ngày hôm nay đã bị bắt gặp, không thể để các người sống sót trở ra.”

Diệp Vũ nháy mắt mấy cái ngây thơ, “Sợ bí mật để lộ, các vị nhất định không thể nhìn mặt ai.”

“Phu nhân, các người đi nhanh đi.” Tề Đại Dao lại giục.

“Đàn bà, người nên ngoan ngoan chết đi.”

“Tên chột mắt, người làm có phần quá trốn rồi.” Tên chột mắt chết tiệt kia thực sự rất đáng đánh đòn.

Nghe Lăng Suong quát “Tên chột mắt”, Tiễn Đại Dao nhắm mắt bất đắc dĩ, “Xong xong.”

Tên chột mắt tức giận mắng, “Người là ai? Làm sao biết ta là Độc Nhân Long (TYV: “Độc Nhân Long” = “Tên chột mắt”).”

Lăng Suong sùng sốt, lập tức cúi đầu ngả nghiêng, “Người chỉ có một con mắt, không phải tên chột mắt thì là cái gì?” Như thế cũng có thể đoán đúng được, vận may của nàng quả không phải tốt bình thường.

Điệp Vũ thấy nhiều biết rộng lập tức đoán ra thân phận của Độc Nhân Long, giả bộ thờ dài, “Độc Nhã Long, tiểu cục Thuận Phong cũng coi như có tiếng tăm, người làm sao có thể làm loại chuyện này chứ?”

Lăng Suong nhảy bèn lập tức từ trong lời nói của Diệp Vũ phân tích chân tướng chuyện đang xảy ra, “Ta hiểu, để loại trừ người cùng nghề thì phải giả sơn tặc, thực sự không ngờ được.” Giang hồ hiểm ác đáng sợ a, quả thật đáng sợ.

Tiểu sư giả sơn tặc, mời bọn họ áp giải tiểu còn có cảm giác an toàn sao?

“Hôm nay để các người thấy được, coi như các người không may.” Độc Nhã Long cầm chủy Lưu Tinh, nhanh chóng vọt tới trước mặt bọn họ, đánh không chút khách khí.

Lăng Suong ngay cả thân hình cũng không có lay động dù chỉ một chút, giờ tay nắm lấy cổ tay của Độc Nhân Long, cười thần nhiên, “Ta vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, thế nhưng, ta ghét nhất bị người khác uy hiếp.” Thanh âm của nàng dần dần hoá lạnh, tăng thêm lực tay.

“Tiểu thư đỡ lấy.”

Lăng Suong chìa tay, tiếp được bảo kiếm Diệp Vũ ném tới, “Độc Nhân Long, người là tự mình chuốc khổ.” Dám uy hiếp đường đường tiên nữ Ngưng Suong, quả thực chính là không muốn sống.

Lăng Suong kiếm khí tựa cầu vòng, thế không thể đỡ. Diệp Vũ cùng người tiểu cục Uy Viễn ở bên cạnh xử lý bọn tếp riu. Không bao lâu, tiểu cục Thuận Phong toàn bộ bị diệt, xác chết ngổn ngang khắp nơi.

Độc Nhân Long đồng dạng uy hiếp Lăng Suong, thì đã nằm trong đồng xác chết kia.

Lăng Suong thu kiếm, mở miệng muốn nói, đã thấy Tiễn Đại Dao “Phốc” một tiếng quỷ xuống trước mặt nàng.” Từ nay về sau, Tiễn Đại Dao mặc cho phu nhân sai khiến.”

“Nếu như không có phu nhân, sẽ không có tiểu cục Uy Viễn, không có Tiễn Đại Dao.” Ông đồng dạng, tựa hồ chuẩn bị anh dũng hy sinh.

Tiểu sư phía sau Tiễn Đại Dao cũng quỷ xuống, cùng hô lên, “Ta cùng nguyện ý nghe phu nhân sai khiến, muôn lần chết không chối từ.”

Hơn mười lão già quỷ trước mặt nàng, nàng sẽ tổn thọ mất. Lăng Suong vội nâng Tiễn Đại Dao dậy, “Tiễn tổng tiêu đầu đội trời đạp đất, anh hùng hơn người, tiểu nữ từ từ lâu ngưỡng mộ tiếng tăm. Tiễn thể ra tay, không cần khách khí.” Trước đây, nàng ngay cả tên Tiễn Đại Dao cũng chưa từng nghe qua.

Lần đầu tiên phát hiện nàng cũng có bản lĩnh a đua nịnh hót, Lăng Suong trong lòng đổ mồ hôi điên cuồng.

“Phu nhân khách khí, chẳng hay phu nhân là vị nào trên giang hồ?” Vấn đề này, Tiễn Đại Dao vẫn rất muốn hỏi. Người mang thai dễ dàng xử lý Độc Nhân Long, thực sự không đơn giản.

“Là người vô danh.” Trước mắt mà nói, Lăng Suong nàng quả thực không có tiếng tăm gì.

Tiến Đại Dao chính nghĩa hào hùng, vỗ ngực, “Nếu phu nhân không muốn nói, Tiễn Đại Dao không cố ép. Nếu ngày sau phu nhân có điều sai bảo, muôn lần chết không chối từ.”

“Tiễn tổng tiêu đầu nói quá lời, các vị cũng nên đi rồi.” Nàng còn muốn gấp rút lên đường mà, không rảnh cùng bọn họ dây dưa.

“Xin mời phu nhân trước.” Tiễn Đại Dao phát phát tay, các tiểu sư lập tức đem tiêu xa đẩy ra bên đường, nhân tiện dọn dẹp xác chết, nhường ra một con đường.

Tiến tổng tiêu đầu đại danh鼎鼎 lấy nhường đường nàng, Lăng Suong đương nhiên không thể không nể tình.

Xe ngựa đi mất, để lại N ánh mắt căm kích.

“Nếu nói chuyện mới mẻ trên giang hồ a, ngày nào cũng có. Mới đây nhất, là một xe ngựa vô cùng thần bí cùng đôi chủ tò kia cũng lại lịch thần bí. Biết đình nhỏ Vong Ưu của Kim Phượng các không? Nha hoàn cùng người đánh xe đều có thể lên tới, chủ từ lại càng không cần phải nói. Biết trại Hắc Phong không? Biết Hắc Hùng không? Trại Hắc Phong trăm vị cao thủ, ai ai cũng là nhân vật không đơn giản, gặp phải các nàng, toàn bộ trại bị tiêu diệt. Biết tiểu cục Thuận Phong không? Độc Nhân Long gặp phải vị phu nhân kia, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, một chiêu liền thua.”

“Nữ nhân kia rốt cuộc là ai a, người biết không?”

“Nói ra thật xấu hổ a, lão phu đi lại trên giang hồ mấy chục năm, kỳ nhân dị sĩ gặp qua không ít. Nếu muốn ta đoán lai lịch của các nàng, thật đúng là đoán không ra, theo ta đoán...”

Lăng Suong được Diệp Vũ đưa vào khách sạn, vừa vào cửa, liền nghe một đoạn tám chuyện như thế.

Ngoại trừ tiên sinh kể chuyện thao thao bất tuyệt, còn nghe được tiếng khách say sưa thích thú.

Nếu như là chuyện của người khác, nàng có thể qua đó cùng nghe, còn có thể đặt câu hỏi rất máu chó. Nhưng mà, chuyện đang nói chính là chuyện của các nàng, mà còn bị phóng đại nữa.

“Chúng ta nổi tiếng rồi.” Nàng cười khổ không được, vẻ mặt rất lạnh bạc nhìn Diệp Vũ một cái.

Điệp Vũ thờ dài bất đắc dĩ, “Ài, người nên dịch dung, ta nên cải trang lại, chúng ta như vậy, thực sự quá huênh hoang rồi.” Giả thành gái xấu, mục đích là để che hào quang, không ngờ, gái xấu cũng có phiền não a.

Các nàng nào có huênh hoang? Chỉ là nổi tiếng quá mức mà thôi.

Chẳng muốn nghe mọi người tám chuyện người một lời ta một tiếng, Lăng Suong đi tới trước quầy hàng để xuống hai thỏi bạc, “Lão bản, hai gian phòng hảo hạng, đem toàn bộ món ngon của chỗ các người đưa lên đó.”

Lão bản cười tùm tùm thu bạc, đưa các nàng đi lên.

Từ ngày đó sau khi nghe được phiên bản máu chó ấy, lời đồn có liên qua đến xe ngựa thần bí cùng đôi chủ tò kia không ngừng truyền đến tai Lăng Suong. Càng truyền càng thái quá, càng truyền càng máu chó.

Số người trại Hắc Phong biến thành tám trăm, tiểu cục Thuận Phong toàn bộ bị tiêu diệt, biến thành nàng một người một ngựa, ba mươi chiêu đối phó. Hải hoa tặc Tôn Ngọc bị giết cũng đổ lên đầu nàng, bọn cướp sông cướp biển bị người khác chém mất hai tay, cũng nói là nàng làm.

Đủ loại lời đồn đại bay đầy trời, khiến cho ai ai cũng biết.

Bị truyền đến với cùng thần hồ kỳ kỳ, không ngoại trừ võ công và lai lịch của nàng. Có người nói nàng là cao thủ thần bí đến từ quan ngoại, cũng có người nói nàng xuất thân từ cung Vong Ưu đã biến mất không để lại dấu vết trong nhiều năm.

Đối mặt với lời đồn đầy trời, Lăng Suong cùng Diệp Vũ ngoại trừ bất đắc dĩ cũng chỉ có bất đắc dĩ.

Có người nói người sợ nổi tiếng như heo sợ khoẻ, nổi tiếng rồi, đủ loại phiền phức cũng lũ lượt kéo đến.

Vừa lúc tìm nơi ngủ trọ, xe ngựa mặc mặc chậm chậm dừng lại. Vừa dừng lại ổn thoả, chợt nghe bên ngoài có người nói, “Giang hồ đồn đại kiếm thuật của phu nhân cực cao, xuất thần nhập hoá. Thạch Tùng của

phái Tuyết Sơn tình cờ gặp phu nhân, ba đời có phúc, đặc biệt tới xin chỉ giáo.”

Họ Thạch này làm sao biết nàng sẽ tới chỗ này? Làm theo dõi? Còn đặc biệt ở chỗ này chờ nàng?

Lăng Suong tròn trắng mắt, nhanh chóng cầm lấy mũ ô sa đội lên đầu, thuận tay thắt lại dây lưng, “Thạch đại hiệp sợ đã nhận lầm người rồi, tiểu nữ từ võ công thấp kém, nữ nhân thân hồ kỳ kỳ được đồn đại trên giang hồ không phải ta.” Từ ngày nàng nổi tiếng, Lăng Suong cũng đã ngờ tới ngày này. Tránh lâu như vậy, phiền phức cuối cùng cũng tới rồi.

“Phu nhân là danh gia kiếm thuật, xin vui lòng chỉ giáo.” Thạch Tùng vẫn phi thường khách khí.

Giang hồ là một nơi rất buồn chán, chuyện ẩu đả, đánh nhau, luận võ ngày nào cũng có. Nếu như chuyện nàng cùng Thạch Tùng truyền ra, người tìm nàng luận võ sợ rằng sẽ là hàng ngàn hàng vạn. Để tránh phiền phức không đáng, nàng liều chết không thừa nhận, “Ngài nhận lầm người rồi, tiểu nữ từ không phải danh gia kiếm thuật gì.” Đường đường đại đệ tử của phái Tuyết Sơn, lại có thể giữa phố xá náo nhiệt khi dễ phụ nữ có thai sao?

Lăng Suong vén màn, Diệp Vũ lập tức trong lòng run sợ, thò tay đỡ lấy nàng. “Cẩn thận một chút.” Hình dạng nàng bụng phệ đứng ở trên cang xe, thực sự rất khủng bố.

Phụ nữ có thai bụng phệ, nha hoàn xấu không gì sánh được. Thấy Lăng Suong, Thạch Tùng càng thêm khẳng định nàng chính là cao thủ thần bí trong lời đồn. “Phu nhân, xin chỉ giáo.”

Thạch Tùng tướng mạo bình thường, trên người lại có vài phần cương nghị lạnh lùng hoàn toàn tự nhiên. Dừng ánh mắt của Lăng Suong mà xem, người này rất có triển vọng.

Nam Cung Diệp Vũ nhường đôi lông mày thanh tú, “Thạch đại hiệp, ngài định khi dễ một thiếu nữ từ mang thai sao?” Nàng cười nhạt, “Giang hồ đồn đại Thạch Tùng chính khí hào hùng, kiếm thuật hơn người. A, nghe danh không bằng gặp mặt a.”

Thạch Tùng ra mặt khiêu chiến chủ nhân của xe ngựa thần bí, người xem đương nhiên không thiếu.

Thạch Tùng bị Diệp Vũ mĩa mai một trận trước mặt mọi người, trên mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, “Phu nhân đã sắp trở dạ, Thạch Tùng quả thực không nên dồn ép. Nếu có chỗ mạo phạm, Thạch Tùng hướng phu nhân tạ tội.”

Thạch Tùng tướng mạo bình thường cũng coi như nam tử hán, Lăng Suong được Diệp Vũ đưa vào khách sạn, “Nếu như Thạch đại hiệp muốn xin lỗi, phiền ngài giúp bọn ta đỡ xe ngựa đi.”

Thạch Tùng chẳng những không chút khó chịu, ngược lại thờ dãi một hơi, “Rất vui được giúp.” Nếu sai hán làm, chắc chắn đã tha thứ cho hành vi lỗ mãng của hắn.

“Giang hồ đồn đại hai chủ tử các ngươi võ công xuất thần nhập hoá, lão tử vẫn không tin. Một nữ nhân bụng phệ, một nha đầu xấu xí, có thể lợi hại đến đâu chứ.”

Lăng Suong sai bước qua ngưỡng cửa, thanh âm khó nghe đột nhiên truyền đến tai nàng.

Ánh mắt Lăng Suong phát lạnh, thân thể cũng cứng ngắc theo. Diệp Vũ nhận thấy biến hoá của nàng, vỗ vỗ vai nàng, “Ít gây rắc rối cho ta, hiền hiền lành lành mà ở lại.”

Lăng Suong chậm chậm thả lỏng, bầu môi không vui, “Hừ.”

Diệp Vũ đỡ Lăng Suong ngồi xuống, lập tức có tiểu nhị đến chào hỏi. “Hai vị cô nương, ăn chút gì ạ?”

Diệp Vũ nhấp một ngụm trà, “Đem tất cả thức ăn ngon của chỗ các ngươi mang lên đây, tiểu thư, người muốn ăn cái gì?” Lúc Lăng Suong bỏ nhà ra đi mang theo không ít châu báu, nàng từ trên người Phích Lịch Song Hùng thu được ba nghìn lượng. Nếu đã có tiền, đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt.

Cục cung trong bụng rất ngoan, gần như không có hành hạ nàng. Ngoại trừ lúc đầu mang thai thỉnh thoảng nôn nghén, Lăng Suong ăn uống vẫn tốt, ăn gì cũng được, “Tuỳ ngươi.”

Vén lụa mỏng, nàng bụng chén trà lên bên môi, môi dính nước trà ẩm áp, lại không thể uống vào trong miệng. Bởi vì, chén trà của nàng bị đánh vỡ.

Kê đánh vỡ chén trà không phải ai khác, chính là người con trai mới vừa rồi đối với nàng nói năng lỗ mãng.

Lăng Suong nhàu mày, “Ngươi đến tốt cùng muốn làm gì.” Ngươi này khoảng trên dưới bốn mươi, lớn lên một bộ dung tục, vừa nhìn đã biết không tốt lành gì.

Tên dung tục vênh vào tự đắc, “Lão tử so kiếm với ngươi.”

Nàng là phụ nữ có thai, thể nhưng rất có ít người quan tâm. Bởi vì, nàng là cao thủ. Chỉ cần đánh bại nàng, là có thể danh chấn giang hồ.

Lòng Lăng Suong lạnh đi, “Ngươi không xứng.” Trên đời này, vì sao lại có nhiều tiểu nhân vô liêm sỉ dễ tiện như vậy chứ?

“Lão tử hôm nay để ngươi nếm thử sự lợi hại của ta.” Kiểm trong tay đã hướng Lăng Suong đâm tới.

Lăng Suong ngồi ngay ngắn, vững như núi Thái Sơn, chia ra hai ngón, nhẹ nhàng kẹp lấy mũi kiếm, “Ngươi cũng xứng dùng kiếm sao?” Ngươi như thế mà dùng kiếm, chỉ sẽ si nhục thanh kiếm trong tay hắn, si nhục kiếm thuật.

Ngón tay uốn cong, bảo kiếm bị bẻ gãy.

Xung quanh phát ra tiếng vỗ tay vang dội, tiếng trầm trồ khen ngợi vang khắp nơi.

Lòng Lăng Suong càng lạnh đi, nàng là phụ nữ có thai a. Mất thấy một người phụ nữ có thai bị người khác khi dễ, bọn họ lại có thể xem trò. Đây rốt cuộc, là thời buổi nào?

Một tia sắc bén bỗng nhiên loé lên trước mắt Lăng Suong, nàng người thấy được mùi máu tanh.

Tên dung tục té trên mặt đất, một kiếm xuyên cổ.

Thạch Tùng thu kiếm, thần nhiên nói, “Ngươi dùng kiếm, chỉ sẽ si nhục tính thần kiếm.”

Hắn cứ như vậy mà chết, nàng ngay cả tên hắn cũng không biết.

Lăng Suong rất rõ, trong cuộc sống sau này, người như vậy sẽ càng ngày càng nhiều. Đây là giang hồ, giang hồ gió tanh mưa máu.

Lăng Suong đứng lên, nhàn nhạt nói một câu bên tai Thạch Tùng, “Giờ Tý ngày mười lăm tháng tám năm sau, đình Ba ven hồ Bích Ba của Giang Ninh.” Nếu như nàng nhớ không lầm, mười lăm tháng tám là ngày nàng hẹn uống rượu cùng Tàn Tâm.

Dù sao cũng phải đi gặp Tàn Tâm, tiện thể thêm một Thạch Tùng cũng không sao.

Thạch Tùng không khỏi lộ vẻ vui mừng, “Phu nhân vì sao chỉ đi điểm ta?” Nàng có thể tay không bẻ gãy đến tàn nhẫn, võ công sớm đã xuất thần nhập hoá, hắn không tự chủ được dùng hai chữ “chỉ điểm”.

“Ta là kiếm khách, rất vui được cùng người yêu kiếm hiểu kiếm chân chính luận bàn. Nếu như ta không chết, nhất định sẽ đến.” Tiểu tử này rất có tương lai, rất có thể trở thành Thần Kiếm một đời.

“Chường quý, phiền ngươi cho ta một gian phòng.” Lăng Suong cũng không quay đầu lại, đi lên lầu.

Bóng dáng biến mất trong tầm mắt của mọi người, sự việc nàng lưu lại, lại được truyền đi rộng rãi.

Đại thọ bảy mươi của Quan Phách, hai giới hắc bạch không ai dám không nể mặt. Vừa đến tháng mười, toàn bộ người ngựa như kiến, xuất hiện chỉ chít tiến vào thành Lăng Dương. Lăng Suong cùng Diệp Vũ cũng nước chảy bèo trôi, giáp nhập hàng kiến.

Rất rất nhiều người giang hồ tụ lại cùng một chỗ, rất rất nhiều chuyện phát sinh.

Bởi vì Lăng Sương đã là người nổi tiếng, nàng hành sự vô cùng cẩn trọng. Tuỳ tiện tìm khách sạn đơn sơ hẻo lánh ở lại, đóng cửa không ra ngoài.

Bây giờ là thời điểm đặc biệt, có thể tránh phiền phức thì tốt nhất nên tránh.

Cùng Diệp Vũ nương tựa lẫn nhau nửa năm, ngày bảy đầu tháng mười đó, nàng lần đầu tiên thấy khuôn mặt thật của nàng ta.

Trong chớp mắt kia đẩy cửa phòng Diệp Vũ, Lăng Sương thực sự ngây dại.

Có một loại mỹ lệ, không thể dùng lời để tả. Có một loại khí chất, tìm không được chữ thích hợp để viết.

Nói nàng ta tươi đẹp át hoa thơm cỏ lạ, hoa sen mới nở là si nhục. Xinh đẹp tuyệt trần, xuất trần thoát tục là hạ thấp.

Lăng Sương vẫn cho rằng bản thân đủ đẹp, thấy Diệp Vũ, nàng mới biết được cái gì gọi là người đẹp tuyệt thể chân chính.

Vô lâm đệ nhất mỹ nữ, danh bất hư truyền.

Một người con gái đẹp đến mức này, rõ ràng dẫn người phạm tội. Nếu như nàng là con trai, Diệp Vũ tiểu thư rất có thể khó giữ được sự trong sạch.

Diệp Vũ thò tay kéo Lăng Sương vào trong phòng, “Vào đây, người ngây ra cái gì?”

Tiếp tục ngây người một phút đồng hồ, Lăng Sương mới tìm lại được thần trí, “Diệp Vũ, người hoá ra lớn lên như vậy?” Sẽ không là dịch dung chứ.

Nam Cung Diệp Vũ thò tay sờ sờ mặt, “Đứng vậy.” Nàng vẫn lớn lên như vậy, có cái gì kỳ quái.

Không biết mẹ nàng đẹp thế nào, lại có con gái Diệp Vũ sáng sủa thơm tho xinh đẹp tuyệt trần như vậy. Thần trí hoàn toàn hồi tỉnh, Lăng Sương đi thẳng vào chủ đề, “Dọn dẹp một chút, đi biếu quà cho Quan Phách.” Nhân tiện để họ nhìn xem nhan sắc của họ Quan.

“Tốt.” Diệp Vũ đi một chút rồi ngồi xuống, mở một cái hộp nhỏ.

Lăng Sương hiếu kỳ, đến gần xem

Đồ bên trong đủ loại kiểu dáng, rực rỡ muôn màu. Tóc, da động vật, sơn phấn, chất lỏng màu trắng lỏng lánh... Lăng Sương tuy không biết thuật dịch dung, cũng biết mấy thứ này dùng để dịch dung.

“Diệp Vũ cô nương, hôm nay tính dịch dung thành hình dáng gì?” Lăng Sương háng hái bưng bưng, đáy mắt loé tia say mê đối với thuật dịch dung.

Dịch dung a, từ này nghe mấy trăm lần, vẫn chưa từng thấy qua.

Có thể tận mắt thấy thuật dịch dung mở mang hiểu biết, có thể không kích động sao.

“Bình thường.” Diệp Vũ nói rồi cầm lấy thứ gì đó trong hộp, bắt đầu hí hoáy trên mặt.

Lăng Sương vẫn mở to hai mắt, hồng học được một chiêu nửa thức.

Nàng không để lộ chi tiết nào, mắt mở trừng trừng nhìn Diệp Vũ từ nghiêng nước nghiêng thành biến thành bình thường không đặc sắc. Có điều, cũng không học được thuật dịch dung.

“Diệp Vũ, ta cần phải dịch dung không?” Dù sao cũng là đi giết người, dịch dung vẫn tốt hơn.

Diệp Vũ tròn trắng mắt, “Lá gan nhỏ như vậy, làm sao làm sát thủ?” Diệp Vũ tuyệt đối sẽ không nói cho Lăng Sương, nàng ta cũng không thông thạo thuật dịch dung, không chắc làm tốt. Cho nên, thẳng thắn từ chối.

Dưới ánh mắt xem thường của Diệp Vũ, Lăng Sương từ bỏ ý định thử dịch dung.

Mua một bình ngọc trắng loại kém làm quà mừng, Lăng Sương đội mũ ô sa cùng Diệp Vũ tướng mạo bình thường chính thức đi viếng thăm Thánh Đạo môn.

Thánh Đạo môn trang trọng nghiêm túc, hết thấy lộ vẻ uy nghi của một trong võ lâm tứ đại môn phái. Quan Dương râu ria canh giữ ở cửa, chào hỏi khách mời phi thường nhiệt tình.

Nhân vật võ lâm nhiều như vậy ra ra vào vào, không ai đặc biệt chú ý tới một người trong đó.

Lăng Sương cùng Diệp Vũ trà trộn ở trong đó, tính lừa qua cửa.

Giữa lúc Lăng Sương cùng Diệp Vũ lén lút, khi lăm la lăm lét đi vào, bỗng nhiên nghe được thanh âm của Quan Dương, “Hai vị tiên nữ đại giá quang lâm, Thánh Đạo môn hèn mọn lấy làm vinh hạnh.”

Lăng Sương thân thể cứng đờ, thấp giọng nói. “Sẽ không nói ta đi?”

“Không nghe thấy, đi vào.”

“Cũng cảm thấy vậy.”

Hai người con gái làm bộ không có nghe thấy, tiếp tục đi vào bên trong.

Nhưng mà Quan râu ria tựa hồ không có tính buông tha các nàng, bỏ lại tất cả khách quý, vội vội vàng vàng đuổi theo. “Hai vị tiên nữ xin dừng bước.”

Tại đấy, không có nghe thấy, tiếp tục đi.

Quan Dương được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, trực tiếp chặn trước mặt các nàng, “Hai vị cô nương, dừng bước.”

Lăng Sương vội cúi đầu, “Có vấn đề gì sao?” Quan râu ria từng ngồi cùng bàn ăn cơm với nàng, bị hấn nhận ra triệt để xong.

“Chẳng biết hai vị cô nương là môn đệ phái nào?” Một phụ nữ có thai đội mũ ô sa, một nha hoàn, sẽ không là các nàng chứ?

“Ách... Không môn không phái, chỉ vì ngưỡng mộ tiếng tăm của Quan lão tiền bối, đặc biệt tới chúc mừng.” Diệp Vũ rõ ràng là rất chột dạ, có điều mặt nạ bằng da người giúp nàng che giấu tâm tình.

Quan Dương căn bản không tin lý do của nàng, cười cười khách khí, “Người tới là khách, mong hai vị cô nương ở lại vài ngày, để Quan Dương tận nghĩa làm chủ. Nếu như nơi này không chú ý chu toàn, xin bỏ quá cho.” Hấn vẫy tay, ra hiệu nha hoàn đi ngang qua lại đây, “Đưa hai vị cô nương về phòng hảo hạng, hầu hạ cho tốt.”

Ở lại hai ngày? Có người nào giữ sát thủ ở lại làm khách? Không biết đầu óc Quan Dương có bệnh, hay lỗi tai các nàng có bệnh.

Lăng Sương cùng Diệp Vũ đồng thời thờ dài một hơi, nhìn nhau cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Như lạc vào sương mù

Quần kiến trúc của Thánh Đạo môn khí thế khoáng đạt, xa hoa lộng lẫy, còn hơn cả Ngao Kiếm sơn trang.

Nhìn kiến trúc này, Lăng Suong ngoại trừ kinh hãi vẫn là kinh hãi. Lấy oán trả oán cướp tiền của người khác mà ra vẻ sang trọng, loại chuyện nhảm chán này Quan Phách lại có thể làm được.

Lăng Suong, Diệp Vũ là khách mời Quan Dương đích thân tiếp đón, nha hoàn đương nhiên biết hai người các nàng là khách quý, tự mình đưa các nàng đến một toà tiểu viện lịch sự tao nhã ở tạm.

Vừa vào sân, đã thấy một người con gái mặc đồ đen từ bên trong đi ra.

Nếu như Lăng Suong không có nhìn nhầm, người con gái kia không phải ai khác, chính là Thanh Tuyền cô nương của phái Thanh Thành.

Bây giờ là thời điểm đặc biệt, Lăng Suong cũng không tính cùng Thanh Tuyền ôn chuyện. Nàng đội mũ, Diệp Vũ cài trang, nàng ta hẳn là sẽ không nhận ra nàng đâu. Đáng tiếc, Lăng Suong đã đoán sai, Thanh Tuyền cũng không tính buông tha nàng, đi tới trước mặt nàng dùng bước chân, “Lâm tiểu thư, không ngờ cô cũng tới.”

Thế này cũng có thể nhận ra? Lăng Suong cười ngược xấu hổ. “Đừng vậy. Thanh Tuyền cô nương, dạo này khoẻ không?” Nhãn lực của Thanh Tuyền có phải quá tốt không?

Thanh Tuyền gật đầu thân nhiên, “Lâm tiểu bối cùng Tiêu tiểu bối ngày hôm qua đã tới rồi, cần ta đưa cô đi gặp họ không?”

Lăng Suong thiếu chút nữa té xui, một đầu vạch đen, “Không cần không cần.” Nàng sớm nên nghĩ đến, đại thọ bảy mươi của Quan Phách, Lâm Chấn Bắc cùng Tiêu Tuý Nguyệt có thể không tới sao?

“Cô thân thể bất tiện, ta giúp cô đi nghỉ một lát nhé.” Thanh Tuyền tự chủ trương đỡ Lăng Suong, “Nghỉ ngơi một lát đến sảnh trước dùng bữa nhé.”

Ý tốt của Thanh Tuyền, Lăng Suong nào có thể cự tuyệt? Nàng không thể làm gì khác hơn là kiên trì đồng ý, “Cảm tạ.”

“Lần trước cô giúp ta nhiều như vậy, còn chưa có cảm tạ cô thật tốt mà.”

Nghe nói Thanh Tuyền lạnh lùng, là người nổi nghiệp tốt nhất của Diệt Tuyệt sư thái. Sau khi tiếp xúc phát hiện, nàng ta thực ra rất nhiệt tình, chỉ là không biết làm sao để biểu đạt.

Lăng Suong phát phát tay, “Chuyện nhỏ như cái cốc, chẳng đáng nhắc tới.” Nàng không phải giúp nàng ta, chỉ là không quen nhìn Ngưng Yên khi dễ người khác. Nếu như người bị khi dễ là người khác, nàng cũng sẽ giúp đỡ.

Về mặt Thanh Tuyền nghiêm túc chăm chú, “Vội ta mà nói, với phái Thanh Thành mà nói, không phải chuyện nhỏ. Lâm tiểu thư hiệp cốt nhân tâm, phái Thanh Thành khác trong tâm khảm.”

Tiện tay mà thôi, không cần khoa trương như vậy chứ.

Thanh Tuyền xem nặng chuyện này như vậy, ngược lại Lăng Suong có chút xấu hổ, “Ha ha, hẳn là vậy, hẳn là vậy.”

Đi lên hành lang uốn khúc, Thanh Tuyền thuận tay đẩy một cánh cửa ra, “Ở lại đây đi, hai bên có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Hành động của Thanh Tuyền rất bá đạo, thế nhưng Lăng Suong không thấy phản cảm. Bởi vì nàng biết, nàng ta làm như vậy là có ý tốt, chỉ là cách thức còn phải cải thiện, “Tốt.”

Diệp Vũ cũng rất hiểu ý tốt của Thanh Tuyền, bĩu môi, “Ta ở bên cạnh, chăm sóc người.”

Phát phát tay ý bảo nha hoàn lui xuống, Diệp Vũ mạn bất kinh tâm ném một quả bom, “Thanh Tuyền, tam thiếu gia tới chưa?”

Trên mặt Thanh Tuyền xẹt qua tia buồn bã, lập tức lắc đầu, “Chưa.”

“Tung Hoành sơn trang ai tới rồi?”

“Cũng chưa có ai tới.”

Ánh mắt của Diệp Vũ đột nhiên trở nên là lạ, như có chút đăm chiêu, “Chưa tới, làm sao chưa tới chứ.”

Lăng Suong không suy nghĩ nhiều, cười trừ tức, “Người cũng sẽ không coi trọng tam thiếu gia chứ.” Bọn họ là huynh muội, Diệp Vũ đương nhiên không có khả năng coi trọng tam thiếu gia.

Nam Cung Diệp Vũ tròn trắng mắt không thêm, “Nam nhân thiên hạ chết sạch, ta cũng sẽ không coi trọng hắn.”

“Ta tin.” Lăng Suong tuyệt đối tin tưởng lời Diệp Vũ tiểu thư vô điều kiện.

Diệp Vũ không để ý đến Lăng Suong nữa, “Thanh Tuyền cô nương, Quan lão môn chủ ở bên ngoài sao?”

“Không, lão gia ở rừng phong phía sau.”

Cay đắng ngọt bùi cùng nhau lâu như vậy, Lăng Suong cùng Diệp Vũ ăn ý đến kinh người. Trong lúc điện quang hoá thạch, hai người trao đổi ánh mắt, sau đó cùng lộ ra ánh mắt “đã rõ”.

Lăng Suong đỡ thất lúng hướng giường thêu đi đến, “Thanh Tuyền cô nương, đi cả ngày ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi một lát đã.”

Diệp Vũ xuôi dòng đẩy thuyền hạ lệnh trực khách, “Tiểu thư có ta chăm sóc là được rồi, Thanh Tuyền cô nương cô đi trước đi. Đừng rồi, tiểu thư nhà ta chưa kết hôn đã mang thai, không mặt mũi gặp mọi người, xin Thanh Tuyền cô nương chớ tiết lộ thân phận của nàng, cũng chớ đem chuyện nàng ở chỗ này nói cho bất luận kẻ nào.”

Đều là con gái, Thanh Tuyền rất hiểu hành động của Lăng Suong. “Cô yên tâm, ta sẽ không nói.”

Mất thấy Thanh Tuyền rời đi, Diệp Vũ cùng Lăng Suong lập tức hợp làm một đôi, lén lút âm mưu, “Người biết rừng phong ở đâu không?”

“Nói nhầm, ta đương nhiên biết.” Nàng ta mắt mẹ từ nhỏ, theo cha cùng anh vào Nam ra Bắc, nơi đi qua nhiều không kể xiết. Đường đường Thánh Đạo môn, cũng không biết đã đến lần thứ mấy.

“Không ai sẽ tin Lâm gia tiểu thư, một người phụ nữ có thai có thể giết Quan Phách, lúc xong việc làm như cái gì cũng chưa xảy ra.” Chiêu mánh này nàng đã dùng quen, chưa từng thất bại.

“Biết.”

Cái gọi là rừng phong, đương nhiên chính là rừng cây phong. (chúng độc giả ném một đồng trứng thối: vậy cũng cần người nói, chết xa một chút.)

Đỏ tựa lửa, đẹp tựa mây màu. Từng chiếc lá phong theo gió mà rơi, diêm dúa lẳng lơ lại thể lương.

Giẫm lên lá rụng, lập tức phát ra tiếng vang “sột soạt”.

“Quan Phách ẩn cư chỗ này?” Họ Quan này nhân phẩm chẳng ra sao, còn biết hướng thụ như vậy.

Nam Cung Đệp Vũ chịu không được trợn trắng mắt, “Người hỏi ta, ta hỏi ai?” Quan Phách mấy năm gần đây hành tung không rõ, thăm cư gián xuất, ai cũng không biết hắn rốt cuộc ở nơi nào.

“Hai vị cô nương có việc gì không?” Thanh âm trầm thấp già nua, đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Nghe được thanh âm đằng sau, Lăng Sương bị dọa đến nhảy dựng, vội xoay người. Đứng phía sau nàng, là một lão già dáng tiêu tụy. Một thân áo đen, đáng ghim mình khăn, hai mắt lõm xuống thật sâu. Tay áo trái trống không, ứng với một cánh tay bị chặt đứt.

Thoạt nhìn qua, quý dị không gì sánh được.

Ông ban đêm đi một vòng, có thể dọa chết một đồng người.

Lăng Sương dù sao cũng là Lăng Sương, không hề bị ông dọa. Cúi đầu tất cung tất kính, “Xin hỏi tiền bối chính là Quan Phách?” Có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía sau các nàng, người này tuyệt đối không đơn giản. Tiền bối cao nhân lại xuất hiện ở rừng phong lúc này, e chỉ có Quan Phách.

Quan Phách hai tay đan lại thành quả đấm, chấp sau người, “Người tới là khách, cô nương mời vào trong.”

“Hôm nay là đại thọ của Quan tiền bối, tiểu nữ từ cũng hy vọng ngài có thể trường mệnh bách tuế, sống lâu một chút.” Dáng cười của Lăng Sương vẫn dịu ôn nhu hoà khí như trước, “Nhưng mà, tiểu nữ từ được người nhờ cậy, hướng tiền bối đòi lại món nợ cũ của hai mươi bảy năm trước.”

Hai mươi bảy năm rồi, cái gì nên tới, cuối cùng cũng tới rồi.

Quan Phách trong ánh mắt lõm xuống dần dần toát ra nỗi thống khổ, “Cô là người nào của Cổ đại ca?”

Đệp Vũ cười nhạt, “Đại ca? Cổ tiền bối sợ không dám đương nổi.” Giết cả nhà Cổ Tam xong, còn không biết xấu hổ cùng ông ấy xưng huynh gọi đệ. Đã từng thấy người không biết xấu hổ, vẫn là chưa thấy một người không biết xấu hổ như ông.

Ánh mắt của Quan Phách dần dần xa xăm, tâm tư cũng dần dần lơ lửng, thanh âm giữa nua tràn ngập bất đắc dĩ, “Nếu hai vị cô nương được Cổ đại ca nhờ cậy, ra tay đi. Mạng này của Quan Phách, sớm nên trả lại cho huynh ấy rồi.”

Không biết vì sao, thái độ của Quan Phách đột nhiên khiến Lăng Sương cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy. “Quan tiền bối, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?” Nâng mắt, Lăng Sương lạnh lẽo quan sát vẻ mặt của Quan Phách.

Giết người chỉ là nghề của nàng, nàng cũng không thích giết người. Nếu như chuyện này có thể sử dụng cách tốt nhất để giải quyết, vì sao cần phương pháp cực đoan nhất?

Quan Phách buồn bã, ngửa mặt lên trời thờ dài, “Không có, thực sự là không có.” Ông chậm rãi nhắm mắt lại, “Hai vị cô nương, giết ta đi. Chỉ xin hai vị cô nương thủ hạ lưu tình, buông tha Thánh Đạo môn từ trên xuống dưới.”

Kỳ quái, ông hình như đang giấu gì đó.

Đệp Vũ lấy đoàn kiếm giấu trong tay áo ra đưa cho nàng, “Lên đi, giết hắn thay trời hành đạo.”

“Giết ta đi, ta đáng chết.”

Trong chớp mắt kia, Lăng Sương thấy trong mắt Quan Phách lộ ra màu sắc khác thường. Giống như với ông mà nói, chết, chính là ao ước chứa chan.

Nếu một người xem cái chết là ao ước chứa chan, thì, ông thực sự đã tuyệt vọng rồi.

Quan Phách giống như một màn sương mù dày đặc, khiến Lăng Sương như lạc vào trong ấy, không cách nào phán đoán chính xác rõ ràng.

Nàng chậm rãi cầm chuỗi kiếm, đột nhiên lại buông ra, “Chúng ta không nên xúc động như thế.” Không bình thường, Quan Phách rất không bình thường.

Đệp Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, “Người như vậy, làm sao làm đệ tử sát thủ? Danh tiếng của người là nhạt được hay trộm lấy?”

“Cô nương cứ giết ta, Quan Phách không nỡ câu oán hận.” Quan Phách nắm lấy tay Lăng Sương, kéo tay nàng cầm kiếm sắc đâm vào thân ông.

Chỗ trái tim, một kiếm mất mạng.

Lăng Sương kinh hãi, giờ tay trái bắt lấy mũi kiếm.

Máu tươi từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, không phải máu của Quan Phách, là máu của Lăng Sương.

Sát thủ không muốn ra tay, chịu thay cho người một lòng muốn chết, chuyện kỳ lạ này xưa nay chưa từng có.

“Quan Phách, nếu như người thực sự muốn xin lỗi Cổ tiền bối, nên đem chân tướng sự tình nói ra.” Giờ này khắc này, nàng hoàn toàn khẳng định đằng sau chuyện này có ẩn tình.

Quan Phách lại rơi vào trầm mặc, rất lâu sau, ông mới thờ dài chậm rãi mở miệng, “Chuyện này không phải chuyện đùa, nói ra rất dài a. Hai vị cô nương nghe một chút rồi thôi, ngàn vạn lần chớ nói ra ngoài, lại càng không nên nhúng tay. Ba mươi năm trước, người trong giang hồ vì tranh đoạt ba báu vật mà chém giết lẫn nhau...”

Một hồi tiếng sáo du dương đột nhiên thổi tới, tiếng sáo vang lên, Lăng Sương dường như nghe được một thanh âm rất kỳ quái, tựa tiếng gió thổi, lại tựa tiếng hí của động vật.

Tiếng sáo lọt vào tai, Quan Phách lập tức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một chường đẩy Lăng Sương ra, “Cô nương đi mau, nói với Cổ đại ca, ta xin lỗi...”

Quan Phách nội lực thâm hậu, đem Lăng Sương đẩy ra ngoài ba thước. Gót chân nàng còn chưa vững, thanh âm của Quan Phách đã tan biến trong tai. Trước mắt loáng một cái, tựa hồ chợt loé một bóng mờ màu đen. Một mũi máu tươi xộc vào mũi, kích thích giác quan của nàng.

Máu, là mùi máu.

Tiếng sáo ngừng, đoàn kiếm rơi trên mặt đất.

Nam Cung Đệp Vũ lùi đến bên người Lăng Sương đỡ lấy cánh tay của nàng, “Hắn bị người ta ám sát.”

Tâm tư Lăng Sương hoàn toàn rối loạn, “Người có nghe thấy thanh âm gì không?”

Đệp Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm xác chết trên mặt đất, “Trong tiếng sáo xen lẫn một thanh âm rất kỳ quái, tựa tiếng hí của động vật, lại tựa tiếng gió thổi.”

Toàn thân Quan Phách từ trên xuống dưới không có vết thương, vết thương duy nhất, là một vết máu giữa trán.

“Là ám khí sao?” Trong nháy mắt Quan Phách ngã xuống kia, nàng có thấy thứ gì đó.

“Ta không biết đó là vật gì, nhưng mà, thiên hạ không có ám khí nào nhanh như vậy.” Nàng ta đi tới trước xác chết của Quan Phách mà ngồi xổm xuống, chỉ vào vết thương giữa trán ông. “Người xem, vết thương chỉ cỡ đầu phụ, nhưng sâu không thấy đáy. Lấy võ công của ba người chúng ta, nếu có người đang ở gần tuyệt đối sẽ biết. Nhưng mà, trước đó chúng ta một chút động tĩnh cũng không có nghe được. Nói cách khác, hung thủ cách chúng ta rất xa. Cách xa như vậy, tuyệt đối không có khả năng một kích liền trúng, nhưng lại ra tay sâu không thấy đáy. Tiếng sáo, hồi tiếng sáo kia rất quái dị.”

Đệp Vũ nói rất có lý, Lăng Sương gật đầu tỏ ý cũng cảm thấy thế.

Chìa tay quết một chút máu, đỏ tươi như máu, không có dấu hiệu trúng độc.

Nàng nhú mày nhăn trán, “Ta thấy chuyện này là lạ.”

“Ta cũng thấy là lạ.” Không phải là lạ, là phi thường kỳ lạ.

Nhú mày suy tư nửa buổi, không có đầu mối. Từng trận tiếng bước chân, khiến Lăng Sương đột nhiên nhớ đến gì đó. Nàng nắm lấy tay Diệp Vũ, trốn vào sâu trong rừng phong, “Không xong, chúng ta bị tính kế rồi.”

Cũng không có chạy bật mạng, Lăng Sương chỉ là nấp trong rừng phong.

Trốn ở nơi sâu trong rừng, Lăng Sương chăm chú nhìn không chuyển mắt nhất cử nhất động xung quanh Quan Phách.

Không ngoài dự đoán của nàng, đại đội nhân mã lập tức chạy tới.

Quan râu rìa thấy xác chết của Quan Phách, không có thống khổ lưu thể, mà là bình tĩnh vững vàng kiểm tra xác chết. Thanh Tuyền ngồi xổm xuống, nói lời an ủi. Sau khi kiểm tra qua xác chết, khó tránh khỏi một hồi suy đoán. Mấy tiền bối đức cao vọng trọng phát biểu xong, mọi người dưới chỉ thị của Lâm Chấn Bắc, tản ra tìm kiếm xung quanh.

Khỏi phải nói, đương nhiên là tìm hung thủ giết Quan Phách.

Đây là vở kịch tám giờ máu chó nhất, Lăng Sương thật không ngờ, hàng thật giá thật lại xảy ra trên người nàng.

Mọi người tản đi bốn phía, Lăng Sương cùng Diệp Vũ cũng trà trộn vào đám người, theo mọi người tìm kiếm xung quanh.

Hỉ sự thành tang sự, đối với Thánh Đạo môn mà nói là đã kích nặng nề. (TYV: “hỉ sự thành tang sự”, kiểu “tiệc mừng thọ biến thành tang lễ” ấy.)

Vốn bố trí hi khí dương dương, bị thay thế bằng một màu trắng, âm u lạnh lẽo thể lương. Xác của Quan Phách đưa vào quan tài, đặt giữa linh đường.

Ba mươi năm trước, Bạng Phách bảo kiểm chưa xuất hiện. Ba báu vật, khác nhau là Thiên Giám kính, Ly Hận tiêu, Tuyệt Phách châu. Từ lời nhắn gửi của Quan Phách trước khi chết mà đoán, ân oán giữa ông với Cổ Tam, hẳn là có liên quan đến ba báu vật kia.

Một ngày đụng tới báu vật, luôn luôn có rất nhiều tranh chấp.

Quan Phách vì cái gì mà bị giết? Có phải cùng ba báu vật có liên quan? Cứ khẳng khái chọn lúc này mà chết, là giết người bịt miệng, là vu oan giá họa? Hay là trùng hợp?

Bất kể chân tướng sự tình như thế nào, chuyện nào tuyệt đối không đơn giản.

Dưới tình huống như vậy, tình cảnh của Lăng Sương cùng Diệp Vũ trở nên rất nguy hiểm. Nếu như đúng là nhắm vào các nàng, địch ở trong tối, các nàng ở ngoài sáng, tình hình rất không lạc quan.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể trước tiên biến Thánh Đạo môn trở thành chỗ thị phi rồi tiếp tục tính toán.

So với hi khí dương dương của buổi sáng, Thánh Đạo môn giờ đây mây đen mù sương. Các nha hoàn, gia đình vội đến xoay quanh, không rảnh chú ý khách khứa.

Lăng Sương, Diệp Vũ một trước một sau ra khỏi cửa lớn, đột nhiên không biết từ chỗ nào xuất hiện, cản lối đi của các nàng.

Lăng Sương ngẩng đầu, “Thanh Tuyền cô nương, có việc gì sao?”

Thanh Tuyền mở lòng bàn tay, “Của cô.”

Một vòng tai ngọc trai màu xanh ở trong tay nàng ta, phát ra vàng sáng nhàn nhạt.

Lăng Sương nhận ra, đó là đồ của nàng.

Nàng sờ sờ vành tai, mới phát hiện không có vòng tai.

Nàng nhận lấy vòng tai, thành tâm nói lời cảm tạ. “Cảm tạ cô nương.”

Khoe miệng Thanh Tuyền căng ra, “Cô không hiểu kỳ ta nhặt được ở đâu sao?”

Thanh Tuyền thoải lý hữu thoải, Lăng Sương đương nhiên nghe được.

Nàng ta có ý gì? Mất hí lại, “Xin hỏi cô nương vì sao biết là vòng tai của ta, lại là nhặt được ở đâu.” Nàng thông minh tuyệt đỉnh, đã đoán được một ít.

“Vòng tai của cô nương rất đặc biệt, cho nên nhìn nhiều lần. Lúc nhìn thấy nó dưới thân Quan tiền bối, ta liền biết nó là của cô nương.” Thanh Tuyền lãnh đạm trầm tĩnh, Lăng Sương rốt cuộc nhìn không ra ý đồ của nàng.

Hoá ra nàng ta ngồi xổm xuống, chính là vì nhặt vòng tai này? Lăng Sương nhướn mày, “Thì làm sao?” Một cái vòng tai mà thôi, có thể nói được cái gì?

“Nếu như ta nhớ không nhầm, Tiểu Diệp tiểu thư từng hỏi ta, Quan tiền bối ở đâu.”

“Tiểu Diệp ngưỡng mộ tiếng tăm Quan tiền bối đã lâu, muốn được gặp ngài ấy.” Diệp Vũ nói dối lưu loát.

“Chúng ta quả thực đi qua rừng phong, có điều cũng không thể nói được gì.” Không có bằng chứng, xem Thanh Tuyền có thể gây khó dễ nàng thế nào.

Thanh Tuyền cười thần nhiên, “Nếu như ta không tin cô, vòng tai này cũng sẽ không ở trên tay cô.”

Dưới tình huống như vậy, Thanh Tuyền lại có thể tin tưởng nàng trong sạch, Lăng Sương siết chặt vòng tai, nhếch môi, “Cảm tạ cô.”

Cánh môi Thanh Tuyền cong lên cười, “Không biết vì sao, ta chính là tin tưởng cô.” Đây có lẽ chính là duyên phận trong lúc đó giữa người với người đi.

Nếu rảnh rồi, nàng nhất định cùng Thanh Tuyền nói chuyện thật tốt. Đáng tiếc, tình huống hiện nay nguy cấp. “Chuyện này sợ rằng không đơn giản như vậy, cái chết của Quan tiền bối, đằng sau có thể có âm tình khác. Tỷ muội chúng ta không thích hợp ở lâu, lúc này nên đi rồi.”

“Ân tình?” Con người Thanh Tuyền buồn bã, “Chúng ta đi trước, vừa đi vừa nói chuyện.”

Lăng Sương gật đầu, cùng Thanh Tuyền đi song đôi.

Thanh Tuyền tới gần Lăng Sương, thấp giọng bên tai nàng nói, “Rất nhiều năm trước, trên giang hồ có một tổ chức thần bí—— Lạc Nguyệt Cốc. Lạc Nguyệt Cốc tên gọi khác là Dược Vương Cốc. Trong cốc lấy kỳ môn độn giáp bày thiên la địa võng, cơ quan chồng chất, kẻ tự ý bước vào thì chết. Giang hồ đồn đại, linh đan diệu dược trong cốc vô số, trân bảo khắp nơi trên đất. Cốc chủ do cơ duyên xảo hợp, có được Tuyệt Phách châu một trong ba báu vật vô lâm. Hi thế chi bảo, linh đan diệu dược, hấp dẫn vô cùng. Có điều, chưa có ai dám xông vào. Người xông vào chỉ có một kết cục, chết. Ba mươi năm trước, cốc chủ là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, tươi đẹp át hoa thơm cỏ lạ, y thuật tuyệt nhất thiên hạ. Không biết vì sao, nàng đột nhiên mai danh ẩn tích, từ đó không thấy tung tích, mười mười Tiểu Mộng Dao của nàng ấy kế thừa ngôi vị cốc chủ. Năm năm sau, Tiểu Mộng Dao đột nhiên làm sát kế vô tội, trắng trợn cướp võ công bí tịch của các môn phái. Võ công Tiểu Mộng Dao cực cao, hạ độc tuyệt nhất thiên hạ. Võ lâm cao thủ chết trên tay nàng, nhiều vô số kể. Trong lúc nhất thời, trên giang hồ phong thanh học lệ, lòng người hoảng sợ. May mắn có Nam Cung Tung Hoành tiền bối dẫn theo cao thủ xông vào Lạc Nguyệt Cốc, giết Tiểu Mộng Dao.

Tiêu Mộng Dao chết, Lạc Nguyệt Cốc trong một trận lửa lớn hoá thành tro tàn, Tuyệt Phách châu tằm tích không rõ. Mảnh tranh đấu kia thương vong vô số, sự phụ ta may mắn giữ được tính mạng. Ông đã từng nói cho ta, ông ở Lạc Nguyệt Cốc thấy Tiêu Mộng Dao từng dùng một loại âm khí, loại âm khí nhanh nhất trên đời. Ông không biết là âm khí gì, cho nên đem vết thương của người chết vẽ lại, tình tế nghiên cứu. Ta đã từng xem qua, cùng vết thương trên trán Quan Phách tiền bối giống nhau như đúc.”

Thanh Tuyền ý nói, là nghi Lạc Nguyệt Cốc.

Nếu như thủ diệt môn của Lạc Nguyệt Cốc cùng Cổ Tam tiền bối có liên quan gì, cũng quá khó tin.

“Cô nghĩ là... người của Lạc Nguyệt Cốc làm?” Loạn rồi loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Nàng giống như bị nhốt trong mê cung, một chút đầu mối cũng không tìm thấy.

Sắc mặt Thanh Tuyền ngưng trọng, “Kéo nhau trở lại không phải không có khả năng.”

“Ta...” Lăng Sương hung hăng cào tóc, “Ta... nên làm cái gì bây giờ a.” Nàng luôn luôn đa mưu túc trí, lại thúc thủ vô sách.

“Tự tìm phiền não.” Diệp Vũ chán nản hép mắt nhìn Lăng Sương, “Lạc Nguyệt Cốc liên quan gì chúng ta? Bọn họ yêu thế nào ra sao, chúng ta không quan tâm.” Nàng thở dài một tiếng, “Người sắp sinh rồi, tìm một nơi yên ổn dừng chân. Người vốn không phải người giang hồ, hiển hiển lảnh lảnh sống cuộc sống của người thường a.”

Có rất nhiều vấn đề đơn giản, thường bị phức tạp hoá.

Đúng vậy, cho dù Lạc Nguyệt Cốc quay trở lại, báo thù hơn hai mươi năm trước, thì có làm sao? Liên quan gì các nàng?

Lời Diệp Vũ nói, Lăng Sương sáng tỏ thông suốt. Nàng bỗng chốc thoải mái, lo lắng trong ngực biến mất hoàn toàn, “Đúng vậy, là ta suy nghĩ nhiều rồi. Chuyện đánh đánh giết giết này, để cho người khác làm đi thôi.”

Tiền nữ Ngưng Sương, sớm đã thoái ẩn giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kiếp trước nợ người

Đầu mùa đông, đêm lạnh như nước.

Sương mù mới hiện, trăng lạnh trong sáng.

Thanh âm âm ỉ bay đến tai Lăng Sương, nàng đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt. Con người trong trời trong đêm đen phát sáng lấp lánh, ánh sáng lạnh hung thần lan tràn.

Kỳ quái, vì cái gì lại có nhiều cao thủ đi qua như vậy.

Sẽ không là hướng nàng tới chứ?

Tốt nhất là không phải. Nàng bấu môi, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Vừa nhắm mắt, cửa đột nhiên bị đẩy ra. Lăng Sương nhắm chặt bảo kiếm bên cạnh, từ từ hít thở đều đều, phần sức thái bình.

Người đến là một cao thủ, cao thủ danh phù kỳ thực. Nàng giờ đã mang thai bảy tháng, nếu như phải đánh nhau, thắng bại khó liệu.

Nửa đêm canh ba, sẽ là ai chứ?

Nếu như là người Thánh Đạo môn nghi nàng giết Quan Phách, không thể chỉ tới một người, mà còn lên lút.

Nếu như là hướng nàng tới, vì sao nàng không cảm thấy một chút sát khí?

Không có sát khí, đã có mùi máu tanh. Là hấn bị thương? Hay thân dính máu người khác?

Lúc nàng đang miên man suy nghĩ, người xông vào đã đi tới bên giường, ngón tay chứa nội lực hướng ngực nàng.

Lúc nhin cân treo sợi tóc, Lăng Sương lấy bàn tay ngăn cản, cứng rắn nhận lấy lực từ ngón tay kia.

Phản kháng của Lăng Sương khiến đôi phương liên lùi lại mấy bước, “Ta bị người khác đuổi giết, để ta trốn một chút. Đại ân đại đức, ngày sau tất báo.”

Từ thanh âm mà đoán, hẳn là một người con gái.

Nhờ ánh trăng u ám, Lăng Sương có thể thấy rõ mờ đối phương.

Nàng ta một bộ quần áo đi đêm, vải đen che mặt, rõ ràng vừa làm xong trò trộm gà mò chó.

Hành tẩu giang hồ, ai cũng có khó khăn, ai cũng có lúc bị đuổi giết. Ngày xưa gặp phải loại tình huống này, Lăng Sương luôn luôn không hỏi nguyên nhân, ra tay cứu giúp. Thế nhưng lần này, nàng lại lẩm miệng, “Người đến tốt cùng là ai? Vì cái gì lại bị đuổi giết?” Thanh âm của nàng ta rất quen, không phải quen bình thường. Nàng chín mươi phần trăm khẳng định, hai người các nàng nhất định đã từng gặp qua, hơn nữa còn rất thân.

Đối phương đột nhiên trầm mặc, một hồi lâu, mới thấp giọng mở miệng, “Con gái, có phải con không?”

Một tiếng “con gái”, khiến Lăng Sương lập tức đỏ viền mắt.

Là Tiêu Tuý Nguyệt, là người mẹ xem nàng là hòn ngọc quý trên tay.

Nàng giống như một tiểu cô nương, sụt sịt mũi đến trước mặt Tiêu Tuý Nguyệt, “Mẹ, là ta a, ta là Sương nhi.”

Tiêu Tuý Nguyệt gỡ khăn che mặt xuống, vươn tay đem Lăng Sương kéo vào trong lòng, nhẹ vuốt tóc nàng, “Song nhi, mẹ rất nhớ con.” Chặt lòng âm áp nhỏ trên mặt nàng, Lăng Sương lấy tay quệt đi, mới biết đó là nước mắt. (TYV: “Song”[双] và “Sương”[霜] đồng âm [shuāng] trong tiếng Trung Quốc.)

Tiêu Tuý Nguyệt thương yêu nàng, không thể nghi ngờ. Nhưng mà, giờ không phải lúc mẹ con tình thâm. “Mẹ, mẹ vì sao lại bị đuổi giết?” Nếu nàng nhớ không lầm, Tiêu Tuý Nguyệt giờ hẳn là ở Thánh Đạo môn làm khách.

“Ta nửa đêm đi kiểm tra xác chết của Quan Phách, bị cho là thích khách.” Tiêu Tuý Nguyệt hết nhìn đông tới nhìn tây, tính toán tìm chỗ trốn.

Lăng Sương nheo mắt nghi hoặc, “Nếu mẹ cho là cái chết của Quan tiền bối có ẩn tình gì, có thể quang minh chính đại xem? Vì cái gì nửa đêm canh ba lên lút?” Thân là phu nhân võ lâm minh chủ, lẽ nào ngay cả chút

quyền lời ấy cũng không có?

Tiêu Tuý Nguyệt híp mắt nhìn nàng, “Trẻ con không hiểu chó hòi bậy, ngu thật ngon.”

“Mẹ, mẹ bị thương phải không?” Ánh mắt của nàng rơi vào bụng của Tiêu Tuý Nguyệt, quả nhiên thấy một vết thương.

Tiêu Tuý Nguyệt vội thò tay che vết thương, cười cười, “Ta không sao, thực sự không sao, kia không phải máu của ta.”

Lăng Suong không phải kẻ mù, hơn nữa nàng đối với máu tanh dị thường mẫn cảm, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, không ngửi lầm, “Mẹ trước tiên nghỉ một chút, ta đi lấy thuốc.” Hành tẩu giang hồ, thuốc đương nhiên chuẩn bị. Điệp Vũ thông cảm nàng là phụ nữ có thai, ngoại trừ kiểm phòng thân, những thứ khác nàng ta đều giữ.

Lăng Suong nói, làm bộ muốn ra ngoài. Tiêu Tuý Nguyệt túm lấy quần áo nàng. “Về, Tiêu Tuý Nguyệt ta dù có vô dụng, cũng không cần con chăm sóc. Cái bụng lớn thế này, con ngoan ngoãn không nhúc nhích cho ta.”

Nàng là Lăng Suong, không phải cô gái nhỏ ông ẻo. Dù là mang thai, vẫn có thể rất kiên cường. “Mẹ, ta không sao.”

Tiêu Tuý Nguyệt kiên quyết lắc đầu, vừa định bác bỏ, chợt nghe thấy một trận tiếng bước chân hỗn độn. Nàng vội che miệng mình, cũng che miệng Lăng Suong.

“Vết máu đến chỗ này thì không còn.”

“Có thể là ở bên trong.”

“Phá cửa mà vào đi.”

“Nếu như Tiêu không ở bên trong?”

“Ngươi dựa vào cái gì kết luận là bá mẫu (TYV: bác gái) ?” Nàng nghe được, là thanh âm của Lâu hồ ly.

“Ngươi lại làm sao biết không phải là Tiêu Tuý Nguyệt.” Lão nhân này là ai a? Vừa nghe là biết nhân tài đáng đánh đòn.

Nghe được ba chữ “Tiêu Tuý Nguyệt”, trái tim Lăng Suong thiếu chút nữa ngừng chock lát, “Mẹ, mẹ bị phát hiện rồi?”

Tiêu Tuý Nguyệt không có ý tứ nhếch miệng cười khúc khích, “Không có, ta chỉ là không cẩn thận làm mất trăm gài tóc, trùng hợp để tam thiếu gia nhận ra.”

Lăng Suong thiếu chút nữa té xỉu, “Cho nên giờ bọn họ đều hoài nghi mẹ?” Nàng mắt vòng tai, nàng ta mất trăm gài tóc, các nàng quả nhiên là mẹ con a, phong cách mất ba lạc bốn giống hệt nhau.

“Ta không biết.” Về mặt Tiêu Tuý Nguyệt vô tội cực kỳ.

Có lúc trong nháy mắt, Lăng Suong gần như coi mẹ mình, nàng ta là con gái.

Nàng hơi trầm ngâm, dang hai cánh tay che trước người Tiêu Tuý Nguyệt, “Mẹ mẹ đi trước, bọn họ không dám làm gì ta.”

“Người nào gây chuyện người đó gánh.” Tiêu Tuý Nguyệt vỗ vỗ ngực hào khí kiên vãn.

Lăng Suong nhìn không được ném cho nàng ta một long não, “Mẹ, nếu như mẹ bị bắt, danh tiếng của Ngao Kiếm sơn trang coi như xong.” Lâm Chấn Bắc tiền bối khổ tâm xoay sở nhiều năm như vậy, Ngao Kiếm sơn trang mới có địa vị của ngày hôm nay. Lâm gia đối với nàng ơn nặng như núi, nàng tuyệt đối không thể nhìn khổ tâm của ông bị huỷ hoại chỉ trong chốc lát.

“Thế nhưng con..”

“Không sao.” Lăng Suong nàng không sợ trời không sợ đất, đám người bên ngoài kia không dám làm gì nàng. “Ta là phụ nữ có thai, người mang thai. Trong Đám người ngoài kia cho dù mù kém, cũng phải biết người mình đang đuổi không phải là phụ nữ có thai chứ?”

Lăng Suong nói rất có lý, Tiêu Tuý Nguyệt gật đầu, “Con gái cẩn thận.” Hoá thành một cái bóng, biến mất trước cửa sổ.

“Mẹ, mau trở về, sau đó xuất hiện trước mặt mọi người, đánh chết đừng thừa nhận mình là người áo đen.”

“Biết rồi.”

Tiêu Tuý Nguyệt đã biến mất, mấy người ngoài kia vẫn tranh luận không dứt.

“Theo lời ông chủ thì người ở trong là một khách nữ, đại nam nhân chúng ta không thể xông vào.” Có thể nói lời quân tử như thế, người này đương nhiên là Lâu hồ ly.

“Quan tiền bói bị giết, chuyện này không phải chuyện đùa, bắt kẻ người bên trong có là ai, đều phải xông vào.” Tính xấu không đời, chỉ e rằng nghe nói người ở là con gái, mới có ý muốn xông vào?

Lăng Suong ở trong lòng hung hăng khinh bỉ tam thiếu gia, cầm lấy mũ ô sa đội ở trên đầu. Thuận tay rút thanh kiếm, không chút lưu tình đâm vào bắp đùi.

Đau đớn dữ dội truyền khắp toàn thân, Lăng Suong khẽ cắn môi, rút bảo kiếm ra. Máu tươi xuối bắp đùi, chậm rãi nhỏ trên mặt đất.

“Đã như vậy, vào đi thôi.” Không biết lời này là ai nói, thế nhưng, đây là kết luận.

Rốt cuộc sắp vào rồi sao? Lăng Suong cười lạnh lùng, bụng nước lạnh. Thừa lúc bọn họ đẩy cửa ra, hung hăng hất tới, “Đêm hôm khuya khoắc ầm ĩ cái gì? Ảnh hưởng giấc ngủ của phụ nữ có thai, thế nào cũng bị trời đánh sét bổ.”

Một chậu nước lạnh hắt tới, không một ai có thể tránh được. Tam thiếu gia “xung phong đi đầu” toàn thân ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi.

Đốt ngọn nến, trong phòng lập tức sáng lên.

Dựa vào ánh nến sáng ngời, nàng thấy rõ mặt mũi của những người xông vào.

Một nhóm bảy người, ngoại trừ nhân yêu cùng Lâu hồ ly, Lăng Suong đều không biết.

“Hơn nửa đêm ở bên ngoài ầm ĩ, mấy người các người có phải bị bệnh thần kinh? Đi vào không gõ cửa, có biết lễ phép không?” Nói chuyện với nhiều người xa lạ như vậy, xen lẫn người quen như thế, Lăng Suong cá mặt đỏ bừng.

Người nào đó lấy tay lau lau nước trên mặt, “Chúng ta vô ý mạo phạm phu nhân, nếu có chỗ đắc tội, xin phu nhân thứ tội.”

Hơn một tháng trước từng ở Kim Phụng Các gặp qua một lần, Nam Cung Dật liếc mắt liền nhận ra Lăng Suong, “Là người?”

Bị nhận ra trong dự đoán, Lăng Suong nhướng mày, đương nhiên, “Nói nhảm, đương nhiên là ta.”

“Tam thiếu gia biết nàng ta?” Người nói chính là một người đàn ông trung niên, nàng chưa từng thấy qua, cũng không có ấn tượng, càng không biết ông là ai.

Lăng Suong đối diện tam thiếu gia mở miệng, “Ta cùng tam thiếu gia, Lâu đường chủ có chút quan hệ, chỉ có điều tiểu nữ từ mới ra giang hồ, cho dù có nói, các vị cũng không biết.”

Nàng không muốn nói, Nam Cung Dật cũng không vạch trần thân phận của nàng, ánh mắt rơi vào trên đùi nàng, “Người làm sao bị thương?”

“Ta thích gây chuyện thị phi, cùng người ta đánh nhau bị thương, không được sao?” Nàng nhướn mày, bướng bỉnh nhìn tam thiếu gia.

Tam thiếu gia căn bản không tin lý do của nàng, khoe miệng nhếch lên, thần nhiên châm biếm, “Không biết là vị cao thủ nào có thể làm người bị thương.” Lấy võ công của nàng, gần như có thể liệt vào võ lâm thập đại cao thủ. Phóng tầm mắt khắp giang hồ, người có thể làm nàng bị thương ít ỏi càng thêm ít.

Trên đời này, có loại cá tính gọi là không biết tự trọng. Nam Cung Dật thành công đem loại tính cách này phô bày ra, cho nên, rất đáng mừng. “Người có mắt không? Ta sắp sinh rồi người không biết sao? Một người phụ nữ có thai, có thể tùy tiện đánh nhau sao? Ta không muốn sống, đứa nhỏ trong bụng cũng muốn sống.”

Lâu Đoạn Nhai thực sự không chịu nổi, day day huyện thái dương, “Hai người các người cãi đủ chưa?”

Lời này vừa nói ra, những người khác lập tức hướng hẳn với ánh mắt cảm kích. Có thể thấy được, muốn nói lời này không chỉ có Lâu hồ ly, hẳn đã nói thẳng ra tiếng lòng của quần chúng a.

Lăng Suông biết rõ, thấy tốt thì nhận, có thêm thì xuống. Nàng hoàn toàn không nhìn tam thiếu gia, đôi chủ đề, “Lâu huynh, các người sao lại đến?” Đương nhiên, đây là biết rõ còn hỏi.

“Quan tiền bối bị người ta giết, đêm nay có người ban đêm xông vào lĩnh đường, mở quan tài khám nghiệm tử thi, lúc đuổi tới đây, người lại không thấy.” Giọng điệu Lâu hồ ly rất bất đắc dĩ.

“Các người nghỉ ngơi ta?” Nàng chậm rãi ngồi xuống rót chén trà, “Lục soát đi.” Cho dù đào xuống ba mươi tấc đất, cũng không tìm được gì.

Nam Cung Dật cùng Lâu Đoạn Nhai là bằng hữu của nàng, đương nhiên không tiện ra tay. Năm người khác vốn không quen nàng, việc chung làm chung, “Đã như vậy, chúng ta không khách khí.”

Muốn soát thì soát, không nên nhiều lời nhảm như vậy.

Năm vị bằng hữu kia thật đúng là không khách khí, tí mi lục soát một lần. Nhưng mà, ngay cả con ruồi cũng không tìm thấy.

Nàng đỡ thất lưng đứng lên, lộ vẻ đau đớn, “Có thể đi rồi chứ? Ta muốn ngủ rồi.” Xương sống thất lưng đau nhức a.

Đau đớn chợt lóe rồi qua không thoát khỏi đôi mắt của Nam Cung Dật, “Thất lưng đau không?”

“Không thì người mang thai, lại bị chém một đao thử xem?” Mang thai đã đủ khổ, lại thêm mấy ngày liền bốn ba, thiếu chút nữa muốn lấy mạng nhỏ của nàng rồi.

Nam Cung Dật không tranh cãi với nàng, quay đầu đối với những người bên cạnh giải thích, “Nàng một thân mang thai, dù thế nào cũng không che được bụng, người vừa này không phải nàng.”

Coi như nhân yêu có lương tâm. “Đã biết vậy, còn không đi.” Nàng cúi đầu tự lẩm bẩm, “Một đám đại nam nhân khuya khoắt xông vào phòng người khác, nhất định chính là có bệnh.”

Bọn họ vốn không hợp đạo lý trước, lại bị Lăng Suông trách cứ, một đám người lập tức xấu hổ vô cùng.

“Đã mạo phạm rồi, đi.”

Năm người ướt sũng chặt vật dị thường, nhẹ nhàng mang theo đuổi chuồn mất.

“Hai người các người đứng đây làm gì?” Năm người kia đều đi, hai người này vì sao không đi.

Tên hồ ly gọi Lâu Đoạn Nhai kia lấy ra một lọ đặt trên bàn, xoay người đi ra ngoài, “Kim sang được thượng hạng.”

Một tên đi rồi, còn lại một tên nhân yêu da mặt dày, “Còn người? Nên đi rồi chứ. Ta bôi thuốc, người muốn xem sao?” Đối với nhân yêu, Lăng Suông luôn luôn không chút nể nang.

Nam Cung Dật nhún nhún vai, đưa tay đóng cửa lại, “Đừng vậy, ta muốn xem.”

Lời đề tiện vô liêm sỉ như vậy, hẳn lại có thể nói đến quan niệm đường hoàng. Trong lúc Lăng Suông đang kính phục, ở trong lòng đã hỏi thăm cả nhà hắn, “Người chi là nhân yêu, không phải nữ nhân. Ta đường đường con gái nhà lành, há có thể cho người tùy tiện xem.”

“Người là con gái nhà lành sao?” Trong giọng Nam Cung Dật mang theo ba phần đùa cợt, ba phần khinh thường, còn có bốn phần là buồn cười.

Ánh mắt rơi vào cái bụng nhô ra của nàng, hàm ý trong lời không cần nói cũng biết.

Lăng Suông ưỡn bụng, vẻ mặt đề tiện vô liêm sỉ, “Chưa cưới lại sinh con mà thôi, người nếu không phục cũng có thể thử xem.”

Tam thiếu một tay đỡ lấy Lăng Suông, lên tục đẩy đẩy kéo kéo ấn nàng lên giường. “Người ngoan ngoan ngồi đây cho ta.” Giọng điệu thô lỗ, động tác lại cẩn thận từng li từng tí.

“Nam Cung tam thiếu gia được xưng là đệ nhất tài tử, đệ nhất mỹ nam, người tốt nhất là dùng đói khát đến mức xuống tay với một người phụ nữ có thai.” Lăng Suông đương nhiên biết hẳn sẽ không làm gì nàng, nhưng mà, nàng nhịn không được độc địa với hắn.

Thình thoảng độc địa tam thiếu gia, cũng là một loại lạc thú ở đời a.

“Ác nữ, cho dù nữ nhân thiên hạ toàn bộ chết sạch, ta cũng sẽ không làm gì người.” Nam Cung Dật lễ thắng khí hùng, chỉ có mình hắn biết, mỗi lần nói loại lời này, hẳn đều chột dạ không sao nói rõ được.

“Vậy là tốt nhất.”

“Ta giúp người xoa bóp thất lưng, phần còn lại người tự làm. Tự mình bôi thuốc, có chết ta cũng không chịu trách nhiệm.” Giọng Nam Cung Dật kém tới cực điểm.

“Biết rồi.” Nàng ngoan ngoãn xoay hông nằm ở trên giường.

Gón tay ấn phần eo của Lăng Suông, Nam Cung Dật quan sát sắc mặt của nàng, “Như vậy được chưa?”

“Rất thoải mái.” Thực sự rất thoải mái, thoải mái đến mức khiến nàng muốn ngủ. “Ta không nói dừng, không được dừng.”

“Được.”

Lăn qua lăn lại một ngày, nàng thật sự là mệt muốn chết rồi. Không chỉ có ngắm nghỉ mà thôi, nàng thực sự ngủ rồi.

Nàng không nói dừng, hẳn lại tiếp tục.

Ngồi ở bên giường, tiếp tục cả đêm.

Trời dần dần sáng, Lăng Suông trong lúc ngủ say xoay người nằm thẳng, tam thiếu gia vội buông tay ra.

Động tác xoay người đụng đến vết thương, nàng trong mơ mơ hồ hồ là một tiếng “Đau”.

Nam Cung Dật thờ dãi cầm lấy kim sang được, cẩn thận từng li từng tí giúp nàng bôi thuốc, cẩn thận từng li từng tí giúp nàng băng bó vết thương.

Lặng lặng nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, Nam Cung Dật ngoại trừ thờ dãi chỉ còn có thể thờ dãi. Hẳn vì cái gì lại đối với Lâm Bích Ảnh tốt như vậy? Không biết, thực sự không biết.

Hắn rất ghét Lâm Bích Ảnh, mỗi lần thấy nàng, đều muốn hung hăng mắng nàng. Nhưng mà không biết vì sao. Vừa muốn mắng nàng, vừa chẳng biết tại sao muốn săn sóc nàng, bảo hộ nàng. Không cho nàng chịu một chút ủy khuất, một chút thương tổn.

Bất đắc dĩ cười khổ, hắn thấp giọng lầm bầm, “Nữ nhân, ta kiếp trước nợ ngươi.”

Lăng Suông vẫn nhắm mắt như cũ, trong lòng lại nói một câu: Không biết ai nợ ai, nhưng mà chúng ta kiếp trước nhất định là oan gia.

Cho dù không có nắng mai, vẫn là một ngày mới.

Một ngày mới, là bắt đầu mới.

Trước ngày hôm nay, nàng một lòng muốn giết Quan Phách. Ngày hôm nay, nàng chỉ là an an ổn ổn, hiền hiền lành lành, bình bình tĩnh tĩnh trải qua ngày của mình.

Hư danh, của cải, để người khác cướp đoạt đi.

Thời đại huy hoàng của Lăng Suông đã qua rồi, hư danh tiền nữ Ngưng Suông, thoáng qua như mây khói.

“Tính đến nơi nào ổn định thế?” Thanh âm của Diệp Vũ đột nhiên vang lên trước mặt.

Lăng Suông ngồi trên giường chờ ra ngắm đầu, mỉm cười, “Với ta mà nói, nơi không có máu tanh, không có giết chóc, chính là thế ngoại đào nguyên.”

“Ngoài ba mươi dặm có một trấn nhỏ, người dân nghe nói thành thật chất phác, phong cảnh thanh tú đẹp đẽ, ta nghĩ ngươi sẽ thích.”

“Tốt, chúng ta tới đó đi.” Lăng Suông là người tùy cảnh mà theo, giống như cỏ dại, có sức sống ngoan cường. Đối với nàng mà nói, ở đâu cũng như nhau.

Nếu đã có nơi vừa ý Diệp Vũ, cũng như ý nàng.

“Tam thiếu gia khi nào thì đi?” Tiếng động sát vách lớn như vậy, nàng ta thân là người tập võ đương nhiên biết chuyện gì đã xảy ra.

“Trời vừa sáng đã đi rồi.” Bất tri bất giác, trong giọng Lăng Suông lại thêm nhiều phần than nhẹ.

Diệp Vũ, Lăng Suông tình tỷ muội, biến hoá của nàng sao có thể qua được Diệp Vũ, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lăng Suông trầm mặc một hồi, “Ta chỉ là cảm thấy, tam thiếu gia hình như... hình như là đối với ta... có tình ý.” Hành vi của tam thiếu gia là lạ, trực giác của con gái nói cho nàng, hẳn thích nàng. Nhưng mà, chỉ mới là cảm giác mà thôi, nàng cũng không dám khẳng định.

Nam Cung Diệp Vũ nhún nhún vai không sao cả, “Tam thiếu gia cũng không tệ a, nếu như ngươi cũng đối với hắn có tình ý, có thể cân nhắc.” Chỉ cần Lăng Suông thích, gã cho ai nàng đều tán thành.

Lăng Suông đột nhiên nheo lại mắt, ánh mắt hoài nghi, “Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi chỉ cần thấy tam thiếu gia sẽ sợ tái mặt.”

“Ai...” Diệp Vũ than nhẹ, ngồi bên cạnh Lăng Suông, “Thiên Giám kính là một trong bốn báu vật vô lâm, là di vật của mẹ ta. Cha ta từng đồng ý với ta, lúc ta xuất giá, sẽ đem giao cho ta. Nhưng mà, có đêm kia, ta đi qua thư phòng của cha, lại thấy hắn đem Thiên Giám kính giao cho tam ca giữ. Cho nên, ta trộm Thiên Giám kính, trốn khỏi Nam Cung gia.”

Lăng Suông quay đầu nhìn nàng ta, không nói gì.

“Ta muốn nó, cũng không phải bởi vì nó là Thiên Giám kính, cũng không phải bởi vì nó sẽ là biểu tượng của chủ nhân Nam Cung gia. Mà là bởi vì, nó là thứ mẹ ta để lại cho ta.”

Trộm đồ của tam thiếu gia mà chột dạ, trách không được nàng sợ tam thiếu gia như vậy. “Trong mắt ngươi, nó không phải báu vật vô lâm gì, chỉ là một thứ đồ thông thông thường thường.

Diệp Vũ cười cười, “Nếu như không phải bởi vì nó, ta còn là thiên kim tiểu thư, còn ở khuê các của Tung Hoành sơn trang.”

Từ trong mắt Diệp Vũ, nàng thấy được đau xót.

Diệp Vũ thoát nhìn tùy tiện, trên thực tế suy nghĩ nhạy cảm tế nhị. Mỗi lần nhắc tới người nhà, cuối cùng cũng là thương cảm.

Lăng Suông nghiêm túc nhìn vào mắt nàng ta, “Diệp Vũ, ta biết chuyện nhà người khác ta không nên quản. Có điều, ngươi là bạn sống chết của ta, ta thật sự muốn biết một chút chuyện Nam Cung gia.”

“Nam Cung gia là vô lâm thế gia, Diệp Vũ xuất giá, gả cũng là người trong vô lâm. Cho nên lúc ta còn rất nhỏ, đã được cha cùng ca ca dắt theo bên người, hành tẩu trên giang hồ. Trong mắt người ngoài, ta có sự thương yêu của bọn họ, hẳn là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng mà những người đó không biết, Tung Hoành sơn trang rất lớn, cha, mẹ cả, ba ca ca cùng ta đều ở viện riêng, mười ngày nửa tháng không thấy mặt. Tuy là người một nhà, so với người lạ còn xa lạ. Cho dù bọn họ dắt ta theo bên người, cũng có thể mười ngày nửa tháng không để ý tới ta. Lâu ngày, ta cũng quen rồi. Giống người dân đồn, ngày gốc đi theo phía sau bọn họ.” Diệp Vũ cười khổ, “Ở Nam Cung gia, ta là thừa thừa.”

Lăng Suông sờ sờ đầu nàng. “Diệp Vũ ngươi sai rồi, cho dù ngươi trong mắt những người khác là thừa thừa, trong mắt cha ngươi chẳng hề thừa tí nào. Nếu như ông không thương ngươi, sẽ không thường xuyên đưa ngươi ra ngoài. Không thương ngươi, sẽ không khổ tâm bồi dưỡng ngươi.”

“Nhưng mà ông rất ít nói chuyện với ta.” Diệp Vũ tái mặt, giọng ai oán.

Về mặt của nàng cực kỳ giống đứa nhỏ muốn mà không được ăn kẹo.

Lăng Suông bật cười, “Đồ ngốc, ông ấy là không biết cách bày tỏ tình cảm, ngươi cũng biết ông thương ngươi không phải sao?” Nếu như không biết, sẽ không lộ ra loại vẻ mặt này.

Nam Cung Diệp Vũ không có bác bỏ, thờ dài thật sâu, “Thì bởi vì vậy, ta vừa hận ông, vừa ngưỡng mộ ông. Lâu ngày phiêu bạt bên ngoài, lại nhớ nhà. Ba ca ca vì tranh giành vị trí chủ nhân Nam Cung gia mà như nước với lửa, không biết giờ thế nào rồi.”

Lần trước nhắc tới thân thế, nàng ta mắt mờ. Giờ giờ phút phút, nàng ta lúc nào cũng muốn ổn định một nơi. Hóa ra, Diệp Vũ nhớ nhà rồi.

Lăng Suông vươn tay ôm lấy nàng ta, “Chúng ta cùng nhau góp thành một nhà ba người đi.”

Nhà, chữ này mắt thấy xa lạ. Diệp Vũ đột nhiên cảm thấy mũi chua xót, “Chưa từng có người đối với ta tốt như vậy.”

Có thể gặp nhau, chính là duyên phận.

Diệp Vũ đối với nàng tốt, nàng đương nhiên sẽ đối với Diệp Vũ tốt.

Lăng Suông cười, “Bởi vì kiếp trước ta nợ ngươi.”

Lăng Suông nợ Diệp Vũ cũng tốt, Diệp Vũ nợ Lăng Suông cũng được. Nàng cùng nàng ta, bắt đầu từ ngày gặp nhau đó, liền kết thành duyên không thể gỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiếu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thiên hạ không thái bình

Cầu nhỏ nước chảy, cảnh liễu đung đưa. Nghe nước chảy róc rách, trông gắm hoa rực rỡ.

Không phải tiên cảnh, còn hơn cả tiên cảnh.

Thoái ần giang hồ, không nhất định phải ẩn cư nơi sông lớn núi cao, sông lớn núi tiếng tăm. Nơi Lăng Sương chọn, là thị trấn nhỏ hẻo lánh có thêm một chốn tiên cảnh nhân gian.

Trần Bạch Thạch là một trấn nhỏ thông thông thường thường, thông thường đến không thể thông thường hơn được nữa. Nếu như nói có chỗ khác so với nơi khác, chính là phong cảnh đẹp để vốn có của thị trấn, tự có một loại ý vị.

Điệp Vũ thấy nhiều biết rộng từng tới nơi này, nhớ mãi không quên, cho nên, lời Lăng Sương tới ẩn cư. Sự thực chứng minh, mất năng ta không làm, nơi này quả là tiên cảnh nhân gian, người gặp người thích. Bước vào trấn Bạch Thạch, Lăng Sương đã không muốn đi.

Nếu đã không muốn đi, chỉ có thể tìm một nơi ở lại.

Điệp Vũ nơi năng keo kiệt, Lăng Sương tự nhận là tiết kiệm. Tận dụng đồ bỏ đi nhà, đương nhiên là tiết kiệm.

Nói về nơi hẻo lánh các năng đang ở, trước nhà là nước chảy, sau nhà là núi xanh. Nhà gỗ nhỏ dựa núi cạnh nước môi trường đảm bảo, rất thích hợp cho phụ nữ có thai ở lại. Chọn nơi như vậy có vấn đề không? Đương nhiên là không thành vấn đề. Nếu như nhà này của người ta, mà toàn bộ người đã từng ở lại đều chết sạch, thì có chút vấn đề nhỏ rồi.

Theo lời đồn nổi tiếng trong trấn, chủ nhân ban đầu của nơi này là một vị quan kinh đô cáo lão hồi hương. Ở chưa được bao lâu, cả nhà mắc bệnh lạ mà chết. Những người dân trấn này xem nơi này là chốn có chút không may, tôn kính nhưng không lại gần. Tiên cảnh nhân gian như vậy, bị lãng phí trắng trợn.

Lăng phi là đáng xấu hổ, Lăng Sương năng là trẻ ngoan, quyết định mạo hiểm tính mạng mà ở lại. (Đánh chết năng, năng cũng sẽ không nói với người khác, năng ở nơi này chủ yếu là để tiết kiệm tiền)

Ngoại trừ buổi tối ngẫu nhiên nghe thấy tiếng chim, nơi này thực sự rất tốt, Lăng Sương ở phi thường thoải mái. Chính bởi vì quá thoải mái, ở một mạch hơn một tháng. Trong đầu năng, chưa từng xuất hiện chữ “rời khỏi”, chỉ có một tư thế ở lại không đi.

Giữa tháng mười một, đông đã tới hoàn toàn, trời rét đất băng. Mấy trận tuyết nhỏ, khiến Lăng Sương cùng Diệp Vũ cả ngày làm tổ trong nhà không ra khỏi cửa.

Một trận tuyết nhỏ vừa qua đi, cuối cùng cũng đón được trời nắng hiếm thấy.

Lấy danh nghĩa đi mua thuốc, Lăng Sương bụng phệ chen vào đám người, hít thở không khí mới mẻ, thoải mái tâm lý xem nào nhiệt.

Một người phụ nữ mang thai tám tháng ở trong dòng người xô ngang xô dọc, bất luận kẻ nào cũng kinh hồn bạt vía, Diệp Vũ cũng không ngoại lệ, “Người từ từ một chút được không? Ta sớm muộn gì cũng bị người dọa chết.”

Lăng Sương quay đầu, trắng mắt nhìn năng ta, “Người không có bệnh tim, không chết được.” Nếu như dễ bị dọa chết như vậy, năng ta đã chết lần thứ N.

“Hiệu thuốc bắc ở bên kia, chớ chạy loạn.”

“Không để gì ra ngoài được một lần, đi dạo đi.” Cả ngày nằm dí trong phòng, các năng sắp điên rồi.

Biết ngay mục đích của năng không phải đi mua thuốc, Diệp Vũ vỗ vỗ cái trán bắt đầu đi, “Xúi quẩy a.” Gặp phải người con gái thế này, năng ta thật tám đời xúi quẩy.

Sau khi gặp được Lăng Sương, Diệp Vũ càng ngày càng thích thờ vãn than dài. Mỗi lần than thờ, chưa được ba phút tuyệt đối không ngừng. Nhưng mà lúc này đây, ba mươi giây là thôi, bởi vì, có người túm lấy vạt áo của năng, “Những người lộn xộn xộn này từ đâu tới?”

Dân trấn Bạch Thạch thuần phác, đều là người dân thông thông thường thường. Hôm nay dường như đặc biệt náo nhiệt, không biết rất nhiều người giang hồ từ đâu xuất hiện. Lấy ánh mắt Diệp Vũ mà xem, những người này gió bụi mới, hình như chỉ mới tới đây, “Đúng vậy, những người này từ đâu tới?”

“Có phải là ác chiến Hắc Bang? Chúng ta đứng xa một chút?” Quý trọng mạng sống, rời xa PK. Năng bây giờ là hai cái mạng, gặp phải ác chiến thì tốt nhất chạy xa chút. Để tránh lửa lan cửa thành, hại người vô tội.

Từ Lăng Sương dùng thường khiến Diệp Vũ nghe không hiểu, may mà năng ta thông minh tuyệt đỉnh. Liên hệ trước sau, cũng có thể tạm hiểu ý cả câu, “Người cho là vậy?”

“Ta thấy rất giống ác chiến.” Khuôn mặt của năng trông thật dữ tợn, rất thích hợp với vai phản diện.

“Được, chúng ta đi.” Vừa vặn, năng cũng không muốn bị cuốn vào ân oán giang hồ.

Điệp Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, vội dừng bước, “Khoan đã, chi nhánh Giang Nam của Cái Bang cũng ở nơi này, những người này không phải đi trả thù, hẳn là do Cái Bang có chuyện.”

“Cái gì.” Lăng Sương lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, “Cái Bang cũng coi như một bang phái lớn trên giang hồ người không biết sao? Chi nhánh Giang Nam ở đây người còn dám kêu ta ẩn cư?” Năng không muốn đi, chỉ muốn một tay đánh chết Diệp Vũ.

Điệp Vũ lại gần nịnh nọt, “Cái Bang không phải một trong tứ đại môn phái, ta quên rồi nha.”

Lăng Sương tròn trắng mắt, “Chuyện quan trọng như thế cũng có thể quên?” Để năng sống qua mấy ngày yên ổn, không được sao?

Nam Cung Diệp Vũ phát phát tay không sao cả, hồng che đẩy “hành vi phạm tội”, “Đi thôi đi thôi, chúng ta về nhà. Cho dù chi nhánh Cái Bang ở nơi này, thì liên quan gì chúng ta?”

Cái Bang cùng các năng không oán không thù, cũng không thân không thiết. Một câu, chuyện Cái Bang cùng các năng một điểm quan hệ cũng không có. Cho dù Cái Bang bị tiêu diệt, các năng cũng chỉ có thể cảm thán một chút giang hồ hiểm ác. Về nhà, mới là chuyện chính đáng nhất.

Có một câu nói vui quá hoá buồn, có điều, Lăng Sương hình như rất không may. Lúc Lăng Sương nghĩ rõ ràng vấn đề này, khi còn chưa kịp vui mừng, thì đã bị hung hăng xô vào một cái, năng bụng phệ trọng tâm không ổn định, ngã thẳng xuống mặt đất, “Cứu mạng a...” Nếu như cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, xác suất mất một thân hai mạng có thể ngoài chín mươi phần trăm.

Xong rồi xong rồi, thực sự xong rồi.

Ngay lúc Lăng Sương cho mình đã xong đời, một cái bóng màu xanh loé lên trước mắt năng. Thân thể mềm nhũn, rơi vào khuỷu tay cường tráng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, năng ngẩng đầu mà trông. Bốn mắt gặp nhau, Lăng Sương thoáng ngáy người.

Người con trai vô cùng đẹp trai, ánh mắt vô cùng ôn nhu, kiểu tóc vô cùng... tàn khốc.

Năng không phải mê trai, có điều giờ khắc này, hoá thân mê trai.

“Phu nhân không sao chứ?” Mối mong khẽ động, giọng nói mát lạnh ôn nhu xuất trần.

Bị trai đẹp làm cho giật điện, Lăng Sương chỉ có thể ngốc nghếch theo bản năng phản ứng, “Không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Trai đẹp đỡ lấy thân năng, hai tay rời khỏi thắt lưng năng.

Không phải gái mê trai thì khi mê trai sẽ không mê quá lâu, Lăng Sương rất nhanh khỏi phục bình thường. “Cảm tạ ơn cứu mạng của ngài.” Giọng điệu khách khí, cũng lạnh nhạt xa cách.

Bị dọa đến mất nửa cái mạng, Diệp Vũ trái tim nhảy lên cổ họng vừa hạ xuống cuối cùng cũng bình phục lại, vội vàng vàng chạy đến bên Lăng Suong, “Không sao chứ?”

Lăng Suong lắc đầu, “Không sao, có thấy rõ ai xô ta không?” Ngay cả phụ nữ có thai cũng xô vào, vội vàng đi đâu thai? Được rồi, nếu hân muốn đầu thai đến vậy, nàng sẽ có tiền hân một đoạn đường.

“Thấy rõ, không biết ai.” Thực ra nàng ta cũng rất muốn tiền người kia một đoạn đường.

Lăng Suong cân nhắc một giây, nhàn nhạt phun ra một câu rất máu chó, “Đi về về một bức chân dung, ta chân trời góc biển đuổi giết hân.”

Lời của nàng tuy rằng rất máu chó, cũng không đến nỗi máu chó không cứu được. Người con trai bên cạnh bị nàng chọc cho cười, nhìn không được lắc đầu, “Xô phu nhân một chút mà thôi, có đến mức thế không?”

Thiện cảm đối với người này của Lăng Suong nhất thời biến mất hết, ngượng ngừng lườm hân một cái, giọng điệu rất ác liệt, “Ta thiếu chút nữa mất mạng, ngài nói không đến nỗi sao?” Không sai, xô một chút mà thôi. Có điều, hậu quả là mất một thân hai mạng.

Lăng Suong nàng là người tốt quý trọng mạng sống, không để tên kia tiếp tục gây tai vạ cho người khác, nhất định phải tiền hân đi uống trà với Diêm Vương.

Ừm, giao cho người đẹp ưu nhã mặc sườn xám dưới lòng đất đối phó.

Lời nàng quả thực rất có lý, người con trai nhảy bên đối đề tài, “Trên đường nhiều người, lần sau cẩn thận một chút.”

Nàng cúi đầu e lệ, “Dù sao chẳng nữa, cảm tạ ơn cứu mạng của ngài.” Bây giờ đã làm mẹ rồi, dưỡng thai rất quan trọng, làm người phải có lễ phép.

“Ta thấy thần sắc của phu nhân không tốt lắm, e là...” Người con trai nhủ mảy, “Cho dù phu nhân vô công hơn người, cũng không nên tùy tiện động võ.”

Hân làm sao biết nàng có vô công? Sẽ không là tới tìm lỗi thôi chứ? Nàng vô lại đến cùng, đánh chết không thừa nhận, “Ta không có vô công, ngài nhìn lầm rồi.” Đáng về e then mềm mại đáng yêu thấu xương.

Người con trai không quan tâm đến lời bác bỏ của nàng, hoà nhã nói, “Từ lúc có thai, phu nhân liên động thai khí liên tục. Nếu không phải phu nhân vận khí tốt, thai nhi sớm đã không giữ được.”

“Ách...” Không sai, từ lúc có thai, nàng chưa từng an phận.

Lăng Suong vội vàng vàng túm lấy vạt áo của hân, đáng lưu manh mười phần, “Vậy làm sao bây giờ? Còn có thể cứu được không?” Đứa nhỏ này là tất cả của nàng, nàng không thể mất đi nó?

Một khắc trước dịu dàng như nước, một khắc sau nhe nanh múa vuốt, nàng đến tận cùng là người con gái thế nào? Hân bật cười, “Bây giờ tạm thời không sao, nếu như phu nhân tiếp tục động võ, rất khó nói.”

“Ngài là đại phu, xin ngài cứu giúp ta.” Lăng Suong vẫn nắm lấy vạt áo hân, thà quả quyết, còn hơn uy hiếp.

Người con trai nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, từ trên người lấy ra một bình sứ màu trắng đưa cho nàng, “Mười ngày một viên, cho đến khi sinh mới thôi.”

“Nếu ngài là lang băm thì làm sao bây giờ?” Giang hồ hiểm ác a, cẩn thận một chút không sai.

“Uống hay không uống là tùy phu nhân.” Người con trai hai tay chấp sau người, phóng khoáng đi vào đám người.

“Người nói uống hay không uống?” Nàng cảm thock đến trước mặt Diệp Vũ, về mặt rất ngu ngốc.

Diệp Vũ tròn trắng mắt, “Ta làm sao biết được?”

“Hân nói ta luôn động thai khí, cẩn thận ngấm lại, mỗi lần đánh xong bụng ta lại khó chịu. Đánh đánh giết giết quen rồi, không để ý lắm.”

“Tìm một đại phu xem xem.”

“Kiến nghị này rất thực tế, người không nói sớm.”

“Người không có hời ta.”

“...”

Qua chứng thực của đại phu, Lăng Suong quả thực động thai khí rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh non.

Từ nay về sau, Lăng Suong luôn luôn dưỡng binh nom nóp lo sợ, tuân quy đạo củ.

Cuộc sống tuân quy đạo củ rất nhàm chán, vì đứa nhỏ, nàng không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.

Từng ngày từng ngày Lăng Suong cùng Diệp Vũ nom nóp lo sợ trôi qua, nháy mắt đã là tháng mười hai, khí trời dần dần chuyển sang ẩm áp.

Đêm nay, Lăng Suong nằm ở trên giường ấp ỏ gả lại mất ngủ. Cả ngày không ăn thì ngủ, có thể không mất ngủ sao?

“Ái, những ngày thế này đến lúc nào thì hết a.” Nàng dựa theo phương pháp hiện đại mà tính, ít nhất còn mười ngày nữa mới sinh. Nói cách khác, nàng còn có thể ấp ỏ gả. Ách, ấp ỏ ngỗng cũng không tệ.

Lật qua lật lại ngủ không được, tâm tình vẫn chiến thắng lý trí. Nàng xuống giường, khoác thêm áo đi vào trong tiểu viện.

Nước chảy róc rách, trăng sáng gió mát, cảnh đẹp ngày lành danh phù kỳ thực.

Sắc đêm này, nếu có bầu rượu thì quá tuyệt. Có điều thật đáng tiếc, phụ nữ có thai không thể uống rượu.

Không thể uống rượu cũng không sao cả, bình bình thần thần ngắm trăng, cũng là một loại hưởng thụ.

Có một người đặc biệt đáng đánh đòn, rốt cuộc vẫn không để người thanh tịnh.

Ban đêm tuyệt vời như vậy, cửa đột nhiên xuất hiện một người cả thân là máu, vừa nhìn là biết bị người ta đuổi giết, cho dù là kẻ nào tâm tình cũng sẽ không tốt, Lăng Suong cũng không ngoại lệ.

Cho nên, nàng rút oai phong tiêu sái đến hàng rào cửa, giọng điệu ác liệt đáng đánh đòn, “Trên đời nhiều nơi như vậy người không đi, vì cái gì hết lần này tới lần khác chạy đến cửa nhà ta?” Nàng đã thoái ản giang hồ, không muốn bị cuốn vào án oan giang hồ. Người nửa chết nửa sống kia, vừa nhìn biết ngay là người trong giang hồ. Thu lưu hân, chẳng khác nào thu lưu phiền toái lớn.

Muốn một đá mà đá hân ra ngoài, tiếc là điều thứ ba trăm bảy mươi mốt trong gia huấn của nhà họ Lăng từng nói: Người bay ở giang hồ, sao có thể chưa từng kẻ đao? Cứu một mạng người, kết thiện duyên rộng rãi.

Ngày nào đó nàng không cẩn thận bị chém đến nửa chết, cũng hy vọng có người cứu nàng. Trải qua đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, nàng rốt cuộc cam chịu số phận, “Diệp Vũ, cứu mạng a.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Giang hồ thật hiểm ác

Người được cứu chính là một lão già, thân phận không biết, tuổi tác không rõ. Bận rộn suốt một đêm, cuối cùng cũng băng bó xong vết thương.

Lấy bản lĩnh của Lăng Suong cùng Diệp Vũ, băng bó vết thương so với ăn còn đơn giản. Sở dĩ dùng trọn một đêm, hoàn toàn là bởi vì vết thương trên người ông thực sự rất nhiều. Chi chít, một vết lại một vết, cần bản không thể đếm rõ ràng. Đoán sơ sơ, thì cỡ hơn ba trăm vết.

Lăng Suong đứng bên giường, trừng mắt nhìn lão nhân bị băng bó thành bánh chưng, “Người biết hần không?”

“Nhìn không rõ.” Ông cả người đẩy vết thương, trên mặt cũng không thể may mắn tránh khỏi. Cho dù nhãn lực nằng ta có tốt, cũng không thấy rõ khuôn mặt thật của ông.

“Ta xem sơ qua, vết thương trên người vị tiền bối này, ít nhất là do hai mươi loại binh khí tạo thành.” Nói cách khác, có ít nhất hai mươi người làm ông bị thương.

Một đám võ lâm cao thủ vây đánh một lão nhân có nửa thân nằm trong quan tài, có phải quá vô liêm sỉ không? Bọn họ không xấu hổ, tiểu nữ tử nằng cũng xấu hổ giùm bọn họ.

“Ông ấy bị nội thương rất nghiêm trọng, hơn mười luồng chân khí tán loạn.” Diệp Vũ nhủ mày, “Cho dù chúng ta giúp ông băng bó vết thương, ông cũng sống không quá ba canh giờ.” Nội thương cùng ngoại thương đều quá nặng, cho dù tiền bối Kiến Từ Bất Cứu ra tay, cũng không chắc chắn cứu được.

Nàng biết sơ y thuật đương nhiên biết ông không thể cứu được nữa, chỉ là, nằng không thể bỏ đi a. Nếu đã chạy đến nhà nằng, dù sao vẫn không thể trơ mắt nhìn ông chết đi.

Nàng tuy là sát thủ, cũng hiểu được mạng sống đáng quý.

“Ông rốt cuộc là ai?” Phóng tầm mắt khắp giang hồ, ngoại trừ võ lâm mình chủ tiền bối lão cha nhà nằng, Tung Hoành sơn trang Nam Cung tiền bối lão cha nhà Diệp Vũ, lão đại xã hội đen Quý Tôn cha đứa nhỏ, ai có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Diệp Vũ lắc đầu, trầm mặc không nói. Lúc hai người con gái đối diện không nói gì, người trên giường đột nhiên mở miệng nói, “Đa tạ ân cứu mạng... của hai vị cô nương.”

Lăng Suong vội ngồi xổm xuống, “Tiền bối, ông không sao chứ?” Có thể chạy thoát khỏi sự vây đánh của hai mươi mấy người cao thủ, đương nhiên là tiền bối cao nhân.

Lão già chậm chậm nắm lấy tay Lăng Suong, cố gắng siết chặt lấy, vật lộn trong hấp hối, “Cô... nương... lão phu... không ổn rồi, có thể... xin cô giúp một việc? Lão phu biết... rất đường đột...”

Ông nói càng lúc càng khó khăn, Lăng Suong biết ông không còn thời gian để nhiều lời, dứt khoát ngắt lời ông, “Tiền bối cứ nói.”

“Phó bang chủ Cái Bang là Trần Mặc vài ngày sau sẽ tới trấn Bạch Thạch, xin cô nương...” Cánh tay quần đầy vải bó trắng chậm chậm luồn vào vạt áo, từ trong hai lớp quần áo kẹp lấy ra một tấm lệnh bài kim loại đen giao cho Lăng Suong, “Đem cái này giao cho hần, nói hần... Đồng Trưởng Lão là... nội gián.”

Vừa thấy tấm lệnh bài kia, Diệp Vũ thốt lên, “Huỳnh Thiết lệnh của Cái Bang, ông là bang chủ Cái Bang – Tô Bất Phàm” Huỳnh Thiết lệnh của Cái Bang, luôn chỉ truyền cho bang chủ. Đưa Huỳnh Thiết lệnh ra, trên dưới Cái Bang vâng lệnh theo.

“Hoá ra... Hai vị cô nương cũng là người trong giang hồ... Khụ...” Tô Bất Phàm siết lấy tay Lăng Suong, “Kiếm phổ Băng Phách... đưa cho hai vị làm bảo đáp.” Tay run rẩy lại luồn vào quần áo, lấy ra một quyển sách lốm đốm máu.

Bốn chữ “Kiếm phổ Băng Phách” bị máu tươi nhuộm hồng, trông mà ghê cả mình.

Lăng Suong nhận lấy kiếm phổ, lòng càng lúc càng lạnh.

Đây là giang hồ, giang hồ người lừa ta gạt.

Vì một quyển kiếm phổ, có thể không đếm xia đạo nghĩa, bỏ qua liêm sỉ, xuống tay với một lão nhân.

Kiểm phổ Băng Phách nằng từng nghe nói, là báu vật thứ năm trong chốn võ lâm. Làm người phải có qua có lại, ông đem kiếm phổ Băng Phách tặng cho nằng, nằng sẽ không thể phụ nhờ cậy của ông. “Tiền bối, là ai giết ông? Là Đồng Trưởng Lão?”

“Ta cũng... không biết... Bọn họ... là vì... kiếm phổ Băng Phách...” Tô Bất Phàm bỗng trừng to mắt, ánh mắt sắc bén xoáy vào Lăng Suong, “Cô nương, đáp ứng ta, đừng để Cái Bang... rơi vào tay kẻ gian.”

Ánh mắt Tô Bất Phàm nhìn nằng tràn đầy tuyệt vọng, lại vừa mang hy vọng. Nàng biết, lão nhân sắp chết này đem tất cả giao cho nằng rồi. Ai, để ông ra đi thanh thản thôi. Lăng Suong cũng nắm chặt lấy tay ông, xin thề hứa hẹn, “Tiền bối yên tâm, ta cùng Trần phó bang chủ xem như cũng biết sơ sơ, chuyện ông giao phó chắc chắn làm được.” Lúc ở Ngao Kiếm sơn trang, nằng ở chung với Trần Mặc được mười ngày nửa tháng. Tuy chưa từng nói chuyện, cũng có thể xem là quen biết.

“Đáp ứng ta, đừng để Cái Bang rơi vào tay kẻ gian.” Mắt Tô Bất Phàm mở to, mỗi một chữ đều vô cùng rõ ràng.

“Ta đáp ứng.” Nàng lặp lại lời thề.

Lăng Suong cũng không dễ dàng hứa hẹn, nếu đã hứa hẹn, nhất định sẽ làm tròn.

Tay của Tô Bất Phàm đột nhiên buông xuống, Lăng Suong thất thần một thoáng, khi lại nhìn về mặt ông, ông đã nhắm mắt lại.

Nhìn chăm chú Tô Bất Phàm một hồi lâu, Lăng Suong mới chậm chậm đứng dậy, đem Huỳnh Thiết lệnh cùng kiếm phổ Băng Phách bày trước mặt Diệp Vũ, “Làm sao bây giờ?” Nàng không thích lo chuyện bao đồng, chuyện bao đồng này lại xác định rồi. Nàng liều mạng cắn chặt răng, không thể để Diệp Vũ cùng nằng mạo hiểm. “Huỳnh Thiết lệnh ta cần, kiếm phổ Băng Phách cho người. Nếu như người muốn rời khỏi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.”

Về mặt Nam Cung Diệp Vũ phức tạp, “Ta không cần kiếm phổ Băng Phách, nhưng mà, làm người đã nói phải giữ lấy lời.” Nhìn Tô Bất Phàm vật lộn trong hấp hối khiến nằng ta đau lòng, nằng ta thực sự không đành lòng phụ ký vọng của ông.

Lăng Suong không nói gì nữa, thoáng suy tư, “Người đuổi giết ông rất nhanh sẽ theo vết máu tìm tới, chúng ta trước tiên chôn cất Tô tiền bối, rời khỏi chỗ này mới tính sau.” Có người ham muốn kiếm phổ Băng Phách cùng Huỳnh Thiết lệnh, nên Tô tiền bối có thể giữ trọn vẹn thì hài không là cả vấn đề.

Để ông khỏi chịu nhục, chỉ có thể chôn cất trước.

Nơi này hẻo lánh, ra ngoài cửa chính là vùng ngoại ô, đào một hố chôn một người sẽ không quá khó khăn.

Chỉ trong vòng một giờ, đã chôn xong Tô Bất Phàm. Tình hình khẩn cấp, chỉ có thể để Tô tiền bối ury khuất trước. Sau này tìm được Trần Mặc, mới tính chuyện hậu sự của ông.

Một người phụ nữ có thai sắp sinh, trọn một đêm không ngủ, lại hoạt động thể lực một giờ nữa, mệt đến bỏ không nổi là bình thường.

Lúc Diệp Vũ đỡ Lăng Suong nửa chết nửa sống trở lại nơi ở, nằng mệt đến bỏ không nổi lập tức tinh thần phần chấn.

Có mười mấy tên cướp hung ác đứng ở cửa nhà, cho dù một chết cũng phải đứng lên. Dù sao cũng phải chạy trốn chết, không phải sao?

“Các vị đại hiệp, hạ cổ đến tề xá có việc gì sao?” Tuy rằng đám người này vừa nhìn đã biết không tốt lành gì, Lăng Suong thấy nhiều biết rộng hoàn toàn không để vào mắt.

Bọn họ ác, có ác bằng đệ tử sát thủ nằng không?

“Ít nói nhảm, mau giao người ra đây.” Một tên nhỏ bé nào đó kiêu ngạo hướng hai người rống to.

Biết hẳn là vai ác, có cần biểu hiện rõ ràng như thế không?

Điệp Vũ và Lăng Suong cùng tròn trắng mắt, hai miệng một lời, “Người nào?”

Một người con trai tướng mạo có chút nhả nhọn hip mắt vai ác một cái, vẻ mặt ôn hoà nói với các nàng, “Hai vị tiểu thư đừng sợ, chúng ta cũng không có ác ý. Vị huynh đệ này lỗ mãng, ta thay mặt hẳn hướng hai vị xin lỗi.”

Những lời này miễn cưỡng coi như tiếng người.

“Ta cũng không phải là người không biết tốt xấu, nếu vị đại ca này nói như vậy, ta coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.” Thò tay đỡ thắt lưng đau nhức, Lăng Suong xoay người đi vào trong nhà, “Tướng công của ta không ở nhà, thực sự không tiện mời các vị vào, các vị đại ca, mời đi.” Đối phương mười mấy người, bình thường đã bị nắm đấm nằng nứ lý. Nhưng mà giờ nàng bụng phê, không thể đánh nhau. Tốt nhất là chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không.

“Là như vậy, chúng ta đang đuổi giết một kẻ thù. Vết máu đến nơi này thì không còn nữa, cho nên, chúng ta muốn vào xem. Hẳn là người lòng dạ độc ác, hai vị cô nương cẩn thận là trên hết.” Ý nói, bọn hẳn lực soát chính là vì an toàn của các nàng.

Đã biết lớn lên nhả nhọn không nhất định phải nhả nhọn, Tô Bất Phàm là người xấu lòng dạ độc ác, bọn hẳn là ai?

Vì tranh giành võ công bí tịch mà vây đánh một lão nhân, sẽ không phải người tốt gì, Lăng Suong tuyệt đối không có khả năng bị hoa ngôn xảo ngữ của hẳn lừa.

“Tướng công nhà ta không có ở đây, ta thực sự không tiện mời các vị vào. Nếu để hàng xóm thấy, ảnh hưởng thanh danh ta.” Lăng Suong không muốn gây chuyện, làm ra thái độ dửng dưng nhất. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghìn kiểu trăm mị, mang theo vài phần e lệ.

Đối mặt với một người con gái như vậy, rất ít người hoài nghi. Nhưng mà, đám người này đã bị kiểm phủ Băng Phách làm cho đầu óc mê muội, không vào lực soát, thế không bỏ qua.

“Nếu phu nhân khẳng khẳng không cho chúng ta vào, đánh phải đắc tội rồi.” Tướng mạo vẫn nhả nhọn nhả nhọn, giọng điệu lại vô cùng ác liệt.

Điệp Vũ khoanh hai tay, chắn trước mặt Lăng Suong, “Các người muốn thế nào?”

Người con trai nhả nhọn không thèm để ý tới, dùng tay ra hiệu đám lâu la phía sau, “Soát.”

Hẳn ra lệnh một tiếng, mười mấy người con trai đẩy Lăng Suong cùng Điệp Vũ ra, xông ngang xô dọc mà vào.

Lăng Suong cứ động bất tiện bị đẩy ngã sang một bên, nếu không phải Điệp Vũ kịp thời đỡ lấy, sợ rằng sẽ ngã một thân hai mạng.

Con người trong suốt hiện lên một tia hung quang lạnh đến tận cùng, Lăng Suong đi tới trước mặt, giọng nói êm ái, “Ta vừa nhìn đã biết vị đại ca này không phải người thường, tiểu nữ từ mạo muội hỏi một câu, ngài đến từ môn nào phái nào?”

Được người đẹp khen, hẳn lập tức mê muội đầu óc, đắc ý đảo đạt, “Tại hạ là người của bang Thái Hồ.”

Bang Thái Hồ tiếng tăng lữ lấy nàng có nghe qua, một đám cướp biển không chuyện ác nào không làm.

“Bang Thái Hồ.” Dáng tươi cười của Lăng Suong dần dần hoá nhạt, “Ta biết.” Đám chọc vào Lăng Suong nàng, quả thực là chán sống rồi.

Người con trai nhả nhọn đang muốn nói cái gì, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng rống giận kinh động trời cao, “Đường chủ, lực được quần áo của lão già ấy. Hai người đàn bà không biết sống chết này, quả nhiên giầu lão già kia.”

Trước khi tên làm bộ nhả nhọn chưa kịp làm ra phản ứng gì, một thanh dao găm đã đặt trên gáy hẳn. “Nếu muốn sống thì tốt nhất đừng nhúc nhích.” Thanh âm Điệp Vũ vừa nhẹ nhàng vừa mềm mòng, nhưng đầy nguy hiểm. Chỉ cần nàng hơi dùng lực, người này sẽ lập tức đi gặp Diêm Vương.

Không hổ là Điệp Vũ, ra tay tốc độ cực nhanh ngay cả nàng cũng không thấy rõ. Lăng Suong thuận tay gỡ trăm cài xuống, cũng đặt trên gáy hẳn, “Nếu đường chủ ngại không cho ta mặt mũi, chúng ta cũng sẽ không cho các người mặt mũi.” Nàng cười nhạt, “Bang Thái Hồ? Ta kính.” Ngay cả lão đại hắc đạo Quý Tôn cũng bị nàng đùa giỡn đến quay mòng mòng, một đường chủ bang Thái Hồ bé mọn dám ở trước mặt nàng diễu võ dương oai, cùng Thọ Tinh Công ăn thạch tín không khác gì nhau.

“Đường chủ...”

“Biết điều thì buông đường chủ chúng ta ra, bằng không các người sẽ trông rất khó coi.”

Lão đại bị cưỡng ép, một lũ lâu la nhỏ bé ào ào lao ra khỏi viện. Hai bên đứng song song, bọn hẳn như rắn mất đầu loạn thành một đám, các nàng trấn định như thường. Xem bộ dạng này, đã biết bọn hẳn không đùa.

So với đám ô hợp kia, tên làm bộ nhả nhọn coi như trên mặt bàn. Hẳn mỉm cười, “Hai vị cô nương muốn thế nào?” Không hổ là đường chủ, lúc này còn cười được.

“Rất đơn giản, chúng ta muốn sống.” Bang Thái Hồ là một đám hải tặc giết người không chớp mắt, các nàng không chống lại chắc chắn sẽ chết không cần nghi ngờ.

Tên làm bộ nhả nhọn vung bàn tay to, “Tất cả đều lui ra, ai động tay với hai vị cô nương, giết tất bất luận tội.”

Điệp Vũ hừ nhẹ, “Coi như người biết điều.” Người làm đường chủ cùng kẻ làm tiểu đệ chung quy vẫn khác nhau.

Hẳn nhún nhún vai, “Hai vị cô nương muốn giết chúng ta, giống như bóp chết nấy con kiến. So với mất mạng vô nghĩa, không bằng biết điều một chút.”

“Người thực sự rất biết điều.”

“Trại Hắc Phong dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải đối thủ của các cô, bang Thái Hồ bé mọn, sợ rằng không lọt được vào mắt của hai vị.” Người con gái võ công cao trên giang hồ không ít, nha hoàn xấu xí ở cùng phụ nữ có thái cũng không nhiều.

Lăng Suong bắt đầu cảm kích lời nói hươu nói vượn, tin vị nghe nhầm đồn bậy trên giang hồ. Chỉ ít, tên tuổi có thể dùng để dọa người. “Nếu biết chúng ta là ai, tốt nhất biết điều một chút. Trong vòng một khắc chuẩn bị một chiếc xe ngựa, càng xa hoa càng tốt, ngựa càng nhanh càng tốt.” Bọn cướp thường đưa ra yêu cầu như vậy, Lăng Suong cũng xưa làm nay bắt chước.

Nam Cung Điệp Vũ ho khan một tiếng, lưỡi dao sắc ben đặt trên gáy vị đường chủ đáng thương kia khẽ xẹt qua da hẳn, “Tiền thế đặt chút vàng bạc châu báu lên xe ngựa, càng nhiều càng tốt.”

Cái gì, đưa ra yêu cầu máu chó như thế, nàng ta cho nàng ta là cướp a. Ách... Có điều, chủ ý này... có vẻ, tựa hồ, có thể, có lẽ, hình như rất không sai.

Đường chủ giả nhả nhọn hoàn toàn không có đường bác bỏ, “Theo lời bọn họ mà làm.”

Lăng Suong thu cây trâm đi vào nhà, “Điệp Vũ người trông chừng hẳn, ta vào nhà thu dọn đồ đạc. Nếu như dám phản kháng, trực tiếp giết con tin.” Tuy cướp được “tiền chuộc”, có rất nhiều đồ vẫn cần phải thu dọn.

Lão đại bị cưỡng ép, động tác đám cướp biển kia phi thường nhanh. Trong vòng mười phút lập tức chuẩn bị một chiếc xe ngựa xa hoa.

Không biết bọn hẳn trong vòng mười phút lấy đâu ra nấy thứ này, có điều sau này nghe nói, xe ngựa phu nhân quan nào đó đang trên đường qua đây thì bị cướp. Không chỉ xe ngựa tiền của bị cướp, trang sức vàng

bạc trên người bà cũng chịu vận rủi. Điều duy nhất đáng an ủi chính là, chồng của vị phu nhân kia, là một đại tham quan không chuyên ác nào không làm

Cách làm của đám cướp biển kia, coi như là cũng ác chế ác.

Uy hiếp tên nhà nhận lên xe, Đệp Vũ đảm nhiệm xa phu. Rời khỏi trấn Bạch Thạch được vài cây số, tay ngọc của Đệp Vũ rất không khách khí mà đẩy, tên nhà nhận lập tức rơi khỏi xe ngựa, lăn mấy vòng trên mặt đất.

“Đệp Vũ, bộ dạng chúng ta có phải rất giống bọn cướp không?” Rõ ràng là đám người kia uy hiếp các nàng, cuối cùng, lại biến thành các nàng bắt cóc tổng tiền.

“Chúng ta có hai lựa chọn, một, chúng ta bị chém thành thịt vụn. Hai, chúng ta bắt cóc đường chủ kia chạy trốn. Người nói, chúng ta là cướp hay bọn hán là cướp.”

Đệp Vũ phân tích rõ ràng mạch lạc, cũng rất có đạo lý, “Đương nhiên bọn hán là cướp, đường chủ kia đáng đời.”

“Sương nhi, người có phải muốn tiêu diệt bang Thái Hồ.” Cá tính của Lăng Sương ngang ta quá rõ ràng rồi, hỏi lại lịch của đường chủ không may kia, tuyệt đối sẽ không là để tới cửa biếu quà, lại càng không là để đưa thiệp mời đãi khách ăn cơm.

Bị Đệp Vũ đoán trúng tâm tư, Lăng Sương không có phủ nhận, “Đệp Vũ, hai chúng ta lần lên trên giang hồ lâu như vậy, người đắc tội chúng ta có kết cục thế nào?”

“Ta đã biết.” Người đắc tội bọn họ chỉ có một kết cục, đó chính là chết. “Chúng ta chọn nên đi nơi nào.”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, giang hồ rất nhanh sẽ truyền tin kiếm phổ Băng Phách rơi vào tay chúng ta. Nhắm tình hình trước mắt mà nói, nơi nguy hiểm nhất, ngược lại là nơi an toàn nhất.” Đám người bang Thái Hồ kia tuyệt đối nghĩ không ra, chúng ta dám quay về trấn Bạch Thạch.

“Chúng ta trước tiên đi một đoạn đường, tới thị trấn phía trước, đổi xe ngựa rồi trở lại.” Lăng Sương sớm đã tính bị lực tấn, muốn nàng chạy về trấn Bạch Thạch, so với khiến nàng tự sát còn khó.

Khoẻ miệng cong lên một vệt cười như có như không, Lăng Sương than nhẹ, “Cũng là người trí kỷ.”

Cho nàng ta ba phần mặt mũi, Đệp Vũ lập tức mờ phùng nhuộm, “Ta không quan tâm người thì ai quan tâm người? Tam thiếu gia? Hay Quý Tôn?”

“Một a, không có sức đấu với người... Ai nha...” Bụng dưới đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, Lăng Sương nhìn không được kêu lên, “Bụng ta đau quá a.”

Đệp Vũ lập tức một đầu mồ hôi lạnh, vội dừng xe ngựa, “Sẽ không là sắp sinh rồi chứ.”

Lăng Sương cắn môi trắng bệch, mồ hôi hột tron bóng ứa ra trên trán, “Hình như là động thai khí rồi, sinh non.” Nàng từng xem qua mô tả cảm giác sinh con trên sách, cũng y chang tình hình hiện tại của nàng. Nam Cung Đệp Vũ thiếu chút nữa phát khóc, “Đại tỷ a, người có thể chọn một thời điểm tốt được không?” Vùng hoang vu đã ngoại, tình hình đang bị đuổi giết nàng sắp sinh? Có làm không a.

“Ta cũng không muốn a, đứa nhỏ không nghe lời, nồn nóng muốn ra ngoài.” Lăng Sương dùng tính mạng đảm bảo, nàng thực sự không hy vọng đứa nhỏ sinh ra lúc này.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Xem xung quanh có miếng đồ nát không, nhanh lên một chút.” Sinh con dù thế nào cũng phải tìm một chỗ chứ? Quan trọng nhất là, không tìm một nơi bí mật an toàn, người bang Thái Hồ đuổi theo làm sao bây giờ?

Nàng xong, đứa nhỏ cũng xong.

“Trời không phụ chúng ta, phía trước thực sự có gian nhà rách.” Đệp Vũ lưu loát nhảy xuống xe ngựa, đỡ Lăng Sương xuống.

Lấy mấy đồ giá trị trên xe xuống, Đệp Vũ gỡ cây trâm, hung hăng đâm vào lưng ngựa. Do đau đớn, con ngựa liều mạng chạy về phía trước.

Đệp Vũ vội đỡ Lăng Sương đau đến đầu đầy mồ hôi lạnh vào nhà tranh, sau một phút đồng hồ, trong phòng truyền ra từng đợt la hét thống khổ. Trong đó, xen lẫn tiếng chửi tức tối của người con gái.

“A... Đau quá a, ta không muốn sinh.”

“Ô ô, Tàn Tâm, người ở đâu. Ô ô ô, người không cần ta, cũng không cần đứa nhỏ sao?”

“Con mẹ nó, đây là thời điểm gì. Sau khi nam nhân sáng khoái đầu xuôi đuôi lọt, nữ nhân lại đau đến gần chết.” (TYV: “sáng khoái” chắc là chỉ chuyện... e hèm... đó-đó...-” Aiki: ta cũng nghĩ như nàng) tội lỗi,đầu óc ta chong xám bị nàng nhuộm... mất rồi)

“Có làm không, đứa nhỏ là của hai người, vì cái gì muốn một mình ta đau đớn.”

“Thượng Đế a, ông trời a, thiên lý ở đâu.”

Tiếng chửi càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng dần dần thôi hẳn. Ngay sau đó, tiếng khóc lóc của trẻ con vang lên.

Đệp Vũ nhanh chóng dùng quần áo bao lấy đứa trẻ mới ra đời, ôm vào ngực khẽ dỗ dành, “Là một bé gái a, bé gái rất xinh xắn.”

Lăng Sương nửa chết nửa sống nằm trên nệm đất thờ dốc, một thân quần áo bị mồ hôi lạnh thấm ướt, một đầu tóc cũng không thể may mắn tránh khỏi. Vừa mệt vừa đau, gần như muốn lấy mạng của nàng rồi. Có điều, nàng không có quên chuyện quan trọng nhất, “Ôm qua đây, để ta nhìn xem.”

“Người xem, nó xinh quá a.” Xem về mặt khoe khoang của Đệp Vũ, đứa nhỏ này đúng là nàng sinh ra.

Bé gái phấn trở ngọc mài mềm mại, vừa trắng lại vừa mịn. Chiếc mũi xinh xắn, môi đỏ mọng ẩm ấm ướt ướt. Lông mi thật dài tựa hai cánh quạt nhỏ, ở dưới mí mắt hình thành vè mè người mờ ảo. Nước mắt trên mặt chưa khô, ngón tay cái đã ngấm trong miệng, tham lam mút. Nhìn con gái, vẻ mặt Lăng Sương càng lúc càng dịu dàng, một loại ánh sáng rực rỡ mang bản năng của người mẹ từ trong xương toả ra. Nàng cẩn thận từng li từng tí nhận lấy con mà ôm vào lòng, “Đúng là rất đẹp, có điều không giống ta.” Giống cha nó hơn một chút.

“Chúng ta đặt tên cho nó đi?” Đệp Vũ không chịu cô đơn, thò tay trêu đùa bé gái.

Lăng Sương hơi suy tư, “Là người đặt chữ mẹ con chúng ta, người đặt đi.” Nếu như không có Đệp Vũ ở bên nàng, sợ rằng mẹ con các nàng sớm đã bị người bang Thái Hồ nữ mã phanh thây rồi.

Trước mắt Đệp Vũ sáng ngời, “Ta thực sự có thể?” Nàng ta vận vẹo ngón tay, lên nhìn Lăng Sương một cái, “Chuyện này... ta muốn làm mẹ nuôi của nó, có thể chứ?”

Lăng Sương bật cười, “Đương nhiên có thể rồi.”

Đệp Vũ cười hi hi hôn nhẹ bé gái, suy nghĩ một chút, “Gọi Ngừ Vi đi, nghĩa là tiếng nói của hoa tường vi.” Khu, đánh chết nàng nàng cũng sẽ không nói với người khác, tên này nàng đã suy nghĩ thật lâu rồi.

“Lăng Ngừ Vi, Lệ Ngừ Vi, cái nào nghe hay hơn?” Dù sao đứa nhỏ cũng là của nàng, cùng họ với nàng cũng không sai.

“Lăng Ngừ Vi đi, vừa nghe đã biết là con gái của người.” Con gái của Lăng Sương đương nhiên họ Lăng.

Nàng cũng cảm thấy “Lăng Ngừ Vi” nghe khá hay, “Ừm vậy Lăng Ngừ Vi đi.” Cái bụng không hợp thời phát ra tiếng quai gở, Lăng Sương hơi xấu hổ, “Đệp Vũ a, chúng ta bây giờ có phải nên đi tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút, tắm rửa, ăn cơm không.”

“Người có sức sao?”

“Không có.” Nàng mệt đến gần chết, sức đâu mà có.

Điệp Vũ trợn trắng mắt nhìn nàng, “Nghỉ ngơi thêm chút đi.”

Lăng Sương vén áo cho Ngừ Vi bú, nhìn Điệp Vũ ai oán, “Ta là phụ nữ có thai mới sinh con xong, người có thể đối với ta tốt một chút không?”

Điệp Vũ họ Nam Cung dòn sức trợn trắng mắt, triệt để không nói gì, “...” Nàng ta đối với nàng không tốt sao?

[TN (ý kiến cá nhân): thể tình hình là, Lăng Sương vừa sinh xong (tóm lại là sinh xong là mệt), đúng lúc đó cái bụng lại không thức thời kêu lên mới đề nghị đi tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi, ăn cơm, nhưng Điệp Vũ hỏi ngược Lăng Sương (chẳng lẽ còn sức đi kiếm chỗ nào ăn uống à, có thể chỗ ăn uống nghỉ ngơi này là trong thành, mà 2 người đang ở nhà rách, thì chắc là nhà rách ở ngoại ô nhỉ), Lăng Sương mới nói hết sức rồi -> Điệp Vũ trợn mắt (chắc là bức mình Lăng Sương đã biết không có sức đi còn đề nghị đi tìm) kêu Lăng Sương nghỉ ngơi thêm. Lăng Sương thấy vậy mới nói câu trên bảo Điệp Vũ phải biết thông cảm cho nàng mới sinh xong không còn sức]

*****

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đại chiến giành con gái

Đó là một người con gái rất đẹp, lúc nâng tay nhấc chân, đều tản ra một loại khí chất cao quý.

Nàng ta vốn ưu nhã tự nhiên, nàng vĩnh viễn không thể bắt chước.

Một người con gái như vậy, là đối tượng phụ nữ thiên hạ vừa ước ao vừa sợ hãi. Lúc Lăng Sương thấy nàng, lại muốn một tay đánh chết nàng ta, bầm làm sùi cào ăn, thêm chút gừng khô hấp lên ăn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì bên người con gái như vậy còn có một người con trai.

Sóng đôi mà ngồi, hần lặng lẽ uống rượu. Nàng ta ngồi cạnh hắn, vì hần rót rượu gấp rau, thỉnh thoảng ôn nhu hiền lành dùng khăn thấm thay hần lau khoé miệng.

Hay cho vợ hiền mẹ lành, hay cho một bộ hình ảnh nhu tình mật ý.

Người con trai này không phải ai khác, chính là người cung cấp tình trùng cho đứa con gái mới ra đời của nàng.

Nàng liều mạng sinh đứa nhỏ, hần lại cùng người đẹp mắt đi mây lại, nhất quyết không đem nàng để vào mắt.

Kỳ quái, làm sao lại có tiếng cọ răng? Lễ nào đại sảnh từ lâu lại có thể có chuột? Điệp Vũ vỗ vỗ vai Lăng Sương, “Sương nhi, có con chuột, không sạch sẽ, chúng ta đến nơi khác.”

Lăng Sương nghiêng răng nghiêng lợi, “Không có chuột, chỉ có người đang cọ răng.”

“Người cọ răng làm gì? Đói bụng lắm sao?” Sẽ không đói đến cọ răng chứ?

“Ta, ta muốn cắn người.” Lăng Sương tiếp cọ răng, gắt gao nhìn chăm chăm người con gái kia, “Có thấy người đẹp áo trắng kia không? Ta tính ăn nàng ta.”

“Ta không chỉ thấy nữ nhân kia, mà còn thấy nàng ta bên cha của Ngừ Vi. Nàng ta là ai a? Sẽ không là thê tử của Quý Tôn chứ.” Ánh mắt Điệp Vũ đột nhiên trở nên là lạ, “Sương nhi, người là tiểu thiếp?”

“Người nhìn Lăng Sương ta giống tiểu thiếp sao?” Lăng Sương dùng ánh mắt giết người hung hăng nhìn chăm chăm bọn hần, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị đem hai người kéo lại đây ăn sống nuốt tươi, “Lão nương liều mạng sinh con, thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ, hần ngược lại thật tốt,nuuyễn ngọc ôn hương, rượu say món ngon. May mà ta không có tình cảm gì với hần, bằng không sớm muộn cũng tức chết.” Luôn miệng nói yêu nàng, chờ nàng, lại đem theo một người đẹp bên người hưởng thụ. Lũ con trai, đều là đức hạnh này.

Nam Cung Điệp Vũ híp mắt nghĩ hoặc, “Các người không có tình cảm gì sao?” Nàng làm sao nghĩ thấy được vị dấm chua đậm đặc?

Bọn họ không có cảm tình? Lừa quỷ còn có thể, lừa Điệp Vũ nàng? Đừng hòng.

“Người chó hiểu lắm, ta không phải ăn dấm chua cũng không phải ghen ghét, ta chỉ là cảm thấy không công bằng. Con gái hần cũng có phần, vì cái gì ta thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ, hần lại an an ổn ổn hưởng thụ.” Lời này Lăng Sương nói cho Điệp Vũ nghe, cũng là nói cho chính mình nghe.

Không sai, nhất định là vậy.

Bởi vì cảm thấy không công bằng, cho nên lòng khó chịu. Bởi vì cảm thấy không công bằng, cho nên muốn bóp chết đối... gian phu dâm phụ kia.

Nếu nàng mạnh miệng không chịu thừa nhận, Điệp Vũ cũng không ép, đem trọng tâm câu chuyện lòi về chuyện quan trọng nhất trước mắt, “Người mới sinh con xong, rất cần nghỉ ngơi thật tốt, ăn chút gì đó, đừng so đo với bọn hần làm gì.” Đi qua đi lại lâu như vậy, nàng ta cũng mệt sắp chết. Người con gái này mới vừa sinh con xong lại có sức ăn dấm chua, nàng ta thật phục nàng rồi.

“Ta tình nguyện nghỉ ngơi trong phòng tồi tàn, tình nguyện bắt mấy con gà rừng bổ trợ sức khoẻ, cũng không nguyện nhìn bọn hần khanh khanh ta ta.” Nếu như không phải số nàng tốt, lúc sinh con không đau mà chết thì cũng sẽ bị tức chết.

“Đem người ném vào phòng tồi tàn ta rất rất đặc ý.” Điệp Vũ cúi đầu dỗ Ngừ Vi, “Đem con gái nuôi của ta ném phòng tồi tàn, ta lại không nỡ.”

“Ta mới sinh con xong có một giờ, có thể phiền lão nhân gia người có chút lương tâm, đỡ ta một cái.” Nàng là người, không phải thần. Làm bằng thịt, không phải làm bằng sắt. Chất lỏng chảy trong cơ thể là máu tươi, không phải xương. Có thể mệt, có thể đói, cũng có thể mệt mới rã rời.

Mới sinh con xong có thể đi một đoạn đường lớn, ngay cả chính nàng cũng phải bội phục bản thân.

Điệp Vũ đầu óc chậm nửa nhịp mới nhớ ra cơ thể Lăng Sương rất yếu, nàng ta vội đỡ lấy nàng, cười làm lành, “Xin lỗi.” Thời kỳ đặc biệt, không cùng nàng so đo.

Ba người con gái hai lớn một nhỏ đi vào, vừa vặn đi qua trước mắt Lê Tân Tâm.

Hần chú ý tới nàng rồi, gương mặt, hần nhìn chăm chăm nàng không chuyển mắt, thần nhiên mở miệng, “Sắc mặt người rất kém.” Sắc mặt kém tới cực điểm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Hần còn quan tâm nàng sao? Lòng Lăng Sương kinh hoàng một chút, lập tức cười nhạt. Mất điếc tai ngo, đi qua trước mắt hần.

Có niềm vui mới còn nhớ được nàng tình yêu cũ, thực sự là hiếm thấy.

Điệp Vũ quay đầu ném cho hần một ánh mắt hung tợn, “Nam nhân thói bội tình bạc nghĩa, tránh xa Sương nhi nhà ta một chút.”

Bội tình bạc nghĩa? Lê Tân Tâm nhin không được nhủu mày.

Bội tình bạc nghĩa phải là Lăng Sương chứ?

Hắn đôi ánh mắt, vô ý chạm đến đũa bé trong lòng Diệp Vũ. Bỗng dưng, đáy mắt hắn hiện lên một tia vui sướng.

Đứa nhỏ kia, sẽ không là...

Người đẹp cũng nhủ vậy, nguyên nhân cũng là bốn chữ “bội tình bạc nghĩa”, “Các nàng là ai?” Sẽ không là đại ca luôn luôn lạnh lùng, làm ra chuyện gì với cô nương nhà người ta, sau đó không muốn chịu trách nhiệm chứ.

Hắn vẫn luôn không hứng thú với con gái, nếu bội tình bạc nghĩa với cô nương gọi là Sương nhi, có phải chứng tỏ là hắn đối với nàng...

Hắc hắc, hắn không chịu trách nhiệm, nàng ta chịu trách nhiệm

“Người là niềm vui mới của hắn sao? Ta nói cho người, ta cùng nam nhân thói này đã sớm không còn quan hệ gì. Còn quan hệ trước đây là gì, người không cần biết. Người chỉ cần biết rằng, nam nhân này thấy một người yêu một người, quả thực thôi lắm rồi. A, lời thề son sắt sẽ chờ ta... Kết quả...” Lăng Sương từng chữ từng chữ sắc bén, lại có vẻ mềm yếu vô lực, “Đứng trên lập trường nữ nhân, ta khuyên người sớm tìm người khác.” Chà thật một người đẹp như vậy, tội lỗi a, A Di Đà Phật...

Người đẹp tạo nhả đứng lên, dịu dàng cúi đầu, ôn nhu mà nói, “Sương nhi cô nương, ta là Lệ Tương Tương, là muội muội của hắn.” Nàng ta hướng Lăng Sương nháy mắt, cười nhẹ, “Tẩu tử, sẽ không là ngay cả ta tẩu cũng ăn dấm chua chứ?”

Hà hà hà? Muội muội? Người đẹp tạo nhả này là muội muội hắn.

Vậy nàng... không phải vừa mới rõ ràng uống dấm chua sao?

Khụ, ai nói nàng ăn dấm chua ấy nhỉ? Một chứng đánh bay.

Trên gò má tái nhợt nổi lên một chút màu hồng ấm muội rất đậm, nàng ho khan một tiếng. “Ta không có ăn dấm chua.” Lâu hồ ly từng nói Quý Tôn có một muội muội gọi là Tương Tương. Có căn cứ xác thực của hồ ly từ trước, năng tin lời của nàng ta.

Lệ Tương Tương cố ý pha trò, “Đừng nha, tẩu tử không có ghen, có điều ánh mắt của tẩu tử, dường như muốn đem ta ăn sống nuốt tươi rồi.”

Lăng Sương một mực bác bỏ, “Ta không phải tẩu tử của người.” Nàng đã từng thề, cả đời không lấy chồng. Cho dù là Lệ Tàn Tâm phụ thân của Ngừ Vi, cũng sẽ không trở thành chồng của nàng.

Lệ Tàn Tâm vẫn lặng lẽ uống rượu như cũ, vẻ mặt lại trở nên lạnh lẽo u ám, ở sâu trong con người có một ngọn lửa giận như có như không.

Hắn buông chén, ưu nhã thong dong đứng lên đi đến bên cạnh Diệp Vũ.

Thấy hắn lại gần đứa nhỏ, Lăng Sương đột nhiên ngửi được một chút mùi nguy hiểm. Nàng nhìn hắn để phòng, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể phát động đại chiến giành con gái, “Người muốn làm gì?”

Lệ Tàn Tâm liếc mắt nhìn bé gái đang ngủ say một cái, “Đứa nhỏ cũng đã giúp ta sinh ra rồi, còn không muốn gả cho ta sao?” Người con gái này, cố ý chọc tức hắn.

Thăm rồi thăm rồi, chuyện lên kế này đã bị phơi ra ngoài ánh sáng rồi. Sắc mặt Lăng Sương càng thêm trắng bệch, nàng khẽ cắn môi, “Đứa nhỏ ta nhặt được, không liên quan gì người.” Ngừ Vi, thứ cho ta nói xạo.

Lệ Tàn Tâm giương con người lạnh nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng khiến nàng trong lòng run sợ, cả người run lên, bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

“Nếu như không có việc gì, ta đi trước.” Chuẩn thôi, chuẩn thôi. Rất không có khí phách chuẩn đi, là cách tốt nhất.

Thanh âm Lệ Tàn Tâm càng thêm lạnh lùng, “Nó trông rất giống ta.” Quả thực đúng là giống nhau như đúc.

Trực giác nói với hắn, đứa nhỏ này là con của hắn.

Ách... Quả thực rất giống hắn.

Có điều, Lăng Sương tuyệt đối sẽ không thừa nhận, “Ách... Cái đó cũng không thể chứng minh được gì.”

Hai trông rất Lệ Tàn Tâm bỗng chốc neho lại, tiếp đó, bóng người màu trắng giống hệt ma quỷ biến mất ở cửa.

Tương Tương hướng nàng cười cười áy náy, “Tẩu tử, con cháu nhà chúng ta không thể lưu lại bên ngoài. Nếu như tẩu còn muốn con gái, gả cho đại ca của ta đi.” Sau đó, Lệ Tương Tương cũng biến mất.

Tiêu hoá xong lời Lệ Tương Tương, Nam Cung tiểu thư nào ít nếp nhăn mới cúi đầu nhìn một cái...

“A... Ngừ Vi không thấy nữa rồi...” Khởi phái nói, bị cha nó ôm đi rồi.

Hai người con gái ngây ngốc nhìn nhau, cùng lúc lao ra ngoài.

“Nam nhân thói, đem con gái của ta trả lại cho ta, trả lại cho ta.” Lăng Sương vừa đuổi vừa cao giọng hét, trong đó xen lẫn tiếng khóc vô cùng thâm trầm, “Cứu mạng cứu mạng a, Quý Tôn cướp con của ta.” Ô ô ô ô, Ngừ Vi của nàng, bảo bối của nàng.

Tiếng khóc Lăng Sương thâm trầm mười phần, khiến tất cả người đi đường đều ném ánh mắt hiếu kỳ, có điều... ai quan tâm nàng.

Thối đời càng về sau, tình người càng phai nhạt a...

Tuy là thối đời càng về sau, tình người càng phai nhạt, người tốt rốt cuộc cũng không có chết hết. Cho nên, lối đi của Lăng Sương bị chặn ngang.

Vừa sinh xong con, tâm tình không không chế được gần như sụp đổ, khiến Lăng Sương hoàn toàn không có khả năng chống cự. Lúc một bóng người chắn trước mặt nàng, đồng thời nhanh chóng ra tay điểm huyết đạo của nàng, nàng chỉ có thể mặc cho người xâm phạm, ngoan ngoãn mà bất tỉnh.

Tiếng khóc la đột nhiên dừng hẳn, Diệp Vũ chạy trước mặt vội quay đầu lại, thấy Lăng Sương yếu ớt dựa vào trong lòng một người con trai. Người con trai kia nàng ta từng gặp qua, chính là hắc anh hùng cứu mỹ nhân ở trấn Bạch Thạch.

Nàng ta vội vàng vàng chạy trở lại, thờ hồng học, “Là ngài? Sương nhi làm sao vậy?”

Người con trai thân nhiên nói, “Bị ta điểm huyết.”

Diệp Vũ trừng mắt người con trai không vui, “Ngài điểm huyết nàng làm gì, chúng ta đang vội đuổi theo Ngừ Vi.”

Người con trai nhủ vậy, giọng điệu rất ác liệt, “Diệp Vũ tiểu thư, cô có suy nghĩ hay không. Lăng cô nương mới sinh con xong, cơ thể rất yếu ớt, làm sao có thể để nàng chạy loạn khắp nơi?” Hắn lạnh lẽo liếc Diệp Vũ một cái, “Trừ phi, cô muốn nàng chết.”

“Ách...” Diệp Vũ ấp úng chột dạ, “Ta... ta đã quên.”

Người con trai hí mắt nhìn nàng tức giận, “Đem nàng về khách sạn nghỉ ngơi.”

Tuy nàng ta nhìn ra được người con trai cũng không có ác ý, nhưng mà nàng ta vẫn hỏi một vấn đề, “Ngài là ai? Vì sao giúp chúng ta?” Theo nàng biết, hiện nay người tốt trên đời gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ không nhiều lắm. Coi như còn được mấy người, cũng sắp tuyệt chủng rồi.

“Cổ Thanh Phong.” Đáp lại ba chữ vô cùng đơn giản.

Cho dù Diệp Vũ nông cạn què mùa, ba chữ “Cổ Thanh Phong” như sấm bên tai nàng ta vẫn biết rõ. Huống chi, nàng ta cũng không nông cạn què mùa. “Đương kim vô lâm đệ nhất thần y Cổ Thanh Phong? Ngài vì cái gì muốn giúp chúng ta.” Thần là đệ nhất mỹ nữ, thần là Nam Cung gia tử tiểu thư, Diệp Vũ tuyệt đối là người quá quen cảnh đời. Đối với thân phận của Cổ Thanh Phong, nàng ta chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi.

Biểu hiện của nàng ta ngược lại khiến hắn bất ngờ, “Ta là đại phu, không quen nhìn người khác làm hại thân thể. Thế nào? Bất ngờ?” Cổ Thanh Phong hần tiếng tằm lừng lẫy trên giang hồ, cho dù vô lâm minh chủ thấy hắn, mắt cũng sẽ sáng ngời. Biểu hiện của người con gái này đặc biệt trấn định, ngược lại khiến hắn hiểu kỳ.

“Cổ cái gì mà bất ngờ, đệ nhất thần y, cùng lắm chỉ là một cái tên mà thôi.” Người tiếng tằm lừng lẫy trên giang hồ thấy nhiều rồi, gần như đã chết lặng rồi. Một Cổ Thanh Phong bé mọn, không đủ để khiến nàng kinh ngạc.

Cổ Thanh Phong không tự chủ được nhìn vào hai mắt nha hoàn không kinh ngạc bình thường này, “Đi thôi, tìm một chỗ để Lãng cô nương nghỉ ngơi.”

Tìm khách sạn thoải mái mái ở lại, Cổ đại thần y ra tay cao quý giúp Lãng Sương bắt mạch. Nhẹ nhàng ấn cổ tay nàng, vùng giữa đôi lông mày càng nhăn càng chặt, “Chết là đáng.”

“Bốp”...

Cổ đại thần y ấn một cái tát, đầu sỏ gây nên chính là Nam Cung Diệp Vũ bên cạnh.

Về mặt Cổ Thanh Phong đột nhiên biến lạnh, ánh mắt âm u lạnh lẽo rơi trên mặt Diệp Vũ, “Người tát ta?” Một nha hoàn nhỏ bé, dám tát Cổ Thanh Phong hần?

Diệp Vũ không chút sợ hãi, giờ tay, lại là một cái tát, “Lão nương chính là tát người.”

Cổ Thanh Phong hần lại cũng có thể có một ngày bị tát? Hôn nữa, kẻ liên tiếp tát hần hai cái, lại là một người con gái xấu xí.

Gân xanh trên trán nổi lên, hần cổ nén xúc động muốn bốp chết Diệp Vũ, “Vì sao tát ta.”

“Sương nhi đã như vậy rồi mà người còn rủa nàng, không đáng đánh sao?” Diệp Vũ ngoa ngễ nhưong này, lên mặt nạt người, “Cổ Thanh Phong, y thuật kém không ai chê cười người, rủa bệnh nhân là người không đúng. Người không có bản lĩnh thì để Diệp Vũ ta, người đứng sang bên.” Nàng ta thuận tay túm vạt áo của Cổ Thanh Phong, kéo hần sang một bên, “Cần làm gì thì làm đi, đứng ở chỗ này mà vương chân vương tay.”

Sinh trưởng trong vô lâm thế gia, Diệp Vũ đương nhiên cũng từng học qua hai ngày y thuật. Tuy rằng không bằng Cổ Thanh Phong, vẫn là có thể chuẩn đoán được một ít. “Nội tức rối loạn, hần là do bị kích động. Khí huyết không đủ, mạch tượng trí trệ...” Nàng ta thu tay, thờ dài nói, “Từ mạch tượng mà xem, nàng hình như đã cạn kiệt tâm sức. Không điều trị cho thật tốt, e là sẽ... đầu hết đèn tắt a.”

Không ngờ Diệp Vũ lại có thể chuẩn xác nói ra nguyên nhân bệnh của Lãng Sương, Cổ Thanh Phong lại lần nữa lau mắt nhìn nàng, “Từ lúc mang thai, nữ nhân này đã liên làm cạn. Có thể bình an sinh con được đến bảy giờ, đã là kỳ tích.” Cơ thể nàng ngày hôm nay kém tới nỗi nổi này, hoàn toàn là nàng tự chuốc lấy.

Diệp Vũ hoang mang, “Cơ thể của nàng không kém như vậy a.” Nàng ta vẫn đi theo Lãng Sương, tình trạng cơ thể của nàng không kém như vậy.

Cổ Thanh Phong thờ dài bắt đầu đi, “Lấy việc nàng làm loạn vô pháp vô thiên, đứa nhỏ vốn đã khó giữ được. Cũng là nàng dùng ý chí gắng gượng, nỗ lực bảo vệ nó. Bảo vệ đứa nhỏ đã lấy hết tâm sức của nàng, sinh con khiến nàng tâm tư cùng lao lực quá độ. Có thể mẹ con bình an, đã là kỳ tích rồi.” Lần trước giúp nàng bắt mạch, hần cũng đã đoán trước tình trạng này.

“Điều trị trong lúc mới sinh là tốt nhất, trong vòng một tháng tới, Sương nhi giao cho người. Có bất luận sai sót gì, người chôn cùng nàng.” Giọng Nam Cung Diệp Vũ hoàn toàn là uy hiếp, không cho Cổ Thanh Phong làm trận bỏ chạy.

Cổ Thanh Phong cười khò, “Nàng nếu như có chuyện, sư phụ ta cũng sẽ giết ta.” Nha đầu Lãng Sương vậy mà lại được sư phụ hần thích.

Nam Cung Diệp Vũ cười nhạt, “Sư phụ người là Cổ Tam sao.”

Thông minh, Cổ Thanh Phong gật đầu, “Không sai, Kiến Tử Bất Cứu Cổ Tam chính là sư phụ ta.”

“Vì sao âm thầm báo hộ chúng ta?” Mỗi lần nguy cấp, hần đều xuất hiện, thiên hạ không có chuyện khéo như vậy.

“Để một người phụ nữ mang thai đi giết Quan Phách thực sự quá nguy hiểm, sư phụ lo lắng nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên để ta âm thầm bảo hộ, cho đến khi nàng sinh con bình an mới thôi.” Kẻ giết Quan Phách vốn nên là hần, Lãng Sương thay hần giết Quan Phách, hần báo hộ nàng là chuyện nên làm.

Diệp Vũ “ừm” một tiếng, đổi đề tài, “Ngữ Vi là con ruột máu mủ của Quý Tôn, hần sẽ không làm gì Ngữ Vi. Chuyện cấp bách bây giờ, là giúp Lãng Sương điều trị cơ thể cho thật tốt.” Nàng tuy ngốc, cũng biết phân rõ nặng nhẹ.

“Người yên tâm, nàng không sao.” Thầy trò bọn họ có thể cướp người của Diêm Vương, tình trạng của Lãng Sương tuy nan giải, cũng không đến mức không cứu được.

Spoil:Sợ nam nhân? Đang yên đang lành sợ nam nhân làm gì?

Chẳng lẽ là đại ca trên giường quá cảm thụ, cho nên nàng sợ? Ủ, nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiếu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nữ nhân, ta nên làm sao mới giữ được người

Nàng có phải đói bụng ba ngày ba đêm không ăn, lại bị hung hăng đánh một trận? Làm sao cả một chút hơi sức cũng không có chứ?

Lãng Sương chậm chậm mở mắt, trong lúc nhất thời không rõ mình đang ở nơi nào, càng không biết giờ là lúc nào.

Buông mắt, nàng nhìn thấy Diệp vũ nằm sắp nơi mép giường, ngủ đến mơ mơ hồ hồ.

“Diệp Vũ...” Nàng thò tay đẩy đẩy Diệp Vũ, thanh âm chẳng lớn hơn là bao nhiêu so với muỗi.

Nàng thực sự bị đánh một trận? Vì sao cảm thấy sống dở chết dở?

Diệp Vũ bỗng nhiên giật mình tỉnh giật, khản trương vô cùng, “Người tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?” Thuốc của Cổ Thanh Phong rốt cuộc có hiệu quả không?

Lãng Sương nhắm mắt lại, “Ta không biết, cả người... một chút sức lực cũng không có.” Một đến ngay cả ngón tay cũng nhấc không nổi.

“Người đói bụng rồi sao, ta đi tìm chút gì ăn.” Chuyện cấp bách bây giờ, nàng rất cần ăn chút gì đó thật ngon.

Diệp Vũ mở cửa, ngẩng đầu đã thấy dung nhan kiều mị của Lê Tương Tương.

Nàng làm sao lại xuất hiện ở đây? Đại nảo của Nam Cung Diệp Vũ tạm thời chấp mạch.

Lệ Tương Tương cười tùm tùm cánh cửa khác, đi vào, “Tiểu Diệp cô nương, tẩu tử tỉnh rồi sao? Ta hầm cháo tổ yến, canh gà đen, canh hải sản, canh trứng gà đường đỏ, không biết tẩu có thích không?”

Diệp Vũ giật mình một cái, khôi phục thần trí, “Nàng mới tỉnh, có thể lại ngủ nữa rồi.”

Lệ Tương Tương buông khay, quay đầu nhìn Diệp Vũ lại phát hiện cửa phòng rộng mở, nàng ta vội vội vàng vàng nói, “Ai nha, cô mau đóng cửa lại, tẩu không thể chịu gió.”

Hoá ra sản phụ không thể chịu gió. Diệp Vũ vội đóng cửa lại đi tới trước giường, “Sương nhị, người tỉnh không?”

Lăng Sương cảm thấy toàn thân mềm nhũn, thần trí cũng mơ mơ màng màng. Mấy câu Lệ Tương Tương nói kia, nàng lại nghe được rất rõ, “Ta muốn cháo tổ yến.”

“Tiểu Diệp cô nương cô đi sắc thuốc đi, đợi lát nữa cho tẩu tử uống, nơi này có ta trông là được rồi.” Lệ Tương Tương bưng cháo tổ yến ngồi vào bên giường, căn dặn Diệp Vũ.

“Hừ.” Diệp Vũ bĩu môi, không tình nguyện đi ra ngoài.

Lệ Tương Tương móc một miếng cháo, đặt vào mép miệng thổi nguội, “Tẩu tử yên tâm, ca ta rất thương yêu đứa nhỏ, sẽ không làm hại nó.”

Nói nhảm, Ngừ Vi, Lệ Tàn Tâm cũng có phần nhả. Trừ phi hần ăn no căng rồi lại không tìm được chỗ vận động, bằng không tuyệt đối sẽ không làm hại nó.

Có điều, những lời trên chỉ là suy nghĩ mà thôi, nàng cả người vô lực căn bản không có sức mở miệng.

Cháo tổ yến trượt vào trong cổ họng, Lăng Sương phát ra thanh âm rất nhỏ, “Ăn thật ngon quá.” Là nàng đói bụng lắm sao? Vì sao cháo ngon đến độ khiến nàng muốn đem đầu lưỡi nuốt vào.

Một câu nói không nên lời, bốn chữ gượng gạo có thể nói ra ngoài.

Đáy mắt Lệ Tương Tương xẹt qua ý cười tinh quái, “Chỉ cần tẩu thích, ta có thể mỗi ngày làm cho tẩu ăn.”

“Ca người đâu?” Là Tàn Tâm bảo nàng ta tới, hay là nàng ta tự mình xuất hiện?

“Ca ta gần tẩu a.” Lệ Tương Tương thờ dãi bất đắc dĩ, “Hần đối với tẩu mong nhớ ngày đêm, cơm nước không màng, cũng sắp thành tiền rồi. Tẩu lại... Aizz, giúp hần sinh con rồi cũng không muốn gả cho hần.” Cũng khó trách đại ca lại tức giận, đổi lại là nàng ta, nàng ta cũng sẽ giận.

Nàng làm sao không biết cách làm của bản thân thật tàn nhẫn, “Người không biết rồi, ta sợ nam nhân.”

Nàng thực sự là đầu óc hồ đồ rồi, nói cái này làm gì. Đây là bí mật của nàng, bí mật ngay cả nghĩa phụ cũng không biết.

Sợ nam nhân? Đang yên đang lành sợ nam nhân làm gì?

Chẳng lẽ là đại ca trên giường quá cảm thụ, cho nên nàng sợ? Ủ, nhất định là như vậy.

Lại dứt cho nàng một miếng tổ yến, “Tổ yến đã không còn rồi, nếu như tẩu muốn ăn, ta đi hâm.” Không phải nói phụ nữ có thai không ăn nổi sao? Vì sao nàng ăn lợi hại như vậy?

Chắc chắn, không hổ là người con gái đại ca nhìn trúng, bất luận là phương diện gì cũng đều không giống người thường.

“Canh gà đen.” Ăn xong đồ ngọt, đến món chính.

“A.” Lệ Tương Tương vội bưng canh gà đen, dứt cho nàng uống.

Lăng Sương ngoan ngoãn nằm trên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của đệ tam mỹ nữ.

Muốn cướp đứa nhỏ về, nàng phải chăm sóc thân thể thật tốt. Thân thể khoẻ rồi, mới có sức cùng hần đấu.

Cho nên, nàng ép bản thân ăn toàn bộ đồ Lệ Tương Tương đem tới, ngay cả cặn bã cũng không chừa.

Nàng vui vẻ ăn, Lệ Tương Tương nhìn chén rỗng, nhìn không được ngứa người ra, “Tẩu tử, còn muốn sao?” Tốt nhất đừng nói với nàng ta là nàng còn chưa ăn no.

Ăn nhiều đồ như vậy, nàng cuối cùng cũng khôi phục được một chút thể lực, chỉ tạm nói được câu hoàn chỉnh, “Giờ no rồi, tay nghề người thật tốt.”

Lệ Tương Tương tiếp tục ngứa ra, “Vậy được rồi, ta mỗi ngày làm năm món, thay đổi cho tẩu ăn.”

“Có phải quá phiền không?” Tuy rằng Lệ Tương Tương gọi nàng là tẩu tử, có điều nàng không hề tính gả cho đại ca nàng ta. Cứ như vậy, có thể nói các một chút quan hệ cũng không có.

Nếu không có quan hệ gì, nàng dựa vào cái gì muốn Lệ tiểu thư sống trong nhung lụa làm nha hoàn hầu hạ nàng?

“Không hề, dù sao ta cũng cả ngày không có việc gì làm. Có thể hầu hạ đại tẩu, là vinh hạnh của ta.” Nếu như hầu hạ được đại tẩu thoải mái mái, không biết đại ca có thể cho nàng một mặt cười.

“Vậy phiền người rồi, cảm thấy dính dính trên người, ta muốn tắm.” Ở trong phòng tới tận gần nửa giờ rồi, một thân bụi bặm, bẩn chết rồi.

“Không được a, tẩu giờ không thể tắm. Nếu như thực sự khó chịu, ta giúp tẩu lau chùi.” Lệ Tương Tương chân trước bước ra ngoài lấy nước nóng, Nam Cung Diệp Vũ chân sau bưng thuốc bước vào. Có thể được vỗ làm đệ nhất mỹ nữ, đệ tam mỹ nữ cùng hầu hạ, e chi có Lăng Sương nàng.

Cho Lăng Sương uống xong được, Diệp Vũ giúp nàng bắt mạch, kết quả khiến nàng ta phi thường thoải mái, “Mạch tượng bình hoà rất nhiều rồi, nghỉ ngơi cho thật tốt, cái gì cũng không nên nghĩ.” Chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở cũ, rất nhanh đã có thể điều dưỡng thân thể khoẻ mạnh.

“Người theo ta mấy ngày, mệt rồi phải không? Đi nghỉ ngơi đi, có Tương Tương ở đây.” Nàng dám dùng tính mạng đảm bảo, Diệp Vũ đã kiệt sức. Mà Lệ Tương Tương, cũng làm có thể gọi là mệt mà thôi.

Nghe một câu như thế của Lăng Sương, Nam Cung Diệp Vũ mới phát hiện nàng ta thực sự mệt chết đi, “Thật không chịu nổi nữa rồi, ta đi ngủ đây.” Ngáp một cái, Diệp vũ đã không còn sinh khí.

Lệ Tương Tương bưng nước nóng trở lại trong phòng, Lăng Sương đã ngủ đến mơ mơ màng màng, rồi tỉnh rồi mà.

Nàng nhìn người con gái trên giường một cái, nhẹ tay nhẹ chân bước ra ngoài.

Đẩy cửa phòng bên cạnh, nàng lên đi tới phía sau Tàn Tâm vỗ vỗ bả vai hần, “Đại ca đại ca, muội biết tẩu tử vì sao không muốn gả cho huynh rồi.”

Người con trai đang dỗ dành em bé quay đầu liếc nàng một cái, “Nhỏ giọng chút.” Lệ Tàn Tâm mắt híp, phi thường mắt híp. Nhìn về mặt hần thì biết, giờ này khắc này, hần muốn đánh Lệ Tương Tương một trận.

Lệ Tương Tương vội dùng nắm tay nhỏ che miệng mình, chớp chớp mắt.

Về mặt Lệ Tàn Tâm càng thêm lạnh lùng, gỡ tay nàng ra, “Nói.”

Tương Tương giọng rõ ràng, làm bộ làm tịch mà nói, “Đại tẩu nói huynh quá cảm thụ, tẩu sợ huynh.”(TYV: Sặc nước.))))) Aiki: ong.anh “cảm thụ” đến cỡ nào mà chị i sợ??? *chóp mắt*)

Cầm thú? Có ý gì?

Tần Tâm nhủ này, “Ta có làm gì nàng sao?” Là Lăng Suong lừa tình hấn, hấn tuyệt đối không có làm gì nàng. (Aiki: anh gây thơ vô số tội nên mới bị chị i lừa tình chứ gì)

“Tàu tử nói huynh trên giường quá cầm thú, tàu sợ huynh.” Bề ngoài giống như khác băng, gặp phải người con gái mình yêu thích lại nhiệt tình như lửa. Quá nhiên là... Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đóng do a. Đại ca nhà mình, chính là ví dụ điển hình nhất.

Lệ Tần Tâm bị sắc nước bọt của bản thân, trên mặt khác băng vạn năm lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc, “Nàng nói với muội như vậy?” Vị tiền bối kia từng nói trong lòng nàng có vết thương, hấn vẫn cho rằng nàng từng bị tổn thương tình cảm. Tuyệt đối không ngờ, nàng trốn hấn, là vì nguyên nhân này.

Lệ Trương Trương gât đầu thật thà không gì sánh được, nghiêm túc mà nói, “Đúng vậy, tàu nói với muội như thế.” Ách... Lòi tàu từ có lẽ chính là ý này đi, cho dù không phải ý này, cũng sẽ không quá sai lệch. Dù sao cũng không sai lệch lắm, đại khái chính là ý này.

Đêm hôm đó, Lăng Suong quả thực từng nói hấn cầm thú, quả thực từng nói hấn không biết thương hương tiếc ngọc.

Lẽo nào bởi vì như vậy, nàng mới trốn hấn?

Về mặt khác băng vạn năm của Lệ Tần Tâm lần thứ hai xuất hiện vết rách, nhuộm một màu đỏ ửng rất đáng ngờ, “Vậy làm sao bây giờ?” Đối với con gái, hấn luôn thúc thủ vô sách. (Aiki: ôi em iu anh Tâm ca ca)

“Đại tàu đang ngủ.” Lệ Trương Trương chìa tay ôm lấy Ngừ Vi trong lòng hấn, “Tàu muốn lau thân thể, đưa nhỏ giao cho muội trông, huynh đi giúp tàu.” Trương Trương đặc biệt nhắc nhở, “Huynh phải ôn nhu một chút a, hơn nữa cũng không thể thủ tính quá.”

Tần Tâm quay đầu, dùng ánh mắt rất đáng sợ nhìn chằm chằm nàng ta.

Ách... Ánh mắt thật đáng sợ. Lệ Trương Trương vội le lưỡi, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận lấy bé gái, cười làm lành nịnh nọt tới cực điểm, “Ta nói cười nói cười.” Quay mặt, nàng một đầu mồ hôi lạnh.

Quý Tôn chính là Quý Tôn, một ánh mắt dọa nàng đến một đầu mồ hôi lạnh.

Nghe tiếng đóng cửa phòng, Trương Trương thờ dài đùa nghịch với bé gái trong lòng, “Ngừ Vi a, cha mẹ con không cần con cô cô cần con. Nào, cười một cái.” Đại ca trọng sắc khinh muội, nàng chỉ có thể hy sinh rồi.

“Lệ Trương Trương, chúng ta không phải không cần Ngừ Vi.” Lệ Tần Tâm đột nhiên đẩy cửa ra, đứng ở cửa về mặt phiền muộn, “Nó đang ngủ, đừng đánh thức nó.”

Lệ Trương Trương phát phát tay không kiên nhẫn, “Huynh không phải nói muốn đi giúp đại tàu tắm sao? Đi đi, đi đi.”

Hấn có nói vậy sao?

Từng thấy kẻ thích bịa chuyện, chưa từng thấy muội muội hấn hồ ngôn loạn ngữ như vậy.

Nhìn về mặt của hấn, Lệ Trương Trương đã biết ngay hấn đang buồn bực, “Đại ca, huynh còn không đi sao? Đại tàu tỉnh rồi sẽ không để huynh đến gần tàu.”

Sau này sẽ xử lý muội muội thích nói dối, chuyện cấp bách bây giờ, là đi xem Lăng Suong.

Nàng thực sự mệt muốn chết rồi, lúc hấn giúp nàng lau thân thể, nàng vẫn ngủ say sưa như cũ. Giúp nàng lau xong thân thể, thay quần áo sạch sẽ, chải lại đầu tóc ngay ngắn, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Hấn biết nàng rất khó, cũng biết nàng bị bệnh.

Bất luận là lúc nào, hấn cũng nguyện ý cho nàng dựa vào. Chỉ là, kiêu ngạo như nàng, không muốn trốn dưới cánh chim của hấn.

Nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của nàng. Lệ Tần Tâm nhỏ giọng thì thào, “Suong nhi, ta nên làm sao mới giữ được người?” Người con gái này, chung quy vẫn khiến hấn không có cách nào.

“Lệ đại ca, ta đã đoán được huynh sẽ xuất hiện.” Nam Cung Diệp Vũ đi vào, đứng bên người hấn.

Tiểu Diệp cô nương xuất hiện lúc này cũng không phải trùng hợp, tựa hồ như đã chờ lâu. Hấn đứng lên, “Có chuyện?”

“Huynh đối với Suong nhi nhà ta, thật đúng là tình thâm ý trọng.” Trên mặt Diệp Vũ lộ đáng tươi cười rất nịnh nọt, “Tự giới thiệu một chút, ta là Diệp Vũ, là tỷ muội của nàng.” Cũng không biết rốt cuộc là tỷ tỷ hay muội muội, cứ tỷ muội tốt là được rồi.

Lệ Tần Tâm hạ đầu cao ngạo, lễ phép mà nói, “Đa tạ Diệp Vũ cô nương chăm sóc Suong nhi.”

Nam Cung Diệp Vũ phát ra tiếng cười Shiratori Reiko, “Đầu có đầu có, chuyện ta nên làm.” Đường đường Quý Tôn đối với nàng tất cung tất kính, tư vị này thật tốt.

“Chuyện gì.” Diệp Vũ cô nương cố ý ở chỗ này chờ hấn, tuyệt đối sẽ không là muốn mời hấn uống trà.

Diệp Vũ mở miệng thờ dài một tiếng bắt đầu đi, “Ái... Nói đến chuyện dài a, ta cùng Suong nhi chỉ là ân cư mà thôi...” Nam Cung tiểu thư thêm mắm dặm muối, thổi phồng lên, đem đầu đuôi ngọn nguồn chuyện gặp phải gần đây, kể một lần từ đầu tới đuôi. Đương nhiên, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, “Lệ đại ca, người bang Thái Hồ đã thấy khuôn mặt thật của Suong nhi, còn biết Huyền Thiết lệnh cùng kiếm phổ Băng Phích nằm trong tay nàng... Chuyện này...” Nàng ta xoa xoa trán, làm dáng khó xử, “Cuộc sống sau này của ta với Lăng Suong, Ngừ Vi, sợ rằng sẽ rất chật vật a.”

Ý tứ của Diệp Vũ, đã phi thường nói đến rõ ràng rành, minh minh bạch bạch. Tần Tâm mà không rõ, chỉ số thông minh của hấn có thể lên tới hạng ngu ngốc thượng đẳng rồi.

Đương nhiên, hấn không ngốc.

“Ta đã biết, chuyện này ta sẽ xử lý.”

Muốn chính là những lời này, Diệp Vũ hư tình giả ý khách sáo một phen, “Lệ đại ca, như vậy không ổn lắm đâu. Lão nhân gia ngài tự mình ra tay, ta với Suong nhi, Ngừ Vi cũng sẽ áy náy.”

“Bọn họ còn không đáng cho ta tự mình ra tay.” Về mặt kia của Tần Tâm gọi là tàn khốc a.

Lão nhân gia hấn cũng quá không hiểu được khiêm tốn là gì? Diệp Vũ một đầu mồ hôi lạnh, chân chó hùa theo, “Đúng đúng đúng, bọn họ không đáng để lão nhân gia ngài tự mình ra tay, Trần Mặc kia...” Nàng lên liếc Tần Tâm.

“Mới nhận được tin, Cái Bang bang chủ Tô Bất Phàm, phó bang chủ Trần Mặc cùng lúc mất tích. Tô Bất Phàm bị người đuổi giết đã chết, Trần Mặc tâm hơi không rõ.”

“A?” Diệp Vũ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, “Vậy làm sao bây giờ a.”

“Chăm sóc Suong nhi thật tốt, chuyện khác ta sẽ xử lý.” Về mặt của hấn không phải an ủi, mà là uy hiếp.

“Đúng đúng, Suong nhi thật gá đúng người.” Diệp Vũ rất có tiềm chất làm Hán gian.

“Suong nhi thích ăn gì nhất?” Lệ Tần Tâm đột nhiên nói một câu chẳng hiểu ra sao cả.

“Há.” Ngay người một lúc, Diệp Vũ phục hồi tinh thần, “Suong nhi không kén chọn, cái gì cũng ăn, thích nhất là canh chua cay. Có điều, nàng giờ đang ở cũ, không thể ăn.”

“Nàng thích ăn củ sen không?” Tần Tâm tàn khốc nhìn Diệp Vũ. (Aiki: em đề nghị anh đổi tên thành Tần Khốc đi, Khốc ca ca)

Củ sen? Không tệ không tệ, “Củ sen có thể kiện tỳ ích vị, nhuận táo đường âm, hành huyết tiêu ú, thanh nhiệt sinh nhũ, đồ tốt. Ách... Lạc đề rồi, nàng rất thích củ sen.” (TYV: Bản gốc là “健脾益胃, 润躁养阴, 行血化淤, 清热生乳”, bạn nào siêng thì tìm hiểu thêm. Minh lười.)

Tân Tâm nghiêm túc tự hỏi một chút, lẩm bẩm, “Ừm, ngày mai cho nàng ăn canh củ sen hầm.”

Nam Cung Diệp Vũ đang uống trà cho bớt khô cổ họng thoáng cái đem trà trong miệng phun ra, “Huỳnh tính tự mình hầm?” Người con trai núi băng này lại xuống bếp? Có làm không.

“Đừng hy vọng Tương Tương sẽ xuống bếp.”

Ý của hắn rất rõ ràng, hắn không phải “tính”, là đã làm.

Diệp Vũ lần thứ hai phun trà ra, “Đồ Sương nhi vừa ăn là huỳnh làm?” Tin tức có một không hai, tin tức có một không hai. Theo cách Sương nhi nói, chuyện này là tin tức lớn có một không hai trăm phần trăm.

“Cố Thanh Phong nói tổ yến tốt.” Hắn trả lời một nẻo.

Có điều, Diệp Vũ đã biết ý của hắn.

Hắn không chỉ tự xuống bếp, mà còn tự mình hỏi thần y Cố Thanh Phong.

“Lệ đại ca, lòng huỳnh đối với Sương nhi ta rất cuộc đã rõ rồi.” Diệp Vũ giọng ngón tay cái lên, “Không hổ là Quý Tôn, khác hẳn với người thường.” Đường đường Quý Tôn lại rửa tay nấu canh, nói ra ai tin? Lời này từ miệng người khác nói ra, nàng ta cũng sẽ không tin.

*****

Sở Sở tổng kết cuối năm

Bất tri bất giác, viết văn đã được mấy năm rồi.

Nghe tiếng chuông năm 2010 vang lên, cảm giác đầu tiên của ta là: Thời gian trôi qua thật là nhanh a.

Từ lúc bắt đầu 《Tuyệt Đại Hồng Nhan》, đếm ngược tác phẩm của chính mình.

Đăng sau mỗi bộ, đều có một chuyện xưa. Đăng sau mỗi bộ, đều có một đoạn quá trình mưu trí.

Bỗng nhiên quay đầu lại, mới phát hiện, từ lúc bắt đầu gõ ra chữ thứ nhất, ta đã gõ mấy triệu từ.

Trong lời văn ngây ngô cứng cỏi, có hi vọng ái ố của nhân vật hư cấu, cũng có hi vọng ái ố của ta.

Bọn họ cười, cho nên ta cười. Bọn họ khóc, cho nên ta khóc. Ta khóc, bọn họ khóc, ta cười, bọn họ cười. Ta thường thường không phân rõ bản thân ở nơi nào, thường thường không phân rõ bọn họ rốt cuộc là hư cấu hay hiện thực.

Truyện viết nhiều, sẽ mệt.

Mỗi khi viết một bộ, tựa như bản thân đã trải qua một đời người của nhân vật chính. Thậm chí, trải qua một đời người của từng nhân vật.

Ba năm, Sở Sở đã trưởng thành rồi, cũng mệt mỏi rồi.

Xuống bút này những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nhi nữ tình trường xoay xoay vòng vòng, tựa hồ lại nhớ tới điểm khởi đầu rồi.

Có người nói, truyện của Sở Sở đều chung một khuôn mẫu.

Đúng vậy, các đọc giả mệt mỏi rồi, ta cũng viết mệt mỏi rồi.

Gần đây ta thường thường suy nghĩ, truyện của Sở Sở, nên thay đổi rồi.

Liệt kê tác phẩm của Sở Sở:

HỆ LIỆT:

Vô Tranh Sơn Trang tiền truyện

- Tảo bạo khốc nương tử

- Tuyệt thế mị phụ nhân

Vô Tranh Sơn Trang truyền kì

- Triền thượng tú giai nhân

- Cật đỉnh bốn nhà hoàn

- Ba tường phối tiểu thiếp

- Thoát tuyền tiểu mỹ nhân

- Thất sủng tặc vương phi (Vương phi thất sủng)

- Thị tẩm sắc sủng cơ/ Cầu hôn tà sủng cơ

Long Ngâm Phượng Vũ

- Cực phẩm khí phụ

- Lãnh khốc phu quân

Cầm Ái

Chi nhất

- Nhất dạ mê tình (Tuyệt đại song kiều)

- Nhất dạ thâu hoan

- Nha hoàn thấu tâm

Chi nhị

- Nhất dạ tiêu hồn

- Triển miên phi trắc (Sầu triển miên)

BỘ LÊ:

- Sưu hậu hưu phu

- Tuyệt đại hồng nhan

A, hoá ra đã nhiều như vậy rồi, trách không được... trách không được cảm thấy mệt mỏi rồi.

Sở Sở xem lời nhắn của một người, một câu nói vô cùng đơn giản, lại khiến ta như từ trong mộng tỉnh ra.

Nàng nói: Lần đầu tiên gặp cảm thấy rất mới mẻ, tiếc là không đáng xem lại lần thứ hai, qua một thời gian, nội dung còn nhớ mang máng, cảm giác thì tiêu tan rồi.

Đúng vậy, vẫn của Sở Sở mới mẻ, nhưng không đáng xem lại lần thứ hai. Xem văn mình, cũng thấy chán rồi.

Viết sách có hồn, đáng xem lại, là mục tiêu năm 2010 của Sở Sở. Hy vọng người kia năm 11 còn có thể thỉnh thoảng lục lại sách của ta, lại cho một câu đánh giá thích nhất nữa. Hắc hắc, ta hy vọng câu đánh giá kia là: Sách của Sở Sở rất cuộc cũng đáng xem lại lần thứ hai rồi.

Ta gần đây rất phiền lòng, đã từng nghĩ tới phải viết lại 《Nhất Dạ Tiêu Hồn》, đổi khuôn mẫu, đổi phong cách.

Hy vọng các bạn trong năm mới tháng tháng kiếm tiền, mỗi ngày hái lông, lúc nào cũng vui sướng, phút phút tuyệt vời, giây giây hạnh phúc! (Chúc Tết hình như đã muộn rồi... Ách... Nào, ăn kẹo, hổi lộ một chút, đừng đánh ta.)

Cũng hy vọng Sở Sở trong năm mới viết nhiều sách hơn, tác phẩm mới có thể đột phá trên các phương diện.

Sau cùng, ta nói một câu rất thô bỉ, cũng rất đáng đánh đòn: Năm mới hạnh phúc! (Trúng thối rau hư ném qua tôi tập: Sở Sở, hôm nay là ngày mấy rồi?)

(TYV: Hmmm... Coi bộ hầu hết các bộ của Sở Sở đều được dịch/edit sang tiếng Việt cả rồi nh?)

_____

SpoilLệ Tương Tương cười gian nói: “Đại tẩu a, ta giúp tẩu vất.”

Nàng ta lúc đó là nghĩ như vậy: Ngừ Vi đáng thương, uống bảy tám ngày sữa của người khác, rốt cuộc có thể uống sữa mẹ con rồi. Nếu như ta sớm nghĩ đến cách này, con sẽ không thảm như vậy rồi.

Điệp Vũ tham lam nói: “Chưa được nếm mùi vị ra sao, chắc là rất ngọt nha.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Huynh nên gọi là Tình Thánh

Ở cử là chuyện nhâm chán nhất thiên hạ, ngoại trừ ăn chính là ngủ, ngoại trừ ngủ chính là ăn. Tóm lại không xa rồi được hai loại, ăn ngủ.

Thân thể bản thân nàng tự biết rõ, huống chi Lăng Suong từng học qua mấy ngày y thuật. Miễn cưỡng coi như là nửa thần y, tuy rằng, là lang băm.

Nàng biết rõ, tình trạng thân thể của nàng rất gay go. Trong lúc ở cử, dù sao cũng dễ điều trị nhất. Cho nên, nàng nghe lời Cố Thanh Phong, ngoan ngoan uống đủ loại thuốc. Nghe lời Lệ Tương Tương, đem toàn bộ đồ có thể ăn dọn vào trong bụng.

Mỗi ngày năm món thay đổi, nằm ở trên giường áp trướng như động vật. Cuộc sống tạm bợ của Lăng Suong quá phi thường thoải mái. Qua nghiên cứu của nàng, một bài hát có thể nói lên tình trạng của nàng bây giờ, bài hát đó có tên là 《Điểm Mật Mật》. (TYV: “Điểm Mật Mật” [甜蜜蜜] tạm hiểu là “Ngọt ngào hạnh phúc”)

Cuộc sống của Lăng Suong điểm mật mật, có điều, điểm mật mật cũng không có nghĩa là nàng không có phiền não, không có tâm sự.

“Tương Tương a, cũng đã nửa tháng rồi, không biết Ngừ Vi nhà ta thế nào rồi.” Ngừ Vi là cục thịt nàng mang thai mười tháng, từ trên người rút ra a.

Đứa nhỏ mang thai mười tháng vừa sinh ra đã bụm đi, báo kê làm mẹ như nàng làm sao chịu nổi đây? Ô ô... Nàng muốn đứa nhỏ.

“Tẩu yên tâm, đại ca ta rất yêu thương đứa nhỏ, sẽ đối tốt với Ngừ Vi.” Đại ca nàng đối với đứa nhỏ so với nàng ta còn hoàn hảo, có Ngừ Vi rồi, nàng ta trực tiếp từ muối muối hần yêu thương nhất biến thành nha hoàn.

Ách, có điều đại ca đúng ác thật. Mẹ con các nàng chỉ cách một bức tường, mà lại không để cho các nàng gặp mặt. Còn uy hiếp mọi người, không được đem chuyện hần ở bên cạnh tiết lộ ra ngoài, bằng không giết không tha.

Hần nói ai dám không nghe? Cho nên... Đại tẩu đáng thương a.

Cũng nói con gái lòng dạ hẹp hòi, con trai so với lòng con gái còn hẹp hòi hơn.

Lăng Suong sẽ không hoài nghi Tàn Tâm ngược đãi đứa nhỏ, chỉ là... Ái...

“Ngực ta khó chịu thật a.” Ngồi ở trên giường, nàng nhìn không được thò tay vuốt vuốt ngực.

“Vi sao khó chịu a?” Diệp Vũ bung thuốc đi vào, thuận miệng nói, “Cố Thanh Phong, ngực nàng khó chịu, người xem xem”

Cố Thanh Phong kinh thường nhìn nàng, xoay người đi ra ngoài, “Thì là khó chịu, thực sự không chịu nổi thì vất đi”

Điệp Vũ đem chén thuốc đưa cho Lăng Suong, còn nhận được cái trừng mắt của nàng, “Người có thường thức không a tiểu thư, ta khó chịu là bởi vì...”

Điệp Vũ đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “A, vậy a, người vất đi a.” Sinh con khổ thật a.

Lệ Tương Tương vội tìm một cái bát sạch sẽ đưa cho Diệp vũ, “Cầm lấy, chúng ta bắt đầu”

Tiếp đó, trong gian phòng khách sạn XX phát sinh một màn hình ảnh rất thú tặc. (Tuy rằng khách sạn Duyệt Lai có nhiều chi nhánh nhất cổ đại, nhưng nơi này tuyệt đối không gọi là “Duyệt Lai”) (TYV: “Duyệt Lai”

[悦来] tạm hiểu là “Vui Nào”, cảm ơn nàng Chi.)

Lệ Trương Trương cười gian nói: “Đại tẩu a, ta giúp tẩu vất.”

Nàng ta lúc đó là nghĩ như vậy: Ngừ Vi đáng thương, uống bảy tám ngày sữa của người khác, rốt cuộc có thể uống sữa mẹ con rồi. Nếu như ta sớm nghĩ đến cách này, con sẽ không thảm như vậy rồi.

Điệp Vũ tham lam nói: “Chưa được nếm mùi vị ra sao, chắc là rất ngọt nha.”

Ý nghĩ của nàng ta cùng Lệ Trương Trương đại đồng tiểu dị: Ngừ Vi a, cháo gạo kê nhất định có sữa ngon của mẹ con rồi, con rốt cuộc hết khổ rồi.

Lăng Suong hai tay đồng thời vươn ra, cho cái ót của hai người con gái kia mỗi người một cái tát, “Cầm bát lại đây, lão nương tự vất.”

Quá trình không quan trọng, quan trọng là, hai người con gái “lông dạ khôn lường” rốt cuộc bùng một chén đầy sữa tươi lên chuồn ra cửa rồi.

“Hai người các ngươi đang làm gì?” Không phải nàng đa nghi, mà là bộ dạng hai người này rất đáng nghi.

Lệ Trương Trương cười hắc hắc, “Đi đó.”

Quả thực nên đi đó, nàng kéo chăn che mặt, “Các ngươi ra ngoài một chút đi, ta muốn ngủ.” Để thân thể khỏe mạnh, nàng phải đem mình làm heo.

Được sự cho phép của Lăng Suong, hai người con gái bùng sữa chuồn vào gian phòng bên cạnh.

Các nàng vừa vào phòng, Tần Tâm liền ngẩng đầu nhìn các nàng, “Đây là cái gì?”

“Đại ca, huynh thực sự rất quá đáng.” Lệ Trương Trương thờ phỉ phỉ đặt đồ trong tay xuống. “Ngừ Vi rõ là đang ở chỗ này, huynh không để đại tẩu biết. Mỗi lần tẩu nghe thấy Ngừ Vi khóc, tẩu cũng khóc theo.”

“Nàng có khóc sao?” Diệp Vũ vỗ vỗ vai nàng ta, sửa lại, “Nàng chỉ là khó chịu mà thôi.”

“Khó chịu sẽ khóc.” Các nàng không thấy được nàng khóc, không có nghĩa là nàng không khóc.

Phóng đại mới là phong cách của Lệ Trương Trương, Diệp Vũ lười cùng nàng ta tranh cãi, “Ta thật muốn đi ra ngoài một chút, mua quần áo cho con gái của ta, huynh muội các ngươi ở lại thật tốt nha.”

“Ca, huynh nên để Ngừ Vi uống.” Nàng vươn tay đẩy đẩy hán.

Lệ Tần Tâm đỏ dánh con gái béo mập, trực tiếp không nhìn nàng.

Lệ Trương Trương bủn bủn môi, nhìn hán hoài nghi, “Đại ca, huynh không cho Ngừ Vi thấy đại tẩu, chỉ là vì giận đại tẩu?”

Động tác đẩy nôi của Lệ Tần Tâm dừng lại một chút, chỉ là thoáng cái, “Muội nói gì?”

Lệ Tần Tâm dù gì cũng là đại ca của nàng ta, tâm tư của hán nàng ta có thể đoán được vài phần. Động tác nhỏ của hán, không thể thoát khỏi mắt của nàng.

Thấy động tác của hán, Lệ Trương Trương lộ ra dáng tươi cười rõ ràng, “Đại ca, huynh đang ghen với Ngừ Vi.”

“Đúng vậy thì thế nào?” Nếu đã bị nhìn thấu rồi, Lệ Tần Tâm thẳng thắn thừa nhận. (Aiki: ong em ngày càng “điên cuồng” vì anh.)

“Muội biết huynh lo đại tẩu quá yêu Ngừ Vi, mà lo là huynh. Có điều, nó nhỏ như vậy, huynh đem nó ôm đi đối với tẩu mà nói thì công bằng sao?” Lệ Trương Trương lên quan sát về mặt của hán, “Ôm nó đem trở lại, đại tẩu nói ngực khó chịu.”

Lệ Trương Trương muốn lấy tình cảm động lấy lý khai sáng. Có điều rất đáng tiếc, nàng ta thất bại rồi. (TYV: Nguyên bản là “历湘湘动之以情晓之以理”. Ta với Tĩnh Ngọc đều chịu cả...)

Một câu nói của nàng không chỉ không được sự đồng tình của Lệ Tần Tâm, còn khiến hán hơi tức giận, “Không cho chạm vào nữ nhân của ta.”

“Cái gì?” Lệ Trương Trương ngoáy ngoáy cái lỗ tai, dờ khóc dờ cười, “Muội không nghe lầm chứ? Huynh đường đường cung chủ La Sát cung, Quý Tôn tinh hoa vô lâm lại giống như vú em đi dỗ dành Ngừ Vi, chính là vì không muốn cho nó bú, không muốn cho nó tiếp xúc với đại tẩu?” Biết ham muốn chiếm hữu của hán rất lớn, lớn tới mức này cũng quá khoa trương rồi đó.

“Không cho nó chạm vào nữ nhân của ta.” Người con gái của hán chỉ hán mới có thể chạm vào, cho dù Ngừ Vi là con gái của bọn hán, cũng không thể ngoại lệ. (Aiki: pó tay với anh,nhưng em thích như vậy.)

Lệ Trương Trương vỗ vỗ vai của hán, nói rất cảm khái, “Đại ca, huynh không nên gọi là Quý Tôn, gọi là Tĩnh Thánh.” (Aiki: *bật ngón cái* good)

Lại nói một buổi nguyệt hắc phong cao nào đó. Tiếng chim mùi hoa, không khí trong lành... vào... sáng tinh mơ, cũng chính là ngày thứ hai mươi Lăng Suong ở cũ. Lệ Trương Trương cùng Diệp Vũ lên chuồn vào phòng Lăng Suong, tỉnh giúp Ngừ Vi tìm đồ ăn.

Vừa đi tới trước giường, Lăng Suong ngủ say đột nhiên ngồi dậy, “Hai người các ngươi làm gì? Muốn cưỡng gian a?” Cơ thể của nàng đã gần khỏe rồi, bằng kinh công của hai người con gái này, muốn lên lút bên người nàng là không có khả năng.

“Ngực đại tẩu khó chịu không?” Lệ Trương Trương cười cực kỳ nịnh nọt, giường bát trong tay lên, “Chúng ta tới giúp tẩu vất sữa.”

Vắt sữa? Mỗi ngày vắt N lần, xem nàng là bò sữa sao? Lăng Suong nhất thời đầu đầy vạch đen, phi thường phiền muộn, “Thần ái, ta không phải bò sữa.” Cho dù là bò sữa, cũng không cần vắt nhiều lần như vậy chứ.

“Cổ Thanh Phong nói, vắt xong ngực mới không khó chịu, nào nào...” Diệp Vũ không phân bua kéo quần áo của Lăng Suong, “Diệp Vũ, vắt nhanh một chút.” Con gái nuôi của nàng ta vẫn đang đói.

Ai, vì con gái nuôi, đành phải uỷ khuất tỷ nuôi rồi.

“Cứu mạng a... Ăn cướp a... Cướp sắc a...” Lăng Suong vội che ngực, đáng thương lui vào trong góc.

Lệ Trương Trương cùng Diệp Vũ cười gian tới gần, vươn bàn tay quý dừ, Diệp Vũ nói, “Suong nhi, người trốn không thoát đâu.”

Về mặt của Lệ Trương Trương so với Diệp Vũ càng ** vô liêm sỉ, nàng ta nói, “Đại tẩu, tẩu cứ cam chịu đi.”

“Cổ Thanh Phong, cứu mạng a, có sắc lang, nhảm, là sắc nữ...”

Mặc cho Lăng Suong đáng thương gãy dựa thế nào, hai người con gái kia cuối cùng cũng vắt xong.

Lúc các nàng bùng sữa tươi đi ra ngoài, để lại Lăng Suong ngồi trên giường khóc không ra nước mắt.

Các nàng... Quả thực không phải, là lang, sắc lang.

Con gái ăn đậu hũ con gái, có chuyện này sao?

Khoan đã... Hai người các nàng vì sao mỗi lần vắt xong đều lên lút, về mặt chột dạ? Lẽ nào, các nàng có bí mật gì không thể để người khác biết?

Hai người xong việc kia hoàn toàn không có đem tỷ muội để ở trong lòng, một lòng chỉ nghĩ đến Ngừ Vi mỗi hồng chếp chếp.

“Đại ca, Ngừ Vi ngủ rồi sao? Ôm lại đây uống sữa.” Lệ Tương Tương vừa vào cửa nhanh chóng đi vào chủ đề chính, lười nói nhảm

Cố Thanh Phong nhìn sữa tươi trong bát một cái, nhìn không được nhũn mảy, “Ít như vậy? Các người cho nàng ăn cái gì?” Ít sữa như thế, làm sao đủ uống?

Tần Tâm có chút không được tự nhiên, cúi đầu nhìn Ngừ Vi.

“Không có a, đồ nàng ăn đều là ca ta làm, chiếu theo sách dạy nấu ăn người viết, không làm được đâu.” Nàng ta chỉ là phụ trách chuyển đi thôi, cho dù là đã ăn đồ gì không nên ăn, cũng không phải lỗi của nàng.

Nam Cung Diệp Vũ sụt sịt mũi đáng thương, chua xót mà nói, “Thật hảm mộ Sương nhi a.”

“Ta mới không hảm mộ.” Lệ Tương Tương cười nhạt, “Người biết đại ca vì sao biết nấu ăn không? Bởi vì huynh ấy cùng Ngừ Thiên đại ca từ nhỏ đến lớn đầu mấy chục năm rồi, ai cũng không chịu thua. Tài văn võ so đến phát ngáy, điên lên lại đi so nấu ăn.” Đại tẩu chỉ là vận khí tốt mà thôi. (Aiki: *vỗ trán,mắt sáng* có Ngừ Thiên ca ca nữa kia. Chắc,chắc,làm lúc đầu ta tưởng Ngừ Thiên ca ca là đệ tử Cố Tam...)

Tần Tâm nhận lấy sữa tươi trong tay Lệ Tương Tương dứt cho Ngừ Vi, mặc kệ nàng ta.

Cố Thanh Phong đứng lên ho khan một tiếng, “Lệ cô nương, Diệp Vũ cô nương, thân thể của Lăng cô nương sắp khoẻ hoàn toàn rồi, ta cũng nên đi thôi.”

Nam Cung Diệp Vũ vội mở cửa, làm ra một tư thế mời, “Thứ cho không tiễn xa được, thuận buồm xuôi gió.”

Ba người sáu đường ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng ta, Lệ Tương Tương chớp chớp mắt mờ ám, “Diệp Vũ a, Cố Thanh Phong có phải nửa đêm mò vào phòng người, động tay động chân với người?” (Aiki: hắc hắc,ta thích chị Tương Tương rồi nha)

Cố Thanh Phong liền dồn sức trợn trắng mắt, “Lệ cô nương, Cố Thanh Phong ta cho dù muốn làm đám tiệc, cũng không tìm loại như nàng ta.” Thuận tay tóm một người con gái, cũng đẹp hơn nàng ta nhiều.

Trước mặt Diệp Vũ vốn là vô lâm đệ nhất mỹ nữ nói loại lời này, là si nhục nghiêm trọng nhất.

Lửa giận nổi lên, Nam Cung Diệp Vũ giờ tay cho hấn một cái bánh bao rán, “Người dám nói ta xấu, đi tìm chết đi.” (TYV: “bánh bao rán” [锅贴] còn có tên tiếng Anh là “fried dumpling”. Bạn nào siêng thì hỏi Google ca ca.))

Có điều là nói nàng ta xấu mà thôi, đầu đến nổi động tay? Huống chi, lời hấn chính là sự thật.

Năm bảy bảy lột đánh hấn, người con gái này thực sự là vô pháp vô thiên rồi. Không cho nàng biết tay, hấn không gọi là “Cố Thanh Phong”. Cố Thanh Phong chăm chăm tới gần Diệp Vũ, ôn nhu cười, “Diệp Vũ cô nương, chúng ta hấn là nên đi ra ngoài nói chuyện.”

Đáng tươi cười của hấn khiến ba người ở đây một thân nổi da gà.

Diệp Vũ nhìn hấn cảnh giác, lui về sau vài bước, “Người muốn làm gì?” Đáng tươi cười của hấn không bình thường, rất không bình thường. Giống như cắt dao trong tơ lụa, gói kim trong bông vải.

“Cố Thanh Phong, ta cũng không có nói oan người. Đêm qua ta tận mắt thấy người lên đi qua trước cửa phòng ta, không phải đi phòng Diệp Vũ thì đi đâu?” Ách... là một người con trai, thân hình có vài phần tương tự với Cố Thanh Phong, có lẽ... là hấn đi...

“Ta ra ngoài ba ngày, sáng sớm hôm nay mới vừa về.” Cố Thanh Phong lạnh lùng liếc Lệ Tương Tương, không chút lưu tình mà nói, “Cho dù là ta, đi qua cửa các người, cũng không nhất định đi vào phòng nàng ta.”

“A...” Về mặt Lệ Tương Tương nhất thời trở nên cứng ngắc, “Người kia là ai? Là quý sao?”

“Đúng vậy.” Lệ Tần Tâm nhân dịp mở miệng, “Ta đi xem Sương nhi.”

“A...” Lệ Tương Tương đột nhiên nhớ tới cái gì, kích động cao giọng hét chói tai, “Huỳnh... huỳnh đi xem Sương nhi rồi?”

Lệ Tần Tâm gật đầu.

Lệ Tương Tương bỗng nhiên ôm đầu, phát ra tiếng ** vô cùng thê thảm, “Trách không được, ta đã biết ngay không phải còn trùng căn.” Nàng rốt cục biết mấy vết xanh xanh tím tím trên ngực đại tẩu là do đâu rồi, đầu sỏ gây ra không phải ai khác, chính là đại ca ** nhà nàng. (Aiki: 2 đầu ** này có thể hiểu là “đám tiệc” ko???)

Trên mặt lạnh lùng của Tần Tâm xuất hiện một vết đỏ ửng, “Lệ Tương Tương, muội nói thêm câu nữa ta cho muội cả đời cũng không được thấy họ Lâu.”

Lệ Tương Tương nhượng mày không cho là đúng, “Trước đây huỳnh vô huyết vô lệ muội sợ huỳnh, giờ huỳnh có nhược điểm trí mạng rồi, muội mới không sợ huỳnh.” Nàng chậm rãi cong khoé miệng, cười đến phi thường gian trá, “Nếu như huỳnh không cho muội thấy họ Lâu, muội nói cho đại tẩu huỳnh cùng bọn muội lừa dối nàng. Hắc hắc, lấy tính khí của đại tẩu... huỳnh cả đời cũng đừng nghĩ lấy nàng.”

“Còn trùng căn? Thứ gì vậy?” Diệp Vũ một đầu sương mù, căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì.

“Ngốc...” Cố Thanh Phong nắm lấy cổ tay của Diệp Vũ, kéo nàng ta đi ra ngoài, “Ngừ Vi đôi bụng, là bởi vì Lệ cung chủ tranh sữa với nó.” (Aiki: há há,anh này cũng vô đối)

“Ta chỉ là hút mà thôi.” Lệ Tần Tâm vội vàng biện bạch.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người biến thành hoá thạch, bao gồm cả chính hấn.

“Oa...” Bé gái đột nhiên phát ra tiếng khóc vang dội, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

Lệ Tần Tâm vội ôm lấy đứa bé ngủ trong nôi, đặt vào ngực dỗ dành.

Ba người chậm rãi phục hồi tinh thần, quay mặt nhìn nhau, cả đám không còn gì để nói.

Spoil:Lệ Tần Tâm nhìn kiểu chữ tú lệ, hơi thất thần, nhỏ giọng thì thào, “Ta vẫn không giữ được nàng.” Vô luận hấn ủy khuất thế nào, nàng cuối cùng cũng ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiều Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gặp lại người xưa

Lăng Sương đã trở thành tâm điểm của mọi người. Nếu như đột nhiên có một ngày, mọi người phát hiện nàng biến mất, nhất định sẽ loạn thành một đám.

Nếu như Ngừ Vi cùng Lăng Sương cũng không thấy, sẽ càng loạn lợi hại hơn.

Đây nghĩa là gì?

Nghĩa là Lăng Sương tiểu thư đã phát hiện ra bí mật của bọn họ rồi, phát hiện bọn họ lừa nàng, gói đồ lại nhanh chóng chuẩn mất.

Người đầu tiên phát hiện Lăng Sương mất tích chính là Diệp vũ, một tiếng hét chói tai tới tai mọi người. Ngay sau đó, mọi người phát hiện Ngừ Vi cũng không thấy đâu nữa. Trên bàn trong phòng Tàn Tâm, có một tờ giấy: Cảm tạ người đã yêu thương ta, ta chỉ có thể nói lời xin lỗi với người. Quên ta đi, quên Lăng Sương vô tâm vô phể đi.

Lệ Tàn Tâm nhìn kiểu chữ tú lệ, hơi thất thần, nhỏ giọng thì thào, “Ta cuối cùng vẫn không giữ được nàng.” Vô luận hấn uỷ khúc cầu toàn thế nào, nàng cuối cùng cũng ra đi.

Nam Cung Diệp Vũ mếu máo, muốn khóc, “Sương nhi cứ đi như vậy, không nói cho ta biết, chắc chắn là giận ta rồi.” Ô ô ô, Sương nhi thực sự nổi giận rồi.

Bởi vì sự ra đi của nàng, nháo nháo đến người ngã ngựa đổ, mà Lăng Sương đầu sỏ gây ra, giờ này khắc này đang nhân thay rồi thay ngôi trong quán trà uống trà. Hon nữa, nơi uống trà chính là trấn Bạch Thạch.

Nàng đã không nhà để về rồi, lại muốn chú ý đến gần hướng đi của Cái Bang, trấn Bạch Thạch chính là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù nói người Thái Hồ đã thấy khuôn mặt thật của nàng, mang một cái mũ quý biết nàng trông thế nào.

Cô đại lưu hành khuôn khổ nam nữ thụ thụ bất thân, không có người dám tới vén vai che của nàng. Nếu ai dám vén, nàng một tiếng “Vô lễ a” làm trò đủ để cho tên kia xuống địa ngục.

Cổ đại thật tốt a, loại mũ này thật là hữu dụng đi.

Về lại trấn Bạch Thạch chưa được mấy ngày, Lăng Sương trải qua giao thừa thứ nhất ở cổ đại.

Tục lệ lễ nghĩa của cổ đại rất khác với hiện đại, có điều, lăng Sương không có tâm tư. Bởi vì, nàng ngoại trừ chăm sóc con gái ra, phát hiện có một trò chơi rất vui —— luyện võ.

Nói về tối ngày giao thừa đó, Lăng Sương dùng tài nấu ăn siêu tệ làm một bàn cơm nước (Đánh chết nàng nàng cũng không thừa nhận bản thân vừa ăn vừa tưởng niệm tay nghề của Tàn Tâm, tiện thể cảm tạ vị đại hiệp gọi là Ngừ Thiên gia). Sau khi ăn xong Ngừ Vi khóc không ngừng, khiến nàng không cách nào an tâm đi vào giấc ngủ.

Mới đầu, Lăng Sương tiểu thư làm mẹ bị làm phiền đến nhức cả đầu, vô trách nhiệm bỏ lại con gái, vào trong viện luyện kiếm.

Sau khi luyện được mấy phút đột nhiên trái tim yêu thương lan tràn muốn phát huy ánh sáng tình mẹ, vừa tự trách mình vừa đổ dành Ngừ Vi.

Lúc giúp nó tìm quần áo để đổi, kiếm phổ Băng Phách đột nhiên rớt xuống từ đồng tã lót chổng chất bỏ đi, vừa vịn rơi lên trên chân nàng.

Nàng thuận tay nhặt lên nhìn một cái, đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn luyện thử xem.

Kiểm khách lấy kiếm làm bạn, thường luyện kiếm lúc tịch tịch. Đương nhiên, Lăng Sương tuyệt đối không có tình cảm sâu đậm của kiếm khách, lúc đó chỉ là cảm thấy nhàn rồi buồn chán, muốn tìm cách để giết thời gian mà thôi. Nhìn người khác sum sum vậy vậy, lòng khó chịu cũng muốn tìm một cách **.

Nếu như kiếm phổ Băng Phách biết được ý nghĩ của nàng, có thể sẽ khóc đi.

Vô luận kết quả ra sao, kiếm phổ Băng Phách được Lăng Sương luyện hoàn tất, cũng coi như có chủ nhân.

Chớp mắt đã đến tháng hai, Ngừ Vi sinh ngày ba đầu tháng mười hai được hai tháng tuổi rồi. Đây cũng có nghĩa là, nàng đã nghỉ ngơi tròn hai tháng rồi.

Cuộc sống nhàn nhã quá lâu rồi, dù sao vẫn phải có người tới quấy rối.

Một buổi chiều nghìn dặm không mây, khí trời sáng sủa nào đó, Lăng Sương ôm con gái mới được hai tháng tuổi đến trà lâu uống trà.

Không biết vì sao, trong trà lâu lại có rất nhiều người giang hồ một cách quái lạ. Xem thần sắc của bọn hấn, tựa hồ là từ xa mà đến.

Lẽ nào, Cái Bang lại phát sinh việc lớn gì? Ảnh hưởng của kiếm phổ Băng Phách? Hay Trần Mặc đã trở về?

Lăng Sương có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cho nên, nàng kéo dài lỗ tai “nghe trộm” người xung quanh nói chuyện.

Một tên hung thần ác sát nói: “Không biết bang chủ mới của Cái Bang là ai? Nếu như là Trần phó bang chủ, ta phục.”

Tên khác càn hung ác ngang ngược liên tục gật đầu, “Đúng, ta chỉ phục Trần phó bang chủ.”

“Có điều ta nghe nói, Trần phó bang chủ mất tích rồi. Bang chủ mới của Cái Bang, chỉ sợ là trưởng lão Cốc Mộc Phi.” Tên này lớn lên coi như thuận mắt, lời nói đúng là rất đáng đánh đòn.

“Đồng trưởng lão chỉ là cái rắm, lão từ chỉ phục Trần Mặc.”

Mấy tên hung thần ác sát thường thích nói lời thô tục, Lăng Sương trực tiếp miễn dịch, kiến quái bất quái. Chính là hiện tại, trà trong miệng nàng trực tiếp phun ra.

Nếu như nàng không nhớ lầm, Tổ Bất Phàm trước khi chết đã từng nói qua, Đồng trưởng lão là nội gian. Nội gian của tổ chức nào thì tạm thời không biết, chỉ là có một điều có thể khẳng định, nếu Đồng trưởng lão làm bang chủ Cái Bang, Cái Bang nhất định sẽ phát sinh mấy chuyện không bình thường.

Tổ Bất Phàm trước khi chết lấy kiếm phổ Băng Phách làm thù lao, nhờ nàng bảo hộ Cái Bang. Kiếm phổ đã nhận, luyện cũng đã luyện rồi, không thể nói mà không giữ lời chứ?

Giữ chữ tín, là tiêu chuẩn làm người cơ bản.

Lúc nàng đang miên man suy nghĩ, đầu đặc lại, một âm thanh quen thuộc truyền vào tai nàng, “Lâm cô nương, cô thật đúng là không chỗ nào không đi a.” Thanh âm dễ nghe mang theo tiếng cười trầm thấp, vô cùng gọi cảm.

Dùng thanh âm đáng ghét như thế nói với nàng, ngoại trừ nhân yêu ra không còn ai khác, hấn có lẽ chính là dựa vào dáng tươi cười mê chết người không cần đèn mạng cùng thanh âm tràn trề từ tính mà câu dẫn thiên hạ mỹ nữ.

Lăng Sương nhướng mày không cho là đúng nhìn hấn, “Người không phải cũng vậy sao?” Hấn cả ngày không có việc gì làm sao? Vì sao ở nơi náo nhiệt, đều thấy hấn xuất hiện?

“Thích vô giúp vui không được sao?” Tam thiếu gia chăm chăm đi tới trước mặt nàng ngồi xuống, hai tay nâng cằm, “Bích Ảnh muội muội, muội làm sao lại ở chỗ này?” Sẽ không là chỉ tới tham gia đại hội Cái Bang chứ?

“Ẩn cư ở đây.” Tiện thể theo dõi hướng đi của Cái Bang.

Đường nhìn rơi trên đứa trẻ trong lòng nàng, Nam Cung Dật thuận miệng nói, “Con người?”

“Con gái ta, tên Ngừ Vi.”

“Nhiều tuổi.”

“Hai tháng.”

Tam thiếu gia đột nhiên dừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Phu quân người đâu?” Con gái cũng có rồi, cũng nên có ** thành người nhà.

Lăng Sương hơi thất thần, lập tức cười lắc đầu, “Không có.” Trên đời này, có một người con trai xem nàng là trấn bảo. Chỉ cần nàng nguyện ý, có thể có một người chồng yêu thương nàng, có con gái đáng yêu, có em chồng hoạt bát, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng mà, nàng buồn phiền hạnh phúc này rồi. Nàng không thể chịu đựng được, thực sự không thể chịu đựng việc cùng một người con trai sớm chiều bên

nhau, cùng sống chung cả đời.

“Hắn không muốn người?” Trên mặt vẫn lộ dáng tươi cười bất cần đời, đáy lòng lại hơi đau. Lòng hắn đau, là bởi vì nàng.

“Làm sao có thể chứ, là ta không muốn hắn.” Lăng Suong cúi đầu thờ dài, “Ta xa rồi hạnh phúc.” Từ lúc xảy ra sự kiện kia, nàng đã quyết định cả đời không lấy chồng.

Nhìn khuôn mặt cười nhạt của nàng, Nam Cung Dật nhìn không được an ủi “Ác nữ, ta thấy người rất không tệ, là nam nhân kia không có phúc.”

“Ai nói kẻ bị vứt bỏ phải là nữ nhân?” Lệ Tần Tâm mới là nam nhân bị nàng vứt bỏ sau khi chơi đùa.

“Hắn không tốt?” Đáy mắt Nam Cung Dật loé tia rực rỡ.

Hắn rốt cuộc đang vui về cái gì? Ngay cả Lệ Tần Tâm ta cũng không muốn, làm sao có thể coi trọng hắn.

Lăng Suong bệnh cũ lại tái phát, nhìn không được tổn thương hắn, “Đẹp trai hơn người, có tiền hơn người, võ công cao hơn người, nổi tiếng hơn người. Đem hai người các người ở chung một chỗ, hắn là hoa tươi người là lá xanh.”

Nam Cung tam thiếu gia hất tóc, ra vẻ say sưa, “Ta là võ lâm đệ nhất, không ai xuất sắc hơn ta.”

“Xuống ngay đi, người ư?” Lăng Suong cười nhạt, đá ghế hắn ngồi một cái, “Hạ lưu đệ nhất ta thừa nhận.”

“Người không ** uống phí tuổi trẻ.” Chậm rãi cong cánh môi, hắn cười đến ** hào phóng, hại nước hại dân, “Bích Ảnh, hắn không muốn người thì người theo ta đi.”

“Bệnh thần kinh.” Lăng Suong tròn trĩnh mắt.

“Ta rất tốt.”

“Người tốt đại đầu quý, ta cũng đã là mẹ đứa nhỏ rồi.” Lăng Suong không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, “Người sẽ không thích mẹ đứa nhỏ kiêm lão bà của người ta chứ?” Nàng biết hắn không thích, chỉ là đùa hắn.

Lăng Suong rất nhanh đã hối hận, hối hận mở đầu trò đùa này. Kết quả của việc mở đầu trò đùa này chính là... tam thiếu gia phun nước, khắp mặt Lăng Suong đều là nước bọt của hắn.

*****

Lăng Suong dùng tay áo trắng như tuyết lau đi nước bọt trên mặt, cố sức vỗ vỗ vai Nam Cung Dật, tận tình khuyên bảo lại nói rất bắt mắt, “Tam thiếu gia a, bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, người còn chưa học được bình tĩnh sao?” Phun nước thì được, nhưng phun đến mặt nàng đầy nước bọt lại là một vấn đề lớn.

Ai, hôm nay không đeo mũ là một trong những sai lầm lớn nhất đời của Lăng Suong, là nét bút hồng trên sách truyền kỳ cuộc đời nàng.

“Bích Ảnh a, chó đùa ta kiểu này.” Nam Cung Dật học Lăng Suong, ăn miếng trả miếng. Tiếc là hắn ra tay quá nặng, thân thể Lăng Suong quá gầy yếu, thiếu chút nữa bị đánh nội thương.

“Được rồi, ta nên trở về rồi, con gái của ta đói bụng.” Nàng tuy là một người mẹ rất không có trách nhiệm, nhưng cũng coi như là một người mẹ đi, thỉnh thoảng muốn phát huy một chút thiên chức phụ nữ, để hình tượng người mẹ cao lớn hơn một chút.

“Khoan đã.” Nam Cung Dật thoáng nhìn một lá trà dính trên cổ nàng, thuận tay lấy xuống, cười trêu nói, “Lúc trở về người nên tắm đi.” Cả mặt đều là nước bọt của hắn.

Lăng Suong đột nhiên cảm thấy phía sau lạnh lạnh, cảm giác này thật giống như mùa xuân vừa mới tới mùa đông đã trở về rồi. Nàng đánh một trận run run, “Nhân yêu, người không cảm thấy rất lạnh sao?”

“không có a, ta cảm thấy rất nóng.” Đề hợp thời, Nam Cung Dật rất máu chó mở cái quạt “soạt” một tiếng làm bộ tự nhiên. “Nóng a.”

Lăng Suong một tay ôm con gái, tay kia vươn ra cho hắn một cái tát, “Chết đi, không thấy con gái ta ở đây sao? Nó bị cảm là người phải chịu trách nhiệm.” Trẻ con rất yếu đuối, tuyệt đối chịu không nổi luồng không khí lạnh do hắn gây ra.

Nam Cung Dật ngừng đầu, tầm mắt rơi vào phía sau Lăng Suong, ôn nhu cười nói, “Ngưng Yên, qua đây ngồi.”

Trong chớp mắt kia, Lăng Suong đột nhiên minh bạch, minh bạch nàng vì sao cảm thấy lạnh.

Nàng vội quay đầu lại, thấy Ngưng Yên một thân đẹp để quý phái, bước sen nhẹ nhàng, chậm chậm đi tới. Nàng ta tới trước mặt Lăng Suong, cười nhạt, “Lâm cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Nụ cười kia, có thể nói phong tình vạn chủng, điên đảo chúng sinh.

Nàng chậm rãi ngồi bên cạnh Nam Cung Dật, như chim nhỏ nép vào.

Nam Cung Dật cũng rất phối hợp thờ tay ra, đặt ở eo nhỏ thon thon của nàng, bày ra một bộ tay ăn chơi.

Ngưng Yên đẹp đến kinh người, so với Diệp Vũ cũng có thể xem ngang ngửa. Bất luận người con trai nào thấy nàng ta, e là cũng sẽ quý dưới váy hồng nàng ta. Song, dáng tươi cười của Ngưng Yên, lại khiến Lăng Suong không ngừng phát run, lạnh từ bàn chân lên đầu sợi tóc. Nàng vội gắt đầu, “Đừng vậy, đừng vậy, hai vị trò chuyện đi, ta không quấy rầy.” Về mặt của nàng rất chân chó, cũng rất nịnh nọt. Lăng Suong giờ này khác này mới phát hiện ra, nàng cũng rất có tố chất làm Hán gian.

“Đứa nhỏ Lâm cô nương ôm trong lòng chính là lệnh thiên kim sao.” Ngưng Yên cúi đầu ngắm nghía móng tay dài, giọng điệu ngạo mạn khinh miệt, dùng đỉnh đầu để nhìn người. “Sao không thấy tôn phu? Phải chăng là bị bỏ rơi rồi?”

Nước son móng tay phương tiện hoa đẹp rực rỡ, sáng loáng đến mức khiến Lăng Suong quáng mắt.

Điều bộ Ngưng Yên cơ hồ khiến Lăng Suong tưởng mình là nô lệ, nàng ta là nữ hoàng.

Có điều, không ai có thể ở trước mặt Lăng Suong nâng lên mặt nữ hoàng.

“Đừng vậy, con gái nhà ta, tên Ngừ Vi. Về phần cha nó, chính xác là bị ta bỏ rơi.” Nàng cúi đầu nhìn bé gái ngủ say, ngoài cười nhưng trong không cười, “Ngừ Vi a, tương lai lớn lên rồi nhất định phải dùng mắt nhìn người, biết không? Không dùng mắt nhìn, người ta sẽ nói con mắt chó khinh người.” Nàng chăm chú suy nghĩ một hồi, lầm bầm, “Cũng đúng, chỉ có mắt chó mới có thể khinh người.” Nàng tốt xấu gì cũng là tiểu thư của Ngao Kiếm sơn trang, là đệ tử mỹ nữ. Dựa vào thân phận của nàng, không tới phiên Ngưng Yên mặt chó khinh người.

Lời Lăng Suong rõ ràng như thế, Ngưng Yên muốn không biết cũng khó. Bộ mặt thiên kiều bá mị nhất thời hóa xanh đen, “Người...”

Vừa định nổi giận, lại thấy ánh mắt cảnh cáo của Nam Cung Dật. Nàng ta hừ lạnh một tiếng, đành chịu quay đầu đi chỗ khác.

“Ngưng Yên cô nương, người đẹp thật a, đẹp đến mức ta muốn cắn một ngụm, tiếc thay...” Lăng Suong than nhẹ một tiếng tiếc hận, “Ta là người Hồi.”

Nhất thời, Nam Cung Dật cùng Ngưng Yên đều không rõ ý của nàng.

“Có ý gì?” Nam Cung Dật nhìn không được mà hỏi.

Lăng Suong đứng lên như cười như không, ôm con gái đi ra ngoài. Đi tới cửa, mới quay đầu lại ngoài cười nhưng trong không cười, “Người Hồi không ăn thịt heo a.”

Ngưng Yên bỗng biến thành tượng mỹ nhân điêu khắc, nét mặt cứng ngắt như hóa thạch vạn năm.

Nét mặt của Ngưng Yên khiến Lăng Suong cười nhạo, “Một kẻ ngu ngốc, thật đáng thương.” Dám đương oai trên đầu Lăng Suong nàng, quả là chán sống rồi.

Ngưng Yên không thể nhịn được nữa, định đầu bốc khói, “Lâm Bích Ảnh, người khinh người quá đáng.”

Lăng Suong xi mũi coi thường, cười khẩy, “Người có lầm hay không, là người khi dễ ta hay ta khi dễ người?” Nàng ta chẳng đáng để nàng xúc phạm, nếu nàng xúc phạm người khác, nhất định là người kia rất đáng đánh đòn.

Ngưng Yên đã tức đến gần sôi lên, đứng lên muốn chạy về phía Lăng Suong liều mạng. Nam Cung Dật nháp một ngụm trà, nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, “Ngồi xuống.” Thái độ cứng rắn không cho nghi vấn.

Ngưng Yên khí thế vốn hùng hổ đột nhiên ụt rũ, không tình không nguyện mà ngồi xuống.

Ngay cả loại con gái như Ngưng Yên cũng có thể đối phó, không thể không nói nhân yêu đối phó con gái thật đúng rất ra dáng.

Nếu như để hắn đi làm nhà thuần hóa thú vật, nhất định là rất xuất sắc.

Vấn đề nhà thuần hóa thú vật này dễ trong lòng mà nghĩ là được rồi, không thể nói ra ngoài. “Nam Cung đại ca, có dịp sẽ mời người ăn.” Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngữ khí khách khí như vậy nói với Nam Cung Dật, nói xong, không quên hướng Ngưng Yên nhướng mày, nhằm tỏ ý khiêu khích.

“Tốt, ta ở khách sạn Bạch Thạch.”

Người con trai của mình cùng người con gái khác mất đi mây lại, mà người con gái kia còn từng là hôn thê của hắn, giờ lại là người phụ nữ có chồng, Ngưng Yên tức đến mức thiếu chút nữa học máu.

Ngưng Yên thiếu chút nữa học máu, Lăng Suong cũng rất hài lòng với biểu hiện của nàng ta.

Dám chọc nàng, sẽ phải chịu hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiếu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Kỳ thực rất yếu đuối

Lăng Suong biết trạng vị của con rất yếu, biết con rất dễ tiêu chảy. Nhưng mà nàng không biết, lúc trẻ con tiêu chảy lại đáng sợ đến mức này.

Không biết tiểu Ngũ Vi là vì uống nhiều sữa, hay là vì thời tiết, hơi một chút là tiêu chảy.

Nàng mời đại phu xem qua, đại phu kia lời thể son sắt cam đoan, Ngũ Vi không khỏe hẳn đem đầu chặt bỏ.

Ngũ Vi uống thuốc quả nhiên ngoan ngoãn ngủ, ngoại trừ nôn sữa vài lần không có gì khác lạ. Vào khoảng rạng sáng ngày kế, nàng đột nhiên bị tiếng khóc làm bừng tỉnh.

Sau khi Lăng Suong kiểm tra, phát hiện Ngũ Vi toàn thân nóng hổi, sữa uống vào toàn bộ nôn ra. Chính thức hình thành triệu chứng trên nôn dưới tiêu chảy, sốt cao không giảm.

Lăng Suong nghìn quân vạn ngựa trước mặt cũng không chớp một cái, gấp bọn cướp vẫn vững như núi Thái, nay trước mặt đứa trẻ sơ sinh, bị dọa đến phát khóc, lệ rơi không ngớt.

Bình tĩnh, bình tĩnh, các bà mẹ gặp phải loại tình huống này sẽ làm sao?

Đáp án là bắt xe đi bệnh viện.

Nhưng mà, cô đại lấy đầu ra taxi? Cho dù có xe taxi, lấy trình độ điều trị của cô đại thì dùng được cái rắm.

Nàng từng học hai ngày Đông y, nhưng toàn là về chữa thương. Nàng có thể biết tấu hóa nhập ma thì nên làm thế nào, thế nhưng ngay cả cảm mạo cũng trị không được.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Ngũ Vi nếu như gặp chuyện, nàng cũng không sống nổi.

Lúc miễn man suy nghĩ, Lăng Suong đã ôm Ngũ Vi chạy không ngừng vào trong thành, đi tìm đại phu.

Lấy khinh công của nàng, lại thêm thiên tính tiềm tàng của người mẹ bùng phát, tốc độ cũng không chậm hơn taxi là bao.

Lăng Suong đã sắp điên rồi, vừa nhìn đến tấm biển XX của y quán, nàng lập tức chạy tới đối diện với cửa ván gỗ tay nắm chân đá.

“Mở cửa, mở cửa, không mở cửa lão nương đốt y quán của người!”

Ngũ Vi bé nhỏ đã không khóc không quấy nữa, nhắm mắt uể oải. Loại tình huống này, dọa Lăng Suong thiếu chút nữa ngừng thở.

“** , đại phu chết sạch hết rồi sao?” Lăng Suong chưa bao giờ khóc nay lại khóc to quấy lớn, y như một người đàn bà chanh chua.

“Là ai hơn nữa đêm a.” Thanh âm uể oải của đại phu từ bên trong truyền tới.

Nàng tiếp tục gõ cửa, gấp đến độ khóc không ngừng, “Đại phu, đại phu, xem con gái của ta a.”

“Vào đây.” Đèn trong phòng sáng lên, ngay sau đó cửa được mở một cánh.

“Đại phu, xin xem nó.” Lăng Suong vội lau nước mắt, vội vội vàng vàng chạy vào.

Lão đại phu cử động không tiện, thiếu chút nữa bị nàng xô ngã xuống đất.

Đại phu xem kỹ bựa lưỡi của Ngũ Vi, vừa xem mạch nó. Thở dài bất đắc dĩ, “Cô nương, thử lão phu bắt lực, cô nên đến nơi khác thôi.”

“Cái gì?” Lời đại phu tựa sấm sét giữa trời quang, thế giới của Lăng Suong lền tan vỡ.

“Cô đến nơi khác thôi.” Lão đại phu vội phát phát tay, “Nhanh đi, coi chừng muộn.”

Chi căn còn một tia hy vọng, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Lăng Suong lau lau nước mắt, ôm Ngũ Vi chạy vội ra ngoài.

Sau đó, toàn bộ y quán ở trấn Bạch Thạch đều gặp phải một người phụ nữ sơ với cướp còn hung tàn hơn, ôm con gái hơi thở mong manh đi cướp, không, là đi xem bệnh.

“Cô đi đi.” Lão đại phu cầm lấy mấy tấm ngân phiếu đặt trên bàn kín đáo đưa cho Lăng Suong. “Ta rất muốn nhận tiền của cô, có điều, nhận không nổi.” Năm trăm lượng bạc a, chính là đứa nhỏ kia, thực sự không cứu được.

Thế giới của Lăng Suong thực sự tan vỡ rồi, đại phu ở trấn nàng đã tìm đến hết. Ngay cả Lưu đại phu y thuật cao minh nhất trong lời đồn cũng bắt lực, nàng còn có thể làm sao bây giờ.

Nàng không chịu hết hy vọng mà túm lấy tay áo ông, khóc đến lệ hoa dài vũ. “Đại phu, ông là đại phu giỏi nhất trấn Bạch Thạch mà, ông còn bảo ta đi tìm ai a.” Khom đầu gối, nàng chậm rãi quỳ trên mặt đất, “Ta van ông, cứu giúp con gái của ta.” Lăng Suông kiếp này, trên quỳ trời đất, dưới quỳ sư phụ, hôm nay, lại hướng hẳn mà quỳ xuống.

Lưu đại phu vội nàng nâng nàng đứng dậy, “Phu nhân, ta thực sự bất lực.” Hắn cũng rất muốn giúp a, tiếc là y thuật không cao.

Lăng Suông bị dọa đến lực thần vô chủ, nhất thời thực sự không biết nên làm gì giờ, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.” Nàng hận chết chính mình, nếu như không phải nàng mang Ngừ Vi cùng bỏ đi, sẽ không phải thế này rồi. Cho dù có là vậy, Cố Thanh Phong tuyệt đối sẽ có cách.

Nàng hận bản thân, hận đến muốn đi đập đầu vào tường.

Về mặt tuyệt vọng của nàng thực sự rất đáng thương, đại phu nhìn không được cho nàng một tia hy vọng cuối cùng. “Ta nghe mấy người trong nghề đồn, thần y Kiến Từ Bất Cứu tiền bối gần đây có lộ diện ở trấn Hòa Bình cách đây hơn ba mươi dặm, nếu như cô có thể tìm được ông ấy thì có lẽ sẽ cứu được.” Lưu đại phu nói xong, mới phát hiện người đã không thấy nữa rồi.

Ba mươi dặm đường, Lăng Suông đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đi bộ.

Chạy khỏi y quán, nàng trực tiếp quay vào một khách sạn.

Khách sạn nhất định có ngựa, nguy hiểm ngay trước mắt, nàng đành phải làm trộm rồi.

Vừa vào chuồng ngựa, nàng liền trông thấy một con ngựa không bình thường. Không nghĩ nhiều, trực tiếp dắt đi.

Vi con gái mà làm trộm chính là tính mẹ bao la, kia gọi là vĩ đại.

Lúc nàng dắt ngựa ra khỏi khách sạn, trùng hợp gặp phải tiểu nhị nép một cái đi vào.

Con ngựa kia thực sự rất đặc biệt, tiểu nhị liếc mắt liền nhận ra Lăng Suông không phải chủ nhân nó. Cho nên, một màn kịch rất máu chó liền được diễn, “Trộm ngựa a, có trộm, Nam Cung công tử, ngựa của ngài bị trộm rồi.”

Bất kể là ngựa của ai, hiện tại con gái nàng là quan trọng nhất. Lăng Suông leo lên lưng ngựa, tính chuồn đi.

Chưa kịp chuồn, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng huyết sáo. Ngựa quý chết tiết đột nhiên giống như phát rồ chạy về, không có yên ngựa dây cương nàng căn bản không cách nào điều khiển. Phải chú ý con gái, lại phải vật lộn với ngựa. Được mấy hiệp liền tiếp, nàng thất bại thảm hại. Bị con ngựa điên kia hất, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như điều đứt dây liên bay ra ngoài không kiêng nể.

Ôm gắt gao con gái trong ngực, Lăng Suông xoay người ba trăm sáu mươi độ một cách hào nhoáng, thuận lợi đáp trên mặt đất.

Vừa đứng vững, nàng chợt nghe thấy thanh âm của Nam Cung Dật, “Bích Ảnh, người không sao chứ?”

Là hắn? Rốt cuộc gặp được người quen rồi. Lăng Suông như người sắp chết đuối vớ được cái cọc, túm lấy y phục hắn mà đáng thương cầu khẩn, “Tam thiếu gia, cho ta mượn ngựa của người.” Nếu như nàng đoán không sai, ngựa điên kia là của hắn. Giờ không phải lúc tính số, con gái quan trọng hơn.

Hai mắt nàng sung lên như quả hạch đào, mũi đỏ au, vừa nhìn đã biết mới khóc lớn xong. Lâm Bích Ảnh vô pháp vô thiên, chảy máu cũng không đỡ lệ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đáng cho nàng khóc thành như vậy? “Sao vậy, người đừng có nóng a, từ từ nói.”

“Con gái của ta bị bệnh, đại phu trong trấn đều nói không cứu được, ta muốn đến trấn Hòa Bình tìm Cố Tam.” Hốc mắt ngăn ngăn nước, Lăng Suông lại càng trông đáng thương hơn. “Làm sao bây giờ a, nó sắp ngừng thở rồi.”

Nam Cung Dật vươn hai ngón tay xem xét hơi thở của Ngừ Vi, “Không sao, ta đi cùng người.”

Tiểu nhị mắt sắc nhanh chóng luôn dây cương.

“Đi a.” Nàng nắm lấy tay của Nam Cung Dật, không ngừng rên lên.

Nàng là Lâm Bích Ảnh a, là Lâm Bích Ảnh hăng hái, vô pháp vô thiên. Nhìn hai mắt sưng đỏ của nàng, đáy lòng Nam Cung Dật quặn lại. Hắn nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, “Bích Ảnh, ta đáp ứng người, sẽ không để nó xảy ra chuyện.”

“Nó không khóc, cũng không ăn gì, ô ô, ta rất sợ. Ngừ Vi là tất cả của ta, là mạng sống của ta. Không có nó, ta cũng không còn gì.”

Tiểu nhị luôn dây cương xong, Nam Cung Dật đỡ Lăng Suông lên ngựa, “Con ngựa quý này ngày đi nghìn dặm, sẽ sớm tìm được Cố tiền bối.” Hắn cũng leo lên lưng ngựa, ôm Lăng Suông ở trước ngực.

“Ngừ Vi của ta.” Mặt Lăng Suông kẻ sát mặt Ngừ Vi, khóc không ngừng.

Nước mắt tích tụ nửa cuộc đời, đều chảy ra hết đêm nay.

Nam Cung Dật ôm chặt nàng, mà thì, “Ta sẽ không để nó có chuyện gì.”

Lăng Suông dựa trước ngực hắn khóc liên tục, trong lòng lại ấm áp.

Có ngựa quý của tam thiếu gia, đi trấn Hòa Bình chỉ cần hai mươi phút.

Tuy rằng chỉ cần hai mươi phút, lúc bọn hắn đến trấn Hòa Bình, đã là lúc hừng đông.

Mới vừa vào trấn nhỏ, Lăng Suông lập tức lớn tiếng hô, “Cố tiền bối, ta là Suông nhi, cứu mạng a. Cố tiền bối, ta là Suông nhi, cứu mạng a... Ta là Suông nha đầu a, tiền bối ông ở đâu?” Đây là cách ngốc nghếch nhất, nhưng cũng là cách tốt nhất.

Lâm Bích Ảnh cũng gọi là “Song nhi”, Lăng Suông tự xưng “Suông nhi”, Nam Cung Dật cũng không cảm thấy có gì là không ổn, chỉ là có chút nghi hoặc, “Người biết Cố tiền bối?” Cố Tam là bậc thầy, tiền bối cao nhân chân chính. Không ngờ, nàng ngay cả ông ấy cũng biết.

“Đã từng gặp qua.” Lăng Suông trở mình xuống ngựa, thò tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi của con gái, nước mắt rơi như mưa, “Tiền bối, ông ở nơi nào? Cố tiền bối, Suông nhi có việc cầu xin ông.”

Nam Cung Dật vỗ vai nàng, nhẹ giọng nói, “Song nhi, ta đi tìm Cố tiền bối, người ôm nó đi tìm đại phu.”

Cố Tam tiền bối hành tung lập lờ, không nhất định ở chỗ này. Đại phu ở trấn Bạch Thạch là lang băm, cũng không có nghĩa đại phu ở trấn Hòa Bình cũng là lang băm. Trước tình hình như vậy, nàng không có lựa chọn. “Ừm, ta bắt đầu từ nơi này, hướng phía Tây đi tìm từng nhà. Người nếu tìm được Cố tiền bối rồi, thì đi về phía Tây tìm ta.” Cố đại đúng phiền phức, không có điện thoại cũng không có điện thoại di động.

Nam Cung Dật có chút lưỡng lự, lấy ra một viên thuốc long lanh trong suốt từ lọ bằng ngọc trắng, cho vào miệng Ngừ Vi, “Cẩn thận một chút.”

“Người cho nó ăn cái gì?” Là linh đan diệu dược sao?

“Sẽ không hại gì nó.” Tam thiếu gia nhoen miệng cười, “Người còn chưa tin ta sao? Nó sẽ không có chuyện gì.”

“Ta đi đây.” Lăng Suông không kịp để ý, ôm con gái xoay người bỏ chạy.

Sau đó, có người phụ nữ giống như bị điên ôm con gái kêu loạn khắp phố lớn ngõ nhỏ trong trấn Hòa Bình, làm cho người dân ở trấn không cách nào ngủ yên. Các y quán bị quấy rối nghiêm trọng, cũng như ngưng

trong nước. (Chỉ cần đại phu lúc đầu nói không cứu được, người phụ nữ kia sẽ gào khóc.)

Ra khỏi y quán cuối cùng, Lăng Suong đã kiệt sức.

Nước mắt tựa hồ đã rơi hết, muốn khóc, đã khóc không được nữa rồi.

Sống hai mươi bốn năm, sống nửa cuộc đời, sóng to gió lớn nào cũng đã gặp qua, cũng đã từng bên vực sống chết.

Giờ khắc này, là lúc tuyệt vọng nhất của cuộc đời nàng.

Giờ khắc này, là lúc bất lực và bàng hoàng nhất của cuộc đời nàng.

Giờ khắc này, đệ tử sát thủ tự cao tự đại, lại có ý nghĩ coi thường mạng sống của mình.

Nếu như Ngừ Vi có chuyện không hay xảy ra, nàng cũng không sống nổi.

Cho dù nàng năm đó...

Nàng cũng dùng tâm tình tốt nhất đối mặt với cuộc đời, mặt mỉm cười cố gắng sống sót. Lúc chuyện cực kỳ bi thảm xảy ra với nàng, nàng cũng không có rơi một giọt nước mắt.

Đêm nay, lại rơi hết nước mắt tích tụ nửa cuộc đời.

Một mối, thật sự một mối.

Bước chân càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng uể oải, Lăng Suong ngồi thẳng xuống đất, ôm sát sao Ngừ Vi hôn mê bất tỉnh.

Hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của nó, Lăng Suong cười khổ, “Bảo bối, con lớn lên thật đẹp. Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, quả nhiên là thật. Nếu quả thật có kiếp sau, nhất định phải tìm người mẹ có trách nhiệm, tìm đến hiện đại trình độ y học cao mà đầu thai. Kiếp này, là mẹ có lỗi với con.” Tiếng cười thể lương phiêu đảng trong đêm đen, phiêu đến mức không thật.

“Đây thật không giống cô, không giống lời Lâm Bích Ảnh khí phách nên nói.” Thanh âm nhẹ nhàng vang lên phía sau nàng.

Lăng Suong quay đầu lại, thấy bóng dáng của Thanh Tuyền, “Cô sao lại ở đây?”

“Tham gia đại hội Cái Bang, đi ngang qua đây.” Thanh Tuyền ngồi cạnh Lăng Suong, không chút để ý y phục bị dơ, “Lâm cô nương khí phách cao ngạo, cũng sẽ tuyệt vọng sao?”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Lăng Suong không hề có chút thần khí, chỉ có tuyệt vọng trống rỗng, “Con gái ta bị bệnh rất nghiêm trọng.” Mà thân là mẹ của nó, ta lại bất lực.

Thanh Tuyền sờ sờ mặt bé gái, thản nhiên nói, “Con gái cô sao? Thật đáng yêu.” Tay đặt bên gáy bé gái xem xét một lúc lâu, nàng kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà của Ngừ Vi ra để bắt mạch.

“Theo ta quay về khách sạn thôi.” Thanh Tuyền quần xong bề gái liền trở mình, ánh trắng yếu ớt chiếu phía sau nàng ta, giống như tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt.

Lăng Suong như tượng gỗ mất hồn, đứng lên đi theo phía sau Thanh Tuyền.

Theo Thanh Tuyền về lại khách sạn, Thanh Tuyền rót một chén trà nóng, lấy ra một gói màu trắng màu hồng bỏ vào. Cẩn thận đút cho bé gái hôn mê, “Cháu gái, cô cô cho con uống nước.”

Lăng Suong vội ngăn Thanh Tuyền, “Tam thiếu gia mới cho nó uống một viên thuốc, không thể uống loạn.” Ăn cơm loạn thì cùng lắm no, uống thuốc là phiền phức lớn.

Thanh Tuyền buông chén trà trong tay, lộ ra dáng tươi cười hiếm thấy, “Tương lai lớn lên, nhất định là nhân vật đệ nhất đệ nhị.”

Lăng Suong nhìn bé gái **, cười khổ, “Ta chi cầu nó có thể bình an.”

“Thiên hạ lại có linh đan diệu dược như vậy, là ai cho nó uống?” Thanh Tuyền thăm lấy làm ngạc nhiên.

“A?” Lăng Suong ngẩng nười, “Nam Cung đại ca cho nó uống một viên thuốc, ta cũng không biết đó là gì.”

“Thuốc ấy chắc chắn là linh chi vạn năm, nhân sâm vạn năm làm thuốc dẫn, thêm vạn loại dược liệu trần quý, kỳ hoa dị thảo, lấy nước lạnh nhất thiên hạ đun sôi, lại lấy tinh hoa trong đó, chế thành một viên thuốc nhỏ nhỏ, nghìn năm cũng khó có được một viên. Không chỉ có thể trị bách bệnh, có thể giải bách độc, còn có thể tăng trăm năm công lực. Con gái cô hiện tại không chỉ không sao, trong cơ thể còn có một luồng chân khí mạnh mẽ. Lúc đứa nhỏ này lớn lên, nhất định là đệ nhất thiên hạ.” Ài, lúc bé gái này lớn lên, sẽ không có nơi cho bọn họ sống yên ổn rồi.

Lăng Suong quả thực không thể tin được những gì mình nghe thấy, “Thật hay giả?”

“Sự phụ ta tình thông y lý, ta từ nhỏ theo ông nghe quen tai, nhìn quen mắt, cũng học được bảy tám phần. Ban nãy lúc bắt mạch cho nó, ta cũng bị dọa đến nhảy dựng. Có người nói thuốc ấy là do nhiều năm về trước một tiên bối cao nhân, Dược Ma tâm đắc tạo nên, được xưng là Linh Tề thần đan. Dược Ma tiên bối sau khi dùng thần đan, kiệt xuất vô lâm. Về sau, do ông gây nghiệp chướng quá nhiều, bị một nhóm võ lâm cao thủ dồn vào đường cùng, tự vẫn mà chết. Dược Ma cô độc, không ai biết cách điều chế thần đan. Từ đó, Linh Tề thần đan trở thành thần thoại trên giang hồ. Trong《 Võ Lâm Truyền Kỳ Lục 》của Ngao Kiếm sơn trang, không có ghi sao?” Phái Thanh Thành là môn phái có lịch sử lâu đời nhất trong tứ đại môn phái, tính kỹ, cũng đã được hơn ba trăm năm rồi. Tăng thư các của phái Thanh Thành, ghi chép giai thoại võ lâm ba trăm năm qua. Thần là đệ tử tâm đắc nhất của chương môn đương nhiên, sách trong tăng thư các rằng ta đã xem hết bảy tám phần. Chuyện lớn ba trăm năm qua, Thanh Tuyền đều rõ như lòng bàn tay.

“Cô làm sao có thể khẳng định nó đã uống Linh Tề thần đan.”

“Một đứa trẻ có nội lực thâm hậu như thế, lẽ nào lại là do luyện mà có?” Thanh Tuyền nhin không được trợn trắng mắt nhìn nàng, “Huống chi mạch đập nó trầm ổn mạnh mẽ, căn bản không có bệnh. Thứ thuốc có thể đã thông kinh mạch toàn thân, có thể cải tử hoàn sinh, không phải Linh Tề thần đan thì là cái gì?”

Lăng Suong tuy là lang băm, bắt mạch cũng có biết chút đỉnh. Lúc nàng kéo tay nhỏ bé của Ngừ Vi, nhẹ nhàng ấn mạch của nó, thờ dài một hơi thật mạnh, “Quả nhiên, không sao cả.” Nhưng mà, nó vì sao còn chưa tỉnh?

“Cô không vui sao?” Con gái của mình tự đứng trở thành thiên hạ đệ nhất, thân là mẹ nó không phải nên vui vẻ sao?

Lăng Suong cười cười, “Thiên hạ đệ nhất cũng tốt, kẻ vô dụng cũng tốt, nó cũng là con gái ta. Không cầu nó có thể xưng bá vô lâm, chỉ cần bình an là tốt rồi.” Nàng chỉ cần Ngừ Vi bình an, những chuyện khác đều có thể không quan tâm.

Nhìn về mặt tiêu tụy, đôi mắt sưng đỏ của nàng, Thanh Tuyền có chút xúc động gật đầu, “Đúng vậy, chi cần nó khỏe là được.”

“Khoan đã...” Lăng Suong đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, “Mạch tương của nó trầm ổn, vì sao đại phu đều nói nó không cứu được.” Sẽ không phải mấy đại phu kia ngay cả bắt mạch cũng không biết chứ?

Thanh Tuyền nghiêng người liếc nàng một cái, “Cho dù là tiên đan, cũng sẽ không lập tức hiệu nghiệm”

Đúng vậy, tiên đan cũng cần thời gian tiêu hóa. Huống chi, Ngừ Vi bị tiêu chảy, tiêu hóa càng chậm, hấp thu cũng sẽ không tốt.

Khoan đã... Vậy nước mắt của nàng không phải vô ích rồi sao? Quan trọng nhất là, nếu tam thiếu gia có thứ linh đan diệu dược như thế, vì sao còn muốn làm ra vẻ bảo nàng đi tìm đại phu?

“Nam Cung đại ca vì sao không nói thẳng cho ta biết, hẳn có thuốc hiệu nghiệm như thế?” Nàng sẽ không trách Nam Cung Dật vào giây phút cuối cùng mới đem thuốc cho Ngừ Vi. Nói cho cùng, Linh Tề thần đan là linh đan diệu dược nghìn năm hiếm có, hẳn chịu cho Ngừ Vi, nàng đã nợ hẳn một phần tình cảm còn chưa rõ ràng.

Vi viên thuốc này, nàng thực sự nợ hẳn rất nhiều.

“Nam Cung Dật trông phóng đảng vô tình, nhưng trọng tình trọng nghĩa. Bạn tri kỉ của hẳn không nhiều lắm, ngoại trừ Lâu Đoạn Nhai, e là chỉ có cô có thể được xem là bằng hữu của hẳn. Hẳn là một quân tử đích thực có thể vì bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống, hẳn làm như vậy là không muốn khiến cô cảm thấy nợ hẳn.” Hẳn có thể cùng bắt luận kẻ nào làm bằng hữu, cũng xem rất ít người là bằng hữu. Nhìn tình huống từ ngày đó ở Kim Phụng Các, hẳn thực sự xem Lâm Bích Ảnh là bạn tri kỷ.

Trách không được hẳn muốn đi tìm Cổ Tam một mình.

Hắn trầm phụng ngân kếm, nói lời nói dối thiện ý, chỉ vì không để nàng áy náy.

Lăng Suồng đặt con gái ở trên giường, suy nghĩ dần xa xăm, nhớ về ngày bọn họ lần đầu gặp gỡ.

Lần đầu gặp gỡ của bọn họ, rất khôi hài, thậm chí có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhớ rõ lúc lần đầu gặp gỡ, hẳn một thân áo tím, tóc dài áo choàng tùy ý bay bay. Mặt vẻ đào hoa, mắt như sao, giữa trán một điểm chu sa, xinh đẹp vô cùng.

Hắn ** hào phóng lại vô tình, thanh quý không xem nhẹ tình nghĩa.

Hắn là Nam Cung Dật, người con trai thể gian hiếm có.

Thanh Tuyền đột nhiên cười ra tiếng bất đắc dĩ, “Bích Ảnh, hẳn xem cô là tri kỉ, càng đối với cô tình thâm ý trọng.” Thanh Tuyền lần đầu tiên gọi tên của nàng.

Lăng Suồng cười khổ, “Ta làm sao mà không biết chứ?”

“Cô là một người con gái không giống người thường, nếu như ta là nam tử, ta cũng sẽ yêu cô.” Tuy người con trai nàng ta thích yêu Lâm Bích Ảnh, nhưng nàng ta cũng không hận nàng, cũng sẽ không đố kỵ nàng.

Lâm Bích Ảnh thông minh tuyệt đỉnh, chìm sa cá lặn, hiệp cốt nhân tâm, trên người tỏa ra một loại hấp dẫn mà con gái thế tục không có, lại có một loại khí chất linh động phi dương bát hổ. Nàng, thật là một người con gái hiếm thấy. Cũng khó trách tam thiếu gia không để ý người nào, lại yêu nàng.

Lăng Suồng đôi đề tài, “Ngữ Vi nên tắm rửa thay tả rồi, ta đi nấu nước, cô có thể giúp ta mua không?” Sáng sớm không phải thời điểm tốt để mua đồ, nhưng nàng không có lựa chọn.

“Được.” Thanh Tuyền không có chối từ.

_____

Bạn đang đọc truyện *Nhất Dạ Tiếu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.